ALI HAZELWOOD

Autoarea bestsellerului *IPOTEZA IUBIRII*

„Hazelwood este, o inepuizabilă de povești de CHRISTINA

ALI

HAZELWOOD

Teoria iubirii

Traducere din limba engleză şi note

SIMONA SĂSĂRMAN

EDITURA LITERA
Bucureşti, 2023

PROLOG

De-a lungul vieţii mele, am simţit regret, jenă, poate chiar şi puţină suferinţă. Dar nimic, absolut nimic nu m-a pregătit pentru situaţia ruşinoasă în care m-am aflat în acea cabină de toaletă, lipită de arogantul frate mai mare al tipului cu care mă prefăceam că mă vedeam de şase luni.

E un moment de decădere demn de premiile Oscar. Mai ales dacă mă gândesc la faptul că Jack Smith mă salvează, de fapt. În momentul în care mă ridică de mijloc ca să mă invârtă în spaţiul minuscul, cu o putere ce sfidează gravitaţia, nu ştiu ce e mai rău: faptul că mâinile lui sunt singurul lucru care mă opreşte din a mă mototoli precum un elastic de păr, sau cantitatea înspăimântătoare de recunoştinţă pe care o simt faţă de el.

- Calmează-te, Elsie! spune el, lipit de obrazul meu, laconic – după cum ii stă în fire –, şi paradoxal de liniştitor. E aproape – prea aproape. Eu sunt aproape – prea aproape, de asemenea. Nicidecum atât de aproape pe cât ar trebui să fiu? Dulcea uitare a morţii. Jack continuă: Şi nu te mai fâţâi!

-Nu mă fâţâi, Jack, răspund eu, fâţâindu-mă.

Dar după o clipă, cedez. închid ochii. Mă relaxez, rezemată de pieptul lui. Izul pe care il emană mă face să-mi păstrez sănătatea mintală. Şi mă întreb care dintre milioanele de decizii stupide pe care le-am luat în viaţa mea m-a condus la momentul ăsta.

CAPITOLUL 1

UNDE ŞI PARTICULE

Cu douăzeci şi patru de ore în urmă

În toate clasele de gimnaziu, costumul meu de Halloween a fost Dualitatea Luminii.

Am desenat cu un marker mai multe cercuri şi linii în zigzag pe un maiou alb al tatălui meu, pe care îl scosesem din gunoi. Privind retrospectiv, valoarea de producţie a fost atât de scăzută, încât nici măcar profesorul de fizică n-a reuşit să ghicească tematica acelui costum. însă pe mine asta nu m-a deranjat deloc. Mergeam pe holuri având în minte vocea lui Bill Nye articulând frumoasa explicaţie a felului în care lumina poate să fie două lucruri diferite în acelaşi timp, depinzând de ceea ce vor oamenii să vadă: particulă şi undă.

Ideea era de-a dreptul captivantă. Şi m-a făcut să mă întreb dacă şi eu aş fi putut să conţin două, nu, o multitudine de variante de Elsie. Fiecare dintre ele – fabricată, personalizată, alcătuită cu grijă. I-aş fi oferit fiecărui om pe care îl întâlneam varianta de care avea nevoie, pe care şi-o dorea, după care tânjea. Iar, în schimb, el ar fi ţinut la mine.

Floare la ureche, fotoni pereche.

E ciudat cum cariera mea de fiziciană şi cea de a mă face plăcută au început cam în acelaşi timp. E ciudat că pot trage o linie dreaptă de la primul concept despre mecanica cuantică pe care l-am asimilat, până la slujba mea din prezent. De fapt, până la ambele mele slujbe. Prima, în care câştig mai nimic studiind teoriile fizicii care explică de ce moleculele se adună laolaltă precum fetele rele în grupuri, în pauza de prânz. Şi cealaltă, în care...

Ei bine, cealaltă, în care pretind că sunt altcineva, cel puţin se plăteşte bine.

- Unchiul Paul o să încerce iarăşi să ne atragă într-o partidă de sex în trei! îmi spune Greg privindu-mă cu ochii lui căprui, sentimentali, plini de regrete.

Iar eu nu ezit. Nu par enervată. Nu mă scutur de repulsie gândindu-mă la răsuflarea ca de gură de canal a unchiului Paul sau la freza slinoasă, care îmi aminteşte de o tufă de păr pubian.

Bine, poate că mă scutur puţin. Dar îmi maschez reacţia cu un zâmbet şi spun, pe un ton de profesionistă:

-Am înţeles!

- De asemenea, continuă el, trecându-şi o mână prin părul cârlionţat, tata a dezvoltat recent o intoleranţă severă la lacto- ză, dar nu vrea să renunţe la produsele lactate. S-ar putea să se petreacă...

- Incidente gastrointestinale.

De înţeles. Nici eu n-aş renunţa la brânză cu una, cu două.

-Şi verişoara mea, Izzy, devine agresivă fizic atunci când oamenii nu sunt de acord cu ea în legătură cu valoarea literară a trilogiei *Amurg.*

îmi ascut auzul.

- E pro sau contra?

- Contra, răspunde Greg pe un ton

sumbru.

îmi place *Saga „Amurg”* chiar mai mult decât brânza, dar mă pot abţine de la discursul TED pe tema motivelor pentru care
Alice şi Bella ar fi trebuit să-i părăsească pe idioţii ăia şi să plece împreună spre apus.

Sunt în echipa „Bellice pen’todeauna”.

- ’Nţeles, să trăiţi!

- Elsie, îmi pare rău! Bunica împlineşte nouăzeci de ani. Vine toată familia, îmi spune el oftând, iar respiraţia îi e ca un fum de un alb lăptos în noaptea asta îngheţată de ianuarie, la Boston. Mama o să fie în cea mai proastă stare a ei!

- Nu-ţi face griji.

Apăs pe butonul soneriei dc la intrarea casei bunicii lui Greg şi afişez zâmbetul meu cel mai încurajator. Greg m-a angajat drept falsa lui iubită şi o să aibă parte de acea variantă a mea pe care şi-o doreşte: încurajatoare, da, însă şi uşor despotică. O femeie căreia nu-i place să mânuiască biciul, dar care ar putea, la nevoie.

- Mai ţii minte care e strategia de ieşire? îl întreb eu pe Greg.

- Te tragi de sprânceană de două ori.

- O să spun că nu mă simt bine şi ne furişăm afară. Iar atunci când apare oferta de partidă de sex în trei, sugerează stăruitor că am gonoree.

- Asta nu l-ar descuraja pe unchiul Paul.

- Negi vaginali?

- Hmmm... poate? răspunde el masându-şi tâmplele. Singurul lucru bun e că vine frate-meu.

Mă tensionez.

-Jack?

-Da.

Ce întrebare stupidă! Greg are un singur frate.

- Mi s-a părut că ai spus că o să fie plecat.
- Cina de lucru s-a anulat.

Gem în sinea mea.

-Ce?!

La naiba, am gemut de-a binelea!

-Nimic.

Mă strâmb şi-i strâng braţul prin haină. Greg Smith e clientul meu preferat şi o să-l ajut să treacă nevătămat peste seara asta.

- Lasă-mă pe mine să am grijă de familia ta, bine? Pentru asta mă plăteşti, la urma urmei.

Chiar aşa e. Şi îi sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru că n-a trebuit niciodată să-i reamintesc. Mulţi dintre clienţii mei mă întreabă mai mult sau mai puţin direct ce alte servicii aş putea să le ofer, deşi secţiunea *Termeni şi condiţii* a aplicaţiei întâlniri contrafăcute e destul de explicită. Ei îşi dreg vocea, îşi mângâie bărbia şi întreabă:

-Mai *exact,* ce e inclus în... tariful ăsta de falsă iubită?

Deseori mă simt tentată să-mi dau ochii peste cap şi să le trag un genunchi în testicule, dar încerc să n-o iau personal, zâmbesc cu blândeţe şi spun:

- Nu sexul.

De asemenea, ca să răspund întrebărilor care urmează de obicei, nu sărut, nu pipăi, nu vorbesc obscen, nu mă dezbrac, nu fac chestii cu fundul, nu fac sex oral, nu le fac laba şi nu fac nici un alt fel de chestii sexuale de care se poate să nici nu fi auzit în viaţa mea. Nu-i las să facă pipi pe mine, să-mi adore picioarele şi nici nu facilitez sau permit orgasmul în vecinătatea mea.

Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta: sexul ca muncă e muncă şi oamenii fac ce trebuie să facă în economia zilelor noastre. Nu toţi ne permitem să îmbrăţişăm carierele de balerini, pompieri sau manageri de fonduri de investiţii la care am visat pe vremea când eram copii – sau pe când eram nişte adulţi de douăzeci şi şase de ani, daţi naibii. în urmă cu zece luni, când am obţinut diploma de doctor în fizică teoretică la Northeastern, îmi imaginam că până la ora asta aveam să ocup un post academic remunerat cu o sumă rezonabilă. *Nu* mi-am imaginat că aveam să-mi plătesc factura la apă ajutând nişte bărbaţi adulţi să pretindă cum c-ar avea o viaţă personală. Şi totuşi, trebuind

să-mi plătesc împrumuturile pentru studii, iată-mă prefăcându-mă că sunt iubita cuiva.

Nu vreau să stric buna dispoziţie a nimănui, dar încep să am o bănuială cum că nu toată lumea ajunge să aibă viaţa pe care şi-a dorit-o. Apare o inevitabilă pierdere a credinţei în fericire atunci când eşti angajată în mod repetat ca să laşi impresia că un client e o fiinţă umană fermecătoare, echilibrată, disponibilă emoţional şi capabilă să menţină o relaţie pe termen mediu cu o persoană care funcţionează în aceiaşi parametri, pentru ca... ei, bine, motivele diferă de la caz la caz. Nu l-am întrebat niciodată pe Greg de ce Caroline Smith e atât de obsedată de ideea ca fiul ei în vârstă de treizeci de ani să aibă o iubită. Bazându-mă pe frânturi de conversaţie pe care le-am auzit fără să vreau în cadrul Universului cinematic Smith, bănuiala mea e că ideea ei fixă are de-a face cu moştenirea uriaşă care o să apară în scenă odată ce bunica moare, şi cu credinţa că, dacă Greg ar fi cel care ar furniza primul strănepot, ar fi mai probabil ca el să fie moştenitorul, nu ştiu... unui furtun de apă incrustat cu diamante, să zicem?

O, da, oamenii bogaţi. Sunt exact ca noi, ce să mai vorbim!

- Cum e viaţa în finanţe, Gregory? îl întreabă Caroline pe fiul ei, care dă peste cap jumătate de pahar de vin dintr-o înghiţitură, probabil fiindcă numai eu l-am auzit explicând de cel puţin patru ori că, de fapt, nu lucrează în finanţe. Şi tu, Elsie? adaugă Caroline, fără să aştepte un răspuns. Cum merge treaba la bibliotecă?

Respectând recomandările aplicaţiei întâlniri contrafăcute, nu le spun clienţilor mei nimic despre mine – numele meu complet, locul meu de muncă, adevărata mea părere despre coriandru (care este excelent, în cazul în care îţi place să mănânci săpun). Asta presupune, pe scurt, să fii falsă iubită. La început părea suspect că cineva e dispus să plătească pentru o întâlnire falsă în era lui Tinder şi a Pornhub-ului şi, mai mult de-atât, că oamenii

erau dispuşi să mă plătească pe *mine* – Elsie cea neremarcabilă, situată la mijlocul tuturor scalelor care măsoară calităţile, înălţime medie, păr castaniu şi ochi căprui de o nuanţă nici prea deschisă, nici prea închisă. Nas, fund, picioare, bust – cu toatele, medii. Drăguţă, da, dar într-un fel mediocru, greu de descris. Şi totuşi, mediocritatea mea cea medie e o coală albă de hârtie, care poate fi acoperită. O pânză goală pe care să pictezi. O oglindă care reflectă numai ceea ce alţii vor să proiecteze. Un sul de ţesătură care poate fi croit în... ei bine, sunt sigură că toată lumea a prins metafora.

Acea Elsie pe care şi-o doreşte Caroline Smith e cineva care poate să se întreţină amical cu oamenii care folosesc substantivul „vară” drept verb, nu e destul de ostentativă ca să atragă pe cineva mai bun decât Greg şi, în plus, are instinctele materne care s-o ajute să aibă grijă de fiul ei, pe care ea, mama lui, ar putea să-l iubească, dar nu se oboseşte să-l cunoască. Bibliotecară la o bibliotecă pentru copii a părut o excelentă meserie falsă. A fost distractiv să scotocesc prin forumurile Online, în căutarea unor anecdote simpatice din domeniu.

- Astăzi am găsit trei biscuiţi în formă de peştişori în exemplarul nostru cel mai bun din *Matilda*, răspund eu, zâmbind.

Sau, cel puţin, utilizatorul Reddit „îmiplacărţilemari” i-a găsit.

-Ce *comici* spune Caroline fără să râdă, să zâmbească sau să pară măcar un pic amuzată, după care se apropie de mine, şoptindu-mi, de parcă fiul ei, care e la jumătate de metru de noi, nu ne-ar putea auzi: Ne bucurăm atât de mult că eşti aici, Elsie...

„Ne” cred că îl include pe tatăl lui Greg, care şade tăcut lângă ea, aruncându-şi trei cuburi de brânză în gură, cu privirea pierdută a cuiva care e detaşat de realitate din 1999.

-Eram *atât* de îngrijoraţi din cauza lui Gregory! Dar

acum e cu tine şi n-a fost niciodată mai fericit.

„Sau a fost, de fapt?” mă întreb eu.

Caroline adaugă:

- Gregory, să nu uiţi să petreci cât mai mult timp împreună cu bunica ta în seara asta! Izzy face poze cu polaroidul ca să i le dea bunicii la sfârşitul petrecerii – ai grijă să apari în *toatei*

- O să am grijă să apară, doamnă Smith! promit eu, apucân- du-l de braţ pe Greg.

îmi încalc promisiunea cincisprezece secunde mai târziu, când ajung în capătul holului fastuos. Greg dă peste cap ceea ce i-a rămas din vin, ia două guri mari dintr-al meu, iar apoi, înainte să se încuie în baie, şopteşte zgomotos:

- Ne vedem în zece minute.

Râd şi-l las în pace. Simt nevoia să-l protejez – suficient de mult încât să încalc protocolul standard al întâlnirilor false şi să repet întâlnirea, suficient de mult încât să vreau să-l apăr de tâlhari, de piraţi şi de familia lui extinsă. Poate că fac asta fiindcă prima frază pe care mi-a adresat-o a fost afirmaţia panicată „Mama mă tot întreabă de ce n-am o iubită!”, urmată de o expunere grăbită a motivelor pentru care *asta* n-avea să se întâmple prea curând – explicaţie cu care mă puteam identifica prea bine. Poate că fac asta şi din cauză că Greg arată întotdeauna aşa cum mă simt şi eu: obosit şi copleşit. într-o altă lume, am fi prieteni buni, apropiindu-ne din cauza inevitabilului ulcer provocat de stres, care o să ne devasteze în curând căptuşeala stomacului.

Dau peste bucătăria goală, mă ascund acolo şi privesc vârtejul roşu care se scurge în canalizare în timp ce torn în chiuvetă ceea ce mi-a rămas din pahar. Ce risipă! Ar fi trebuit să refuz vinul, pur şi simplu, dar asta ar fi dat naştere la întrebări şi nu vreau să explic faptul că alcoolul e periculos, un terorist al glicemiei şi că pancreasul meu cel chinuit *nu* vrea să negocieze cu...

- Nu-i pe gustul tău?

Sar ca arsă. Şi ţip. Şi aproape că scap paharul, care costă probabil mai mult decât studiile mele postuniversitare.

Am crezut că eram singură. Nu eram? Ba da, *eram.* Dar fratele mai mare al lui Greg se află în încăpere, sprijinindu-se de blatul de marmură, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii lui deosebiţi, multicolori, mă pironesc cu expresia lor obişnuită, de nepătruns. Stau între el şi singura intrare – ori nu l-am observat, ori Jack a curbat continuumul spaţio-temporal.

Ori l-am confundat cu frigiderul. *Au* dimensiuni similare, la urma urmei.

- Eşti bine? întreabă[1] el.

- D... da. Da, îmi cer scuze! Eu doar.... mă bâlbâi, forţându-mă să zâmbesc. Bună, Jack!

-Bună, Elsie!

îmi rosteşte numele de parcă i-ar fi familiar, primul cuvânt pe care l-a învăţat în viaţa lui, a doua lui natură, nu doar o grupare de vocale şi de consoane pe care abia dacă a fost nevoit să le folosească până acum.

Nu zâmbeşte, desigur. Mă rog, *zâmbeşte,* dar niciodată nu-mi zâmbeşte mie. De fiecare dată când suntem în aceeaşi încăpere, el e o prezenţă impunătoare, măreaţă şi sobră, a cărei activitate principală pare să fie aceea de a mă considera nedemnă de Greg.

- Nu-ţi place vinul ăsta?

- Nu e vorba despre asta, răspund eu clipind, fâstâcită.

Are un tatuaj pe antebraţ, care abia dacă se vede de sub mâneca suflecată a cămăşii. Pentru că, bineînţeles, poartă blugi şi o cămaşă în carouri, chiar dacă invitaţia cerea în mod clar ca ţinuta participanţilor la reuniune să fie una semielegantă.

Dar el e Jack Smith. Poate să facă ce are chef. Probabil că are un permis special, gravat pe bicepşii ăia ridicoli ai lui. Şi ştampilat în sfertul albastru al ochiului drept, cel pus în evidenţă de cafeniul irisului.

- Vinul a fost grozav, spun eu, adunându-mă. Dar era o muscă în el.

- Chiar aşa?

Nu mă crede. Nu ştiu de unde ştiu, dar ştiu. Şi el ştie că eu ştiu. îmi dau seama; nu, *simt.* Mă încearcă o furnicătură la baza coloanei vertebrale, lichidă, scânteietoare şi călduţă.

„Ai grijă, Elsie!” îmi spune furnicătura. „O să te aresteze pentru crimă împotriva strugurilor şi o să-ţi

petreci restul zilelor într-o închisoare federală. Iar el o să te viziteze săptămânal, ca să se zgâiască la tine prin panoul ăla de plexiglas şi să te facă să te simţi stânjenită.”

- Probabil că te caută Izzy, spun eu, în speranţa de a scăpa de el. E sus.

- Ştiu, răspunde el, fără să plece.

Doar mă studiază – atent, calm, ca şi cum ar şti nişte secrete despre mine. Că folosesc aţa dentară o dată pe săptămână, în cel mai bun caz. Că nu ştiu ce e indicele Dow Jones nici după ce citesc despre el pe Wikipedia. Şi alte lucruri mai înfricoşătoare şi mai *sumbre* de-atât.

- Iubita ta e aici? întreb eu ca să umplu tăcerea.

Odată şi-a adus o parteneră la o întâlnire de familie. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Cumsecade. Şi amuzantă. Aş vrea să pot spune că era prea bună pentru el.

-Nu.

Din nou, tăcere. Continuăm să ne zgâim unul la celălalt. Zâmbesc ca să-mi să acopăr scrâşnetul agresiv al dinţilor.

- A trecut ceva vreme de când ne-atn văzut ultima oară, spun eu.

-Asta a fost de Ziua Muncii.

- O, chiar aşa! Uitasem!

N-ain uitat. înainte de ziua de azi l-am întâlnit pe Jack de două ori, cu două ocazii diferite, prima şi a doua, şi amândouă mi s-au înfipt în mod încăpăţânat în creier, într-un mod la fel de plăcut precum frunzele de spanac blocate între molari.

Prima dată a fost cina cu ocazia zilei de naştere a lui Greg, când eu şi Jack am dat mâna, iar el m-a salutat cu o înclinare rigidă din cap, după care şi-a petrecut seara aruncându-mi priviri prelungi şi scrutătoare. Atunci l-am auzit întrebându-l pe Greg: „Cum ai cunoscut-o?” şi „De cât timp?” şi „Cât de serioasă e treaba?” pe un ton

iscoditor, dezamăgitor de lejer, care mi-a provocat o furnicătură ciudată pe şira spinării.

Deci Jack Smith nu e fânul meu. Bine. E în regulă. Nu-mi pasă.

Apoi a fost a doua dată. Vara târziu, la petrecerea de la piscină a familiei Smith, cu ocazia Zilei Muncii, când n-am înotat. N-am cum să-mi maschez capsula[1] dacă sunt în bikini.

Nu mi-e ruşine de faptul că sunt diabetică. Am avut la dispoziţie două decenii ca să-mi accept sistemul imunitar hiperactiv, care se distrează mult prea bine distrugând celule necesare. Dar dintr-un motiv anume, reacţiile oamenilor atunci când află că trebuie să-mi pompez insulină în corp în mod regulat pot fi imprevizibile. Pe vremea când am fost diagnosticată (la vârsta de zece ani, după o criză în sala de sport a şcolii, care mi-a adus porecla răutăcioasă, dar lipsită de creativitate, de „Zaharisi Elsie"), i-am auzit pe părinţii mei şoptind în spatele paravanelor separatoare de la spital:

- Şi asta acum!

Mama părea epuizată. Tata părea la fel.

- Ştiu. Trebuia să ni se întâmple nouă. Lance pică examenele. Lucas urmează să fie arestat pentru bătaia din parcarea de la Walmart. Normal că singurul copil cu care ne era uşor se dovedeşte că are *ceva.*

- Nu e vina *ei.*

-Nu.

- Dar o să fie scump.

-Da.

Nu-i judec pe părinţii mei: Lucas chiar a fost exmatriculat (iar acum îşi câştigă foarte bine existenţa ca electrician), la fel cum Lucas chiar a fost arestat (chiar dacă în spatele unui Shake Shack, pentru posesie de

---

1 Capsulă utilizată pentru administrarea insulinei, folosită de bolnavii de diabet

droguri care acum sunt legale). Mama şi tata erau obosiţi, depăşiţi de evenimente. Cam săraci. Sperau să aibă parte de un respiro, de o perioadă care să fie în sfârşit mai uşoară, şi chiar îmi părea rău că nu eram eu cea care să le ofere acel respiro. Ca să mă revanşez faţă de ei, am încercat să fac problemele mele de sănătate – şi oricare alte probleme apărute ulterior – să pară cât mai uşor de ignorat.

Am convingerea că oamenii mă plac mai mult dacă nu trebuie să consume energie emoţională pentru mine.

Âsta e motivul pentru care n-am înotat la petrecerea de Ziua Muncii, alegând să stau pe pătură şi să mănânc o felie de prăjitură, afişând un zâmbet compus în mod de-a dreptul artistic. Motiv pentru care am calculat greşit carbohidraţii pe care i-am mâncat şi insulina de care aveam nevoie. Motiv pentru care m-am împleticit în timp ce traversam peluza casei de vacanţă din Manchester-by-the-Sea a familiei Smith, drogată cu glucoză, cu vederea înceţoşată şi capul bubuindu-mi, încercând să-mi aduc aminte unde îmi pusesem telefonul ca să-mi pot ajusta doza de insulină şi...

M-am ciocnit de Jack.

Literalmente. Nu l-am văzut, drept pentru care m-am lovit de pieptul lui ca şi cum ar fi fost o uriaşă gaură neagră. Ceea ce nu era. O gaură neagră, adică. Dar era destul de uriaş.

- Elsie! Eşti bine?

„Bleah, vocea lui!"

-Îhî. Da, eu...

„Urmează să vomit."

Mi-a apucat obrazul în palmă, cercetându-mi faţa.

- Să-l chem pe Greg?

-Nu-i ne...

Durerea mi-a spintecat ţeasta.

- îl chem pe Greg.

-Nu... *nu-l* chema pe Greg, te rog.

S-a încruntat.

-De ce?

-Pentru că...

„Pentru că falsele iubite care sunt de treabă cer puţină atenţie. Zâmbesc, n-au opinii ferme despre *cilantro* şi absolut niciodată nu-ţi cer să pleci de la o petrecere la piscină."

-Poţi... am nevoie să merg la baie şi... telefonul meu...

O clipă mai târziu, eram într-o baie care arăta ca un spa de lux, cu poşeta în braţe. Şi mi-ar plăcea să pot spune că nu-mi aduc aminte cum am ajuns acolo, dar în cap îmi pluteşte o amintire, cea a unor braţe puternice care m-au ridicat; a faptului că am fost cărată, plutind ca o pasăre; amintirea unei respiraţii călduţe pe tâmplă şi a unui glas ce mi-a şoptit cuvinte pe care nu le ţin minte.

Din păcate, asta a fost treaba. A fost Jack blând şi săritor? Da. A crezut povestea pe care am inventat-o mai târziu, cum că n-aş fi vrut să-l deranjez pe Greg cu migrenele mele? Greu de crezut, dacă e să ne gândim la privirea lui sceptică, rece şi insistentă. Poate că bănuieşte că mă droghez. Poate că se teme să nu care cumva să întinez linia Smith cu genele mele slabe, care provoacă migrene. Dar e lucru sigur că Jack consideră că fratele lui ar putea găsi pe cineva mai bun.

Dar nu contează. Nu Jack e ţinta mea, ci mama lui. Ceea ce e un lucru bun, pentru că n-am nici cea mai vagă idee care e Elsie pe care şi-o doreşte Jack.

Nu s-a mai întâmplat aşa ceva. Sunt foarte bună la a găsi şi a pune cap la cap indicii, dar Jack nu-mi dă *nici un* indiciu. Nu ştiu ce să amplific şi nici cu ce s-o las mai moale; ce să ascund, ce să simulez; ce personalitate să sacrific pe altarul lui. E ca şi cum el ar încerca să mă înţeleagă fără să mă schimbe, iar asta e imposibil. Nu aşa se poartă oamenii. Nu cu mine.

Aşa că zâmbesc cât de natural pot atunci când el întreabă:

- Ce-ai mai făcut, Elsie?

Tonul lui pare doar puţin prea indiscret.

- Ca de obicei. Fantastic.

„Nu sunt pe punctul de a-ţi leşina în braţe de data asta.”

-Dar tu? Cum stă treaba la muncă? Ai un semestru bun? întreb eu.

Greg mi-a spus că fratele lui e un fel de profesor de sport. Nu-i de mirare, având în vedere că are o constituţie ca a cuiva care are un abţibild cu CrossFit[1] pe maşină şi

1 Marcă înregistrată de stil de fitness

' Teoretic, singularitatea gravitaţională e un punct cu un volum ce tinde spre zero şi o densitate ce tinde spre infinit, adică un punct de concentraţie infinită şi cu o forţă

bea shake-uri cu proteine în timp ce citeşte articolul despre haltere din revista *Men's Health.* Ceilalţi bărbaţi din familia Smith sunt subţiri, lipsiţi de forţă, bruneţi. Şi iată-l pe muntele ăsta de om cu părul de culoarea nisipului, cu treizeci de centimetri mai înalt decât cea mai înaltă rudă a lui, cu trăsături pronunţat masculine şi cu voce gravă. Teoria mea: asistentă de la maternitate extenuată, bebeluş pus în leagănul greşit.

El mormăie, evaziv:

-Nu mi-am ucis nici un elev. încă.

Un sentiment surprinzător de cunoscut.

- Pare un câştig.
- Nu pentru mine.

La naiba! Mă face să zâmbesc.

- De ce vrei să-i omori?
- Se vaită. Nu citesc programa.

Programă pentru sport? Singura programă a profesorului meu de sport a fost să ne umilească necontenit pentru că nu reuşeam să ne căţărăm pe sfoară. Jack adaugă:

- Mint.

înghit în sec.

- Despre ce mint?
- Despre mai multe chestii.

Ochii îi strălucesc, buzele îi zvâcnesc, muşchii i se umflă sub cămaşă şi...

Obişnuiam să cred, nu, obişnuiam să *ştiu* că tipii cu păr deschis la culoare nu sunt atractivi. La gimnaziu? Tuturor le plăcea Legolas, dar eu eram din fan clubul Aragorn. Draco Malfoy? Cere să i se răsucească sfârcurile, şi nu la modul sexy. Test de persona- litate: „Care personaj din *Urzeala tronurilor* eşti?" Niciodată un Targaryen. Urăsc faptul că mă uit la Jack Smith, la linia perfectă a fălcii lui, la gropiţele perfecte, la mâinile lui perfecte şi că îl găsesc frumos.

---

gravitaţională imensă.

Poate că tot ce trebuie să fac e să nu mă uit. Da, un plan excelent.

- Scuză-mă, spun eu pe un ton politicos, sunt sigură că mă caută Greg!

Mă întorc cu spatele înainte să poată răspunde, având imediat sentimentul că am reuşit să mă eliberez dintr-o singularitate gravitaţională[1].

Bleah.

Camera de zi e la câteva curbe şi cotituri distanţă, spaţioasă, dar aglomerată, drăguţă, în pofida excesului de tablouri pe teme navale şi a mobilierului agresiv, tapiţat cu piele. îmi petrec câteva minute asigurând-o pe mătuşa lui Greg că o s-o consultăm înainte să alegem o firmă de catering pentru nuntă; alte câteva minute, prefăcându-mă că nu observ atunci când unchiul lui Greg îşi linge buzele, uitându-se la mine; încă un număr de minute stând la taclale pe un ton amabil cu un amestec de veri – despre vreme, trafic şi cadre proaste din *Saga „Amurg”.* Sărbătorita deschide cadouri lângă şemineu, spunându-i uneia dintre nurorile ei:

- Un cupon pentru o baie de nămol? Adorabil! O să fie ca o repetiţie pentru momentul în care o să fiu coborâtă în mormânt, iar voi o să vă bateţi pe banii mei!

E consecventă: prima dată când am întâlnit-o pe Millicent Smith, şi-a pus ambele mâini pe umerii mei şi a spus:

- A fost cea mai mare greşeală a vieţii mele să fac copii!

Fiul ei cel mai mare era lângă ea. încă nu mi-am dat seama
dacă Millicent Smith e o zgripţuroaică malefică, sau doar o babă răutăcioasă la modul neintenţionat. Oricum ar fi, e personajul meu preferat din familia Smith.

Mă îndepărtez cu un zâmbet pe faţă, sfârşind prin a ajunge lângă tabla de Go din colţul camerei, pe care

piesele sunt îngheţate la jumătatea unei partide. Sunt în aceeaşi poziţie de la prima mea vizită, pătratele de lemn şi piesele de porţelan fiind total incompatibile cu decorul specific al unei case de pe coasă. Greg stă de vorbă cu tatăl lui şi mă întreb dacă o să plecăm în curând. Am treizeci şi trei de eseuri de corectat la Vibraţii, Unde şi Optică, ceea ce cu siguranţă că o să mă facă să-mi doresc o moarte subită. Mai am de conceput şi un test-grilă pentru Ştiinţa Materialelor. Şi, desigur, de pregătit o prezentare pentru o altă slujbă. Vreau, nu vreau, *am nevoie* să-mi iasă foarte bine. Nu există posibilitatea să am o marjă de eroare, de vreme ce asta-i modalitatea prin care pot scăpa de serile cu întâlniri false şi de zilele în care schimb e-mailuri cu sexxxy.chad.420@hotmail.com despre posibilitatea ca alergia la gluten a şinşilei lui să-l scape de examenul de la mijlocul semestrului la Fizică 101. O să trebuiască să repet prezentarea de minimum unsprezece ori, adică numărul de dimensiuni existente conform Teoriei M, versiunea mea favorită de teorie a...

- Joci?

Mă sperii. *Din nou.* Jack stă de partea cealaltă a tablei de Go, studiindu-mă cu ochi sumbri. Toate rudele lui sunt aici, aşa că mă întreb de ce iroseşte timpul preţios pe care-l poate petrece cu familia, sâcâind-o pe falsa iubită a fratelui său?

- Elsie! mă strigă Jack, iar eu îmi aud iarăşi numele rostit ca şi cum universul ar fi creat cuvântul ăsta numai pentru el. Te-am întrebat dacă joci.

Pare amuzat. îl urăsc.

- Of, hmmm... puţin.

Sunt modestă. Go e un joc chinuitor de complicat, care-ţi încâlceşte creierul; ca atare, e activitatea extracurriculară preferată a multor fizicieni. După o clipă de stat în expectativă, îl întreb:

-Tu?

Jack nu răspunde. în loc de asta, adaugă câteva piese albe.

- O, nu, spun eu, clătinând din cap. E partida altcuiva. Nu putem...

- îţi convine să joci cu negru?

Nu prea. Dar înghit în sec şi mă întind, ezitant, după piese, pe care le pun jos. Mândria mi se bate cap în cap cu instinctul de conservare: n-o să-mi ascund priceperea la Go doar ca să-l las pe |ack să câştige, dar e foarte posibil ca înfrângerea să-l transforme într-un bizon care aruncă flăcări pe nări şi preface în scrum un întreg perete portant. Nu vreau să-mi dau obştescul sfârşit sub dărâmături, alături de Jack Smith şi de unchiul lui obsedat de partide de sex în trei.

- Cum mai e Greg? întreabă el.

-E acolo, împreună cu vărul tău, îi spun eu, absentă, urmărind cum aşază mai multe piese pe tablă.

Are mâinile ridicol de mari. Dar şi graţioase, ceea ce n-are nici o logică. Ce altceva n-are logică? Faptul că sunt două scaune lângă noi, insă stăm în picioare..

-Dar *cum* e?

Din umila mea experienţă, în cel mai fericit caz fraţii se tolerează reciproc şi în cel mai rău caz îşi lipesc unii altora gumă de mestecat în păr (în al meu, în părul *meu).* însă Jack şi Greg sunt apropiaţi din motive care nu-mi sunt prea dare, având în vedere faptul că Greg e o fiinţă umană plină de Sturm und Drang[1], în timp ce Jack… nu-mi dau seama care e treaba cu jack. Are în el un strop de băiat rău, o notă de mister şi o fărâmă de atractivitate. Şi totuşi văd şi o nuanţă de poftă, un aer sălbatic, nerafinat. Cd mai bine poate fi descris drept *cool.* Prea cool ca *să fie* cool. Ai putea bănui, eventual, că în liceu a chiulit de la balul de absolvire ca să se ducă la Muzeul Guggenheim şi să asiste la vernisajul expoziţiei de artă a unui amic şi, totuşi, a reuşit să fie ales regele balului.

Jack pare distant. Neinteresat. Sigur de el fără nici un efort. Carismatic într-un fel intrigant de opac, inaccesibil: -

Dar chiar ţine la Greg. Şi Greg ţine la el. L-am auzit cu urechile mele spunând că Jack e „prietenul lui cel mai bun”, e cineva „în care poate avea încredere”; Şi fiind o falsă iubită cumsecade, am ascultat fără să subliniez faptul că el, probabil, n-are chiar atât de multă „încredere în prietenul lui cel mai bun”, Jack, fiindcă altfel ar fi sincer cu el în legătură cu falsa iubită.

- Greg e bine. De ce întrebi?

. – Ieri am vorbit cu el şi părea stresat din cauza chestiei cu Woodacre,

Din cauza... a ce? Asta e ceva ce iubita lui Greg ar trebui să ştie?

---

1 Mişcare literară de protest din literatura germană din a doua Jumătate a seco- lului al XVHI-lea, numită astfel după o dramă de Friedrich Maximillian Klinger

- A, da, improvizez eu. Puţin.

-Puţin?!

Mă prefac că mă concentrez asupra pieselor de joc. Nu câştig atât de uşor pe cât aş fi crezut.

- Situaţia se îmbunătăţeşte.

„Toate lucrurile merg mai bine odată cu trecerea timpului, nu?" mă gândesc eu.

-Chiar aşa?

-Clar.

Dau din cap, plină de entuziasm.

Dă şi el din cap. Cu mai puţin entuziasm.

-Vorbeşti serios?

Se pare că Jack nu e chiar *prost* la Go. Cum se face că încă n-am şters cu el pe jos?

-Serios!

-Am crezut că Woodacre o să fie peste două zile. M-am gândit că Greg e supărat

Mă tensionez. Poate că ar fi trebuit să discut cu Greg despre posibile subiecte de conversaţie.

-O, da, e adevărat! Acum, că zici...

Se apropie puţin de tabla de joc, dominându-mă cu înălţimea lui, precum un zgârie-nori. Dar eu nu sunt scundă. Refuz să fiu scundă.

El întreabă:

-Adu-mi aminte, Elsie, ce e Woodacre?

„La naiba!"

-E..., bâigui eu, încerc să fac o faţă amuzată, ...Woodacre, bineînţeles!

Jack se strâmbă, de parcă mi-ar cere să termin cu tâmpeniile.

-Ăsta nu e un răspuns, nu?

-E..., încep eu să spun, dregându-mi vocea, ...ceva la care lucrează Greg.

În ce măsură am fost informată despre munca lui Greg? Ştiu că e analist de date. **Îi** dau înainte:

-Nu cunosc detaliile. Sunt chestii ştiinţifice complicate.

• -Zâmbesc, făcând o grimasă ce vădeşte dezinteres, de

parcă nu mi-aş petrece timpul construind modele matematice complexe ca să descopăr originile universului. Mă doare inima.; v

-Chestii ştiinţifice complicate, repetă Jack, care mă studiază de parcă m-ar jupui, aşteptându-se ca la interior să dea peste un miez de banană în putrefacţie.

- Da, chestii pe care oamenii ca mine şi ca tine nu le-ar Înţelege! îi dau eu înainte.

Se încruntă, repetând:

- Oamenii ca mine şi ca tine.

- îhî, asta am vrut să spun, subliniez eu fără să-mi plec privirea şi aşezând încă o piesă pe tabla de Go. *Care* e treaba cu numerele, până Ia urmă?

închid gura. Probabil că ne-am întins către acelaşi pătrat Degetele mi s-au frecat de mâna lui Jack şi ceva electric, necunoscut, mi se prelinge în sus pe braţ. Aştept ca el să se retragă, dar n-o face. Chiar dacă era rândul *meu.* Sau nu era rândul *meul* Sunt destul de sigură. . . -

-Ei bine, ca să vezi că e remiză! . .

Brusc; îmi retrag mâna. Millicent e lângă mine, zgâindu-se la tablă. Îi urmăresc privirea şi aproape că icnesc, fiindcă... are dreptate. [1] ,

Tocmai nu l-am umilit pe Jack la nenorocitul de Smith la Go. -A trecut mult timp de când Jack n-a câştigat o partidă! spune Millicent, Cu un zâmbet satisfăcut • – v

„A trecut mult timp de când *eu* n-am câştigat o partidă!”

Ce naiba?! îmi ridic privirea către Jack.care se uită în continuare la mine, se încruntă în continuare, mă judecă tăcut în continuare. Am mintea golită de gânduri, Intru în panică şi scot pe gură primul lucru care-mi trece prin minte:

-Există mai multe poziţii permise pe tabla de Go decât atomi în universul cunoscut!

Millicent pufneşte:

- Cineva îmi spune asta de când abia dacă

scăpase de scutece! exclamă'Millicent, uitându-se cu subînţeles la Jack, care *încă. se uită. la. mine. Tu* şi Elsie faceţi o pereche foarte potrivită! Deşi, Jack, dragul meu, ea tot ar trebui să semneze un contract prenupţial.

Nu înţeleg imediat ce spune. Pe urmă înţeleg şi mă roşesc toată.

- O, nu, doamnă Smith, eu... eu sunt iubita lui Greg. *Celălalt* nepot al dumneavoastră.

-Eşti sigură?

„Ce?!"

-Da, bineînţeles!

-Nu mi s-a părut că ar fi aşa, spune ea, ridicând din umeri. Dar ce ştiu eu? Sunt doar o cotoroanţă în vârstă de nouăzeci de ani, care zburdă prin noroi!

O urmăresc în timp ce-şi târşâie picioarele către masa cu aperitive. Mă răsucesc spre Jack, cu un râs nervos.

-Uau! Asta a fost...

El se zgâieşte în continuare. La mine. Cu o expresie împietrită. Hotărât Fixându-mă cu heterocromia lui sectorială[1]. Ca şi cum aş fi interesantă, foarte interesantă, foarte, *foarte* interesantă. Deschid gura ca să-l întreb *ce se* petrece. Ca să cer o revanşă. Ca să-l implor să nu-mi mai numere porii de pe nas. Şi atunci... -Zâmbiţi!

întorc capul, iar bliţul polaroidului lui Izzy mă orbeşte instantaneu. •

-Aniversarea căsătoriei părinţilor mei, care are loc săptămâna viitoare, ar trebui să fie ultima dată când trebuie să te iau cu mine, spune Greg în timp ce semnalizează la dreapta şi trage în parcarea clădirii unde locuiesc. După aia îi spun mamei că te-ai despărţit de mine. Şi-i mai spun că te-am implorat să n-o

1 Heterocromia apare atund când o parte a irisului are o culoare diferită feţă de ' Platformă Online mobilă americană pentru comandarea şi livrarea de mâncare

faci) ţi-am cântat serenade. Ţi-am cumpărat greutatea mea în pluşuri- degeaba.

Dau din cap, plină de înţelegere.

- Ai inima frântă. Eşti prea inconsolabil ca să te mai vezi cu cineva.

, .- S-ar putea să am nevoie să-mi găsesc alinarea în playlistu) Spotify.

- Sau să-ţi faci frizură cu ţepi.

Se strâmbă. Râd şi, odată ce maşina s-a oprit, mă sprijin de **uşă** ca **să-i** studiez profilul chipeş în lumina galbenă. •

- Spune-i că te-am înşelat cu un curier de Ia Grubhub[1]. Asta o să-ţi câştige mai mult timp de smiorcăială.

-Geniali -

Stăm fără să spunem nimic, în timp ce eu mă gândesc la situaţia lui Greg. La motivul pentru care are nevoie de o falsă iubită, r La lucrurile pe care mi le-a putut mărturisi mie, unei străine, | dar nu familiei lui. Şi la cât de asemănători suntem. ,

- După ce se termină chestia asta, dacă ai nevoie... dacă vrei să ai pe cineva cu care să vorbeşti... un prieten.., mi-ar face plăcere.., Zâmbeşte cu sinceritate.

-Mulţumesc, Elsie!

Ies din maşină. Gheaţa îmi trosneşte sub tocuri în timp ce mă întorc către el.

-Greg...

^ -Da?

* -Cee Woodacre? .

Geme. îşi sprijină capul de tetierâ.

-E un refugiu de meditaţie în tăcere. Şeful nostru ne obligă să mergem acolo şi să luăm parte la activităţi, Plecăm mâine – patru zile fără nici un contact cu lumea exterioară. Fără e-mail, fără Twitter. I-a venit ideea de la

1 Buletin informativ care iniţiază conversaţii pe subiecte importante şi aduce în

un buletin informativ Goop[2].

„Aha!"

-Deci n-are nimic a face cu... chestiile ştiinţifice complicate?

Greg imi aruncă o privire plină de disperare.

-Dimpotrivă. De ce?

-Of..., gem eu, închizând ochii şi lăsând groaza să-şi înfi-gă colţii în creierul meu. Am întrebat ca să mă aflu în treabă! Noapte bună, Greg!

închid uşa maşinii, îi fac cu mâna fără prea mare entuziasm şi apoi simt cum aerul îngheţat îmi pătrunde în plămâni. Steaua Nordului îmi face cu ochiul din cer şi-mi aduc aminte de interviul de mâine.

N-are importanţă dacă în seara asta m-am făcut de râs faţă de nesuferitul ăla de frate al lui Greg, pe care l-aş bate. Pentru că, dacă am doar un dram de noroc, s-ar putea să nu trebuiască să-l mai văd vreodată pe Jack Smith.

CAPITOLUL 2

FISIUNEA NUCLEARĂ

De la:
sexxxy.chad.420@hotmail.com
Subiect: Re: Re: Re: Şinşlla mea

Salut, dr. *H,*
înţeleg că nu vă pasă de alergia la gluten a lui Ronţăllă Ronţălescu, dar ce spuneţi de faptul că

2atenţie diverse idei, fondat de actriţa Gwyneth Paltrow

noaptea trecută am condus sub influenţa alcoolului? Asta mă scapă de examenul parţial de la Fizică 101?
Cu respect, •
Chad '

De la: McCormackE@umass.edu Subiect:, nu pot yeni la curs

ataşat, aveţi un Instantaneu cu voma mea de azi-dimineaţă Emmett

De la: DupontCamilla@bu.edu

Subiect: Opinii pe marginea operei Neguțătorul

din Veneția Dragă dr. Hannaday,

Mă întrebam dacă aţi putea să-mi comunicaţi cât mai urgent părerea dumneavoastră despre ceea ce am scris în legătură cu imagistica sicriului de plumb. Aveţi ataşat documentul Word. Cu respect Cam

De la: michellehannaway5@gmail.com
Subiect ELSIE, CONTACTEAZĂ-MĂ, TE ROG, CÂT MAI REPEDE
CU PUTINŢA, FRAŢII TĂI ÎMI FAC PROBLEME DIN NOU ŞI
AM NEVOIE DE AJUTOR. TE-AM SUNAT ASEARĂ, DAR N-AI
RĂSPUNS.

(acest e-mail nu are conținut)

De la: Monlca.Salt@mit.edu . : - ^

Subject MIT Interview – Faculty Position

Dragă doamnă dr. Flannaway,

Doresc să vă spun din nou cât de entuziasmată sunt de faptul că o să vă prezentaţi la un interviu pentru un post de titular la departamentul de fizică de aici, de ia MIT[1].

Suntem foarte impresionaţi de CV-ul dumneavoastră şi am redus lista opţiunilor noastre la dumneavoastră şi la încă un candidat. Eu şi comitetul de recrutare suntem nerăbdători

1 Massachusetts Institute of Technology (abreviat MIT) e o universitate de cercetare particulari, coeducaţionalâ, care se găseşte în localitatea Cambridge, Massachusetts, SUA

să vă cunoaştem într-un cadru neoficial diseară, la o cină la restaurantul Miel, înainte de începerea interviului de mâine, în campus.
Dacă sunteţi de acord, mi-ar face plăcere ca noi două să ne întâlnim separat pentru câteva minute înainte de cina de la Miel, ca să stăm puţin de vorbă. Există câteva lucruri pe *care* aş vrea să vi le explic.
Toate cele bune, dr. Monica Salt
Profesor de Fizică, A.M. Wentworth Şef de catedră, Departamentul de Fizică MIT

Inima îmi tresaltă de entuziasm.

Îmi aşez ceaiul pe masa din bucătărie şi apăs pe butonul *Răspuns,* ca s-o asigur pe Monica Salt că, da, desigur: o să mă întâlnesc cu ea oriunde şi oricând vrea, inclusiv pe câmpiile Mordor, la ora două şi un sfert noaptea, fiindcă ea deţine cheia viitorului meu. Dar în secunda în care mâna îmi atinge mouse-ul, o durere atroce îmi străpunge palma şi mi se urcă pe braţ.

Scrâşnesc din dinţi şi sar de pe scaun.

-Ce nai...

-Unde sunt? *Unde sunt*?

Colega mea de cameră se împleticeşte prin bucătărie, îmbrăcată într-o pijama-salopetă şi cu o mască de dormit Noam Chomsky ridicată pe frunte. De asemenea: leagănă o bâtă de baseball, ca o nebună.

-Pleacă acum, sau sun la 112! Ăsta e un caz de încălcare a proprietăţii!

-Cece...

-O contravenţie şi un delict! O să te aresteze pentru ultraj! Verişoara mea dă examenul de barou anul ăsta şi o să te dea în judecată pentru milioane de dolari...

- Cece, nu e nimeni aici!

- Ahaaa...! strigi ea, mai dând din bâtă de câteva ori şi clipind ca o bufniţă. Atunci, de ce ţipăm?

- S-ar putea să aibă legături cu faptul că porcul tău spinos s-a hotărât să se dea drept mouse.

-Arici... ştii că e arici!

-Şi. Încă. Cum.

Cască, aruncând bâta spre camera ei. Nu nimereşte, iar obiectul ţopăie, cu un sunet gol, de-a lungul podelei acoperite cu linoleum crăpat

-Mai mic. Mai drăguţ. Mai priceput. *De asemenea,* Arida Bennet? Ăsta nu-i nume de porc spinos!

-Desigur. Scuză-mă, spun eu, strângându-mi mâna rănită la piept.

Durerea mistuitoare m-a indispus puţin.

-E în regulă. Arde e un suflet blând, te iartă! spune Cece, luând-o în braţe. Aşa e? O ierţi pe Elsie pentru că te-a încadrat la speda greşită, iubito?

Mă zgâiesc la Arde, care îmi aruncă o privire triumfătoare din ochii ei ca nişte mărgele. O pernuţă de ace însufleţită şi malefică.

„O să te prăjesc alături de nişte praz” mimez eu.

Jur pe ce-am mai sfânt, acele i se ridică puţin.

- Unde ai fost aseară? întreabă Cece, fără să bage de seamă, din fericire, războiul nostru între specii.

Mă întreb ce spune despre mine faptul că cea mai bună prietenă a celei mai bune prietene ale mele e un arid. Cece continuă:

-Falsa iubită? Tipul ăla, Greg?

-Îhî.

-Cum a fost?

-Bine, răspund eu, aducându-mi aminte deodată că nu l-am strivit ca pe un gândac pe Jack Smith la Go. Mă rog, destul de bine! Seara ta cum a fost?

Eu şi Cece ne-am apucat de întâlniri false în timpul unei perioade întunecate finandar şi emoţional din vieţile noastre: şcoala postuniversitară. Eu mai aveam două perechi de şosete

bune, trăiam din teoreme de cosmologie computaţională şi supj *ramen* instant. Privind retrospectiv, eram periculos de aproape de a face scorbut. Pe urmă, într-o noapte întunecată şi furtunoa-să, pe-când mă gândeam serios la posibilitatea de a-mi

vinde o valvă de la inimă, fostul meu iubit, JJ, mi-a trimis un link spre pagina de angajări a aplicaţiei Întâlniri False. Mesajul înfăţişa un emoji râzând, cel căruia îi ţâşnesc lacrimi din ochi, şi un comentariu simplu:

Uită-te la asta! E ca **treaba aia pe care am făcut-o noi în timpul facultății.**

M-am încruntat, aşa cum fac deseori când ceva îmi aduce aminte de existenţa lui JJ, şi n-am răspuns. Dar am remarcat tariful considerabil, intre slujba de asistent lâ cursul de Analiză Matematică, formarea unei opinii despre gravitaţia cuantică în bucle şi încercarea de a nu-i pocni pe colegii mei exclusiv bărbaţi de la şcoala doctorală pentru faptul că presupuneau din principiu că eu ar fi trebuit să fiu cea care să le facă /or cafeaua, m-am trezit că m-am apucat să-mi creez un profil. Apoi am fost la interviu. Apoi am fost cuplata cu primul meu client, un fraier de douăzeci de ani, câre mi-a aruncat o privire imploratoare şi m-a rugat: -Poţi să te prefaci că suntem de aceeaşi vârstă? Şi că eşti canadiancă? Ne-am cunoscut în clasa a opta în tabăra de vară şi te cheamă Klarissa. De asemenea, dacă întreabă cineva, nu sunt virgin.

- E probabil să întrebe?

A stat să se gândească.

- Dacă nu întreabă, poţi să aduci tu vorba despre asta într-un mod cât mai natural? , -

Până la urmă, n-a fost atât de rău, aşa că am intrebat-o pe Cece dacă voia şi ea să încerce. Vă jur că n-o urăsc în secret. Doar că a fost singurul lucru la care m-am putut gândi după ce mi-am dat seama că amândouă făcuserăm alegerea cea mai stupidă în ceea ce priveşte cariera (şi anume mediul academic). Suntem su- praşcolarizate şi prea sărace Ca să supravieţuim, după cum reiese din faptul că am închiriat un apartament de doi bani, plin de tot felul de fire la vedere şi de păianjeni înfricoşători, care arată ca o combinaţie dintre viespi ucigaşe şi crabi de

cocos. Dacă am avea un grup de prieteni precum sunt cei din serialele de comedie,; am da o petrecere pentru îndepărtarea azbestului. Din păcate, suntem numai noi două. Şi scorbutul pe care-l evităm cu greu.

Cece îmi fură cana de ceai şi sare pe blatul de bucătărie. O las în pace: n-am nevoie şi de cafeină după agonia pură pe caremi-au provocat-o o mie de ace.

-Ded.M-au trimis la un tip. .

-Care-i treaba cu el?

Cu alte cuvinte:

„Ce traumă profund ascunsă, care i-a pârjolit sufletul, l-a smuls din mlaştina primordială pe nenorocitul ăsta şi l-a făcut să plătească teancuri de bani ca să pretindă că nu e singur?* -

-Ede-aitâi. -n

-De-aimei? ..... . , , ■ . . - , •:

-Om de ştiinţă.

Cece e lingvistă şi-şi încheie doctoratul la Harvard. Ne-am întâlnit după ce a plecat fostul eţ coleg de apartament: şe pare că Ardeii mâncase boxerii..De asemenea, se pare că oamenii obişnuiţi nu suportă pe cineva care pune la volum maxim „Immigrant Song”[1] sâmbătă dimineaţa, în timp ce îşi face ouă prăjite. Ceceera disperată să găsească pe cineva care să participe la plata chirid. La rândul meu, mă simţeam ca şi cum tocmai aş fi fost jupuită de vie şi-mi doream cu disperare să nu mai locuiesc împreună cu JJ. Aşa că eu şi Cece am fost două suflete disperate, care s-au găsit unul pe altul în vremuri disperate şi s-au conectat cu dis.- perare – mulţumită faptului că, personal, aveam capacitatea de a aduna şapte sute.de dolari pe lună, că nu eram ataşată de lenjeria mea şi că posedam p pereche de căşti antifonice. ..

Sinceră să fiu, am avut *noroc. Certurile între* colegii *de* ca meră simt dureroase, cu note pasiv-agresive şi agresiv-

---

1 Piesâ muzicali a trupei Led Zeppelin ' : . v

agresive, în timpul cărora Îţi vine să comiţi crime cu ajutorul lichidului de curăţat geamurile. Eram pregătită să-mi încovoi, răsucesc şi modelez personalitatea într-un milion de feluri diferite ca să mă pot înţelege cu Cece. După cum s-a dovedit, Elsie cea adaptată la nevoile lui Cece e asemănătoare în mod convenabil cu Elsie cea autentică: cineva care înfulecă prieteneşte din brânză în timp ce se plânge de mediul academic; cineva care, la fel ca ea, *alege* Tyienolul pentru copii fiindcă are gust de struguri. Desigur, trebuie să mimez entuziasmul faţă de cinematografia de avangardă, dar, chiar şi aşa, prietenia noastră e una surprinzător de relaxantă.

- Ce fel de om de ştiinţă e? mă interesez eu.

-Există mai multe feluri?

Zâmbesc.

-Chimist Sau inginer? se întreabă *Cece.* E... frumos. Amuzant A făcut o glumă despre compost Prima glumă despre compost pe care am auzit-o. Mi-a plăcut, murmură ea, pe un ton uşor visător. Pare... cineva cu care ai *vrea* să te întâlneşti, înţelegi?

-Eu aş vrea?

-Ei bine..., răspunde Cece, dând din mână, ...nu *tu* tu. Hi ai prefera să intri în mare cu bolovani în buzunare decât să ai întâlniri – deşi asta e din cauza părerii tale greşite cum că relaţiile romantice au sorţi de izbândă numai dacă îţi ascunzi adevărata fire şi te modelezi în ceea ce crezi că *vor ceilalţi* să fii...

-Nu e o părere greşită! ■ -

- , . .dar alţi oameni nu l-ar izgoni pe Kirk.

.- Kirk, zici?

La început m-am temut că Cece avea să eşueze în mod grandios la întâlnirile false. în primul rând, e mult prea frumoasă. Ochii depărtaţi, bărbia ascuţită şi buzele în forma arcului lui Cupidon ar putea să fie neconvenţionale, dar ea arată precum cea mai sexy, superbă fiinţă din univers. în al doilea-rând: e opusul unei coli albe de hârtie. Un fenomen al naturii care face pipi cu uşa deschisă, mănâncă cereale Chex la micul-

dejun şi ştie o mulţime de glume sinistre despre vieţile sexuale ale lingviştilor morţi, pe care le spune cu o fermecătoare pronunţie peltică. Eu abia dacă las vreun pic din adevărata mea personalitate să iasă la suprafaţă, iar ea ii bombardează pe oameni cu adevărul.

Şi asta chiar s-a dovedit a fi o problemă: clienţii o plac prea mult

- Ce le spui atunci când îţi cer să vă vedeţi pe bune? m-a întrebat ea într-o seară.

Tocmai împărţeam o pungă de brânză în timp ce ne uitam la un film mut rusesc, în opt părţi.

-Nu prea ştiu ce să-ţi răspund, am spus eu, întrebându-mă dacă tipul care îmi oferise şaptezeci de dolari ca să facem sex la el în maşină se punea la socoteală. Nu mi s-a întâmplat niciodată!

-Stai... chiar aşa?

-Nu, am negat eu, ridicând din umeri. Nimeni nu mi-a cerut să ne întâlnim pe bune. Vorbesc serios!

-Nu te cred!

Am lăsat brânza să mi se topească în gură. Pe ecran, cineva se smiorcăia de douăzeci şi cinci de minute.

-Cred că oamenii nu mă Consideră potrivită pentru rolul de iubită.

- Sunt intimidaţi. Pentru că eşti genială. Şi drăguţă. Şi amabilă. Arcie te iubeşte, iar ea judecă cel mai bine oamenii. De asemenea, ştii foarte multe lucruri despre Galaxia Mormolocului!

Iată cum stau lucrurile de fapt: nimic din toate astea nu e adevărat – cil excepţia ultimei părţi. Din păcate, capacitatea de a enumera date aleatorii despre aglomerări de stele situate la patru sute de milioane de ani-lumină nu e considerată o calitate demnă de o iubită. - -

- Kirk, omul de ştiinţă, a întrebat dacă poate să mă angajeze din nou, spune Cece. Săptămâna viitoare. Am spus „da”.

încerc să am un ton lejer atunci când spun:

-întâlnirile false au politica întâlnirii unice.

-Ştiu. Dar şi tu ai încălcat-o pentru Greg, răspunde Cece, ridicând din umeri şi încercând să pară degajată, atitudine pe care toată lumea pare s-o aibă în ultima vreme. Bineînţeles că aş putea să anulez, având în vedere că până săptămâna viitoare o să capeţi slujba ta sofisticată la MIT, iar eu o să mă pensionez din cariera de falsă iubită, ca să devin prietena ta cea mai bună, întreţinută! '■

Mă sprijin de spătar şi gem din cauza intensităţii cu care îmi doresc slujba asta. E modul în care pot scăpa de întâlnirile false. Mai mult decât orice, e modul în care pot scăpa de cel mai de doi bani şi mai jalnic cerc de profesionişti din mediul academic: acela al profesorilor asistenţi.

Ştiu că spusele mele sună dramatic. Şi mai ştiu că titlul ăsta invocă imagini distinse. „Profesor”? Desemnează un personaj care se bucură de prestigiu, hrăneşte minţile, poartă jachete de tweed. „Asistent”? Un cuvânt drăguţ; începe cu prima literă din alfabet; aminteşte vag de şuieratul unui şarpe.Oride câte ori le spun oamenilor că sunt profesor asistent de fizică la mai multe universităţi din Boston, ei cred că am reuşit în-viaţă. Că sunt adultă. Şi-i las în- pace să gândească ce von S-o luăm pe mama mea, spre exemplu: are multe lucruri pentru care să se îngrijoreze, avându-i pe cap pe cei doi fraţi idioţi ai mei. Îi face bine să creadă că fiica ei e o fiinţă umană complet funcţională, cu acces Ia asistenţa medicală de bază,

Ce nu i-ar face bine? Să ştie că predau nouă cursuri şi Că fac naveta între trei universităţi diferite, ceea ce se traduce în aproximativ cinci sute de studenţi care, ca să-şi motiveze absenţele, îmi trimit instantanee cu erupţiile lor ciudate dintre picioare. Că am un salariu atât de mic, încât poate fi aproximat cu *zero. Ci* n-am nici un contract de muncă pe termen lung şi nici beneficii Fond muzical: sonată funebră pentru vioară, ,

Nu că nu mi-ar plăcea să predau. Doar că.. . nu-mi place *deloc'* să predau. Deloc, deloc, *deloc.* Sunt în

permanenţă înecată în nisipurile mişcătoare ale nesfârşitelor e-mailuri de la studenţi şi sunt mult prea dată peste cap ca să modelez tinerele minţi în ceva ce să nu fie aberant. Visurile mele legate de fizica din mediul academic au presupus întotdeauna un post de cercetător cu normă întreagă, o tablă de scris şi multe ore petrecute cântărind teorii despre secţiunile ecuatoriale ale găurilor de vierme ale lui Schwarzschild.

Şi totuşi, iată-mă pe post de asistent şi, în completare, de falsă iubită. Normă de predare: sută la sută. Normă de disperare: incalculabilă.

Dar lucrurile s-ar putea schimba. Asistenţii reprezintă o mână de lucru ieftină, liber-profesioniştii mediului academic, pe când un post de titular... of, posturile de titular! Mă înfior doar când mă gândesc la ele. Dacă asistenţii plutesc precum geamandurile pe mare, titularii sunt platforme petroliere Cimentate de fundul oceanului. Dacă asistenţii cântă în deschiderea concertelor trupei Nickelback, titularii sunt capul de afiş al Festivalului Coachella. Dacă asistenţii sunt triunghiuri de brânză *La vache qui rit,* titularii sunt cea mai scumpă brânză, realizată cu dragoste din laptele măgarilor sârbeşti balcanici.

Ideea e următoarea: sunt de ceva vreme falsa iubită, de unică folosinţă, a mediului academic şi sunt epuizată. Mi-a ajuns. Sunt gata să trec la o relaţie autentică, de preferat ceva de durată cu MIT, care să-mi pună pe deget un inel cu cel mai tare plan de pensionare de pe piaţă.

Asta, în cazul în care cei de la MIT nu-l aleg pe celălalt fizician pe care l-au chemat la interviu. O, Doamne, dacă îl aleg pe celălalt fizician pe care l-au chemat la interviu?

-Elsie? Te gândeşti că s-ar putea să fie ales celălalt candidat?

-Nu-mi mai citi gândurile, te rog!

Cecerâde. ,

- Ascultă, cei de la MIT n-o să focă asta! Tu eşti chestia de care au nevoie. Toţi anii pe care ţi i-ai petrecut în

şcoala doctorală gândindu-te la multivers, ecuaţii binome şi... protoni? întreabă ea, iar eu ridic dintr-o sprânceană. Bine, n-am nici cea mal vagă idee cu ce te ocupi. Dar ţi-ai sacrificat viaţa socială şi, deseori, igiena, ca să te *ridici* deasupra oceanului de bărbaţi albi mediocri care i reprezintă mediul fizicienilor teoreticieni. Iar acum, în condiţiile > în care există un singur post vacant anul ăsta, *unul,* dintre toate sutele de candidaţi, tu ai ajuns în faza finală...

-*Două* posturi vacante. N-am obţinut un interviu pentru Duke..;

- Asta, pentru că Duke e o mlaştină a nepotismului, iar postul era deja rezervat pentru iubita jalnică a fiului verişoarei şefului de catedră, sau ceva de genul ăsta, spune Cece sărind de pe blat, aşezându-se vizavi de mine şi întinzându-se ca să^mi apuce mâna. O să primeşti slujba. Ştiu că aşa o să fie. Nu trebuie decât să fii tu însăţi la interviu, afirmă ea pe un ton hotărât, după care îşi muşcă buza. Asta, în afara cazului în care ai putea face cumva să fii Stephen Hawking. Există vreo modalitate în care ai putea, . .?

-Nu.

- Atunci, e suficient să fii tu însăţi, hotărăşte ea, zâmbind. Gândeşte-te la viitor! La salariul tău din care o să putem trăi, care o să ne permită să angajăm un flăcău musculos care să, ridice partea de *sus* a bufetului peste partea de *jos* a bufetului!

Cece arată către vitrina din colţul sufrageriei. Cu trei ani în, urmă, ne-am împotmolit la jumătatea asamblării,

Apoi ea continuă:

-Şi, desigur, noua ta slujbă o să-mi asigure stilul de viaţă> brânzos cu care m-am obişnuit.

Lui Cece ii e uşor să mă facă să zâmbesc şi să-mi permit să > am speranţe.

- Brânză *pecorino* romană – fără restricţii!

- Şi toată insulina pe care şi-o doreşte pancreasul tău cel inutil!

- Cărămizi de beton cu care să strivim păianjenii crab-viesp« > rezistenţi la Raid!

- Un mic televizor cu plasmă pentru acvariul lui Arcie! •

-Tatuaje asortate, cu inscripţia *Universitatea-i de rahatl*

- Un vas de toaletă de aur!

- Un *bideu* de aur!

Suspinăm. Apoi râdem. Apoi devin serioasă.

- Vreau doar să fiu plătită ca să contemplu modelele cosmologice ale universului observabil, Înţelegi?

-înţeleg, răspunde Cece, iar zâmbetul li devine mai blând. Ce spune dr. L. despre şansele tale?

Laurendeau, sau dr. L., aşa cum n-am avut niciodată curajul să-i spun În faţă, a fost îndrumătorul meu de doctorat şi persoana căreia îi datorez fiecare fărâmă a succesului meu academic. **În** prezent, e la fel de implicat în cariera mea pe cât era Înainte să termin doctoratul şi-i sunt recunoscătoare pe veci pentru asta.

-E optimist. '

-Poftim! Câte zile durează interviul?

-Trei. "

-începi de azi?

-Ihî. Diseară e cina neoficială a interviului.

Stau puţin şi mă gândesc lâ şefa de catedră care vrea să mă întâlnească mai devreme. O fi promiţător? De rău augur? Ciudat? N-am idee. Apoi conţinui:

-Mâine ţin lecţia demonstrativă. Prezentarea cercetării şi recepţia finală sunt în ziua următoare. Pe parcursul celor trei zile, o să am şi câteva întâlniri cu membri ai corpului profesoral.

-Te-ai pregătit?

-Asta înseamnă să mă legăn de una singură? Să-mi contemplu propria mortalitate? Să sacrific o fiinţă vie pe altarul zeilor mediului academic?

Mă uit la Arde, care pare intimidată.

-I-ai hărţuit online pe membrii comitetului de recrutare?

- încă nu mi s-a spus numele lor sau itinerarul exact. Nu contează, oricum trebuie să răspund la e-mailuri. Şi să-mi cumpăr o pereche de dresuri. Şi s-o sun pe mama.

-Nu, nu, nu! se opune Cece,.ridicând mâna. Nu-ţi suna mama, fiindcă o să-şi deverseze toate problemele în capul tău! Trebuie să te concentrezi, nu s-o asculţi plângându-se despre felul În care fraţii tăi se bat pentru ultimul crenvurst!

- Ba pentru o femeie! Băieţii iau în considerare crima fratricidă pentru o femeie!

Familia Hannaway: materie primă pentru emisiunea lui Jerry Springer.

- Nu contează! Promite-mi că dacă sună mama ta, o să-i spui despre interviu. Şi despre faptul că ai avut o copilărie mediocră, în cel mai bun caz.

Meditez la ce a spus.

- Ce-ar fi să-ţi promit că o s-o evit vreme de câteva zile?

Cece mijeşte din ochi.

- Bine. Te duci să-ţi cumperi perechea aia de dresuri?

—Îhî.

- Te poţi opri la magazin ca să-mi cumperi cereale?,

Nu prea am timp pentru asta. Dar ceea ce nu te ucide – ori te face mai puternic, ori te face să urăşti faptul că nu eşti capabil să spui „nu”.

-Desigur. Cefei...?

' – Nu! exclamă Cece, lovind cu palma în masă. Elsie, trebuie să înveţi să spui „nu”j

îmi masez tâmpla.

- Vrei să încetezi să mă mai testezi?

- O să mă opresc atunci când tu o să încetezi să pui nevoile altora înaintea nevoilor tale! spune ea punând jos cana... cana *mea* goală de cafea, iar apoi luând-o în braţe pe Arcie. Tre’ să fac un pipi! Mai vrei să

împrumuţi rochia mea roşie pentru diseară?

Mă încrunt.

- Nu te-am rugat să-mi împrumuţi. . . "
- Şi o să te şi machiez, dacă insişti.
- Chiar n-am nevoie... – . r ...

-Bine, ai câştigat, te şi pensez!

Cece îmi face cu ochiul. Arcie se zgâieşte la mine, cocoţată pe umărul ei, ca un papagal: Uşa băii-se închide în urma lor-

Ceasul de pe perete indică ora şapte fără un sfert. Oftez şi-mi permit un mic răsfăţ. Fac dublu clic pe cuvântul „doc" din colţul de sus, stânga, al ecranului. Derulez până în partea de jos a lucrării pe jumătate scrise, iar apoi derulez iarăşi în sus. Titlul O *teorie unificată a cristalului lichid bidimensional* se unduieşte în faţa mea, melancolic. Pentru câteva secunde, îmi las imaginaţia să alerge în viitorul apropiat, unul în care sunt capabilă să-mi fac timp ca să termin lucrarea. Poate chiar s-o public.

Oftez din greu pe când închid documentul. Apoi îmi trec degetul peste sprâncene şi mă întorc la e-mailurile la care trebuie să răspund.

Interviurile pentru slujbele din mediul academic sunt faimoase pentru configuraţia specifică, ce asigură cantitatea maximă de suferinţă pe care s-o îndure candidaţii. Aşa că nu mă mir atunci când ajung la restaurantul Miel şi constat că e genul de local cu mai multe rânduri de tacâmuri, porţii cât piesele de Lego şi ospătari care-ţi recomandă un Sauvignon Blanc din 1934;

Păstrez un minut de reculegere pentru brânza scumpă, excelentă, pe care o s-o comand – Bleu d Auvergne; Brie; Camembert (diferită în mod semnificativ de Brie, în pofida părerii profanilor) – dar de care n-o să mă bucur în timp ce o să fiu ocupată să mă stresez în legătură cu viitorul meu. Apoi intru în restaurant, păşind la fel de instabil pe tocurile înalte precum merge un mânz nou-născut. ,

N-am găsit dresuri la magazin, ceea ce înseamnă că port ciorapi până la jumătatea coapsei, un tribut adus stilului dle viaţă.burlesc ce mă caracterizează. De asemenea, sunt convinsă în proporţie de cincizeci şi şase la sută că n-ar fi trebuit s-o las pe Cece să mă convingă să port rochia ei strâmtă, de un roşu purpuriu, sau să mă dau pe buze cu rujul de un roşu intens, sau să-mi.vopsesc unghiile cu acea ojă roşie precum lava încinsă.

- Arăţi ca Taylor Swift, varianta aproximativ 2013! a declarat Cece, mulţumită, în timp ce-mi aşeza părul într-o parte, după ce îl ondulase.

- Aspiram mai mult să arăt ca AOC[1], aproximativ 2020,

-Da, cu toatele aspirăm la asta.

îmi scot telefonul din geantă. Sub ecranul crăpat în mod inexplicabil în formă de vulvă – „¡Păsărică”, după cum îl numeşte Cece – găsesc un e-mail recent de la îndrumătorul meu de doctorat

O să laşi o impresie fantastică. Nu uita: eşti îndreptăţită la postul ăsta mai mult decât oricare alt candidat.

încrederea lui e ca o mână pusă pe umăr: liniştitor de caldă şi deranjant de grea. N-ar trebui să am emoţii atât de' mari. Nu pentru că slujba mi-ar fi asigurată – n-am *nimic* asigurat, eu ex- – cepţia morţii, a rambursării creditului federal pentru studii şi a bomboanelor Mentos vechi de trei ani, cu ambalajul acoperit de o crustă de scame. Dar ceea ce *am,* într-adevăr, e multă practică în a le arăta oamenilor că sunt cine vor.ei să fiu, şi despre asta e, până la urmă, vorba la un interviu. Odată am jucat în mod convingător rolul unei balerine îndrăgostite, care a îngenuncheat în mijlocul unui restaurant aglomerat ca să-l ceară în căsătorie pe un bărbat chel, de vârstă mijlocie, care mirosea a picioare murdare – asta, ca să mă poată refuza în faţa duşmanului ;său de moarte, care-i era coleg de serviciu. Acum ar trebui să fiu capabilă să conving câţiva profesori de la MIT că sunt o fiziciană decentă. Nu-i

aşa?

Nu ştiu. Poate. Aşa cred. Iht..

O să mă concentrez asupra protocolului falsei iubite. Eu şi Cece îi spunem EPA. (Mă rog, eu îi spun EPA. Cece se mulţumeşte să dea din cap şi să întrebe: „Care e. problema oamenilor de ştiinţă? Aţi fost cu toţii agresaţi în liceu?”). Mai întâi, Evaluează Nevoia: ce vrea să vadă persoana din faţa mea? Apoi, Planifică

şUiffivistif * OCaSio CorteZ,cunoscută Ş> după iniţialele numelui ei, politician!

un Răspuns: cum pot face să devin ceea ce îşi doresc ei? Şi, în cele din urmă, Aplică...

-Dr. Hannaway?

Mă întorc. O femeie cu părul închis la culoare mă studiază^ în timp ce eu recapitulez mental cum să mă port

-Dr. Salt?

Are o strângere de mână fermă. Ca de femeie de afaceri.

-îmi face plăcere să vă cunosc personal! .

-Şi mie!

-Haideţi să mergem la bar! ...._

O urmez, fascinată. Dr. Monica Salt a scris un manual de fizică teoretică – literalmente. Vreme de mai bine de un deceniu, manualul ei a stat bine-mersi pe raftul bibliotecii mele. Nouă sute de pagini de conţinut magnific. Bonus: cărţoiul acela striveşte păianjenii crab-viespe ca prin magie.

-Dr. Hannaway?

Are un ton hotărât. Carismatic. Şmecher. Aşa cum mi-aş dori eu să mă simt

-JElsie”,vărog! , •

-Atunci, spune-mi „Monica”! Sunt bucuroasă că ai făcut cerere pentru postul ăsta. După ce ţi-am văzut CV-ul, am fost sigură că până acum te-a înhăţat altă universitate;. . ..

Zâmbesc evaziv

„Da, asta-s eu! Alung ofertele de muncă agresiv, cu băţul!”

- Disertaţia ta pe tema distorsiunii statice a cristalelor lichide în faza nematică biaxială a fost genială, Elsie!

Simt cum roşesc. Sexul nu-mi produce nici o emoţie, dar poate că asta e plăcerea mea vinovată: să fiu complimentată de savanţi de vârf din domeniul meu. Sexy, nu?:

- Mulţumesc pentru apreciere! ;

-Nici nu-mi vine să cred cât de mult a influenţat studiul întreprins de tine felul în care înţelegem sistemele neechilibrate şi mişcarea macroscopică coerentă! Cristalele lichide sunt un subiect fierbinte în fizica teoretică, iar tu eşti expertă în domeniu!

Sunt flatată sută la sută. Ei bine, aproape complet, Céva di, tonul ei mâ face să am emoţii. Ceva e ciudat. Ceva mă tulburi

- Descoperirile tale o să aibă un impact pe termen lung în multe domenii, fie că e vorba de ecrane, de imagistică Optică sau de administrarea medicamentelor. Impresionant!

Parcă ar urma un „dar”?

-Nu pot sublinia suficient cât de impresionată Sunt de rezultatele ştiinţifice pe care le-ai înregistrat într-o perioadă de timp atât de scurtă!

Cu siguranţă că urmează un „dar”

-Dar...

Am ştiut eu! Am ştiut. Am *ştiut,* dar, chiar şi aşa, îmi stă- inima în loc.

- Elsie, ţi-am cerut să ne vedem între patru ochi pentru că m-am gândit că ar fi mai bine să ştii despre... politicile zilelor noastre. .■ ¡.

-

-Politici? Cum adică?

. N-ar trebui să mă mir. Mediul académie STEM* înseamnă nouăzeci şi opt la sută politică şi unu la sută ştiinţă (restul ar fi cel mai bine definit prin nişte meme).

> -
-

-Poate că aimai multe oferte de muncă şi aş vreasă mă asigur că ne alegi pe noi în ciuda a.,, ceea ce s-ar putea întâmpla în timpul interviului.

Mă încrunt r

- Ce s-ar putea întâmpla? ... . , s ■

Oftează. \ ..

-După cum ştii, în ultimii câţiva ani a existat o anumită.- fricţiune între fizica teoretică şfeea experimentală. ,'¡1;

Mă abţin din apufhi. „Fricţiune” e un cuvântfrumos, pecare ai putea să-l foloseşti pentru caziil în care Ziua Judecăţii ar fi anunţată chiar în momentul ăsta şi trei sferturi dintre fizicienii

' Science, technology, engineering, and mathemaţics – Ştiinţă, tehnologie, inginerie şi matematică, termen generic folosit pentru a grupa aceste discipline *distincte,* dar conexe experimentalişti din lume ar suna la soneriile fizicienilor teoreticieni, ţinând în mâini macete proaspăt ascuţite. Desigur că totul ar fi în van: teoreticienii ar fi plecaţi de multă Vreme, flutu- rându-şi deja iataganele pe peluzele fizicienilor experimentalişti.

Da, în scenariul pe care mi l-am închipuit de multe ori, noi, teoreticienii, avem arme mult mai eficiente. .

Pur şi simplu suntem rase diferite. Mere şi pere. Gnomi şi elfi. Oameni de ştiinţă şmecheri şi oameni de ştiinţă mai puţin şmecheri. Noi, teoreticienii, folosim matematicile, construim modele, explicăm felul în care funcţionează natura. Noi suntem gânditori. Experimentaliştilor... ei, bine, le place să se prostească şi să afle lucruri. Să construiască diverse chestii şi să-şi murdărească mâinile. Ca inginerii. Sau ca picii de trei ani, la groapa cu nisip.

Teoreticienii cred că sunt mai deştepţi (ce să vezi: chiar suntem), iar experimentaliştii credea sunt mai utili (să vezi şi să nu crezi: nu sunt). Asta duce la... da, la fricţiune.

Monica – mulţumesc universului şi particulelor

subatomice din care e făcut – e teoretician. Schimbăm o privire lungă, plină de subînţelesuri

- Sunt conştientă de asta, spun eu; v.

- Bine! Şi se poate să fi auzit că Jonathan Smith-Turner s-a alăturat recent echipei MIT? : -

îngheţ.

-N-am auzit.

-Dar ai anz/ide el şi de....articolul lui. .

Nici nu se pune problema. Monica. e inteligentă şi perfect conştientă că nu există nici o dimensiune, nici un univers paralel, nici un plan existenţial autonom ipotetic în care:un fizician teoretician să nu fi auzit de el, . •

- '

Pentru că Jonathan Smith-Turner este experimentalist. Nu, el e *Experimentalistul.* Iar în urmă cu nişte ani, pe vremea când eu eram la liceu, iar el probabil că era un adult dat naibii; care ar fi trebuit să aibă minte-n cap, a făcut un lucru oribil. Ceva de neiertat. Ceva abominabil.

A făcut în aşa fel încât fizica teoretică să pară stupidă. Impulsionat de ceea ce pot numai să presupun că a fost amărăciune, o abundenţă de timp liber şi o puţă foarte, *foarte* mică, şi-a propus să demonstreze lumii întregi că... De fapt, nu şti® ce a vrut să demonstreze. Dar a scris un articol ştiinţific despre mecanica cuantică, destul de plin de jargon şi de matematică încât să sune ca şi cum ar fi fost scris de un teoretician:

Doar că articolul era complet inventat. O făcătură. O pa- rodie, dacă vreţi. Care s-a transformat în farsă atunci când l-a trimis *Analelor fizicii teoretice,* adică revistei noastre celei mal prestigioase, după care a aşteptat. Frecându-şi mâinile, aşa cum ne putem imagina.

Iar acela a fost momentul în care lucrurile au luat o întorsătură dezastruoasă. Pentru că, deşi, chipurile, ar fi fost supus unei verificări de tip peer-review riguroase, articolul a fost acceptat Şi publicat. Şi a rămas publicat timp de mai multe săptămâni, sau cel puţin până când s-a dezlănţuitul iadul – sub forma unei postări pe blog a cuiva, cel mai probabil, asociat cu Smith-Turner, în

vremurile de demult când bloggingul reprezenta ceva.

Iată titlul: *E fizica teoretică OpSeudoştiinţă?* Postarea, ce detalia modul în care Smith-Turner reuşise să publice o grămadă de rahaturi în cea mai respectată revistă de fizică teoretică, era chiar mai rea decât articolul. *Să-şi fi pierdut domeniul fizicii calea... să fie doar o invenţie?* Şi întrebarea mea preferată: *Dacă fizica teoretică nu-i decât un nonsens, e corect să plătim teoreticienii cu bani din taxele federale?* ' ■

Nu sunt inutil de dramatică atunci când afirm că a fost o întreagă nebunie. Pe Facebook.'La'Ştiri, inclusiv la emisiunea 60 Minutes. Chiar şi Oprah a vorbit despre asta – A/acerea *Turnet-Smith, înşelătoria teoreticei, scandalul din domeniul fizicii.* Einstein s-a răsucit în mormânt. Newton şi-a vomitat mărul Feynman s-a scufundat discret într-un bazin de heliu lichid. Tânăra Elsie, care a ştiut chiar de la începutul adolescenţei ce voia să se facă.după ce creştea, a clocotit, a mârâit şi a boicotat toate reportajele pe tema asta, dedarându-le interzise În casa Hannaway. (Interdicţia n-a fost respectată, deoarece familia Hannaway avea tendinţa să uite de existenţa tinerei Elsie; probabil că părinţii erau prea ocupaţi încercând să-i oprească pe fraţii ei din a arunca ouă în şopronul vecinilor.) ,

Interesul general s-a risipit destul de repede. Revista *Analele fizicii teoretice* a publicat un articol în care şi-a cerut scuze pentru neglijenţă, o grămadă de teoreticieni drapaţi în pulovere de un gust îndoielnic şi cu fixativ în păr au apărut pe YouTube ca să-şi apere onoarea, iar Jonathan Smith-Turner n-a mai luat niciodată cuvântul în mod public pe tema asta. Din fericire, cantitatea de energie mentală pe care oamenii normali suni dispuşi s-o consume cu preocuparea pentru fizică e limitată.

Dar înşelătoria aceea a fost umilitoare, o lovitură devastatoare, iar domeniul nu şi-a revenit niciodată de-a binelea – toate astea, doar din cauza unei farse tâmpite. A trecut un deceniu şi finanţările pentru fizica teoretică sunt reduse în continuare. Posturile din domeniul fizicii

teoretice; sunt decimate. încă circulă gluma conform căreia fizica teoretică ar fi înrudită cu scrierea creativă. S-au publicat cărţi întregi despre cum fizicienii teoreticieni ar fi nişte ciudaţi care fac speculaţii nefondate, iar principala completare automată Google pentru/¡zică *teoretică* e: „Nu-i o ştiinţă reală. Prostie. Moartă”.

(Calomnios. Google e un motor de căutare calomnios şi ar trebui să trecem cu toţii la Bing.) , ,

Şi totuşi e chiar mai rău decât atât, din două motive care transformă toată povestea asta în ceva personal pentru mine. în primul rând, unul dintre dezavantajele majore ale articolului a fost faptul că, din nevoia de a salva aparenţele, comunitatea fizicii teoretice a găsit un ţap ispăşitor: l-a cenzurat în mod oficial pe redactorul-şef al *Analelor* – versiunea academică a azvârlirii cuiva pe un pat de ţepi de cactus şi de a-l lăsa să moară acolo.

Acel redactor era Christophe Laurendeau, îndrumătorul meu de doctorat

O, da!

Al doilea motiv e faptul ci, în mod regretabil, eu şi Smith-TUrner funcţionăm în acelaşi subdomeniu al fizicii. Munca noastră în domeniul Cristalelor lichide se suprapune parţial şi mă întreb din când În când dacă ăsta e un motiv suficient ca să mă orientez spre alt subiect de cercetare. Am refuzat ani întregi să-mi pese de ceea ce făcea Smith-TUrner, am refuzat să-i *citesc* articolele,
să-i recunosc existenţa, să-i pronunţ numele.

Privind retrospectiv, probabil că ar fi trebuit să-l ţin sub observaţie.

-Normal, spune Monica, Jonathan e un experimentalist talentat şi un capital preţios pentru departament. Ni s-a alăturat I anul trecut – s-a mutat de la Caltech, cu subvenţii considerabile,
% *ca* să conducă Institutul de Fizică MIT. Suntem norocoşi să-l avem de partea noastră! afirmă ea, iar expresia pe care o afişează arată în mod dar, fără urmă de îndoială, că nu.crede p iotă din ce spune. Postul pentru care candidezi e unul obişnuit Jumătate din salariul tău o să fie plătit de departamentulmeu,iarcealaltă Jumătate, de Institutul de Fizică. Care e condus de Jonathan. Care, la rândul lui, îl preferă pe celălalt candidat care a solicitat postul, înşiră Monica, după Care oftează; Din motive evidente, nu pot să-ţi spun cine e celălalt candidat.

Degetele mi sé încleştează pe pahar.

-Presupun Că celălalt candidat e un experimentalist.

- Da. Şi un fost colaborator al lui Jonathan.

închid ofchii şi am revelaţia că am dat de naiba.

Interviul ăsta e un concurs al rivalităţilor. Teoreticienii împotriva experimentaliştilor. Departamentul de Fizică împotriva Institutului de Fizică. Monica împotriva lui Jonathan.,.

Comitetul de recrutare: Război Civil.

- Dacă primesc slujba, Jonathan Smith-Turner o să fie superiorul meu?

S-ar putea să existe o limită a compromisurilor pe care sunt dispusă să le fac pentru timp de cercetare asigurat, capacitate nelimitată de a cumpăra brânză şi asigurare medicală,

Monica dă din cap cu fermitate şi spune:

-Nu în vreun fel semnificativ.- Sunt

cuprinsă de uşurare. Foarte bine,

-înţeleg. Perfect îţi mulţumesc că ai fost deschisă cu mine: există ceva ce pot face ca să fiu aleasă în detrimentul celuilalt candidat?

Mă studiază cu seriozitate pentru o clipă. Apoi faţa îi capătă o expresie feroce şi ăsta, *ăsta e* indiciul meu. Aşa ştiu care e varianta de Elsie pe care şi-o doreşte Monica: o campioană. Tributul ei pentru *JocurUe Foamei* din domeniul fizicii. O gladiatoare care să-l înfrunte pe Jonathan.Smith-Turner, zeul încoronat al cercetării STEM, pe care ea îl detestă.

Ei bine, pot s-o fee! Fiindcă întâmplarea fece ca eu să detest acelaşi personaj.

-Uite ce trebuie să ştii, Elsie: majoritatea membrilor corpului profesoral pe care o să-i întâlneşti în decursul interviurilor – inclusiv ţonathan- au hotărât deja care e candidatul pe care să-l recomande pentru angajare, în baza preferinţei lor pentru un teoretician sau pentru un experimentalist Ei deja ştiu dacă o să voteze pentru tine sau pentru George şi nu ne rămâne mare lucru de făcut ca să-i fecem să se răzgândească.

înainte să mă pot controla, ridic dintr-o sprânceană. Nu cred că Monica a vrut să-i scape informaţia cum că numele candidatului lui Jonathan Smith-Tumer e „George", dar am o stare diametral opusă surprinderii. *Sigur &* el vrea să angajeze un bărbat -Dar, continuă ea, există o mână de profesori care sunt la graniţa dintre teoretic şi experimental. DoCtorii Ikagawa, Alvarez, Voight Ei fee parte din echipa de cercetare a lui Volkov şi

se duc în direcţia în care îi mână el. Ceea ce înseamnă că Volkov o să aibă votul decisiv. Sfatul meu e să vorbeşti cu el în momentele de pauză ale interviului tău. Dacă ai cum, construieşte-ţi

prezentarea astfel încât să se potrivească intereselor lui. ŞL.. nu ştiu dacă Jonathan ar putea să încerce să-i acorde candidatului său un avantaj şi să te focă pe tine să pici prost, dar fii precaută în ceea ce-l priveşte. Fii foarte atentă!

Dau încet din cap. Iar apoi dau din nou din cap, inspirând profund şi încercând să-mi descâlcesc gândurile haotice,

Da, interviurile pentru slujbele din mediul academic sunt faimoase pentru configuraţia specifică, *ce* asigură cantitatea maximă de suferinţă pe care s-o îndure candidaţii – dat n-am fost pregătită să mă confrunt cu un astfel de nivel de politizare. Sunt o fotă simplă. Cu nevoi simple. Nu vreau decât să-mi petrec zilele rezolvând ecuaţii de hidrodinamicâ care calculează haosul spaţio-temporal la scară mare, manifestat de nematicele uscate active. Şi poate, dacă e posibil, să cumpăr niveluri de hormoni pancreatici compatibile cu viaţa, la preţuri rezonabile. , Dar – concluzionez eu, în timp ce-mi muşc buza de jos, gândind foarte repede – dar poate că *sunt* capabilă de asta. Sunt o fiziciană foarte bună şi o profesionistă în a le da altora ceea ce vor; mai mult de-atât, odată ce obţin slujba asta, o să fim numai eu şi ştiinţa mea. Iar dacă aş fi aleasă în detrimentul candidatului lui Smith-Turner? Ar fi ca şi cum,i-aş răzbuna pe dr. L. şi fizica, chiar dacă într-o mică măsură. Ce gând minunat, care-mi încălzeşte inima!

- Bine! îi răspund Monicăi.

Ne-am cunoscut cu numai zece minute în urmă şi ne privim ca nişte aliaţi de-o viaţă, fiind vorba de acea camaraderie accelerată ce se naşte între două persoane care complotează împreună în scopul înfăptuirii unei crime. în speţă, uciderea lui-Jonathan Smith-Turner. Aşacă spun: ,

-Pot s-o fad Monicae mulţumită.

"Ştiu că e vorba de o metodă neortodoxă. Dar eşti candidatul ideal. Achiziţia cea mai potrivită pentru departament.

-Mulţumesc! răspund eu, zâmbind şi afişând o siguranţă de sine pe care n-o prea simt. N-o să te dezamăgesc!

La rândul ei, Îmi zâmbeşte cu fermitate şi căldură.

-Foarte bine! Restul comitetului de recrutare ar trebui să fi venit. O urmez către intrare, în timp ce capul mi Se învârte din cauza informaţiilor pe care le-am primit. încerc să nu merg ca un dinozaur.

-A, iată-i pe toţi! spune Monica.

Oamenii adunaţi în zona de aşteptare sunt, mi-e teamă să spun, jenant de uşor de identificat drept fizicieni. Nu e vorba de pantalonii de camuflaj, sau de veste, Sau de sindromul părului care nu poate fi pieptănat. Nici de lănţişoarele pentru ochelari, purtate fără urmă de autoironie. Nu e vorba nici măcar de faptul că sunt cu toţii bărbaţi, în concordanţă cu abundenţa de masculi din sfera mea profesională, ; – ...

> E vorba despre făptui că se întrec în jocuri de cuvinte din domeniul fizicii. - •

-Care e cea mai bună carte despre gravitaţia cuantică? întreabă un domn în vârstă, care poartă ochelari cu lentile progresive şi care arată ca o versiune benignă a Pinguinului din *Batman.* Cea pe care e imposibil s-o pui jos! Te prinzi? ;:y – —

Râsul care urmează pare neprefacut. Aha, ăştia sunt de-ai mei!

-Domnilor, începe Monica, dregându-şi glasul, iat-o pe dr. Elsie Hannaway! Sunt încântată că ni se alătură astâ-seară!

Zâmbesc cu căldură, având senzaţia că sunt la preselecţie pentru un reality-show. Academicienii au Talent, Dansând cu Profii, Burlacul (Ştiinţelor). Sunt

întâmpinată de strângerile de mână neîndemânatice, ezitante, ale unor inşi care se simt mai în largul lor uitându-se la o tablă albă de Scris decât având cel mai mărunt contact fizic, dar nu le-o iau în nume de rău. Şi eu sunt la fel, doar că am învăţat să mă prefac puţin mai bine.

Câţiva membri ai corpului profesoral îmi sunt cunoscuţi, atât teoreticieni,’ cât şi experimentâlişti; pe Unii îi ştiu doar după nume, pe alţii, de la conferinţe sau de la prelegeri. Pinguinul sc dovedeşte a fi Saşa Volkov şi are un zâmbet mai larg decât ceilalţi

- Sunt fânul articolelor dumneavoastră pe tema materiei întunecate, spun eu, neminţind defel, fiindcă Volkov e un tip dat naibii şi sunt destul de familiarizată cu munca lui ca să-l linguşesc puţin. Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă despre...

- Dr. Hannaway, mă întrerupe el, apăsând pe consoane, vreau să vă pun o întrebare foarte importantă!

„Poftim?!”

-Sigur că da!

- Ştiţi care e formula unui velociraptor?

Mă încrunt. Despre *ce* vorbeşte? Mă *testează*? Formula unui... o!

„O, da!”

îmi dreg glasul.

- E, cumva... ăăă... un distanţoraptor împărţit la un timporaptor?

Pentru o clipă, mă priveşte cu răceală, Apoi izbucneşte într-un
hohot de râs mulţumit şi sincer.

- Asta. .„ spune el privind-o pe Monica şi arătând spre mine, ...îmi place de ea! Are simţul umorului!

În mod evident, Elsie pe care şi-o doreşte Volkov poate oricând să jongleze cu glume tematice depăşite. O

să trebuiască să-mi creez un întreg repertoriu.

-Cred că ne-am strâns cu toţii! Ar trebui să ne ducem la masă... of!

Monica se opreşte, privind spre un loc situat la înălţime, în spatele umărului meu. Expresia îi devine dură în clipa în care spune:

- Iată-i pe Jonathan şi pe Andrea! Mai bine mai.târziu decât niciodată!

Inspir adânc, pregătindu-mă pentru întâlnirea asta. Pot să fiu amabilă cu Jonathan Smith-Turner. Pot să fiu politicoasă cu individul ăsta care face degeaba umbră pământului în domeniul academic. Şi pot să-l fac să plângă, obţinând slujba.

Mă uit în ochii Monicăi pentru o fracţiune de secundă, ca şi când i-aş face o promisiune tăcută, iar apoi mă întorc, pregătită să fiu perfect plăcută, să strâng mâna dobitocului fără să exclam „Bleah!”, sau „Te urăsc”, sau. „Mulţumesc că ne-ai făcut să ne simţim ca nişte intruşi în domeniul fizicii, măgarule!”

Iar apoi mă opresc.

Pentru că persoana care tocmai a intrat....

Persoana care stă în pragul restaurantului, în timp ce fulgii de zăpadă se topesc în părul deschis la culoare....

Persoana care îşi descheie nasturii paltonului North Face... £ nimeni altul decât Jack Smith.

CAPITOLUL 3

REACŢIE ÎN LANŢ

Clipesc ca proasta – o dată, de două, de şapte ori.

Apoi mai clipesc o dată, ca măsură de siguranţă.

De ce e Jack aici, curăţându-şi zăpada de pe hanorac, reducând lăţimea intrării la jumătate cu umerii lui supradimensionaţi? E seara *keto* la Miel? S-a rătăcit În drum spre o convenţie pe tema gimnasticii?

Nu reuşesc să mă hotărăsc dacă să-l ignor sau să-i fac cu mâna, scurt, când Monica spune, pe un ton moralizator:

-Ai întârziat!

Ea pare că ar vorbi cu Jack, care îşi verifică ceasul de la încheietură (un ceas de mână, în *acest* an al Domnului!) şi răspunde, calm:

- Am fost în laborator. Probabil că am pierdut noţiunea timpului.

- A trebuit să-l smulg de pe penseta optică, intervine blonda de lângă el.

Să fie Andrea?

Monica doar că nu-şi dă ochii peste cap. Mă uit de la unul la altul, dezorientată. Oare Jack o cunoaşte pe Monica? Oare sunt amici de SoulCycle? La ce întâlnire a întârziat?

-Având în vedere că, în sfârşit, ne onorezi cu prezenţa ta: iat-o pe dr. Elsie Hannaway, unul dintre candidaţii pentru postul de la universitate. Elsie, dă-mi voie să ţi-i

prezint pe dr. Andrea Albritton, profesor asociat în departament, şi pe dr. Jonathan Smith-Turner, şeful Institutului de Fizică MIT.

Aproape că mă uit în jur. Aproape că cercetez restaurantul în căutarea alunecosului Jonathan Smith-Turner. Dar nu fac asta, pentru că Jack mă priveşte, părând să simtă acelaşi lucru ca şi mine.

Derută. Confuzie. îngrijorare pentru sănătatea mintală a Monicăi.

-Ai înţeles greşit, răspunde cu vocea aia plăcută a lui, clătinând din cap, amuzat. Elsie nu e...',

Lasă fraza neterminată şi starea de spirit i se schimbă: amuzamentul dispare. Ceva zvâcneşte în falca lui ridicolă, de supererou. Dintr-un motiv anume, încruntătura dintre ochi i se adânceşte într-un *W.* v.

,

, „Ce mama naibii?”, mă întreb.,: „ ,^ ,

- în mod normal, Jack Smith e recalcitrant şi ciudat de imposibil de citit, dar acum pot să ghicesc uşor că este enervat Vrea să mă înjure. Să mă măcelărească. Să se înfrupte din măduva moale a oaselor mele. . c u , , £ v.-/ -

Dar nu face nimic din toate astea. Expresia i se schimbă din nou, de data asta într-una imobilă, politicoasă, şi-mi întinde mâna. N-am de ales decât s-o strâng, deşi... nu. Nu. ;

- Dr. Hannaway, vă mulţumesc pentru interesul pe care îl arătaţi faţă de MIT! spune el cu voce catifelată şi deranjant de familiară. ’Are pielea rece pe model Boston-în-ianuarie-fără-mănuşi. Plină de bătături. înfricoşătoare.

; -Dr. Turner..., reuşesc să articulez prin gâtlejul sugrumat.

- Smith-lbrner! Dar spune-mi Jack! ţ .

Faptul că m-a corectat e ca un pumn în stern. Nu se poate! Jack Smith şi Jonathan Smith-Turner *nu pot* fi... aceeaşi persoană.

-Dr. Hannaway vrea să-i spunem „Elsie”, *Jonathan,* anunţă Monica, însufleţită.

Jack ti ignori tonul.

- Elsie! spune el, ca şi cum mi-ar rosti numele pentru pr dată. Ca şi cum nu l-ar fi folosit chiar aseară, În timpul singuruluj joc de Go pe care nu l-am câştigat în ultimul deceniu.

- »La naiba!”

Aştept ca unul dintre noi să recunoască faptul că deja ne cunoaştem. Degeaba. Gura îmi rămâne închisă, A lui, la fej Ochii de chihlimbar îi rămân fixaţi în ai mei şi mă simt Ia fe| de ţintuită precum o libelulă exotică în insectar.

Asta nu e bine. Jack Smith e profesor de educaţie fizică. Asta mi-a spus Greg atunci când ne-am întâlnit la cafenea, ca să ne plănuim povestea. Nu-i aşa?

-Şi am un frate. Cu trei ani mai mare decât mine, a spns Greg atunci, aşezându-şi cana pe masă. N-o să-i spun că te-am angajat, dar el e minunat, spre deosebire de. .. ei bine, celelalte rude ale mele!

Am dat din cap, tastând „frate” în aplicaţia mea Notiţe. „Apropiat”, am adăugat

-îmi poţi spune numele şi ceva despre el?

- Ceva despre Jack?

-Ceva despre care să aduc vorba atunci când ne întâlnim Ceva de genul „Greg vorbeşte despre tine tot timpul. Eşti hipo- terapeut, *nu-i aşa?* Şi-ţi place să modelezi săpun! Ce adorabil că ai cunoscut-o pe soţia ta pe când escaladai Machu Picchu!

Greg a dat din cap.

- Jack nu e însurat.

-Are vreo iubită?

- Nu. Nu-şi prea dă întâlniri.

imedSucap Pe Gregridkând dintr-° «Prânceaiiă, iar el a dat

-Nu e ca mine... m... -e prietene, femei cu care„. Dare foarte ferm în privinţa faptul Am dat din cap, la rândul lui că nu-şi doreşte o relaţie: meu.

’e Sen”l de *armăsar?* Bleah!”

.Mama ta nu-l hărţuieşte să se aşeze la casa face cu tine? \ „ Casa lui-** cum

-E complicat..., a răspuns Greg, părând să se sim« pe vinovat, după care a continuat- ...dar nu, mamei nu *T** pasă de ce anume face el. Să vedem, ceva despre Jack. La J*” presia că ar fi puţin necioplif, ca şi cum nu i-ar păsa dem!!”' altceva decât de slujba lui, dar e... cumsecade, a declarat eL bâtă H darabana cu degetele în tăblia mesei E un om bun! De exempL a fost singura persoană care a venit la recitalul meu *Jesus Christ Superstar* din liceu. L-am jucat pe Peter, s-a confesat eL oftând.

- Singura persoană de la tine din famihe?

-Singurul spectator. A aplaudat foarte mult a spus Greg, ridicând din umeri. Şi e înfricoşător de inteligent. Îi plac jocurile” de societate. S-a mutat recent înapoi la Boston, din California. -Ce slujbă are?

-Predă fiz...

Un zgomot puternic de la o masă alăturată ne-a făcut să ne speriem. O fetiţă care bătea cu pumnul în masă şi ţipa la mama el

- Nu banană... prăjitură!

-Iubito, ţi-a fost rău!

-Nu mi-e rău, mi-e...

Dintr-odată, pe partea din faţă a bluzei fetiţei a apărut o băltoacă de vomă. Eu şi Greg am schimbat o privire, după care d a continuat

- De asemenea... face sport împreună cu prietenii lui Chestii din astea.

Am dat din cap şi am luat notiţe. Profesor de educaţie fizică. Monopoly? Tip care merge la sală. Nu e ţinta mea. Nu eoproblemă. Până acum.

Dintr-odată, Jonathan-Jesus-Christ-Superstar-Smith-Turner,
«re joacă jocuri de societate şi predă ceva ce începe cu „fiz ° materie care, cu siguranţă, *nu* este educaţie fizică –, reprezin a

Teor,a «ubiriiis,
o mare problemă.

Imposibil. Asta-i o nebunie. Trebuie să fiu la emisiunea Pu^ Relativitatea generalizată avea dreptate: am calatont înapoi ţ, timp, la începutul anilor 2000. O echipă de filmare şi unchiul Paul se ascund în spatele ferigii ăleia ridicole din ghiveci, din colţul încăperii. Interviul a fost înscenare. întreaga mea viaţi e o glumă.

-Hei, Jack, spune Volkov din spatele meu, scoţând sunete ascuţite, ce par est-europene. Gu o mare putere, vine o mare...?

- ...o mare intensitate la pătrat înmulţită cu rezistenţa, murmură Jack, cu privirea aţintită la mine.

Mă trec fiori reci şi calzi, în timp ce toată lumea râde. Ca de obicei, Jack e inaccesibil, n-am nici cea mai vagă idee ce se petrece în mintea lui. Şi tot ca de obicei, mă simt ca şi cum m-ar jupui ca pe o mandarină, scoţându-mi la iveală toaţe părţile moi, secrete, ascunse.

Cu Câtă cruzime o să mă ucidă Cece dacă vomit pe rochia ei? -Petrecere MIT? întreabă hostessa, zâmbind. Da-ţi-mi voie sa vă conduc la masă!

Mă răsucesc cu stângăcie, ca şi Cum aş înainta prin apă. Creierul meu flutură frenetic din aripioare. Deci Jack e fizician – asta-i de rău –, experimentalist – asta-i de rău –, *Experimentalistui* –, asta-i de rău -vrea să angajeze un tip pe nume George – asta-i de rău –, ştie că sunt bibliotecara cu care se vede fratele lui – asta-i de rău –, num-a plăcut niciodată – asta-i de rău –, crede că mi-am inventat doctoratul – asta-i catastrofal – şi că păcălesc MIT ca să mă angajeze – ăsta e curat dezastru.

-Nu-Uasa să te intimideze, îmi şopteşte Monica la ureche.

cat^”?^ '**Ui*ât la thie> de Parcă ai fl încer‘ securitate oe ae *1C * °U ?amPon dincolo de controlul de Ignoră-1! roPort> e>cu siguranţă, una dintre tacticile lui.

o să trebuLcăa rdîârăŞte, Morticâi? Lui Volkov? O, Doamne. să le dau explicaţii viitorilor mei colegi despre slujba mea suplimentară? Despre întâlnirile false? Pun pariu

ci în timp ce mâncăm *filet mignon,* asta s-ar potrivi de minune £U anecdotele despre acel cămătar care m-a ameninţat că-mi zdrobeşte genunchii.

-Bine.

Zâmbesc firav. Sunt în rahat – la o adâncime de doi metri, aş estima.

Nu, de trei metri. Mă scufund rapid în clipa în care Monica observa că stau departe de Volkov şi spune:

_ E un curent îngrozitor aici! Poate cineva să facă schimb cu mine? Elsie, te deranjează?

Scaunele muzicale. Monica manevrează comesenii până când eu ajung între ea şi Volkov. Excelent. Mai puţin excelent? Jack e chiar vizavi de mine. Stă aplecat pe scaunul lui, fiind de două ori mai lat decât experimentaliştii care frunzăresc meniul lângă el Jack continuă să se holbeze de parcă ar fi pe punctul dea mă curăţa de sâmburi ca pe o rodie.

Încerc să-mi imaginez o singură modalitate în care interviul ăsta ar fi putut începe într-un mod mai nefericit, şi nu-mi vine nici o idee. Poate că ar fi fost o situaţie mai rea dacă Godzilla ar fi intrat în restaurant şi ar fi început să pască aranjamentul floral din centrul mesei.

Mă uit spre intrare. Oare Godzilla e pe punctul.

-Unde eşti momentan, Elsie?

întorc capul către Jack. Are privirea aţintita asupra mea şi numai asupra mea, ca şi cum am fi singuri în restaurant. în

Boston. în supraaglomerarea galaxiei Fecioarei,,

-Nu... nu înţeleg întrebarea!

- Unde lucrezi? Dacă lucrezi.

Mi se înfierbântă pieptul.

-Predau la UMass Boston,.la Emerson şi la Umversi a ea
Boston.

-Aha! înghesuie lumi întregi în acea unică interjecţie – dintre care nu vreau să vizitez nici una. Adu-mi aminte, e clasificată drept instituţie Research l[1]?

- Mi se umflă nările. îmi aduc aminte ce-mi spune mama ®^ („Ori de câte ori faci asta, arăţi ca un porcuşor!”.) şi fac un efor) conştient să mă relaxez.

-Research2. ' - ,

Jack dă din cap ca şi cum n-ar fi ştiut deja şi soarbe, dezinvolt din apă. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă l-aş lovi pe sub mas»

. – Chiar trebuie să te muţi la o instituţie Research 1, dr. Hannaway! exclamă dr. Volkov, aruncându-mi o privire îngrijorată, de tată Pur şi simplu, nu se compară! La o instituţie Research 1 sunt ®aj multe resurse. Mai multe fonduri.

„Nu mai spune!”, gândesc eu, în ţimp ce răspund:

-Da,dr.Volkov! ' - . -

-Şi eşti pe post de titular, Elsie? întreabă Jack.

-Asistent;. „ ■

^ Sigur o să-J lovesc. în testicule. E singura modalitate acceptabila în care îmi pot folosi piciorul..

_ -Sunt atât gelos pe asistenţi, murmură Volkov, distras, ui-

Zâmbesc forţat şi exclam:

- Atât de multă flexibilitate!

pe care le publfcăreristf *The Ati* *rticolele bUunare

clasa inferioară a mediului acad Fe faptul că suntem

facă 0 Piatră la rinichi. Una ne caT”' *** ** „ UrCZ în gând ** -Şi unde ţi-ai dat doctori i? ” „„'0 Poatăelim>na.

-La Northeastern ^treabă Jack. .«

de doctorat În timpul anului evaluat

_ Vorbeşti serios? A studiat fizică?

-Nu. Biblioteconomie.

Mă trece un val de căldură. Vrea să spună _ Jonathan, ţi-am trimis CV-ul lui Elsie Hannaway şi mal multe din articolele a, spune Monica pe un ton dulce. Nu le-ai primit?

- Poate că au fost marcate ca spam, răspunde el fără să-şi ia privirea de la mine. Scuzele mele, dr. Hannaway!

îşi încrucişează braţele pe piept şi se lasă pe spate, pregătin- du-se să mă studieze fără grabă. în restaurantul ăsta select, el e îmbrăcat cu un pulover Henley de culoare verde-închis. îmbrăcat mai prost decât o cere eticheta, *din nou,* ca şi cum ar fi fotomo- delul care reprezintă marca Cherestegiului Sexy de pe Instagram şi n-ar putea risca să fie zărit îmbrăcat în nişte haine obişnuite,
care se poartă la birou. . ...

-Ai fraţi? mă întreabă.

Unde naiba vrea să ajungă cu asta?

-DoL

-Surori?

-Nu.

-Ciudat! Semeni incredibil de mult cu cineva cu care s-a văzut fratele meu. Mi se pare că o chema..., murmură eh bătând
cu degetul în masă. Păcat că nu-mi pot aminti.

Roşesc, uitându-mă iute de jur împrejur. Cei mai mulţi dintre meseni sunt prea preocupaţi încercând să se hotărască ce să comande din fondurile departamentului, aşa. că nu sunt atenţi, îmi îngrop faţa în meniu şi inspir adânc.

„Ignoră-l pe Jack Smith. Jack Turner. Jack Smith-Turner. Nu te dezlănţui şi nu-l înjunghia cu furculiţa pentru salată! .

De fapt, ceea ce trebuie să fac e să-i explic situaţia. Să-

i spun că nu sunt o escroacă. Să-l fac să mă lase în pace. Da, trebuie sa...

. – Jack, cum merge experimentul nematic feroelectric? întreabă cineva din capătul celălalt al mesei..

-Foarte bine. Atât de bine, Încât m-am gândit să-mi ian ^ concediu, răspunde el, bătându-se ostentativ peste bărbie, ani în care să merg În excursii cu rucsacul în spate, poate.

• Volkov râde,

- Deci n-ai avut noroc?

-Nu, răspunde el, încruntând din sprâncene. Ceva din^ fecem e greşit Dar nu-mi dau seama ce. Cum e vremea în la ora asta, Saşa?

Ceilalţi chicotesc.

-Dacă simţi că ar trebui să pleci, noi nu putem să te oprl^ mormăie Monica. '

Eu mă uit, concentrată, la pagina cu salate: nu e treaba lui Jack să treacă de la partitura de idiot complet la cea de tip f$_{er}$. mecător şi autoironie.

-Lucrurile o să se rezolve, Jack! Ştii că fizica experimentali e... experimental dificilă, spune Volkov, chicotind de unul singur la gluma pe care tocmai a facut-o.Xa fel şi cea teoretică. Nu te face sa... turată, dr. Hannaway? .

„Râzi!” îmi ordon. „Fii fermecătoare! Fii jovială! În cea mai bună formă!”.

-*Sigur că da.* ^J^

-Amuzant! spune Jack. Saşa, ai auzit-o pe aia despre iubita lui Schrödinger?

‘ Volkov îşi freacă mâinile.

-Nu, spune!

-E preferata mea. Iubita lui Schrödinger e în acelaşi timp bibliotecară şi teoreti...

îmi trântesc meniul pe masă, închizându-l în timp ce un val de stânjeneală şi de furie îmi urcă pe şira spinării. Oare fac un infarct *masiv?* Oare îmi curge sânge din nas?

- Scuzaţi-mă o clipă!

Mă ridic în picioare, forţându-mă să le zâmbesc Monicăi ji hu Volkov. Am nevoie de aer. Am nevoie să mă adun. Am nevoie

de o Clipă ca să mă gândesc la situaţia asta Încurcată, una în ca» Jack să nu se ia de mine.

- Aăă… am mângâiat un câine mai devreme. Mă duc să mă spăl pe mâini şi revin pe dată.

Volkov pare mulţumit de brusca mea preocupare pentru igienă.

_ Da, da, iată o idee bună! Mai bine suflu şi-n iaurt'

Râde în hohote, de parcă ar fi drogat cu oxid de azot îmi plac glumele bune, chiar îmi plac. Dar nu atunci când singura mea şansă la libertate financiară e sabotată de fratele malefic al falsului meu iubit.

M-am depărtat câţiva paşi, când vocea lui Jack îmi face stomacul să se răsucească. -

-Ştiţi, am mângâiat o pisică mai devreme! Cred că mă duc şi eu cu dr. Hannaway!

Toaletele sunt în partea cealaltă a restaurantului, la capătul unui hol lung, slab iluminat, decorat cu picturi monocrome ale Parisului şi cu ghivece în care sunt sădiţi ficuşi. Am plecat prima de la masă şi ar fi trebuit să am uri avantaj considerabil, dar, din câţiva paşi, Jack mă ajunge din urmă, fără ca măcar să aibă ' bunul-simţ să pară obosit de alergătură.

Sunt pregătită să aud din gura lui ceva diabolic şi jignitor. Asta o să-mi ofere o scuză ca să-i pun piedică. Cine are nevoie de sex, când poţi să-l urmăreşti pe Jack Smith infigându-şi faţa în podea? Dar el nu spune nimic. Trece pe lângă mine grosolan de nepreocupat, ca şi cum n-ar avea nici o grijă pe lume. După cum a spus Monica mai devreme, asta e una dintre tacticile lui. Scrâşnesc din dinţi, dorindu-mi să fi avut un as în mânecă. Dacă obţin slujba asta, o să-i facviaţa un calvar: o-să-i îngrop în jeleu echipamentul de laborator, o să-mi tai unghiile pe biroul lui, o să-i ling buza căriii atunci când sunt răcită, o să împrăştii piuneze pe...

Capătul holului. Jack deschide uşa din stânga – cea de la toaleta bărbaţilor –, iar eu o, iau la dreapta şi intru în spaţiul rezervat doamnelor. În sfârşit* am scăpat de

chinul ăsta! Doar că fac o
greşeală crucială: mă Întorc ca să arunc o ultimă privire plinj „ resentimente şi il văd pe Jack încremenit locului. În expectatjy^ Ţinând deschisă uşa toaletei.

Expir, derutată, iar apoi scot un hohot gros de râs. Ast*f cumva o invitaţie? La toaleta bărbaţilor? Ca să... mă aşez p, pisoare pentru un ceai şi aperitive? Oare omul ăsta e *ţicni#* Nu. *Eu* simt ţicnită. Pentru că, din motive ce ar justifica u, CT lâ cap şi o evaluare neuropsihiatrică exhaustivă, fi accept oferta. Abia dacă mă uit în jur ca să mă asigur că pe hol nu trec* cumva vreun rector de le MIT. Apoi intru.

Toaleta e pustie – nu-i nimeni în zonă, ca să fie martor h nebunia mea. Pute ca şi cum cineva, după ce ar fi făcut sport, şi-ar fi cufundat pelvisul într-o găleată de dezinfectant cu aromă de citrice. Se aude un robinet care picură, iar reflexia mea în 1 oglinda înaltă e o minciună: femeia zveltă, care poartă o rochie > strâmtă, e prea fâstâcită, prea lividă, prea roşie la îmbrăcăminte ? ca să fie Elsie Hannaway cea blândă, CU maniere curtenitoare. Mă întorc. Jack rămâne lângă uşă, evaluându-mă, studiin- du-mă, fâcându-mi vivisecţie, aşa cum îi e obiceiul. încep în gând o numărătoare inversă. Cinci. Patru. După ce ajung la unu, o să încep să-i explic situaţia. Pe un ton calm şi plin de demnitate, O să-i spun că e o neînţelegere. Trei. Doi.

• – Felicitări! spime el.

„Ce?!”

-Pentru doctorat.

-C... ce?

- O realizare care merită să fie pomenită, continuă el cu glas serios şi calm, având în vedere că, în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore, nici măcar nu lucrai la el.

Oftez din toţi rărunchii.

-Ascultă, nu e ceea ce crezi... p „ ~°jf;t x i]ași slu{bade k bibliotecă, sauplănuieşti să ai ocari- u a. -aş îngrijora pentru programul tău, dar am auzit d

_Eu... nu. Nu în asta constă fizica teoretică *şi...*

Strâng din pleoape.

„Calmează-te! Fii rezonabilă! Chestia asta poate fi rezolvată printr-o conversaţie simplă!"

-Jack, nu sunt bibliotecară!

Cască ochii, prefăcându-se surprins.

-Nu te cred!

-Sunt fiziciană. Mi-am dat doctoratul în urmă cu aproxi- mativunan.

Expresia îi devine dură. Face un pas către mine şi mă simt ca un pitic de grădină.

-Ei, presupun că Greg habar n;are de asta!

- Ştie,,eu... Stai! Nu. Nu i-am spus lui Greg despre doctoratul meu, pentru că era irelevant. Ei bine, da! *Nu ştie,* dar asta numai pentru că...

-L-ai minţit.

Sunt luată prin surprindere,

-în nici un caz!

-Joci un joc mârşav cu fratele meu, pretinzând că eşti altcineva. Nu ştiu de ce o faci, dar dacă ai impresia că o să ţe las sa continui...

-Ce?! Nu! Asta nu e...

Nu-mi vine şă cred că a ajuns la concluzia că-mi bat joc de Greg! De parcă s-ar pune problema!

-Ţin la Greg! exclam, exasperată.

-Asta e motivul pentru care ai secrete faţă de el?

-N-am!

- Dar ce zici de ziua în care ai leşinat în braţele mele şl m-ai implorat să nu-i spun?

Mă strâmb.

-N-am leşinat în braţele tale, ci doar *aproape* de braţele tale * te-am rugat să nu-i spui... din cauză că nu voiam să-l *deranjez.*

-Ce spui de faptul că nu ştiai că Greg era pe punctul într-o călătorie? Nu pare să-ţi pese de nimic legat de munca 1^ De problemele lui. De felul în care-şi duce *viaţa.*

Jack e distant şi, fără putinţă de tăgadă, 11 înfurie ideea că nj port urât cu fratele lui.

-Nici rudelor voastre nu le pasă!

- Aste-i adevărat, recunoaşte d, incruntândn-se. Dare irekva* Sunt pe punctul de a-mi trece o mână peste feţi, când fa amintwr de voibele lui Cece: „Strică-ţi machiajul şi o să lepo, la frigare ca pe un *shish Icebab!"*

O, Doamne, o să *trebuiască* să-i prezint lui Jack afacerea fa. tâlnirilor *false! El n-o să* creadă că aşa ceva există – bărbaţii c* voci de bariton, sugestii de tatuaje şi barba abia iţită, într-ui impecabil stil neîngrijit, nu sunt chiar publicul-ţintă al unei astfrI de afaceri Probabil că Jack are armate de femei care stau la rânâ pentru ocazia de a face gimnastică la orizontală cu el, cu atât mai mult ca să-i fíe iubite *de-adevăratelea. Şi* care sunt şansele ca, ia timpul interviului, să nu folosească informaţia despre slujba mea part-time ca pe o armă? Sub zero grade Kelvin.

-^Ascultă, ştiu că par să-I fi minţit pe Greg, dar n-am facut-e! Pot să-ţi explic!

-Chiar poţi?

-Da. Sunt..

Creierul Îmi oscilează, iar apoi încremeneşte, fiindcă tocmai mi-am dat seama de ceva: dacă îi spun lui Jack despre întâlnirile false, nu mă dau de gol numai pe mine, d îl dau În vileag fi pe Greg.

Da, Jack şi Greg sunt apropiaţi. Nu, Greg nu i-a spus lui Jac* espre întâlnirile false şi riu sunt în poziţia de a face eu asta. A} dar totn° Pentru «re Greg s-a hotărât să mă angajeze

6*1 AU
HAZELWOOD

a mare lucru_Iack ar şti Gre8ascunde

de scormonit, de investigat şi...

Atund când eu şi Greg ne-am pus de acord asupra unei anu versiuni despre relaţia noastră, care trebuia livrată familieUui a spus, frecându-se la ochi cu palma, de parcă ar fi avm
> el
de un masaj zdravăn şl de patruzeci de ore de somn- ^

-Nu ştiu eum ar interpreta asta cei din familia mea Ar putea să reacţioneze ca nişte dobitoci, sau să se poarte minunat sau să încerce să fie drăguţi şi, în loc de asta, să ajungă să fie foarte băgăreţi şi... aş prefera să nu le spun deocamdată. Aş prefera să uu ştie că e ceva de ştiut!

Aud în minte acele cuvinte ale lui Greg şi mă uit în sus. Privirea întunecată a lui Jack e severă. în aşteptare. Inflexibilă.

Aş prefera să ling unul dintre pisoare decât să-i spun tipului ăstuia vreunul dintre secretele mele.

- De fapt, nu pot să explic, dar...

Dintr-odată, chiar lângă uşa băii, se aud zgomote – un bărbat care râde şi paşii cuiva încălţat cu mocasini. Eu şi Jack ne răsucim spre intrare.

-Vine cineva! spun, deşi e inutil s-o fac. La naiba! Dacă sunt unii din grupul nostru?

îi artinc o privire panicată lui Jack, fiind sigură că o să-l văd jubilând. în schimb, expresia lui devine gânditoare şi grăbită, după care face un lucru la care nu m-aş fi aşteptat defel.

• Mâna lui uriaşă se ridică. Se răsfiră pe spatele meu. Mă împinge spre cea mai apropiată cabină de toaletă. Oare vrea să mă *ascundă*? 5

’ -Ce faci...?

- Intră! îmi ordonă el.

-Nu! Nu pot să:..

Probabil că ezit prea mult, pentru că mâinile lui Jack se însoară în jurul mijlocului meu. Mă ridică fără nici un efort, de P«că aş fi mai uşoară decât un bozon Higgs, după care ma duce h cabină, aşezându-mi picioarele pe colacul vasului de toa e a. A® mintea goală – *fără*

gânduri, creier gol – şi n-am nici cea mai Va!$ 'dee despre ceea ce se întâmplă. Ce face...?

Uşa cabinei se închide.

Uşa toaletei se deschide.

Intră doi bărbaţi, discutând avantajul computerului cua®®

-Măsurarea corecţiei erorilor prin numărul de qubiţi?

• – Nu. Comportamentul sistemului- extins e haotic. Cu® ţy cont de asta?

- „La naiba! La naiba! La *naiba...*"

-Calmează-te, îmi şopteşte Jack, cu buzele lipite de pavilp onul urechii mele, ca şi cum ar şti că sunt pe punctul dea face un atac cerebral.

- Sunt de la masa noastră, şoptesc eu printre dinţi.

-Şştt.., Linişteşte-te...

Labele lui imense se strâng în jurul taliei mele, de parcă ar vrea să mă controleze pe mine şi panica mea. îmi acoperă mijlocul. Diferenţa de dimensiune dintre noi se situează undeva între absurd şi obscen. ■

Sunt ameţită.

-De ce m-ai cocoţat pe toaletă? :.

-Mi-am imaginat că ai prefera ca dr. Pereira şi dr. Crowley să continue să vorbească despre acceleraţii superpolinomiale şi să nu'ţi vadă călcâiele pe sub uşa cabinei. M-am înşelat? .

închid ochii, îngrozită. Asta nu poate fi viaţa mea. Sunt un om de ştiinţă cu discernământ, care are opinii pertinente despre tehnologia de tip spintronic, nu creatura asta distrusă, care se agaţă de umerii lui Jonathan Smith-Turner în timp ce stă cocoţată pe o latrină.

O, pe cine vreau să păcălesc? Ăsta-i exact stilul meu. Neverosimil Demn de scârbă. Greşit.

- Potoleşte-te, repetă Jack pe un ton ursuz, dar liniştitor.

Suntem mult prea aproape uniil de celălalt. Aş prefera ca respiraţia lui să duhnească a usturoi şi a varză murată, dar de fapt are un vag iz mentolat şi e călduţă în mod plăcut. Aş prefera ca pielea lui să miroasă ridicol, precum loţiunea autobronzanti cu aromă

de mango, dar singurul iz pe care-l percepe nasul meu e «I de bărbat, *curat, de bărbat foarte curat*. Aş prefera ca strân- soarealui să fie dubioasă, demnă de un genunchi tras cu sete în vintre, dar este exact ceea ce-mi trebuie ca să nu alunec în WC -Of nu te mai fâţâii spune el.

„Număfâţâi...

Pereira şi Crowley discută în continuare:

_ Nu-mi vine să cred câtă vâlvă se face pentru transformarea cuantică Hadamardî

Fundalul sonor e asigurat de susurul unui jet aflat în plină curgere. O, Doamne, fac pipi! Trag cu urechea la vorbele unuia dintre cei mai de seamă oameni de ştiinţă specializaţi în domeniul neutrinilor solari, în timp ce acesta *face pipi*. N-o şâ-mipot reveni după asta, nu?

-Elsie, calmează-te, şopteşte Jack, atingându-mi uşor obrazul cu buzele. Ăştia doi o să plece imediat după ce termină, iar tu 0 să poţi să te întorci la masă. Să râzi la jocurile de cuvinte ale lui Volkov până când îl convingi să te voteze. Să mal spui câteva

-Nu mini.

Mă trag în spate, iar ochii ne sunt la acelaşi nivel. Pata de albastru din cafeniul intens al ochiului lui e îngheţată, ciudată, frumoasă.

-Pot să-ţi explic, continui eu. Chestia asta... *nu* e aşa cum crezi tu. E.., diferită.

- Diferită de ce?

- De ceea ce crezi că e.

Dă din cap. Nasurile ne sunt aproape lipite.

-Vorbele tale au fost remarcabil de dare.

Îmi dau ochii peste cap.

-Monica o să fie încântată să audă despre identitatea ta se- «retă de bibliotecară...

-Nu! exclam eu, abia reuşind să nu ridic tonul nepermis de tore. *Te rog,* «ună-l pe Greg înainte să vorbeşti cu Momea. Od-ţi explice eL

—Convenabil, având în vedere eâ nu pot lua legâtur» ^ ^ câţi vreme e în refugiu şi câ nu se întoarce înainte a se ten^ interviul.

La naiba! Ce porcărie! Uitasem de Woodacre.

- Trebuie să existe o modalitate de a-l contacta. Nu poţi spu^ că e o urgenţă? a… hmmm... că a lăsat aprinsă lumina de „ verandă 5 că al nevoie de codul alarmei, ca să te dud s-o inda* În felul ăsta, salvezi mediul!

-Nu.

-Te rog. Măcar…

-Nu.

-Eşti absolut *nerezonabiL* Śingurul lucru pe care ţi-l cer e sl..

- ...crezi despre fată? Hannaway, nu? întreabă una dintn vocile de la pisoar.

îngheţăm amândoi şi, brusc, suntem atenţi.

facem o greşeală, evident

-CV-ul e foarte bun. Teoriile ei despre cristalele lichide ht dimensionale… sunt foarte bune.

- Îmi aduc aminte că i-am dtit materialele anul trecut Am fost foarte impresionat. Habar n-aveam că e junioară.

-Vorbeşti serios? Asta te face să te întrebi în ce măsură« contribuit la asta îndrumătorul ei!

Un vag zumzet de consens, venit din partea celuilalt tip, mi face să-mi strâng mâinile în jurul umerilor hii Jack.

„în nid o măsură!” vreau să ţip. „A fost ideea mea!”

- E tânără şi frumoasă. Ceea ce înseamnă că, în câţiva ani, o să facă un copil şi apoi o să trebuiască să-i ţinem noi cursurile!

Simt cuvintele ca pe un pumn în burtă, atât de intens, îndl aproape că alunec cu fundul în vasul de toaletă. Jack mă opreşte, înfigându-mi o mână între omoplaţi şi petrecându-şi un braţ în jurul taliei mele. Se încruntă, ca şi cum ar fi la fel de dezgust«! ca şi mine.

Crowley'ad[6] gă Me ∘Um ** ^ peDtrU Pereira» 88,1 Poa,<

-Nu contează. Eu votez pentru candidatul lui Jack.
A fluenţă şi-i urăşte pe teoreticieni.
rein-
-Chiar aşa? A, da! Nu-mi vine să cred că am uitat de articolul pe care l-a scris!
-A fost dur, frate! Şi amuzant! N-aş vrea să mă pun rău cu el

Unuscător de mâini porneşte, estompând restul conversaţiei' Jack mă ţine în continuare deasupra vasului de toaletă şi mă priveşte în ochi, iar frunţile aproape că ni se ating. Unghiile mi se înfig în pieptul lui – făcut dintr-un amestec de granit şi de vestă antiglonţ concepută de un detaşament special de experimentalişti ca să emane căldură. E ca o pătură electrică vie, iar eu...

îlurăsc.

N-am urât pe nimeni în viaţa mea. Nu l-am urât pe JJ. Nu l-am urât pe profesorul de critică de film pentru că aproape că m-a picat la examen fiindcă am spus că *Saga „Amurg"* e o capodoperă nerecunoscută. Nici măcar pe fratele meu, Lucas, care m-a făcut să aed timp de patru luni că eram adoptată. Sunt o persoană blajină, adaptabilă, discretă. Mă înţeleg cu oamenii: le dau ceea ce-şi doresc şi tot ce le cer e să nu mă deteste în mod deliberat.

Dar Jack Smith! Jonathan-Idiotul-de-Smith-Cretinul-de-Turner. A fost ostil, dezagreabil şi suspicios din ziua în care ne-am cunoscut S-a răhăţit pe teritoriul meu, mi-a distrus îndrumătorul de doctorat, iar acum e un obstacol în calea visurilor mele. Din cauza asta a pierdut privilegiul pe care îl ofer oricărei fiinţe umane: acela de a avea de-a face cu varianta pe care şi-o doreşte a lui Elsie.

Varianta lui Elsie pe care os-o capete e cea pe care vreau eu să i-o ofer. Iar varianta cu pricina e foarte enervată.

- *Vreau* slujba asta, Jack!

Şuier, acoperind zgomotul uscătorului de mâini. De fapt, *am nevoie* de slujba asta, dar, mă rog, tot aia.

El răspunde pe un ton scăzut şi cavernos:
-Ştiu c-o vrei, Elsie! Dar eu vreau ca altcineva s-o obţină. -Ştiu*Jaclă*

- Atunci, se pare că suntem Într-un impas, Elsie! îmi pronunţă numele lent, răspicat. O să mă aplec în faţj^ o să-l muşc de buze până când o'să-i dea sângele..

Nu, n-o să fac asta, pentru că nu mă cobor la un asemene, nivel;

Sau mă cobor?

-Nu vrei să te pui cu mine, şuier eu;

-O, Elsie, cred că exact asta vreau!

Are o atingere ridicol de blândă şi totuşi suntem în pragul echivalentului academic al unui război atomic. -
7

Uscătorul e redus la tăcere, ceea ce mă opreşte din a comite o vătămare corporală gravă.

--Au plecat, spun eu. Dă-mi drumul! • /t

Gura îi zvâcneşte, dar mă aşază pe podea cu o mişcare ridicolă, inversul celei-din *Dirty Dancing*. Ultimul Contact al corpurilor noastre sunt mâinile lui în jurul taliei mele. Imediat ce şi le retrage, mă îndepărtez, în sunetul: tocurilor pe plăcile de gresie. Aproape că mă dezechilibrez. Fără mirosul lui Jack în nări, duhoarea locului mă loveşte din nou. • ^

' -Vorbeşte cu Monieadacăvrei! spun eu la cacealma, întor- cându-mă spre el. O să vezi că nu-ţi foloseşte la nimic!

-Fii sigură că aşa o să fac!

Se vede că e pe punctul de a zâmbi, ca şi cum ar fi din ce în ce mai amuzat pe măsură ce eu mă enervez tot mai rău. Un cerc vicios, adică unul fără ieşire, al cărui sfârşit ppate .fi numai capul lui scufundat în vasul de toaletă. 7

- E cuvântul meu împotriva cuvântului tipului: care se răfuieşte de un deceniu cu teoreticienii, la urma urmei!.

Ridică din umeri.

- Poate că da. Sau poate că e cuvântul unui fizician împotrfru cuvântului unei bibliotecare.

Râd în batjocură şi mă îndrept spre uşă, brusc încrezătoare în pantofii mei cu toc, hotărâtă să nu mai rămân în prezenţa l«j nici măcar o secundă. Dar de îndată ce ajung la uşă, în minte *W*

izbucnesc eu.

sună o alarmă. Îmi întorc capul spre Jack, care stă pe loc ca un munte, studiindu-mă cu o încruntare plină de ir >»«««», ca
şi o omidă exotică pe punctul de a se tran ^aoo«^adbi«p 3™, şl cu ™»În fluture,
restul vieţii lui!

-Ştiu ci m-ai dispreţuit din clipa în care ne-s fund pentru tot m cunoscut!

Îşi muşcă obrazul pe dinăuntru.
-Ştii?

- Da. Şi ghici ce? Nu contează că m-ai urât Ia prima vedere pentru că eu te-am urât cu mult înainte să ne cunoaştem! Te-am urât de prima dată când ţi-am auzit numele. Te-am urât de pe vremea când aveam doar cincisprezece ani, atunci când am citit ce ai publicat în revista *Analele fizicii teoretice.* Te-am urât mai tare, pentru mai mult timp şi din motive mai bune decât ale tale!

Jack nu mai pare atât de amuzat. Asta e ceva nou pentru mine – să vorbesc cu oamenii din postura persoanei care sunt cu *adevărat.* E ceva nou, diferit şi ciudat. Şi-mi place la nebunie.

-Sunt destul de bună la a te urî, Jack, aşa că uite ce am de gând să fac: nu numai că o să capăt slujba asta, dar după ce o să fim colegi la MIT, o să mă asigur că trebuie să mă vezi în fiecare zi şi că-ţi doreşti să fi fost George în locul meu. O să te fac să regreţi chiar şi cea mai măruntă dintre răutăţile pe care mi le-ai spus. Şi o să-ţi fac viaţa atât de grea, încât o să regreţi că te-ai luat de mine, de Monica şi de fizica teoretică, până când o să ajungi să plângi la tine în birou în fiecare dimineaţă şi, în cele din urmă, o să ceri scuze comunităţii ştiinţifice pentru ceea ce ai făcut!

Acum nu maî e deloc amuzat.

-Vorbeşti *serios*? întreabă el pe un ton rece;incisiv.

De data asta, eu sunt cea *care* zâmbeşte.

-Poţi să fii sigur, *Jonathanl*

Deschid uşa. Plec din baie.

Şi nu mă mai uit la el tot restul serii.

CAPITOLUL 4

ENTROPIE

r

t

- Dea. Ca sa înţeleg şi eu. Tu, Elsie „suni alergică la alune, dar tot am mâncat bomboanele de casă ale doamnei Tuttle, fiindcă n-am vrut să se simtă jignită, mi-ai văzut cumva EpiPen-uli” Hannaway, tu i-ai spus lui Jack Smith... toate *astea*?

M-am dezbrăcat de rochia roşie şi mă plimb de colo până colo cu paşi nevrotici, în toată splendoarea dresurilor mele până deasupra genunchiului, a lenjeriei dungate de bumbac si a capsulei de insulină. Ar trebui să-mi fie frig, dar furia ma dogoreşte din interior, precum centrul de plasmă al soarelui.

-E o alergie minoră, doamna Tuttle e în varsta *si* e proprie- tăreasa ta. Şi, da, aşa am făcut – pentru ca Jack *o merita.*

- N-am nici o îndoială!

Cece se întinde *pe* canapea, privindu-ma ca şi cum căderea mea nervoasă ar fi apogeul lumii spectacolului, Arcie stă tolănită în braţele ei şi mă priveşte cu ochi sadici, demonici, simţind,'[111] mod evident, un val de serotonină pe care i-l provoacă perspectiv iminentă a declinului meu.

- Cum se face că *n-ai ştiut* cum arăta Jack? se interesează Cece

Mă frec la ochi. Degetele mi se înnegresc.

-Eram angajată într-un boicot academic.

_ Poate că asta n-a fost ideea ta cea mai strălucită -
Dacă cineva ar scrie un articol-farsă prin care ar afirma
că adjectivele sunt nişte porcării, şi tu l-ai boicota!

_L-aş omori de-a binelea! Şi sunt mândră de tinepentrucă În sfârşit, ai ţipat la cineva – iată un moment foarte satisfăcător al carierei tale! Dar aş vrea să ştiu cum anume o să faci toate astea? întreabă ea mişcându-şi mâna, evaziv.

-Cum o să fac, ce?

-Cum o să te smulgi din mediul vâscos al profesorilor asistenţi? Cum o să obţii slujba? Cum o să-l faci pe Jack să regrete ziua în care s-a născut? Care ţi-e planul?

-Da, înţeleg la ce te referi, spun eu, oprindu-mă din mers şi începând să-mi masez tâmplele. N-am nici un plan. - •

- Constatarea asta e cât se poate de pertinentă!

Singurul răspuns la care mă pot gândi constă în lovirea părţii
de sus a bufetului Chiar asta fac, după care şchiopătez de colo până-colo, întrucât mi s-a umflat unul dintre degetele mici de la picior.

- Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta, Elsief -Nu în-am *simţit* niciodată aşa..

Acum sunt un mare accelerator de particule: de corpul meu se izbesc, furioase, particule atomice, adunând energia de care e nevoie ca să-l carbonizeze pe Jack: Sau, cel puţin, ca să-l gătească bine pătruns. Nu-mi aduc aminte care a fost ultima oară când am simţit atâtea emoţii negative. îi dau înainte:

-Ar fi trebuit să ştiu. întotdeauna am avut o presimţire rea vizavi de el, iar aseară.. . din cauza asta e atât.de bun la Go! A fost tot timpul fizician, Uranusul ăla de om.

- Insultă în limbaj ştiinţific! Ce drăguţ!

-.. .pun pariu că gândeşte în grade Fahrenheit.

-Ooo, arsură de gradul întâi!

- ...şi că-şi petrece timpul liber ducându-se la Westminster Abbey ca să danseze pe mormântul

lui.Stephen Hawking...

-Hawking *a* murit?!

- ...şl nici n-o sl se deranjeze să-l sune pe Greg ca s}.| ^ explicaţie, pentru că acest Jack e o gaura neagră sadică, egof* Ignorantă şl de tot rah,..

- Elsie, puiule, ai nevoie de noi pentru asta, sau putem a ducem la noi tn cameră ca să-l plângem pe Stephen? *

Mă opresc din plimbatul de colo până colo. Cece şi Ard* holbează la mine, cu capetele înclinate în acelaşi unghi. *

- Scuzaţii spun eu pe un ton timid.

^ N-o să te mint, e destul de amuzant si te văd împroşcând asemenea jet de furie, precum o erupţie vulcanică. Sunt sigUlJ că treaba asta are nişte beneficii serioase pentru sănătate. Dar tnalnte să scoţi o macetă din fund şi să începi să te dezlănţui, dă-mi voie să subliniez: Smith-fiirner ăsta n-are cu ce să te atingă!

-Poate că n-are cum să-mii tragă un genunchi în vintre sau să-mi otrăvească ceaiul cu o fiolă ce conţine virusul pojarul.,! dar...

-De asemenea, nu poate să influenţeze rezultatele interviului tău.

-Dacă Jack le spune lui VolkoV sau Monicăi, atunci...

-Pfui! exclamă Cece, dând din mână. N-o s-o facă!

-Nu?

O privesc pe Cece cu ochi mijiţi. Oare vrea să mă liniştească? N-am de unde să ştiu – n-a fost niciodată nevoie să mă liniştească cineva.

- în primul rând, faptul de a recunoaşte că te ştie dintr-o împrejurare non-academică ar crea un conflict de interese major. Aşa ceva l-ar obliga să se retragă din comitetul de recrutare. Ar pierde abilitatea de a-i influenţa pe ceilalţi membri..

- Aha! exclam eu, dând din cap mai întâi încet, iar apoi mai tare. Ai dreptate!'

- în plus, nu faci contrabandă cu ţigări şi

nici nu organizezi lupte ilegale de Cocoşi. Ai spus o minciună mică, irelevantă, despre viaţa ta personală, cuiva pe care îl cunoşti doar tangenţial. Jad* nu ştie mare lucru despre tine, iar tu ai putea foarte bine să fad parte din programul de protecţie a martorilor. Sau e posibil să te fi exprimat greşit atunci când vi s-a făcut cunoştinţă ţie şi lui Jack. Sau tu şi Greg aveţi un fetiş pentru jocul de roluri, pe care îl extindeţi în afara dormitorului: tu te prefaci că eşti bibliotecară la petrecerea bunicii, iar el te plesneşte cu rafturile Billy de la Ikea şi orgasmele sunt asigurate. Totul e consimţit, suedez, şi, mai mult decât orice, personal!

-Asta-i... tare!

- M-am uitat la HBO folosind parola doamnei Tuttle. Ideea e că Jack n-o să spună nimănui nimic. Îţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă el s-ar duce la Monica şi ar aduce în discuţie detalii aleatorii privitoare la relaţiile tale romantice, despre care consideră că ar trebui să te descalifice? Resursele umane ar avea o zi de muncă de teren! Nu te uiţi la webinarele de prevenire a hărţuirii?

-Eu... ştii, sunt obligatorii!

Cece îşi îngustează ochii.

-Da, dar le urmăreşti, sau le laşi să se deruleze în timp ce faci calcule integrale şi te uiţi la o tonă de poze cu brânzeturi pe Pinterest? Mă roşesc şi-mi întorc privirea, iar ea reia, oftând:

- Haide să recapitulăm: Jack n-are voie să-ţi pună întrebări legate de viaţa ta personală.

-Deja a făcut-o.

- Dar nu le poate spune altora. După cum spun puştii, ar da prost. Iar după cum spun avocaţii, ar fi ilegal. în plus, Monica, şefii aia de catedră dată naibii, i-ar da la gioale. Pare în mod plăcut predispusă la asta.

Răsuflu adânc.

-Ai dreptate, recunosc, uşurată, şi îmi sărbătoresc relaxarea rulându-mi ciorapii în jos şi constatând că încă n-au găuri, ceea ce reprezintă un mic miracol. Deci Jack merge la cacealma! Pozează. La firi ca mine!

- Exact, adevereşte Cece, dar apoi se

mușcă de buză și-și ia dintr-odată o expresie suferindă, adăugând brusc: Cu o mică diferența...

-Care ar fi aia?

- Dacă tactica lui nu funcţionează, el o să fie În continua,, profesor la MIT. Dacă a ta nu funcţionează...

Gem şi mă trântesc în fotoliul-puf.

-Dacă a mea nu funcţionează, o să mai petrec un an În **groapa** profesorilor asistenţi Fără timp pentru cercetare. Cu studenţi care Îmi spun „mama" şi care insistă să mă mintă că le-a mâncat câinele computerul Cu insulină raţionalizată. Şi, desigur, cu cât Îmi petrec mai mult timp fără să ocup un post de titular, cu atât mai puţin atractivă o să fiu În calitate de candidat. Urăsc cercurile vicioase, iar cele academice sunt cele mai vicioase dintre toate!

-Hei! exclamă Cece aşezându-se În genunchi lângă mine şi punându-mi-o pe Arcie pe piept. E limpede că Jack ştie că ai o şansă să obţii slujba, altfel n-ar Încerca să te intimideze. Iar Kirk spune că oamenii de ştiinţă...

Mă ridic În capul oaselor.

-Kirk? Noul tău fals iubit?

Oare Cece a roşit, sau am eu iluzii optice din pricina luminii proaste? Avem nevoie de becuri noi. Şi de bani ca să le cumpărăm.

-IhL A spus că oamenii de ştiinţă devin răi atunci când ie simt ameninţaţi

-Hmmm... Dacă Jack crede Într-adevăr că şansele mele sunt mai bune decât cele ale lui George? mă Întreb eu cu voce tare, cântărind variantele, până când Arcie se rostogoleşte pe spate, iar ţepii ei mă Înţeapă În sânul drept. O să te fierb şi o să-ţi mănânc supa cu tăieţei Udon, îi şoptesc.

Cece se încruntă,

-Ce-aispus?

-Nimic! Doar că... ai dreptate. Mulţumesc că m-al calmat!

Cece zâmbeşte, iar eu simt un val de afecţiune faţă de ea,

-Vezi, ăsta e motivul pentru care oamenii de ştiinţă au nevoie de umanişti! Vă lipseşte imaginea

de ansamblu!.

-Nu.„

„În plus, voi, fraierilor, antrenaţi aparatele ca să devină pânii noştri robotizaţi! mă ceartă ea, bătându-mă usure! cap. I-ai povestit dr.L. ce s-a întâmplat?

Gem, din nou secată de vlagă.

„I-am trimis un e-mail. Vrea să merg la el la birou mâine-di- mineaţă.

_ *înainte* de lecţia demonstrativă? Nu puteţi vorbi la telefon?

-Nu-i plac telefoanele.

-Hmmm... e dificil!

Nu e. Dr. L. îmi vrea doar binele şi, având în vedere tot ce-a făcut pentru mine până acum, nu e un mare efort să mă trezesc dimineaţa cu o oră mai devreme. Sau cu *două* ore, depinzând de trafic.

Primul lucru pe care-l fac după ce m-am vârât în pijama şi în halatul pe care scrie *Fizica: de ce chestiile fac diverse lucruri*? e să-l contactez pe Greg. Deja am încercat pe când mă aflam într-un Uber, după ce mi-am luat cina într-un mod degradant, folosindu-mi greu obţinutul doctorat ca să inventez jocuri de cuvinte pentru Volkov – motiv pentru care am început să nutresc porniri de criminal în serie. Mă întreb dacă şi Jack a încercat să-l sune pe fratele lui şi pufnesc la gândul ăsta. în mod evident, Jack are convingerea că urmăresc să pun mâna pe fondurile familiei Smith, precum o ştoarfă din continuarea serialului *Dinastia*. Probabil că l-a sunat doar pe mama lui cea zgomotoasă şi pe unchiul Paul Perversul, iar acum toţi cei din familie sunt pe cale să se lanseze asupra lui Greg precum o hoardă de rechini.

Dar Greg nu poate fi contactat. I-am trimis un mesaj pe care nu-l vede. Pun telefonul deoparte, întrebându-mă dacă şi cel al lui Jack e crăpat. Probabil că nu. Data viitoare când îl văd, ar trebui să-l zdrobesc de trotuar, ca să corectez situaţia.

Cepjari!

Gu un oftat, îmi scot MacBook-ul Pro din 2013. (Cece îl numeşte „rablagit”. Eu prefer termenul de „vintage”. Cu

toate astea, numărul de simulări computerizate de înaltă performanţă pe care am putut si le rulez În ultimul an: zero). În dragoste şi fa rjji totul e permis, iar acum o să fle vărsare de sânge. Aşa că-mi p*,, mit să £ac ceva ce nu e chiar corect: il verific pe adversarul nw Comunitatea fizicienilor are o dimensiune ciudată: nu «atâ, de mică încât să fim prieteni la cataramă, nici atât de mare fac*, să putem trece cu vederea pe cineva. Mai ales pe cineva care* suficient de bun ca să ajungă în runda finală a unui interviu MIT, Eu, de exemplu: argumentul pentrupretenţia mea la glorie, luemj care m-a ajutat să fiu observată de Monica, e disertaţia mea, adfcj o grămadă de formule matematice care prezic comportamentul cristalelor lichide bidimensionale. Sunt materiale speciale, caie conţin multitudini, care au atât proprietăţi de lichide, cât şi de solide, cu mobilitate şi stază, organizate şi haotice. În principiu, îmi seamănă. Iar aspectul meu favorit e faptul că tocmai multitudinile pe care le conţin s-ar putea să le fi făcut să joace un rol-cheie în originea vieţii, ajutând la Construirea prunelor biomolecule de pe pământ.

Fascinant, ştiu. Aşteptaţi să iasă filmul!

Dar asta a atras ceva atenţie, pentru că ceea ce a spus Monica e de asemenea, adevărat: potenţialele aplicaţii ale muncii mele sunt aproape infinite. Astfel, am primit unul dintre premiile acelea acordate de revista *Forbes* pentru munca în STEM, premii de care le pasă numai oamenilor care nu lucrează în STEM, şi am fost chemată pentru interviuri la două podcasturi care sunt descărcate de mai mulţi ascultători decât familiile extinse ale gazdelor. Unul dintre articolele mele din revista *Nature Phisics* a fost chiar *prezentat pe* copertă. Colectivul de cercetare de la Northeastern a început să-mi arunce priviri pline de invidie şi nu m-a mai rugat să pregătesc cafeaua, ceea ce cred că era corect, având în vedere faptul că eu nu beau cafea. Cece mi-a făcut cadou un tricou cu inscripţia *Tricou al unei femei de ţtiinţă extraordinare,* pe care tronează poza mea, strivită între cea a lui Alice Ball şi cea a Adei Lovelace. Cât despre

părinţii mei... ei bine, milia mea n-a reacţionat la nimic din toate astea fiindcă era

înoată cu auditul fiscal sau cu ceva de «.„„1 ~ . chiar dr. L., care reprezintă familia mea în toate privinţele importante, m-a bătut pe spate, mi-a spus că sunt teoreticianul cel mai promiţător din generaţia mea şi m-a asigurat că o să-mi pot alege postul de titular imediat ce îmi iau doctoratul.

Şi oricând altcândva, asta ar fi putut fi adevărat. Dar vremurile de acum sunt fără precedent – angajări îngheţate, oprirea sistematică a finanţărilor pentru învăţământul superior, eliminarea asistenţilor universitari în astfel de posturi. În urma cu câteva săptămâni, atunci când jurnalista de la *Forbes* m-a contactat ca să facem un articol-continuare despre activitatea mea ştiinţifică, a trebuit să-i spun că nu, nu era o eroare: nu mai publicasem nimic de câteva luni, cercetarea mea stagnase, iar eu nu fusesem în stare să obţin o slujbă bună, la o instituţie de top. De fapt, eram norocoasă să am orice fel de slujbă. Chiar şi una a Cărui descriere e „târfuliţă a mediului academic”.

George, Experimentalistul Ales, pe de altă parte... habar n-am care e motivul pretenţiei lui la glorie şi numele lui nu-mi sună cunoscut. Aşa că scormonesc internetül în căutarea diavolului pe care-l cunosc: Jack. Are o intrare pe Google – din principiu, refuz s-o verific – şi o pagină Google Academic – pe care trebuie s-o deschid, dar asta îmi provoacă greaţă. încerc să nu observ : cât de mult trebuie să derulez în jos ca să ajung la capătul listei lui de articole, mormăj un „Ce să spun!”, iar apoi încep să caut printre colaboratorii lui.

Dau peste un Gábriel. Gayle. Giovanni. Gunner (serios?). Georgina Şepulveda, un superstar al fizicii, ale cărei lucrări le admir de ani întregi (prefer să cred că a colaborat cu Jack fiind forţată şi că a donat toate profiturile adăpostului de animale local). După un minut, dau peste alunecosul George'- George Green. A colaborat la două articole mai puţin importante – amândouă iecente, amândouă realizate împreună cu Jack. N-are aproape mei [0] prezenţă online, dar tocmai a terminat Un postdoc la Harva îi postează, cu numele lui

real, pe *subreddit-vl* despre fizică.

Chiar aşa?! Tipul ăsta a ajuns În faza finală a interviu] Oricare ar fi fost sforile pe care a trebuit să le tragă Jack, eu$_0$J? tai una câte una, cu ajutorul foarfecii mele de grădină. Protejat, lui mediocru n-are nici o şansă. .. *

îmi sună telefonul. Mă sperii şi răspund imediat E Gr$_e$ *În sfârşit!* ^

-Salut[1] Eu...

—Am nevoie de ajutorul tău! îmi inăbuş un geamăt -

Bună, mamă!

Am făcut o greşeală fatală.

-Situaţia e disperată! Trebuie să-i controlezi pe fraţii tăi! După două decenii şi jumătate de EPA, pot spune cu siguranţă că Elsie pe care şi-o doreşte mama e un robot E puternică, mobilă, solvabilă financiar. Şi-a inăbuşit cu succes-nevoile pământeşti şi trăieşte într-o stare de eternă prosperitate. Scopul ei principal e să adune puncte.de prestigiu atunci când mătuşa Minnie se laudă cu fiul ei care aproape că a absolvit Dreptul. Cel de al doilea scop? Să intervină ori de câte ori doi idioţi se hotărăsc să se angajeze În conflicte care durează luni de zile, pentru lucruri pe care istoria le-â consemnat după cum urmează:

- Cine ocupă în maşină locul de lângă şofer
- Cine merită bucata de tort cu ciorăpelul de glazură de la petrecerea pentru bebeluş a verişoarei Jenna
- Cine e mai înalt (cei doi fraţi ai mei sunt gemeni identici)
- Cine e mai frumos (a se vedea mai sus)
- Al cui an de naştere are cele mai multe atacuri de piton înregistrate de Cartea Recordurilor (a se vedea mai sus!!!)
- Cine alege numele câinelui (n-am avut niciodată animal[6] de companie)

Asta nu e o listă completă. De-a lungul anilor, certurile au devenit mai violente, tata – mai absent, iar ™*™a $_8$-a bazat m[ai] mult pe mine ca să rezolv problemele.

-Nu poţi fi echipa de curăţenie a familiei tale! îmi spune Cece o dată pe săptămână, dar fac tot ce pot ca

mama să fie fericită, chiar dacă, dintre toate variantele de Elsie pe care şi le doresc oamenii, a ei e cea mai falsă – şi cu cele mai adânci rădăcini.

La urma urmei, mi-am adus singură blestemul ăsta pe cap,
în mod asiduu.

-Ce faci, mamă...?

-Sunt *copleşită'.* Lucas şi Lance se ceartă iarăşi! Aproape că s-au luat la pumni după meciul de fotbal!

-Din cauza rezultatului?

-Din cauza *Danei.*

Mă frec la tâmple, spunând:

- S-au înţeles ca nici unul dinţre ei să nu se mai vadă cu ea!

- Aşa-i. Dar Dana a avut nevoie de cineva care s-o ducă undeva cu maşina.

-Pe cine a sunat?

-Pe Lucas. Lance i-a tăiat roata. Vecinii încep să comenteze. Trebuie să-i opreşti!

-Asta am făcut, mamă. Acum două săptămâni. Acum o lună.

Am ţinut, în subsolul casei părinteşti, o serie de seminalii pentru medierea conflictelor. Practic, le spun fraţilor mei că e ilegal să ucizi pe cineva.

-Ei bine, trebuie s-o faci din nou! Vino mâine aici!

Mă înfior la modul propriu.

-îmi pare rău, nu pot!

-De ce?

-Eu....

Nu. Nu vreau să foc afirmaţii care să înceapă cu „eu. Ar fi prea personal. Aşa că spun:

-Trec printr-o perioadă stresantă, aglomerată! Abia a început semestrul şi... Să-i spun? N-ar trebui să-i spun. Dar poate că o să vrea să ştie. Continui: Am interviu pentru o slujbă.

-Dar tu ai o slujbă!

-Pentru o slujbă mai bună.

-Slujba pe care o ai e *deja* bună!

Iau tn considerare să aduc în discuţie concepte cum ar

fi lativitatea, starea economiei şi rezistenta la insullnft. ^

- Asta e chiar mai bună! .
- Să auzim! Despre ce-i vorba?

-Un post de profesor..

- Deci ai pleca de pe un post de profesor, pe altul de *profes^*

Nu-i nevoie să precizez că nu mă obosesc să le povestesc pj.
rinţilor mei despre caracterul fluctuant al situaţiei mele p t0 f t. sionale. Sau... despre orice altceva.

- O să-i sun mâine dimineaţă, bine?

Mama bombăne următoarele cinci minute şi mă convinge si-i sun în seara asta, iar apoi schimbă subiectul, plângându-se de ceva legat de deodorantele toxice pe care le-a văzut pe Facebook. închei conversaţia după ce primesc o notificare – nu de la Greg, ci de la un tip care caută o falsă iubită pentru o întâlnire de grup de Ziua îndrăgostiţilor. Mă hotărăsc pe dâtă să învinovăţesc personal site-urile. de întâlniri false pentru dezastrul din seara asta, aşa că arunc telefonul în coşul cu rufe murdare.

„Care-i planul?” a întrebat Cece.

Am un total general de zero idei, ceeâ ce înseamnă că o să trebuiască să-l anihilez pe Îack-Gunoi-Smith-Turner în stilul clasic: fiind excepţional de bună în munca mea.

Oftez adânc. Apoi îmi pun anticul Mac în poală, dau clic pe lecţiile demonstrative şi le repet de le merg fulgii.

CAPITOLUL 5

CONSTANTA GRAVITAŢIONALA

în ecranizarea vieţii mele – o tragicomedie de prost-gust, cu buget mic- rolul dr. Christophe Laurendeau arfi jucatde unul dintre actorii ăia francezi de modă Veche, care deseori apar în filmele după care se înnebuneşte Cece. N-ar fi greu de distribuit un bărbat cu faţa lungă,ce pare în acelaşi timp sobru şi înţelept, poartă numaiJielancă şi nu încetează să fie frumos, nici măcar atunci'când se apropie de şaptezeci de ani, rând părul îi e cenuşiu, iar pielea îi devine ca un şmîrghel. Biroul lui miroase a ceai de muşeţel şi a cărţi vechi, şi de fiecare dată când sunt aici (zilnic, în timpul celor cinci ani ai doctoratului; săptămânal, de când am absolvit) face acelaşi lucru: îşi desfăşoară siluetă înaltă, subţire ca lama, din spatele biroului, şi mă îndeamnă, de parcă m-aş afla pentru prima dată în campusul Northeastem:

- Stai jos, te rog! Pe scaunul acela verde!

Engleza lui nU e niciodată altfel decât perfectă, până şi accentul îi e în continuare puternic.

-Cum te simţi, Elise?

M-am deprins să nu mă mai strâmb fiindcă îmi foloseşte nu-®ele neprescurtat. în apărarea lui, aflaţi că mi-a spus .Elise dela prima întâlnire şi că nu m-am obosit niciodată să-l corectez. Am

luat ta considerare s*-l rog să treacă la „Elsle* atunci ćiM scos la cină după ce mi-am ţinut disertaţia, dar n-

am *
. în afară de Cec«, dr. L. a fost singura fiinţă umani ^ marcat tn vreun fel faptul că mi-am luat doctoratul - oche^' dictată de circumstanţe, cred eu. După ce dezastrul Smith-ţ^ aproape că i-a anihilat cariera, am fost primul lui docton după mulţi ani, ceea ce a Însemnat că n-am avut colegi de IA. lator apropiaţi. Colectivului de cercetare din Departament^ Fizică Teoretici de la Northeastem nu-i plăceau femeile în STEj suficient de mult ca să se bucure de prezenţa uneia. Iar mea... n-a putut să focă drumul de două ore şi jumătate din ca^ jocului din liga de adulţi al lui Lance – şi, probabil, din auii ^ n-am reuşit niciodată să le explic ce anume e şcoala doctorat deşi mama m-a întrebat la un moment dat dacă terminasem o lucrarea aceea pe care trebuia s-o predau (cu alte cuvinte, diso taţia), Întrebare ce mi s-a părut o adevărată victorie.

Aşa că dr. L. m-a scos în oraş la un restaurant select, numai noi doi. Hostessa mi-a aruncat o [»ivire indiscretă de tipul JFikă nepoată sau amantă din interes?”, iar atunci când dr. L. m-a privit peste masa pe care se afla dna care costase cât jumătate dii chiria mea, mi-a domolit oarecum exaltarea, spunând: -Te-ai comportat bine, Elise. Sunt mândru de tine!

Dacă aveam recunoaşterea lui, putea să-mi spună „Elise” d[1] de des ii plăcea.

Iar asta e povestea lucrării mele doctorale: semnată CUB» nume care nu părea al meu.

Am ajuns să cred că JElise” e acea „Elsie” pe care şi-o doi^ dr. L. – o teoreticiană genială, cu o slujbă prestigioasă care o câştige admiraţia comunităţii ştiinţifice – şi, deşi poate că nea asta a mea nu e dne *sunt,* cu siguranţă că e cine *vrea»* Păcat că existenţa ei intră în antiteză cu cea a tipului d« care dr. L. tocmai aduce vorba.

.Jonathan Smith-Turner! spune el, strângându-
linie subţire şi aruncându-mi o privire
îndurerată
e **de-a** dreptul o ruşine!
buzele într-o
•Individul ăsta

Dau din cap în semn de aprobare.

.Cei de teapa lui întinează fizica şi cercurile academicei adaugă dr. L.

Dau iarăşi din cap.

_ Este evident ce trebuie făcut!

Dau din cap încă o dată, în total asentiment cu el.

-E limpede că trebuie să-ţi retragi candidatura.

Stai aşa! Poate că nu sunt total de acord cu el.

-Să-miretrag... candidatura?!

-Nu-ţi pot permite să lucrezi în acelaşi departament cu acel *animali*

-Dar eu..., spun, înclinându-mă în faţă şi foindu-mă pe scaun, prilej cu care îmi pierd definitiv eleganţa şi postura,.. .am nevoie deslujbă.

-Ai o slujbăl

- Nu mai pot fi asistent încă un an:

-Dar *eşti profesor* asistent! Ar trebui să fii *mândră* de locul tău de muncă actual!

În timpul şcolii doctorale, am aşteptat să-mi termin studiile şi apoi să trec pe un post care să-mi permită să mă ocup exclusiv de cercetare. Slujbele astea tind să fie mai bine plătite decât cele de profesori asistenţi, să aibă asigurări medicale şi un număr binecuvântat de mic de e-mailuri de la studenţi care pretind că le-a murit al şaselea bunic pe semestru. în calitate de persoană care... nu ştiu cum se numeşte opusul chemării pentru predare, alegerea mea a părut să fie una de bun-simţ. Pasiunea mea, bucuria mea, talentul meu, toate astea încap în trei cuvinte simple: cristale lichide bidimensionale.

Laurendeau s-a opus, spunând că un post axat exc usi Pe cercetare nu are suficient prestigiu. La început, n-am os acord (de ce să-mi pese de prestigiu dacă pot face ceea

ce-mi

place şi-mi pot cumpăra hormoni pancreatici?) şi 0 vrem îngrijorat că dr. L. nu m-ar fi ajutat să obţin genul de sW? care mi-o doream. Lăsând laoparte profesoratul, cele maj * posturi academice nu sunt promovate online, ci sunt gs,)^ intermediul reţelelor profesionale de colegi şi de îndrumi? Până la urmă, s-a dovedit a nu fi o problemă: dr. L. a spus ^ respecta opţiunile şi a apelat la toţi colegii lui pentru a fit* ^ noscut faptul că-mi doream un post în cercetare. **

Nici măcar o persoană n-a fost interesată să mă angaj«** nefiind disponibilă nici o titularizare...

-Mi-am folosit relaţiile ca să-ţi fac rost de slujba ta actm]| Elsie! îmi spune acum dr. L., aruncându-mi o privire plină d,

■ îngrijorare. Aiprobleme cu cei de la serviciu?

Instantaneu, mă simt copleşită de sentimente de vinovăţia Dr. L. a tras sfori. Şi-a sunat foştii colegi Ţ-A apelat la oameni care i-au întors spatele după incidentul Smith-Tuner.

- Nu! Naveta între diferite campusuri îmi consumă timp, dar..., spun eu în timp ce încep să-mi rod pieliţele de la unghii, insă apoi îmi aduc aminte că âm încetat să foc asta cu trei ani în urmă, cu ajutorul lui Gece şi al unei sticle de spray, ...totuşi, e plăcut. Am parte de varietate!

Zâmbesc.

El îmi întoarce zâmbetul, mulţumit, ceea ce îmi dă un sen- timent îmbătător de uşurare şi de afecţiune. Dr. L. e singurul meu aliat în jungla plinăde primejdii a mediului academic. Dacă n-ar fi fost el, nici n-aş fi intrat la şcoala doctorală. Inima mi» strânge ori de câte ori îmi aduc aminte de ultimul an de facultate- De notele slabe pe care le-am avut. De scorurile mediocre de ja GRE[1], pe care le citeam de pe ecran, şi de conştiinţa faptului d nu-mi permiteam să repet acele examene. De felul nepăsători» care, de fiecare dată când ne întâlneam, JJ mă întreba

1 Gradnate Record Examination – test standardizat, tip grilă, care e dese®[1 certr]*

[91] I AU HAZELWOOD
cum *ra»* mergea treaba.

Îmi aduc aminte de senzația de greață pe care am avut-o atunci când mi-am întocmit cererile și le-am trimis la paisprezece – paisprezece – școli, iar apoi, de-a lungul săptămânilor care au urmat, de greutatea din stomac, ce devenea tot mai apăsătoare. Alți studenți plecau cu avionul pentru interviuri în cadrul campusurilor, iar inboxul meu se umplea numai cu spamuri și cu mesaje de la mama, care veșnic îmi cerea să am grijă de frații mei.

Acesta a fost iarna cea mai scurtă din întreaga mea viață, iarnă care, totuși, s-a târât ca un melc până la sfârșitul lui februarie, când mi-am dat seama, în sfârșit, că pur și simplu n-aveam nici o șansă. Singurul lucru pe care mi-l dorisem vreodată era să devin fiziciană, iar asta n-avea să se întâmple din cauza unei greșeli stupide.

Asta, până când m-a contactat Christophe Laurendeau.

– Am avut niște... probleme personale, i-am spus eu la prima noastră întâlnire, sperând ca asta să explice notele mele scăzute. Chestii legate de relații sentimentale.

- Înţdeg! a spus ei, studiindumâ cu un aer impenetrabil. Sper că totul s-a rezolvat.

-S-a rezolvat. Definitiv.

Jârâ relaţii!*, am sperat să citească d printre rânduri, iar atonei când a zâmbit, făcând *o* grimasă mulţumită, m-am gândit că, poate, o făcuse.

- Fizica teoretică, dacă e abordată cu seriozitate, nu e deloc compatibilă cu... problemele personale!

Îmi suna *bine. Încă* de când am aflat că universul e condus * nişte legi care pot fi descrise $i înţdese. am avut *un* singur ris. O *constantă* printre iteraţiile diferitelor variante de Elsie „„„pute cu grijă pentru alţii. Daci n-ar fi fost dr. L, aş fi fost T*^n*ă de acea constantă, iar ista e motivul pentru care o să 101 pe wă încredere în Christophe Laurendean.

Dar acum s-ar pune problema să-mi plătesc insulina din bu nnMnil propriu încă un an...

- Elise, e responsabilitatea mea să am grijă de tine, st*, pe un ton plin de îngrijorare. Meriţi o soartă mai bunăS^''1 lucrezi cu JonathanSmith-l\irner..: ,'i

- Dar el nu e în departamentul de fizică! izbucnesc eu.

■- Tehnic vorbind, e adevărat,

r Dr. L. mijeşte din ochi.

-*Ce* vrei să spui?

-Da... e şeful *Institutului* de Fizică, *Abia* dacă... facepa[fc din cercetare. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată. '

îmi petrec mâna în jurul braţului verde al scaunului. Bin, asta a fost o. minciună. Dar una mică. O minciunică.

- înţeleg. spune dr. L„ dând din cap, tăcut, şi mângâindu-jj bărbia. în cazul ăsta,..

O să-mi las întotdeauna cariera pe mâinile dr. L„ dar el a« un salariu care constă într-o sumă alcătuită din şase cifre. N-i mai mers cu autobuzul de la sfârşitul anilor ’80 şi pun pariu d bufetele de la el de acasă sunt frunios asamblate.

-Atunci, nu-ţi retrage candidaţura! Dar fii atentă, pentru ci ştii ce a făcut omul ăla! mă previne el.

Afacerea Smith-Turner nu e, în mod surprinzător, un subiect tabu. Laurerideau e deschis în legătură cu dispreţul luL

- Dacă n-aş fi fost titular, aş fi pierdut postul din cadrul facultăţii. Aproape că mi-a distrus reputaţia! Dacă n-ar fi fostei în ultimul deceniu aş fi obţinut finanţări. Aş fi avut fondurile necesare ca să te păstrez aici, să lucrezi împreună cu mine.

încă ui) motiv pentru care să-l urăsc pe Jack. îmi încleştez felea. -Ştiu.

-Foarte bine, Elise, spune Laurendeau, privindu-măpuţi» prea intens. Acum, că mă gândesc mai bine, obţinerea postului ăstuia în detrimentul candidatului ales personal de el ar put» fi o oportunitate deghizată.

-O oportunitate?!

începe să zâmbească.

-Pentru răzbunare!

CAPITOLUL 6

ANOD ŞI CATOD

De la: Bobbylicious@gmail.com ■.
Subiect: lucrare la termodinamică

o, Doamne, am uitat s-o scriu, pot s-o predau mai târziu? imi pare rău, am fost la o nuntă în weekendul trecut şi m-am drogat atââât de tare, că am fost dus toată săptămâna.

De la: kelsytromboli@umassboston.edu ,
Subiect: Nu-i corect! .

9-10 la lucrarea la Vibraţii? Jignitor. îi scriu decanului despre asta. -v- .-«/•«.' ;■ ■"

Asistentul n-are odihnă. • ■

Cu alte cuvinte, conform contractului: asistenţii nu^şi pot lua liber. De vreme ce o să fiu ocupată cu interviul, am înregistrat lecţii şi am bâjbâit să găsesc suplinitori care să-ini ţină orele. Dar trebuie să răspund la mesajele studenţilor – în timp ce îmi

SspMd^defon la ciudatul e-mail în care studentul mâîntrfJj predea lucrarea naai târziu. Singurul benefic^ experienţei de profesor asistent e faptul ca mi-am *unb*m% abilităţile de predare, aşa că n-am mari emoţii pentru lecţia J monstrativă pe care trebuie s-o ţm azi

Asta, până când mă întâlnesc cu Momea la intrarea clSdilii Departamentului de Fizică, iar ea îmi spune pe un ton sumbr*

- O să fu evaluată de mine, de Volkov şi de Smith-Turner.

Nod. În stomac. Instantaneu.

-înţeleg. ,

) Poate că e ca la proba de patinaj artistic de la Olimpiadi, | unde nota cea mai mare şi cea mai mică sunt anulate automat!

- Dar nu-ţi face griji! mă îndeamnă Monica.

O ia în sus pe scări şi mă lupt să ţin pasul, fiindcă porto fustă conică, iar ciorapii până la jumătatea coapsei se dovedesc surprinzător de confortabili, chiar dacă e puţin. . . curent.

- Ţî-am văzut evaluările primite de la studenţi – eşti un asistent excelent! mă laudă Monica în timp ce coteşte lă dreapta ;i mă conduce printr-o serie de uşi. O să predai unei clase de doctoranzi, iar lor o să li se ceară să-şi spună părerea despre tine Ţine minte asta şi fa în aşa fel încât să se simtă importanţi. Nu există întrebări tâmpite, înţelegi tu! mă avertizează ea, iar apoi se opreşte în faţa unei uşi închise şi-şi muşcă buza. Mai e ceva.»

-Ce.anume?

Mi-am pierdut puţin răsuflarea.

Monica îşi drege glasul.

-Am făcut totposibilul să obţin un alt grup de studenţipen^ lecţia ta demonstrativă.

„Au!”

-De ce?

-Pentru că profesorul care le predă studenţilor ăstora-

ALÎ

MAZELWOOD

_Dr. Hannaway! O ştii pe aia cu radioul care merge numai dimineaţa?

¡sfe întoarcem amândouă. Volkov îşi târâie paşii spre noi, rânjind ca şi cum ne-am cunoaşte de când lumea, de pe când era
babysitterulmeu,

Mă forţez să zâmbesc. O, Doamne, cât de mult mă obosesc dumiţele astea!

-Posturile AM?

Râde, încântat. Monica îşi dă, discret, ochii peste cap, iar apoi deschide uşa şi mă pofteşte înăuntru, întrerupând sesiunea
de comedie.

Primul lucru pe care-l observ e Jack – ceea ce nu-i surprinzător. E un munte gigantic de muşchi, la urma urmei, şi probabil că în fizică există o ecuaţie care explică obiceiul lui enervant de a deveni centrul de gîeutate al oricărei încăperi pe care o împovărează cu prezenţa lui. Stă în spatele podiumului, jucându-se la computer, îmbrăcat în blugi şi tricou, ca şi cum lumea de afară nu s-ar întoarce la epoca de gheaţă.-Liniile tatuajului i se ondulează în jurul unui biceps pe care, sincer vorbind, nimeni, *nimeni* dintre cei care nu fac sport ca să-şi câştige existenţa, n-ar trebui să-l aibă. Tot nu-mi dau seama ce reprezintă desenul ăla.

Intru în sală şi dau de o scenă pe care, teoretic, ar trebui s-o cunosc bine. Cele câteva minute de dinaintea începerii unei ore de curs: studenţii bucurându-se de ultimele câteva clipe în care pot să-şi butoneze telefoanele, asistentul zbătându-se să pregătească prezentarea PowerPoint împotriva tuturor sorţilor IT de izbândă (cabluri care lipsesc, chestiuni de incompatibilitate, actualizări Windows care nu se mai termină). Practic, în încăpere sunt cam douăzeci de perechi de ochi şi cu toatele sunt aţintite asupra lui lack, cu un amestec de admiraţie, respect şi veneraţie, de parcă d ar fi cocoşul alfa al sezonului de împerechere.

Bine.

Deci comunitatea ţtn^ţji™- la şcoala doctorală din MIT e fen clubul lui Jack.

Fantastic.
-.. .dacă e adevărat sau nu, spune un tânăr cu păr
Ver<Je chis, faptul că Noian Christopher vă foloseşte drept
c0ns> la toate filmele lui?

Jack clatină din cap în semn de negare şi văd cum i 5e
c dează muşchii de pe gât. Ştiri de ultimă oră: gâtul are
mJ?
-Cole, n-o să .accept să fiu învinuit pentru *Teneti*
râspu^ el, iar toată lumea izbucneşte în râs.
îl urăsc. Deşi asta nu-i o noutate. Noutate e felul în
Care uită la mine şi spune politicos, ca şi cum nu l-aş fi
ameninţ aseară că o să hrănesc viermii cu cadavrul lui:
- - Bine aţi venit, dr. Hannaway! Am pornit monitorul pentn|
i dumneavoastră!
Zâmbeşte, dar în privire i se citeşte un anumit tip de viclenie. Ca şi cum m-ar invita să sar într-o baltă care are, de fapt, metri adâncime.
-Mulţumesc!
Mă îndrept spre podium, ocazie cu care mâna mi se freacă accidental de âlui. îmi amintesc de mâinile lui, calde, strânse neclintit în jurul taliei mele, de acel „Potoleşte-te..şoptit lângâ tâmpla mea, şi îmi înăbuş un fior, '
V-am spus'că-l urăsc?
- Bună dimineaţa şi vă mulţumesc că m-aţi primit în mijlocul vostru! spun eu după ce ini-am terminat de încărcat prezentarea în computer.
Clasa e (în mod previzibil) ailcătuită în proporţie de nouăzeci la sută din bărbaţi şi (tot previzibil) ei sunt cam de aceeaşi vârstă cu mine.
E complicat să fii femeie în STEM. Chiar mai mult de-atât, dacă eşti tânără şi nu te-ai consacrat. Şi chiar mai ifiult de-a® dacă ai o nevoie semipatologică de a te înţelege cu ceilalţi- calitate de unică doctorandă în departamentul meu, am avut° mulţime de ocazii să contemplu sârmele pe care cei care nu *ş®* bărbaţi albi, hetero, cis fac echilibristică în spaţiul acşdemic-
Vreau să fiu văzută drept un coleg agreabil şi afabil? Da, si mulţumită unei experienţe de EPA de-o viaţă, ştiu

combinaţia exactă de care e nevoie ca să obţin asta: autocritica fermecătoare, modestia, observaţiile amuzante, recunoaşterea îndoielii şi a imperfecţiunii. Nu e vorba de ştiinţe aerospaţiale (întâmplat»,- o ramură a fizicii experimentale pe care sunt obligată s-o iau în râs atunci când dau acestei sintagme sensul de „mare brânză”). Folosirea glumelor şi a exemplelor simple ca să fin un vorbitor carismatic şi captivant este strategia clasică pe care o folosesc ca să las impresia că sunt o persoană plăcută.

„Tip” fiind termenul generic. Pentru că atunci când eşti o femeie care vorbeşte despre cercetarea ei, există un număr nedefinit – situat oriunde între unu şi un milion – de zei ai STEM-ului care sunt gata să exploateze şi cea mai mică slăbiciune a ta – cel mai mic semn că nu eşti un aparat suplu şi şmecher de făcut ştiinţă. Varianta ta pe care o vor oamenii e suficient de ageră, impecabilă, perfectă, Ca să justifice pătrunderea într-un domeniu care secole de-a rândul a fost „pe bună dreptate” masculin. Darnu trebuie să fii prea perfectă, pentru că, aparent, numai ticăloasele reci şi dure sunt aşa, iar ele nu pot fi colege agreabile şi afabile. Cultura STEM a fost un dub ăl băieţilor atât de mult timp, încât deseori simt că mi se poate permite să exist numai dacă respect regulile făcute de bărbaţi. Iar regulile astea? Ei bine, de sunt nişte porcării în toată regula.

După cum am spus, merg pe sârmă. Dedesubt sunt o grămadă de crocodili ce-şi cască boturile în aşteptare de carne proaspătă.

Ei bine, să începem! Afişez un zâmbet care degajă în acelaşi timp căldură şi siguranţă de sine – combinaţie care nu există în natură – şi spun:

-Având în vedere că acest curs se ocupă cu subiectele de actualitate din domeniul fizicii, am pregătit o prezentare despre cristalele Wigner, un subiect foarte dezbătut...

Un geamăt.

A gemut cineva?

Mă uit în jur, nedumerită. Studenţii se holbează Ia expectativă.

Mi s-a părut -

-Cristalizarea Wigner are loc atunci când electroni- substanţe care sunt localizaţi în jurul unei reţele regulate ^

- Scuzaţi-mă! exclamă Cole, da, chiar el, cel cu părul vL Dr. Hannaway, o să vorbiţi despre subiectul cristalelor
dintr-o perspectivă teoretică? ^

- Foarte bună întrebare! Da, în cea mai mare parte, da, fac şi o prezentare generală a dovezilor experimentale, il J|f eu pe Gole, după care fac o tranziţie lină către următorul^
\ pozitiv. Odată ce am căpătat abilitatea de a crea mari distam. între electroni, cristalizarea Wigner...

-Mă scuzaţi! exclamă Gole *din nou*. O întrebare!
Zâmbesc, răbdătoare. Sunt obişnuită cu asta. La ultima prt. zentarepe care am avut-o la o conferinţă; un tip m-a luat cu,Ei bine, de fapt...” chiar înainte ca eu să-mi instalez pe computer materialul conceput în PowerPoint

- Sigur că da. Te rog!

- Întrebarea mea e.... care-i sensul chestiei ăsteia?

Câţiva dintre studenţi râd Oftez în sinea mea.

-Poftim?

-Nu e puţin inutil să vorbeşti ore întregi despre teorii? întreabă el pe un ton scăzut dar plin de seriozitate, ca şi cum ai fi Steve Jobs prezentând un nou tip de telefon. N-ar trebui sânt concentrăm asupra aplicaţiilor practice?

Deschid gura ca să-l întreb cine l-a făcut să sufere.

„Te-a agresat Michio Kaku, Cole? Ţi-a furat Feynman banii pentru masa de prânz?”

Dar privirea mi se opreşte la Volkov. 'care se uită la m*111 cu interes, de parcă ar fi curios să yadă cum o să mă descurc« maimuţoiul ăsta. Alături de el, gura Monicăi e dezumflă resemnată. Iar în spatele ei..,

Jack.

Care nu s-a deranjat să se aşeze. Se sprijină de perete cu br* ţele încrucişate pe piept, într-un stil lejer, de genul „¿a, merg L sală!”, uitându-se la mine ca un păianjen pustnic maro m steroizi- E ager, cu ochi inflexibiU, cărora nu le scapă nimic, dar orice emoţie am reuşit să smulg de la el aseară a dispărut, aşa ă m-am întors în starea în care n-am nici o idee despre ceea ce gândeşte. E ca o carte închisă.

No, e ca o carte în flăcări. *451 de grade Fahrenheit* – fără pivinte care pot fi citite, numai abis şi cenuşă.

Toate lucrurile încep să aibă sens. Completez spaţiile goale ale conversaţiei mele întrerupte cu Modica: Jack e cel care predă la dasa asta. Jack, cel care are multe opinii despre teoreticieni. Jack, care şi-a îndoctrinat elevii să creadă că oamenii ca mine sunt duşmanul. Jack: ale cărui fantezii sexuale probabil că se învârt în jurul eşecului meu în a-mi apăra domeniul profesional în faţa a două duzini de tipi ostili. Pun pariu că ejaculează pe înregistrări cu mine în timp de pronunţam greşit cuvântul „sizigie” la târgul de ştiinţă din clasa a unsprezecea. ' ’

Asta e o înscenare. Era dar de lâ început că lecţia demonstrativă avea să fie Titanicul meu – vasul, nu filmul cu încasări masive. Doarcă-riu!-

Mă uit în ochii lui Jack şi-i arunc zâmbetul meu cel mai dulce şi mai feroce.

»Mă subestimezi!” spune zâmbetul, iar el ştie asta. ’•

Pentru că îmi răspunde cu un surâs vîig şi dă din cap de mai multe ori – viclean, pregătit, fremătător:

»Chiar aşa, Elsie?”

Lupta a început.

- Ai adus un argument foarte bun, Cole! exclam eu,- punând j°s telecomanda şi plecând din- spatele podiumului. Fizica teoretică poate fi o pierdere de timp. Îmi dau jos sacoul, deşi e frig. Mă uit pe furiş la abdomenul ca să mă asigur că umflătura capsulei de insulina nu e VIribil|. Transmit mental următorul mesaj:

„Practic, sunt una de-a voastra. Cu doi-trei ani mai
Vedeţi, chiar acum mă aşez nu la catedra, ci cu fundul pe
J[1]

unei bănci. Haideţi să fim prietem! ^

- Cine e de acord cu asta, să ridice mâna! îi îndemn eu.

Vreme de câteva secunde, schimbă priviri între ei, temând,, ca nu cumva să fie ademeniţi în cine ştie ce capcană, dar optzeci la sută din mâini se ridică.

Atunci ridic şi eu mâna.

Studenţii râd.

-Nu sunteţi teoretician, dr. Hannaway? întreabă cineva,

-Ba da, sunt, dar înţeleg şi punctul de vedere al experta^ taliştilor. Şi spuneţi-mi „Elsie”, vă rog! -

„Eu nu sunt ca teoreticienii obişnuiţi. Sunt un teoretician şmecher. Bleah! Erwin Schrödinger, uită-te în altă parte!”

Apoi spun:

-Nu e corect ca majoritatea fizicienilor care iau premiulNokd sau care devin nume consacrate să fie teoreticieni. Newton. Einstein. Feynman. Kaku. Lui Sheldon Cooper i-a fost dedicat un serial întreg, dar lui Leonard? Nimic! mă indignez,eu, iar cei din sală chicotesc, inclusiv Volkov,-în timp ce Jack continuă să surâdi vag. Avantajul teoriei e că schimbăm idei, iar astea sunt ieftine şi rapide! Fizica experimentală are nevoie, de echipament scump ca să remedieze fiecare pas, dar teoreticienii pot pur şi simplu să stea la birou şi să scrie ficţiune ştiinţifică! afirm cu hotărâre, ridicând din umeri pentru efectul dramatic.

Asta e o insultă adevărată, una care mi-a fost adresată Iau[1] eveniment monden, la care m-am dus în calitate de însoţitoai* a lui Cece. Vorbele calomnioase i-au aparţinut unui doctoral în filozofie, care, după trei beri, s-a hotărât să explice întregului bar, precum un veritabil macho, de ce lucrările mele n-aveau,* fapt, nici o valoare.

O, ce compromisuri am făcut ca să mănânc pe gratis!

- Teoreticienii se ascund în spatele unei matematici cate! spune Gole.

zen al STEM uhu, îţi jn, ca ^ ^ ^

_e cât crai*

-Ceea ce mi înţelege... ce io«t are iă construieşti tenrii al»,

care nid măcar nn se supun legilor naturii?

întreabă tiral de lângă Cofe. ^

rând de bănci.

_Vă pasă numai de ceea ce *ar putea* fi, nu de ceea ce e co adevărat. Posibilele aplicaţii sunt numai nn gând ulterior! mă apostrofează un student di n rândul al treilea, fireşte, tot de sex

Mulţi alţi studenţi dau din cap în semn de aprobare. Şi eu la feJ, penfrn că îi pot dti ca pe o pagină scrisă cu litere mari. Ştm exact care e versiunea de Elsie pe care şi-o doresc.

E timpul să mă desfăşor.

-Ceea ce spuneţi voi, dragii mei, e că demersurile fizicii teoretice nn se finalizează întotdeauna cu un produs. Şi singurul mod în care pot răspunde la asta e că... snnt de acord. Rzkae ca sexul: poate să dea rezultate practice, .dar deseori nu ăsta e motivul pentru care facem sex.

„Cel puţin, asta a spus Feynman cândva. De asemenea, a fost înregistrat atunci când le-a numit pe femei «scorpii iară valoare», dar să trecem peste asta, pentru că citatul cu pricina v-ar face să râdeţi!”

-Câţi dintre voi sunt experimentaliţti? întreb eu, după care aproape toate mâinile se ridică, iar cea a lui Cole fe domină incontestabil, lăsându-mă deprimant de nesurprinsă. Adevărul e <* aveţi dreptate! Teoreticienii chiar se concentrează pe modele matematice ţi pe

concepte abstracte. Dar o fac în speranţa că ^perimentaliştii ca voi o să dea peste teoriile lor fi o să se hotă- "*<* *ă demonstreze că sunt corecte! perorez, îngreţoşându-mă sinea mea ţi dorindu-mi să mă spăl pe loc cu un săpun de
putere industrială. Iar ăsta e motivul pentru care vrea„ – besc cu voi despre teoriile mele asupra cristalizării să vă aud părerile şi ca să-mi îmbunătăţesc studiile nmu^ sugestiilor voastre. Nu ştiu când au devenit inamici teoretic^ şi experimentaliştii, dar fizica nu e *o* ştiinţă a competiţjjj ^[1] a colaborării. Sunteţi liberi să vă hotărâţi singuri, iar eu încerc să vă conving că aveţi nevoie de teoriile mele. Dar iw[1] de pe acum că eu am, totuşi, nevoie de experimentele voa#^

Oare am îngroşat prea tare tuşa? Nu. Ei bine, da! Dar% denţilor le place la nebunie. Dau din cap. Şoptesc. Doi dintreei
zâmbesc, plini de înfumurare.

E semnalul de care aveam nevoie ca să-mi afişez zâmbetuj cel mai plin de căldură.

- Ţi-am răspuns la întrebare, Cole?

Da. Egoul lacom al lui Cole a fost hrănit în chip îndestulător cu firimituri din demnitatea mea. O, ce compromisuri fac pentru asigurare medicală şi fonduri de jpensie pe măsură! •

> -Da, Elsie! îţi mulţumesc că ai răspuns preocupărilor mele!

■ „Gunoiule!" .

Mă ridic de pe tăblia băncii şi mă întorc la podium.

-Excelent Sunt atât de entuziasmată să vă prezint cristalizarea Wigner! Puteţi să mă întrerupeţi oricând, fiindcă lucrurile cu care rămâneţi după prezentare sunt cele care au greutate, spun eu, oprindu-mă pentru o clipă, după care formulez finalul apoteotic: în afara cazului-în care o înmulţiţi cu viteza luminii fiindcă atunci o... *energizaţil* Şiii;.. pledoarie încheiată!

Ridic privirea exact în clipa în care Volkov începe să şuia*- Lângă el, Monica Îmi aruncă o privire încântată. Sunt gladiatoare* ei, o fac să fie mândră de mine. Le las

studenţilor câteva secun[1] ca să mormăie din pricina jocului meu de cuvinte de prost-g[us*'] care le place în secret, pentru că.., de ce nu?'

-Mulţumesc, o să fiu aici toată săptămâna!

Mormăielile se transformă în chicoteli.

Iar ista e momentul în care îmi dau voie sft mă uit la Jack Ridic bărbia doar cu un milimetru.

,Ţi-am spus că o să regreţi că te-ai pus cu mine, dr. Smith- fljrner!

jack îmi aruncă o privire complet inexpresivă. Nu zâmbeşte No se încruntă. Nu scrâşneşte din dinţi. Se mulţumeşte să mă privească, iar eu sper că reevaluează în gând ameninţarea pe care 0 reprezint la adresa planului lui de dominare a ştiinţei fizicii. u adresa ameninţării pe care o reprezint pentru preţiosul lui George. Impresia mea e una fugară şi probabil că-mi imaginez, dar aproape că aş putea să jur că întrezăresc o luminiţă în pata albastră din irisul lui.

0 iau în considerare ca pe o victorie şi-mi încep prezentarea.

După lecţia demonstrativă, aş avea nevoie de un pui de somn, dar ziua mi-e plină. Am o întâlnire cu decanul Facultăţii de Ştiinţe, un tip plăcut, care soarbe cafea dintr-o cană eu tentacule, ceea ce mă face să meditez la preferinţele lui pornografice. Apoi iau un prânz neoficial împreună cu doi profesori de fizică – în mod evident, un cuplu de iubiţi care sunt certaţi. ceea ce rezultă în faptul că stau şi mă zgâiesc la salata mea, în timp ce ei se dondănesc din cauza unui tip pe nume Râul. După aceea, iau o pauză de cinci minute ca să merg la toaletă (în scopul de a încerca să-mi dau seama dacă nu cumva capsula mea de insulină a luat-o razna, sau dacă nu cumva sunt o paranoică total scăpată de sub control), urmată de interviuri unu-la-unu.

Interviurile astea constituie, desigur, partea la care sunt cea mai bună. Matematică simplă: să fiu varianta de Elsie pe care 5>‘° doreşte o persoană e mult mai uşor

decât să negociez între briantele pe care le doresc douăsprezece persoane. Chipurile, scopul unor astfel de interviuri e ca eu să pun întrebări despre „Partament, întrebări care să mă ajute să decid dacă accept «a nu o ofertă, dar să nu uităm că: (1) actuala mea situaţie profesională e o mizerie; (2) interviurile se califică drept serviciu academic, iar profesioniştii din mediul academic Urăsc cu intensitatea a o mie de quasan

Din fericire, sunt profesionistă în a-i face pe oameni ¡¡j. că timpul petrecut cu mine n-a fost irosit. Dr. Ikagawa fo> te baloane gonflabile de yoga pe post de scaune – lit | puţin ideală atunci când porţi o fostă conică, dar propice £ conversaţii relaxate despre utilitatea exerciţiilor de ginil1 J* pentru bazin şi a celor pentru trunchi. Dr. Voight aştepta să| transferat pentru o conversaţie telefonică legată de asigUra(e) medicală dentară, aşa că, atunci când îl las să-şi petreacă ctfc cincisprezece minute pe care le avem la dispoziţie certându-seci ei, are aerul că ar vrea să mă sărute. Prind un ţânţar care zbun prin biroul dr. Alvarez, şi astfel imi fac din ocupantul acelui birou un prieten pe viaţă. Dezbat programa dr. Albritton, râd alături di dr. Deol despre profesorul fiului său de clasa a treia, care crede în continuare că Pluto e o planetă, dau din cap în timp ce dr. Sader îşi soarbe sucul Capri Sun bătând câmpii despre faptuld materia întunecată nu e o aglomerare, ei un superfluid ondulat cu suprafaţa lină.

»Merge bine”, îmi spun, în timp ce studenta deşirată pe cart au însărcinat-o cu escortarea mea mă conduce la cel de al şaptelea interviu al zilei >ibtviu<U£liCJL

»Proiectez afabilitate. Colegialitate. Dezirabili...

- Poftim, am ajuns! spune ea, oprindu-se în faţa unei uşi »# Pentru o clipă, mă zgâiesc la numele de pe plăcuţă. Ia»*

considerare ideea de a o vandaliza. Rezist primului ifflP¹*^ spun studentei:

bina de toaTr^ aUZÎte aseară> Pe când mă ascunsese*» &
n a^teptam cu nerăbdare întâlnirea asta?
^Pe^msaU n POt Să_1ıdenunț celor de la resurse
furişat în toaleta h”1^”1111Ui fără să recunosc faptul* i toaleta
barbaţiior> eram perfect pregătită rfJ *

* »m» prost, cu ajutorul unor întrebări pasiv-ag*«^ c* d ^mi pnâ. cuKwife în
j mi tntandez o familie.

Oricum, nu e ca şi cum aş fi avut vreodată votul lui. -
* Smith-Tumer, o să vă ia ultimul dumneavoastră interviu.

pute că într-o viaţă anterioară am fost vânător de pui de focL Sau CEO pe Wall Street Asta ar explica ghinionul meu.

-Eşti sigură?

_ fiu. răspunde eu, dregându-şi vocea. Dr. Hannaway, voiam â *Mi* spun că... sunteţi un mare exemplu pentru studenţi! Atund tând aţi câştigat aed premiu *Forbes* – ei bine, foarte rar se întâmplă să-l câştige un fizician, cu atât mai puţin o fizirians De asemenea, am fost în clasa la care aţi predat azL Aţi vorbit într-un fd alit de echilibrat şi de hotărât! Colee un dobitoc şi.. „ marmură ea, roşind, ...oricum, m-am simţit impulsionată de

Roşesc, la rândul meu, bâiguind:

-Eu.._ Nn ştiu ce să...

Studenta dispare înainte să pot bâlbâi restul frazei.

Oare şi-a bătut joc de mine? Oare chiar există persoane pe care le impulsionez? Chiar dacă mi-am petrecut viaţa contorsi- onândn-mi personalitatea ca să evit ura cuiva? Chiar dacă sunt cd mai escroc dintre impostori?

Nu contează. Oftez şi bat la cea mai îngrozitoare uşă la care »Ş putea să bat în Boston.

-Intră! se aude o voce gravă, aşa că dau curs invitaţiei, resemnată.

Nu cercetez biroul. Refuz să-mi pese dacă e bine iluminat, dacă pereţii sunt acoperiţi cu tapet de brocart sau dacă întreaga tocăpere nu-i decât o *rnnni* – deşi observ că, din păcate, miroase ^mos. Izuri de săpun, de cărţi, de cafea, de lemn şi izul wj Jack, dar în note intense, descompuse. Se pare că am omosc mirosul, ceea cc mă face să vreau să-mi smulg glandele olfactive din nări. Bleah!

în faţa biroului se găseşte un scaun liber. Mă duc direct, în timp ce Jack continuă să tasteze ceva lâ computer. e|>
Şi tastează.

Şi tastează.

Şi – staţi aşa! – tastează.

Trec zece secunde. Treizeci. Patruzeci şi cinci. El încă nu m salutat şi aceeaşi tensiune antagonică de aseară fierbe în mi' şi umple încăperea. Ştiu exact ce face ^*jocuri de putere* -şj)C11 toate că nu-l pot opri, refuz să las asta să mă afecteze. – Bine! Refuz să-i permit să-şi dea seama că mă afectează.

Nu mă uit în jur. Nu bat din picior. Nu manifest nerăbdare şi enervare din cauza nesimţirii lui. în schimb, îmi scot telefonul din buzunar şi încep să fac ceea ce face şi el: îmi văd de nenorocita mea de treabă.

Dr. Hannaway,

Sunt Alan, de la cursul de Mecanică cuantică. Voiam să vă . anunţ: nu-mi prea place. Mecanica cuantică, adică.E destul de plictisitoare. Dar nu vă învinovăţesc pe dumneavoastră, n-aveţl nici o vină. Adică, n-aţi inventat dumneavoastră particulele subatomice (dacă le-aţi inventat, îmi cer scuze). Darnu omorâţi mesagerul, nu? LOL. Mă întrebam dacă aţi putea face în aşa fel încât cursurile dumneavoastră să fie mai distcactive. Oare am putea să ne uităm la un film despre mecanica cuantică? Am vrut doar să vă dau un sfat.

Toate cele bune,

Alan de ia cursul de Mecanică cuantică

Domnişoară Hannaway,

Ge vreţi să spuneţi, cum deJegea federală

vă interzic? să discutaţi notele fiului meu cu mine? Eu îi plătesc taxele.

Cer s* ştio dacă se descurcă bine uu nu, Refuxul dumneavoastră e inacceptabil!
ttteo

S*lui dooŞoarâ Etsie,
OKI nu vin la curs ca sl-ml duc călnele la frizer, asta se pune

ca absenţă motivată?

Hale

RS. N-aş întreba, dar câinele chiar are nevoie de o tunsoare.

îmi dau ochii peste cap şi atund observ: Jack nu mal tastează. În schimb, se sprijină de spătarul scaunului, cu braţele alea ale hu care probabil că au propria pagină de Wikipedla (în topul accesărilor în toate limbile, toată ziua, tn fiecare zi) Încrucişate pe piept Tktuajul lui e în continuare un mister indesdfrabil, iar |ad mă priveşte tăcut, la fel de derutant şi de impenetrabil ca de obicei. Ce potrivit! .

Mă uit la ceasul pe de perete şi'observ fără să vreau cam jumătate din birou, care e mare, luminos şl mobilat cu gust Lftngă fereastră e un cactus. Hmmm... Am ajuns aid de trei minute.

-Te-ai plictisit? Întreabă Jack cu vocea aia a lui stupidă şi plăcută.

-Nu, răspund eu, arunc&ndu-i un zâmbet criminal de ama- biL Tb?

Nu răspunde.

-Cred că ar trebui să folosim acest timp pentru Interviu,

-Păreai ocupat. N-am vrut să te deranjez.

-Răspundeam unui e-mail urgent.

. Mă îndoiesc. Cred că scria următorul mare roman american. Făcea o listă de cumpărături. îşi bătea Joc de mine.

-Ar trebui să ne cunoaştem mai bine, Elsiel exclamă Jack.

Numele meu. *Din nou.* Rostit de buzele lui. Acel ton, acel timbru, acea inflexiune,

-Altfel, cum aş putea să iau o decizie vizavi de angajarea ta? conchide el.

¿Toate lumea îţi cunoaşte exact poziţia vizavi de angajar mea'„ Aproape că articulez cuvintele, dar nu-mi doresc 0 rei are a scenei de aseară, din toaletă. Nu vreau să pierd control^ Pot să fiu calmă, chiar şi dacă mă confrunt cu nesimţirea şi ^
aroganţa lui Jack. -

-Despre **ce ai vrea** să vorbim?

- Sunt sigur că pot găsi ceva. Grupa sanguină? Primul animal de companie? Culoarea preferată!

/ -Dacă vrei să afli răspunsurile la întrebările de securitate ale contului meu bancar oniine, ar trebui să ştii că nu e mare lucru de furat.

Gura i se strâmbă şi am un gând fără sens:

„L-aş urî mai puţin dacă n-ar fi atât de frumos! Şi chiar mai puţin, dacă ar fi la fel de fermecător ca 0 morgă. Şi chiar mai puţin, dacă aş putea să-l înţeleg cât de cât.” ■

- Dacă ai prefera să foloseşti timpul ăsta ca să te odihneşti, eşti invitata mea!

-Mulţumesc, nu sunt obosită.

- Serios? Pare obositor să fii tu.

Mă încrunt.

-Obositor?!

. -N-are cum să-ţi fie uşor, spune el, bătând uşor cu degetele peste marginea biroului, cu chestia asta pe care o faci mereu.

„Chestia asta” – oare la ce se referă? Nu cumva la... Dar el n" ştie despre EPA. Despre diferitele variante de Elsie.

-Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti.

Dă din cap, prietenos, ca şi cum aş fi spus exact lucrul la caje se aştepta şi l-aş fi dezamăgit făcând asta. Nu-şi mută privirea * la mine şi, ca de obicei, mă simt de parcă el m-ar jupui de un stri de piele. Sunt dezbrăcată, în cel mai rău mod cu putinţă- în£e să-mi aranjez tivul fustei –

care e deja la înălţimea potrivită-k

Hne azi-diminneaţă în biroul dr. L. A fost bine pe când stăteam !e mingea de yoga. De ce mă simt ciudat *acum*?

-Atunci, relaxează-te! Studenţii mei îmi spun că scaunul ăla e chiar foarte confortabil.

-Cole e unul dintre studenţii tăi?

-Cred că e al lui Volkov! răspunde el, dar probabil că-mi observă mirarea, pentru că adaugă: Dar dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face griji. Chiar l-ai câştigat eu citatul ăla despre sex din Feynman.

Felul în care o spune („citatul despre sex din Feynman”), foarte bine articulat, mă înfierbântă, îmi dă fiori puternici pe şira spinării şi mă face să vreau să mă uit în altă parte. Ceea ce refuz în mod categoric să fac.

-Da, scaunul e confortabil!

Mă sprijin de spătar, imitându-i postura.

„Nu sunt intimidată. Nu eşti intimidat. Nici unul din noi nu e intimidat."

-Odată am dormit în el, după un experiment de patruzeci şi opt de ore. .

-*Nu* o să adorm!

-Ai putea s-o faci.

-Da, iar tu ai putea să iei un markerpermanent şi să mâzgăleşti ceva pe fruntea mea!

îşi înclină capul.

-Ce aş mâzgăli?

Ridic din umeri.

-N-o angajaţi? Albert Einstein e de'rahafi îi urăsc pe teoreticieni?

El îşi împreunează mâinile.

-Asta crezi? Că-i urăsc pe teoreticieni? ^

I se pare că sunt hilară. Sau plictisitoare. Sau demnă de milă. Sau o combinaţie din toate astea. Aş vrea să-mi pot da seama, ar o să mor ignorantă.

- Cu siguranţă că studenţii tăi aşa par.

-Şi crezi că asta e din vina mea?

Pare sincer intrigat. Câtă *tndrăzneală!*

-A cui altcuiva?

Ridică din umeri:

-Nu iei în considerare o explicaţie mai simplă: studenţii ■ resaţi de fizica experimentală sunt în acelaşi timp mai înch*'' să aibă idei preconcepute despre teorie şi să se înscrie la un ^ predat de mine. Corelaţia nu presupune cauzalitate. • CUts

- Desigur, spun eu, zâmbind politicos şi rămânând caW Sunt sigură că faptul că cineva pe care-l admiră, adică tu, nutreţ o ură bine-cunoscută faţă de teoreticieni mare nici un imp^ asupra felului în care percep disciplina asta de studiu!

- Chiar îi urăsc? întreabă el, înclinând din cap. Nutresc o urii bine-cunoscută? Colaborez în mod regulat eu ei. Le respect munca. îi admir pe mulţi dintre ei.

-Numeşte unul!

-Tu, spre exemplu, răspunde el, ţintuindu-mă cu privirea lui stupidă, atotvăzătoare. Eşti impresionantă, Elsie!

Mi se strânge stomacul, chiar dacă ştiu că minte. Doar ci... nu mă aşteptam la minciuna asta anume.

- Mă îndoiesc că ştii ceva despre munca mea!

-Am citit tot ce ai scris vreodată.

Pare serios, dar sunt convinsă că-şi bate joc de mine. Ce si fac? îmi bat şi eu joc.

- Ţi-a plăcut jurnalul pe care l-am scris în gimnaziu?

La coada ochilor îi apar încreţituri fine.

- Era puţin prea mult Justin Bieber.

-Ai intrat în dormitorul greşit. Nu mă interesă decât Bill Nyc

îi zvâcneşte gura.

-DeCi ăi fost unul diatre elevii populari?'

-Nu că âş vrea să mă laud, dar am şi cântat la tubă înk* fara şcolii.

- Sunt sigur că ai avut parte de o concurenţă acerbă!

Are o gropiţă. Una singură. Bleah!
- *Tone.* Dar am avut un avantaj. Datorită clubului

Râde încetişor. Relaxat Cu un colţ al gurii mai ridicat decât jelilalt Diferit de expresia inflexibilă la care am ajuns să mă ^ept *P*irtez IuL iată *mci* nişte ve§ti ^ ultimă oră: şi eu jâmbesc. Bleah!

_ pun pariu că în şcoală n-ai fost nici pe departe atât de şmecher pe cât eşti acum! spun eu, strângând din buze în timp ce-1
evaluez.

Umerii laţi Ochii ciudaţi frapanţi Siguranţa lejeră a cuiva cate a fest mereu ales primul În echipă la ora de educaţie fizică, jack nu cânta la tubă în fanfară. Spun:

- Pun pariu că îi băgai pe cei ca mine cu capul în WC. Şi că le inghesuiai pe majorete în debaraua femeii de serviciu.

-Noi „matleţii”, deseori facem asta, murmură el, puţin cam criptic. Modelele tale sunt elegante şi fundamentate. E clar că ai o cunoaştere foarte bună a cineticii particulelor şi că teoriile tale despre tranziţia către structurile sferulitice sunt fascinante! Mai ales articolul tău din *Analele fizicii teoretice,* din 2021,

Ridic dintr-o sprânceană. Nu cred nici o iotă din ce spune. -Mă mir că citeşti *Analelel* Râde incă o dată, pe înfundate.

- Pentru că e prea avansată pentru mine?

- Din cauza a ceea ce i-ai făcut lui Christophe Laurendeau.

De pe chip ii dispare expresia indescifrabilă, detaşată; care e
Înlocuită cu o grimasă plină de duritate.

-Christophe Laurendeau...

-Nu ţi-e cunoscut numele ăsta? Era redactorul revistei *Analele fizicii teoretice* pe vremea când ai făcut şmecheria. Şi, mai recent,' îndrumătorul meu de doctorat.

Ochii lui Jack se cască, sugerând ceva ce seamănă în mod •"pob, neaşteptat, cu şocuL Splendid! îmi exploatez avantajul splecându-mă În faţă pe scaun, rezist tentaţiei de a-mi aranja •feul fustei şi adaug:

~ Nici un teoretician n-a uitat acel articoL Poate că au trecut Z*CE ani de atunci, dar...

Stai! Ceva nu se potriveşte.

Jack e cu doi ani mâi mare decât Greg, ceea ce înseamnă ci e cam cu cinci ani mai mare decât mine. Are treizeci şi ceva de ani. Doar **Că...**

îl studiez cu ochii mijiţi.

- Articolul a apărut pe vremea când eu eram la gimnaziu, înseamnă că tu aveai...

-Şaptesprezece ani.

Mă ghemuiesc înapoi pe scaun. A fost cumva un copil-mi. nune?

-Deja îţi dădeai doctoratul? întreb.

-Eram la liceu.

- Atunci de ce... cum poate cineva să propună un articol unei reviste dedicate învăţământului superior, dacă persoana respectivă are doar şaptesprezece ani?

Ridică din umeri şi, oricare ar fi fosţ emoţiile pe care le etala cu un minut în urmă, ele au fost în mod clar resorbite în obişnuitul lui scut protector.

-N-am ştiut că existau limite de vârstă!

-Nu, dar cei mai mulţi băieţi de şaptesprezece ani sunt prea ocupaţi cerşind scutiri sau recitind *Saga „Amurg”.,.*

- *Saga „Amurg"şi* Bill Nye, ha?

- ...ca să se concentreze pe şiretlicuri şi pe intrigi, redactând un articol parodic, jignitor, lipsit de etică, al cărui unic scop e sâ inducă în eroare savanţii care muncesc din greu şi să calomnieze

•o întreagă disciplină ştiinţifică! :

închei fraza ţipând, în timp ce strâng cu putere mânerele scaunului.

Bine. Poate că nu sunt nemaipomenit de calmă. Poate că mi-»[1] face bine să inspir adânc. Să cobor nivelul. Gum se face asta? ştiu. De obicei, nivelul meu e scăzut. în afara cazului că e *W* prin zonă, adică. Jack, care stă aici, relaxat, atotştiutor. Bun*[1]' pocnit precum un sac de box.

închid ochii şi mi gândesc 1» 1 m met de fericire, O plajă undeva. Nimeni de primprejur n-tre pârul blond şl nu • Brânza e prezentă peste tot.

_Ştiî ce mâ deruteati pe mine» întreabă jack.

-Întregul spectru al emoţiilor umane?

-Şi asta, răspunde el iar eu ii privesc, observându-l zâmbetul ytfotronic, deşi n-are nici o celulă autoironiei în corp. Dar uite ore e chestia: de fiecare dată când vine vorba de articolul âla, oceaceseintreabi toată lumea e cum de am putut fece un lucru atât de oribil. De ce l-am scris? De ce l-am trimis? De ce mi-am pus tn g&nd si umilesc fizica teoretici?

-Şi ce ar trebui si se intiebe oamenii? Cu ce vin Chiantt vechi ţi-«i sirbitorit triumful diabolic? Care era rasa pisicii albe malefice pe care o ming&iai? Câţi decibeli a avut rftsul tiu demonic?

-Ar fi trebuit si se întrebe de ce a fost acceptat!

Ştiu exact unde vrea si ajungă cu asta.

-A fost un noroc chior!

-Poate că da, recunoaşte el. Dar uite care-i treaba: dacă un geolog teoretician ar scrie un articol de doi bani spunând că nucleul pământului e făcut din nuga, iar cea mai importantă autoritate în acea disciplină, să spunem *The New England Journal ofRocks,* ar decide să publice şi să susţină articolul, nu m-aş grăbi să catalo- ghez asta drept un noroc. În loc s-o fac, aş investiga dacă există o problemă sisttmicâ în felul în care sunt evaluate articolele de geologie teoretică. Dacă nu cumva *redactorul* a făcut o greşeală.

înghit în sec. Parcă mi-aş împinge pe gâtlej o gură de cioburi de sticlă.

-Sunt dispusă să recunosc faptul că sistemul e imperfect, dacă tu nu mai pretinzi că ai acţionat din preocupare pentru lipsa de justiţie a sistemului de recenzie peer-review şi recunoşti că ai exploatat cu rea-credinţă lipsurile lui pentru că voiai să.. . â* fapt, încă nu mi-ai răspuns! De ce ăi făcut-o?

-Nu din motivul pentru care crezi, Elsie!

Îmi muşc buza ca să nu latxu la d, cerându-i să nu-Qj rostească numele. - B>li

-Nu ca să faci o farsă de proporţii şi ca să devii cu n printre băieţii din laborator?- °St|*

-Nu.

- Aş vrea să aibă un ton defensiv, jignit, sau... oricare fel Dar al lui e sec, de parcă ar enunţa Un adevăr simplu.

- Şi nu e acelaşi motiv pentru care vrei să angajezi un «j*. rimentalist în loc să mă angajezi pe mine?

Se retrage, cu un aer surprins. Chiar defanjat

- Crezi că nu vreau să te angajez pentru că eşti teoretician? Aproape că pufnesc „Da, bineînţeles!-, dar atunci îmi aduc aminte de prima mea întâlnire cu el, de astă-vară. Felul puţin prea dur în care m-a privit, ezitarea puţin prea lungă inaintedc a-mi strânge mâna.

- Ei bine, cedez eu, ridicând uşor din umeri, sincer vorbind,

'■ cred că da, după felul în care mă antipatizezi.

Pufneşte scurt şi dă din cap.

- Iar aduci vorba despre antipatia asta imaginară!

-Te-am auzit vorbind cu Greg despre mine, îi mărturisesc, ignorând felul în care cască ochii, aproape alarmat Cum îl Întrebai cât de repede avea de gând să scape de mine!

Mă trag'iar de tivul fustei,iar privirea lui fuge spre genunchii mei, zăbovind acolo o vreme, înainte să şi-o mute în altă parte Probabil că ar trebui să nu mai fee asta. Am nevoie de un alt & nervos. Să-mi rod unghiile. Să Învârt o jucărie antistres. A® auzit nişte lucruri grozave despre metamfetamină.

- N-am spus niciodată.

- O, e în regulă! exdam, fluturând din mână. Ai tot drep să îţi formezi o părere despre mine.

Crezi că nu sunt destu) bună pentru el. Nu-mi pasă!

Prea mult

Se mnşci de obraz pe dinăuntru. întinde mâna hii mare ca să κ f0X cu ceva de pe birou – un model 3D. printat, al Marelui Aocfcntor de Particule,

-Fad multe presupuneri despre gândurile mele, spune el, jţoând macbeta pe birou. Presupuneri negative!

-Gândurile tale sunt în mod evident negative!

- S-ar putea să aibă legătură cu faptul că ai fost nesinceră cu ftrttV meu lunik rând.

Oftez-

-Putemsă disecăm până nu mai putem ideea iubitei abominabile care sunt, dar există câteva lucruri pe care nule ştii despre «rfaţia dintre Greg şi mine, şi până nu...

-*îñsti multe* lucruri pe care nu le ştiu, spune el, bătând cu degetde încet, metodic, în tăblia biroului, iar eu nu mă pot uita în akă parte. Mi-am petrecut ore întregi aseară încărcând să înţeleg şi nu mi-e deloc mai dar caree treaba cu voi! De exemplu, de ce ai minţi despre sbjba ta? Eşti profesor asistent, nu contabilul lui Jeff Bezos! Iar faptul că nu numai că eşti fiziciană, dar ai venit b intervin *aici*... Primul meu gând ar fi să presupun că e ceva ce are legătură cu mine.

-Eu._

-Dar ţi-am văzut faţa aseará. Habar n-aveai cine eram. Aşa că ne întoarcem de nuli» am plecat. De ce ai minţit? Şi despre ce altceva ai mai minţit? Cum ai păstrat secretul ăsta luni de zile firă ca Greg să-şi dea seama?

Se zgâieşte la mine de parcă aş fi un cub Rubik hexagonal. Sii-l imaginez întins în pat, prea mic pentru cadrul patului, P°nându-şi tot felul de întrebări legate de mine şi aproape că

®* trec fiorii.

-Eşti îndrăgostită de fratele meu, Elsie?

togbittnsec..-

-Asta e o întrebare foarte indiscretă!

-Da, aşa-i! Hmmm...

R*dică din umeri cu o mişcare graţioasă.

-Şi, oricum, Greg arc aproape treizeci de ani. N-ate să-i conduci tu viaţal mă stropşesc eu. 'Nt

- Greg are aproape treizeci de ani şl tu eşti prima pe cu care a fost în vreun fel de relaţie romantică, precizează privirea li devine dură. Având în vedere minciunile pe ca«! , *** servit, se pare că are nevoie de cineva care să aibă griji de d ** -Dacăl-ai *suna...*

-Nu se întoarce decât duminică!

-Ai *încercat* să-l contactezi?

-Nu, răspunde el, iar privirea i se întunecă. N-o să-isp^ la telefon fratelui meu că iubita lui e în secret un supeterom) teoriei cristalelor lichide. O să-i fac favorul de a-i frânge inim după ce îl întâlnesc.

- Ca să-l poţi bate pe spate şi sâ-i spui „Uşurel, uşurel"? -Vorbesc serios, Elsie!

îmi înclin Capul, imaginându-mi uii amfiteatru gol. Greg costumat în apostolul Petru. în public e o singură persoană, cate aplaudă cu putere după fiecare cântec,

„Prietenul meu cel mai bun!"

-Chiar ţii la Greg!

- Da! spune el ca şi cum ar vorbi cu un copil. Ţin la fratele m® -Ştii, nu-i obligatoriu!

-Tu nu ţii la fraţii tăi? Sau ei nu ţin la tine?

Ridic din umeri, amintindu-mi de convorbirile telefonic'? care le-am avut cu ei azi-dimineaţă. Lucas a răspuns pe j"0* tate adormit. Nu numai că nu mi-a recunoscut vocea, d»r 1 întrebat „Care Elsie?" 0

-Nu cred că sunt perfect conştienţi de faptul că exist în formă fizică, şoptesc, aproape gândind cu voce tare. ^ Regret instantaneu, pentru că Jack dă din cap într-un , mă face să mă întreb dacă nu cumva îşi completează 1®
informaţiile pe care deja le are despre mine. Alte lucruri pe care si le folosească împotriva mea?

-îmi pare rău că fraţii tăi sunt nişte nesimţiţi! spune el, părând surprinzător de sincer. Dar având în vedere faptul că te-am prins cu minciuna, nu mă poţi învinovăţi că sunt preocupat

pentru fratele meu.

- Atunci când ne-am întâlnit prima dată, nu ştiai că minţeam)

-Nu, nu ştiam.

Expresia lui Jack devine dură. Se îndreaptă de spate şi apoi se apleacă în faţă, cu coatele sprijinite de masă. Atmosfera din încăpere devine tensionată.

-Am ştiut insă că era ceva ciudat în legătură cu tine, adaugă el. Că ii studiezi neobosit pe oameni. Îţi imaginezi cine sunt ei, ce vor, iar apoi te mulezi în forma care crezi că li se potriveşte. Te-am văzut jucând jumătate de duzină de roluri diferite pentru jumătate de duzină de situaţii diferite, schimbându-ţi personalităţile ca şi cum ai schimba posturile de radio, şi tot n-am nici cea mai vagă idee cine eşti *tu.* Aşa că presupun că am tot dreptul să fiu îngrijorat pentru fratele meu. Şi, de asemenea, cred că am tot dreptul să fiu curios în legătură cu tine!

îngheţ.

Nu cumva tocmai a...

N-a făcut asta. Nu mă cunoaşte. Probabil că am auzit greşit. Am interpretat greşit. Am... la naiba!

-Eu...

îmi tremură mâinile şi mi le strecor între coapse şi braţele scaunului, ca un copil. Capul mi se învârte. Izbucnesc:

-Nu ştiu ce...

Sună telefonul. Jack ridică un deget ca să-mi comunice să aştept, după care răspunde.

-Sraith-lbrner. Bună, Saşa! Da. E aici. Era pe punctul de ª-

A, înţeleg. Aha. Nici o problemă. Pot să mă ocup eu de asta.

Sunt prea şocată de ceea ce tocmai a spus – „temuW, forma care crezi că Îi se potriveşte” — ca să mai trag cu

urechJ Volkov e ocupat acum şi nu poate să-ţi facă un tur al!? partamentului, mă anunţă Jack, pe faţa căruia reapare zâmbehj acela vag, strâmb. Dar nu-ţi face griji, Elsie, sunt bucuros sj preiau eu sarcina!

CAPITOLUL 7

REZISTENŢA ELECTRICĂ

Îi repet „Nu-i nevoie!” de atâtea ori, încât cuvintele îşi pierd înţelesul, ca într-un exerciţiu de dicţie. În van.

- Jack, sunt sigură că ai multe lucruri de făcut! spun eu în timp ce mă pofteşte afară din biroul lui, frecându-şi braţul de al meu.

-Cum ar fi?

-Să fad coliere din dinţii-de lapte ai copiilor? Să ridici o nicovală? Să munceşti?

Strecoară cheia în buzunarul de la spate al blugilor şi mă măsoară de la un metru şi jumătate de deasupra mea. Mă simt ridicol de bine îmbrăcată, deşi eu sunt cea care poartă o ţinută potrivită.

-îmi pot face timp ca să-i prezint locul unui potenţial viitor coleg.

»Nu pufni, Elsie! Nu pufni!”

-Chiar nu-i nevoie...

Mă opreşte.

- Dacă tot repeţi asta, o să cred că nu vrei să-ţi omori timpul cu mine.

•Nu vreau. Dar mi-ar plăcea să te omor.

Mă conduce pe hol cu o mână tpftptă Între Omopu«, şi, pentru o clipă, nenumăraţii lui centimetri

şl mu|U „ Hş kilograme par să exercite o atracţie irezistibilă. Sunt ob ^ Puţin epuizată. M-aş putea lăsa pe el ş i . 0 . l ' l Uaul

Cred că mă ia cu ameţeală. Poate că trebuie si mănânc. Totj1 n-ar trebui. Între interviuri, ca să nu-mi scadă glicemia, gm ursuleţi de gumă îmbogăţiţi cu vitamine şi mi se pa« 01|Wi] înţelepciune să-ţi permiţi să ţi se facă foame atunci când epic, cineva pe care visezi oricum să-l măcelăreşti. îmi scot td,<xnij] cu intenţia de a-mi verifica nivelul glicemiei. Doar că Jackae holbează Ia el, cu ochii aţintiţi asupra spărturii care impIttt imaginea de pe ecran (un selfie cu Cece şi cu mine râzând lg timp ce ţinem în mâini o bucată de brânză de capră, cu coacia. Era de revelion, înainte să petrecem patru ore uitindu-ne li ug film belgian despre canibalism, apoi încă o oră discutând despre intriga emoţională. Voiam să mor. Însă brânza era bună).

Monitorul de glicemie arată bine, dar vreau să-mi verific şi capsula. Am nevoie să fiu singură vreme de un minut. Oare pot să mă prefac că am uitat ceva În biroul lui Jack? Mă întorc şi-l arunc uşii o privire plină de dor, iar privirea mi se opreşte 1» plăcuţa cu numele lui.

-De la ce vine „Turaer”? Numele de familie al lui Grege numai „Smith”.

Jack se uită la mine, mirat Presupun că atunci când met? la pas înaintează mai repede decât mine când alerg, dar acuffl încetineşte, ca să pot ţine pasul. Câtă atenţie din partea lui!

- „Turner” e numele de familie al mamei mele.

- Şi Greg nu l-a preluat?

Vezi, ăsta pare exact genul de informaţie pe care cineva care e într-o relaţie amoroasă cu fratele meu ar trebui s-o aibă dej»- »Kne. Asta-i *adevărat*”, gândesc eu.

- Unde ar fi trebuit să te ducă Volkov? mă chestionează «■

Scot itinerarul din buzunarul meu minuscul. Trebuie să-l despăturesc cam de douăzeci de ori, ceea ce pare să-l amuze ne wk. La naiba!

-Stai! Aici spune că dr. Crawley ar fi trebuit să mă ducă to tur, spun, ridicându-mi privirea la el, plină de speranţă. Nu
trebuie să...

-Crawley şi Pereira nu mai sunt în comitetul de recrutare.

-Ce? De ce?

Exact cei doi nesimţiţi pe care i-am auzit vorbind în baie!

-A intervenit ceva. A trebuit să se retragă, spune el pe un ton lipsit de orice expresie, ca şi cum n-ar fi ciudat ca doi membri ai corpului profesoral să se retragă în timpul recrutării. Dar mă bucur să preiau eu sarcina! exclamă, aţintindu-şi în ochii mei privirea albastră pe un sfert. Ce spune în program?

La naiba!

-Turul laboratoarelor.

Pufneşte în râs.

-Eşti sigură că vrei să le vezi? Sunt doldora de experimentalişti!

Mă abţin din a-mi da ochii peste cap.

- Mi-ar plăcea *la nebunie* să văd laboratoarele! După cum am spus, cred cu fermitate în colaborarea dintre fizica experimentală şi cea teoretică şi apreciez...

Jack ridică dintr-o sprânceană (subtext: „Las-o moartă!") şi renunţ să-mi mai termin fraza.

-Să-ţi arăt numai birourile, Elsie?

îmi strâng buzele (subtext: „Nu-mi mai rosti numele!").

-Da, te rog!

Şmecheria cu fizica teoretică e că se învârte în principal în jwul gândiriL Şi al scrisului. Şi al mâzgălitului de ecuaţii pe o kblă. Şi al contemplării unei salate de cucută atunci când îţi dai „ama că ultimele trei luni ale muncii tale nu sunt compatibile «formula

Bekenstein-Hawking. Pe când îmi scriam disertaţia, jni-am petrecut o bună parte din timp în apartament, zgâindu-mă „perete, încercând să înţeleg segregarea cristalelor în domenii

chirale. O dată la câteva ore, Cece mă Împungea cu j» să se asigure că mai trăiam; Arcie era cocoţată pe Um°WH aşteptând cu nerăbdare undă verde ca să se poată înfru^ Cadavrul hieu. ^

Noi, teoreticienii, nu ne prea petrecem timpul prin Uboratto iar echipamentele sofisticate de care avem nevoie suntcomp!^ care să poată genera simulări. N-am purtat nici măcar o dau halat de laborator – cu excepţia anului în care JJ m-a făcut ^ „„ Costumez în neurochirurg sexy pentru o petrecere de Hallo^ Chiar şi atunci, optzeci la sută era plasă de prins peşte.

- Sălile de conferinţă sunt în direcţia aceea! spune Jackfăcâud semn spre dreapta, iar eu observ că muşchii antebraţului ii sun încordaţi şi mă întreb în gând care o fi antrenamentul destinat acelei grupe de muşchi; Cam şaizeci la sută din departament» concentrează în principal pe teorie. Chiar mai mult, dacă pui !a socoteală şi profesorii-hibrid, aşa cum sunt cei din subordina lui Volkov, adaugă el, privindu-mă pieziş. Apropo, ai făcut o treabă frumoasă cu jocurile.de cuvinte! Ţi-ai petrecut multe ort căutând pe internet glume despre taţi?

' Doar în jur de douăzeci de minute. Citesc pe diagonală.

- Spune-mi, te simţi în siguranţă aici? întreb eu.

-în siguranţă?!

- Dacă mai mult de şaizeci la sută din profesori sunt teoreticieni, trebuie să existe incidente cu... cauciucuri tăiate? Cutii poştale deteriorate? Rahaţi uriaşi pe biroul tău? în afara cazului în care, în prima ta zi de muncă, le-ai trimis teoreticienilor» prăjitură în semn că-ţi cereai iertare.

I s-au încreţit din nou colţurile ochilor cumva? ,

- Nu sunt profesorul cel mai îndrăgit din universitate. Şi n-am fost invitat la petrecerea

săptămânală a departament^ Dar cei mai mulţi dintre teoreticieni sunt civilizaţi. Şi 't[1] din nou: n-am nimic împotriva lor.

Mă priveşte în ochi în timp ce descuie o uşă; unica Ini gr° reapare.

_Asta o să fie biroul tău, Elsie! Dacă jocurile tale A. rimân la obiect. tale de

cuvinte

Fanteziile mele de a-l umple pe Jack cu lovi cu o bâtă – am nevoie de zahăr – sunt deturnate ^ tra înaltă, cu vedere la campus. Şi de frumuşei v ^ rafturilor asortate. Şi a tablei albe, uriaşe. lr°ulut. Şi a

O, Doamne, biroul ăsta e *spectaculos*! Aş putea sta aid tn fi care zL Să inspir mirosul de parchet. Să mă scufund în sanmul confortabil pe care MIT l-a achiziţionat pentru mine. Să-mi las creierul să ronţăie conexiuni şi să-mi extind teoriile ore în sir Să-mi termin manuscrisul – cel pe care l-am pus în aşteptare de mai bine de un an.

Mă furnică plăcerea pe care mi-o dă o astfel de idee. Spre deosebire de apartamentul meu, nici oinsectă-crab n-ar încerca să mi se caţăre în gură aici. Viaţa mea ar înregistra o: reducere de nouăzeci la sută a e-mailurilor în care studenţii mă întreabă dacă îşi pot plăti taxa de curs în DogeCoins[1]. Iar salariul... aş avea bani de cheltuială! Unii. adevăraţi, nu doar-monede pe care le-am uitat în buzunarele paltoanelor de iarna trecuţă.

Vreau biroul ăsta. Vreau slujba asta. Mi le doresc mai mult decât am dorit ceva vreodată, inclusiv setul PollyPocket, pe vremea când aveam cinci ani.

-Ai nevoie de câteva clipe? De o saltea? De o metodă contraceptivă de urgenţă?

Mă răsucesc. Jack se sprijină de clanţă, cu umerii relaxaţi, iar trupul lui umple golul uşii. Se holbează la mine cu zâmbetul lui câş, care aproape că mă face să uit că ne urâm reciproc,

-Astae..., mormăi eu, dregându-mi glasul,:,..unbiroudrâguţ.

-Doar drăguţ? Aş fi zis că erai pe punctul să ai un

moment... -Nu, eu!,. Cât de multă predare zici că

presupune postul?

[1] Criptomonedă creată de inginerii de software BiUy MMCus şnackson au dezvoltat în glumă un sistem de plată, irontaănd astfel speculaţi «iptomonede din vremea respectivă.

Mă **priveşte,** eyaluându-mă, iar eu îmi ascund faţa. foi

cât m-â studiat pe ziua de azi. ; *

-îţi place să predai?

- Sigur că da, mint eu, trecându-mi un deget peste un ^ de lemn.

■ Nici măcar nu e praf, . ,

- Nu-ţi place, spune el, şterpelind adevărul din creierul mei

Poate că ţi-â plăcut înainte să trebuiască să predai nouăzeci dt ore pe săptămână, dar nu-ţi mai place, adaugă, iar eu în« ^ seama că nu mă întreabă, ci afirmă. Trebuie să ţii douăcursmj pe semestru.

Pipăi dulapul.

-Nu-iprearău.- – —Ştii că *există* slujbe defizicieni care nu presupun predare!

- Pot obţine finanţări. Sâ^mi cumpăr cursurile, ca să nu trebuiascâ să predau.

- Există puţine finanţări pentru teorie. O să dureze luni de zile să faci cerere, ani de zile ca să primeşti un răspuns. N-ai prefera să fii cercetător cu normă întreagă?

Mă întorc, cu mâinile în şolduri. – -Nu mă deranjează că nu vrei *să obţin* postul ăsta, dar trag linie atunci când vine vorba de pretenţia ta să nici nu mi-l doresc! Gura îi

zvâcneşte.

- Mie mi se pare că vrei să-l *vrei* puţin prea mult!

O tânără apare în uşa biroului meu – bine, a *biroului*. E doar puţin mai scundă decât Jack, are părul negru şi un accent pe care nu-l pot identifica. Gesticulează în timp ce spune:

- Jack, aici erai! Au făcut-o iar! – -Ce au făcut?

- Mi-au anulat rezervarea pentru dispozitivul tokamak! îţ> vine să crezi? A treia oară luna asta, ce naiba?! O aveam pent® săptămâna viitoare, iar pe urmă – pac, sunt scoasă din calende Ţii minte tot bla-bla-ul ¿a conform căruia reactorul stă la *W* ziţia întregului personal de la MIT? în mod evident, nu se

jₐ doctoranzi! Cum se presupune că o să fuzionez plasma – în nenorocita mea de oală sub presiune?!

jack pare neimpresionat.

-Michi...

-Dacă vor să supraîncălzesc gaze în cada de baie şi să arunc ¡n aer câinele colegei mele de cameră, o s-o fac, dar întreaga idee de a fi angajată la MIT era să nu fiu nevoită să fuzionez singură antimateria! Ăsta e cel mai nenorocit loc din univers şi o să ies din program! Ar fi trebuit să rămân la Caltech. Ar fi trebuit să intru în afacerea bunică-mii, care comercializează alimentatoare pentru veveriţe..,

-Michi, o întrerupe Jack, pe un ton doar puţin mai ferm, dă-mi voie să ţi-o prezint pe dr. Elsie Hannaway, unul dintre ranfiidaţii la postul disponibil de profesor. Dr. Hannaway, Michi e una dintre studentele mele!

Michi nu-fi dăduse seama că mai era cineva în încăpere. Se întoarce spre mine, iar rumeneala din obraji o dă de gol, la fel ca şi expresia îngrozită din ochii ei.

Fac o EPA rapidă: Michi e deşteaptă, motivată, suprasolicitată. 11 place pe Jack şi are încredere în el (deci poate că nu e chiar atât de deşteaptă?), iar acum e îngrozită de feptul că cineva i-a auzit trăncăneala. Judecând după felul în care îi tremură buza de jos, e pe punctul de a izbucni în plâns.

Aoleu!

-Asta nu-i bine deloc! mă grăbesc să spun, fiindcă acea Elsie de care are ea nevoie e compătimitoare. Urăsc atunci când laboratoarele programează mai multe experimente la aceeaşi oră! Nu mi-am făcut în viaţa mea programare la un laborator, dar mă întreb: cât de greu e să instalezi un calendar Google funcţional?

Foarte, îmi imaginez. Dar buza lui Michi se opreşte din tre- ®urat Roşeaţa i se duce din obraji.

-Nu-i aşa?

- Asta nu se întâmplă numai la MIT. Peste tot e la fel. Am f doctorandă până acum un an şi întotdeauna noi eram ul,^
care aveau acces lă echipament!
* ^„Asta dacă prin echipament se mţelege creta colorată!
dese eu, după care adaug: •

-Situaţia se îmbunătăţeşte dupa ce iţi iei doctoratul.

Buza lui Michi începe din nou să tremure.

-Vorbeştiserios?! _ a.

Slăbiciunea mea surit femeile care lucreaza în STEM. Vrea„ să le protejez de iadul structural-incorect din mediul academic,

-Crede-mă! între timp, sunt sigură că Jack ar fi fericit să intervină. •

' Din încruntarea lui Jack, îmi dau seama că nu-i e familia, conceptul de fericire.

- O să mă asigur că ai acces, Michi!

Rosteşte numele de „Michi”, dar se uită la mine cu o privite înverşuriată. Iar îri momentul în care Michi se face nevăzută, dând din cap, se depărtează de uşă că să vină direct spre mine, cu un rid vertical între sprâncene.
.

E aproape un şoc fizic să-mi schimb din nou personalitatea, care până acum fusese adaptată la Michi, cea predictibilă precum o carte deschisă, şi să mi-o readaptez astfel încât să-i fac faţa lui Jack, EI eobişnuitul zid de cărămidă opac, plin de semnede întrebare, iar eu simt că vreau să-mi smulg părul din cap. Vreau să îi smulg părul. Tot părul. De ce trebuie să fie atât de ff ustrant! De ce trebuie să fie cel mai insuportabil.

-Fetiţa adevărată care şi-ar fi dorit să fie o păpuşă, şopteşte el pe o voce scăzută, groasă.

-Ce? ■ ; ..

-Potefectiv să te urmăresc în timp ce faci asta.

-Analizezi oamenii. Te porneşti şi te opreşti, ca un dispozi”»

hac un pas în spate, terifiată. Apoi fac unul combativ, în pot sa 1 lnteleg Pentru nimic în lume, iar el e în capul

- Ştii, Jack. C" tot" interacţionăm diferit în cazul în care avem , a *fya* cu oameni diferiţi. Se cheamă alternarea limbajelor, o
Militate socială perfect normală. ..

-Alternarea limbajelor n-are nici o legătură cu *ştergerea* a cine eşti Şi cu torsionarea a ceea ce a mai rămas din tine. Ai re- ggrvat măcar vreodată un laborator? Ce. echipament n-ai putut
si foloseşti? •

- Ascultă, trucul meu a funcţionat! Michi era pe punctul de a izbucni în plâns. I-am anticipat nevoile şi n-au existat lacrimi.

- Ceea ce faci tu e şă *minţi.* Fiecare interacţiune a ta e o minrinnă îşi încrucişează braţele, iar aerul îi devine ameninţător. Ar
trebui să fim în turul de vizionare a departamentului. Mă simt ca şi cum m-ar viziona pe *mine.*

-Asta faci şi cu Greg? întreabă el. Alternezi limbajul într-o persoană inventată, inexistentă, de care s-a îndrăgostit?

-Nu!

0, Doamne, Greg trebuie să se întoarcă naibii din tabăra aia de yoga cât mai repede cu putinţă!

- Asta faci
şi cu mine? încruntarea i
se adânceşte.

-Ce?! Nu!

»Nici măcar nu te înţeleg!"

- Te transformi în ceea ce vreau eu? Din cauza asta, de fiecare dată când sunt cu tine...

Vocea i se stinge, sau poate că nu. Poate că am atins masa critici

Sunt ameţită. îmi aud inima în timpane. 0 picătură de transpiraţie rece mi se prelinge pe şira spinării şi sunt sigură, absolut sigură de faptul că cearta cu Jack mi-a ars şi ultima moleculă feglucoză.

Am zero la sută zahăr în sânge. Ce distractiv!

-Elsie!

j de^erea m'Se toifiură. Unde-i peretele? Trebuie să mă spri-

-Elsie!

Mâini. Muşchi. Oase. Căldură. Sunt lipiţi d -

Elsie, ce naiba se întâmplă? .

ecev*îl...

Ce plăcut, să nu mai fiu nevoită să stau în nici *atât* de uşoară. °art-

- Zahăr. Carbohidraţi care acţionează rapid. Suc boane. Poţi?... bâigui eu cu ultimele puteri. ■ X Sub palmă simt o piele fină, caldă. Apoi sunt aşelati rou – biroul meu – viitorul meu birou – o, Doamne ^ tot sufletul că o să obţin slujba asta – o să aşez lângă ccT"'* figurina aia cu Bill Nye pe care îmi place să pretind ci primit-o de la J J – figurinele mele Funko Pop cu Alice şi Bdh dulap – o plantă pe pervazul ferestrei – ceva râu şi carnivor-p^ că Venus, care înghite muşte – o să-i dau să mănânce cactusul lui Jack – o să i-l dau pe Jack...

-Poftim!

Deschid ochii. Presupun că Jack a fost plecat şi am avut ui moment de linişte, dar acum s-a întors. Să fie martorul nenorocirii mele. La fel ca piromanii care se întorc la locul taplda să se masturbeze. . .

-Elsie, ia-o!

În faţa nasului meu e o sticlă plină de un lichid întunecat O smulg din mâna lui şi iau câteva guri. Extaz instantaneu-^ Ei bine, nu chiar instantaneu. Nici extaz. Durează c^e'X nute ca să mi se stabilizeze nivelul zahărului. Chiarşi»^ tot mă simt ca un cadavru. Unul ca vai de el, precum ş de care ai parte atunci când eşti student la medicin f» la laboratorul de anatomie.

J

,cozei(K

Oare ar trebui să mai beau? îmi verific nivelu g ^ iTwat – la naiba, capsula a funcţionat din noii prea mult. Nivelul zahărului e sub şaptezeci de i ^

mai iau două guri, apoi o să aştept două minute, ap°

-Ai diabet!

îmi ridic privirea. O, da, Jack! Urmărindu-mă cu o privire ondzeci la sută de uliu, sută la sută preocupată. Ocupând aproape »t spaţiul viitorului meu birou în acel fel al lui visceral, copleşitor de prezent Trebuie să mă ocup de achiziţionarea plantei ăleia carnivore, Venus.

-Ihî.

-De tipul I?

Dau din cap în semn că da.

-De ce nu mi-ai spus?

Mai iau o gură din sucul acidulat – care, acum îmi dau seama, mi e coca-cola – şi râd.

. -De ce ţi-aş fi spus? Ca să-mi strecori caramele în ceai?

-E amuzant că spui asta! răspunde el, nepărând-amuzat. Având în vedere că până acum te-am întâlnit exact de cinci ori, şi de două ori ai avut nişte incidente legate de diabet, pentru care a trebuit să-ţi sar în ajutor.

- încă opt şi primesc un sendviş gratuit?

Pufneşte în râs.

-Cu nivelul ăsta de autosabotare, n-ai nevoie de ajutor din afară!

Mă uit urât la el, pe jumătate convinsă, fiind prea obosită ca să mă dondănesc.

-Singurele două dăţi când am avut crize de glicemie în ultimul an au fost în prezenţa ta. Poate că superputerile tale îmi' deregleează capsula.

-Trebuie să-i spui Monicăi!

- Monica n-o să mă placă mai puţin pentru că am diabet.

Cred?

Privirea îi devine dură.

-Crezi că vreau să-i spui ca să-ţi scadă şansele de a obţine •hijba? Îţi *faci* praf şansa de una singură cu leşinatul peste tot şi cu Minciunile uşor de devoalat.

Sunt îngrijorat pentru *sănătatea* ta!

- îmi asum în totalitate responsabilitatea pentru sânit» mea, iar asta nu-mi afectează munca. Nu sunt obligată sâ-j J munic situaţia mea...

—Aproape că ai *îeşitiutl*

- Mi-a funcţionat *greşit* pompa. E veche şi stricată şi an, ne voie de una nouă. Dar preţul e prohibitiv dacă n-ai asigUr^ medicală, aşa că...

Pare să se simtă.vinovat? Poate că da. Sau poate că doar ar. borează obişnuita lui expresie încruntată.

- Greg ştie despre diabet?

Ar fi oare acceptabil social să dau buzna în refugiul de im. prietenire corporatistă al lui Greg şi să-l aduc la Boston trăgân- du-l de ureche?

-Nu e nevoie să ştie.

Buzele lui Jack se subţiază.

-Asta face parte din jocul tău?

-Ce joc al meu?

-Chestia asta ciudată care presupune să te ştergi şi apoi si te reinventezi!

-Eşti obsedaţi

„Şi tulburător de perspicace!" meditez eu.

-Îţi plac teoriile conspiraţiei? Oamenii-şopârlă? Finlanda fictivă?

Mai iau o gură de suc. O, Doamne, ce amar e! Eticheta de pe ' sticlă e într-o limbă străină. îl întreb:

-Ce-iasta?

- Băutura preferată a lui Volkov.

-Ce?!

-L-a pus pe fratele lui să-i trimită câteva lăzi din Rusia. pe care le raţionalizează şi le preţuieşte ca şi cum ar conţine a«f
lichid. Asta e ultima sticlă.

• Aşmai lua 0 înghiţitură. Dacă aş mai suporta.

-Nu-ţi face griji, o să-i explic că ai avut *mare* nevoie, Elsie' N-0 să-l deranjeze prea mult.

-Nu! Nu, nu, nu! Nu-i spune! *Nu-i* spune lui Volkov! O să sisesc un magazin care importă! O să-i cumpăr alta, ca s-o înlocuiesc! De unde ai luat-o? Pot să...

Las fraza neterminată. Gropiţa lui Jack a reapărut. Zâmbeşte.

Malefic.

-De fapt nu e a lui Volkov, nu-i aşa?

Dă din cap în semn că nu.

- Te urăsc! spun eu fără pasiune.

-Ştiu, răspunde el, apucând sticla, luând o gură şi încreţindu-şi nasul într-un mod aproape adorabil, iar eu mă întreb dacă-şi dă seama că buzele mele au atins gura sticlei. Scârbos! continuă el. L-am furat din sala de relaxare a studenţilor. Singurul suc addulat care nu era dietetic.

-Tocmai ai *furat* de la un doctorand? întreb eu râzând.

- Ihî. Nu mă aşteptam să mă înjosesc într-atât!

Râd mai tare – probabil că din cauza puseului de glicemie,

- Cum de mai poţi pune capul pe pernă?.

'

-Am una ergonomică. E grozavă pentru coloana cervicală.:

Iarăşi râd. Jack, la fel. Recuperez sticla şi mai iau o gură. Probabil că amândoi suntem vaccinaţi. Ce rău ar putea să se întâmple?

-Vai de mine, are gust de diluant!

-Sau de smoothie de plancton. Sau de alcool izopropilic.

O, Doamne! Râd fi *mai tare.* Am cumva leziuni permanente pe creier? El întreabă, preocupat:

-Eşti bine?

Deodată, vocea îi e mai blândă. Mai intimă. Chiar stă mai aproape de mine decât e necesar. Cel puţin o să mă prindă în cazul în care cad iar.

-Da. Am nevoie de o clipă să-mi revin, asta-i tot

Iau o ultimă gură. Începe cumva să-mi placă gunoiul ăsta de suc? Poate că impresia se datorează doar locului în care mă aflu. Soarelui de după-amiază care încălzeşte parchetul. Rafturilor

care aşteaptă să fie umplute cu cărţile mele. Dups în revistă frumuseţea interiorului, adaug: C* 401

-Şi de încă o clipă ca să mă minunez de spfend rului meu biroul 0are*>i%

Jack dă din cap şi zâmbeşte, aproape cu regret: T

îmi pare rău, Elsie, n-o să fie biroul tău.

Gândul îmi îngheaţă sângele în vine.

-Nu-ţi pare rău. Şi nu cunoşti viitorul. Te întrec în Jack! Lecţia demonstrativă a mers foarte bine. Şi nici măcar furat nimic de la Volkov. Chiar am o *şansă.* *

Mă studiază îndelung, în tăcere. Apoi întreabă din noa -O să fii bine? ,

- Da, am nevoie doar de o clipă ca să.... :

-Nu, vreau să spun... o să fii bine?.Dacă îl pierzi pe Greg- pentru că eu chiar o *să-i spun* despre tine. Şi dacă nu capeţi slujb» asta. O să fii bine? _

Nu reuşesc să-i descifrez imediat -tonuL Apoi reuşesc. Şi ir- bucnesc în râs., v -

E *îngrijorat.* Pare sincer îngrijorat în legătură cu starea mo fizică şi psihică. Ceea.ce e surprinzător de drăguţ şi poatecăj un pic amuzant, până când îmi dau seama care e motivul reacţia lui: e convins că n-o să primesc postul, Iar asta mă face să simt... ceva. Un amestec de furie şi încă ceva, ceva ce aminteşte de incuria pe care ţi-o provoacă dansatul pe mormintele duşmanii« care au îndrăznit să te subestimeze.

Mă aplec înainte. Faţa mea e la câţiva centimetri dea'„- – Cum o să fii *tu* dacă o să capăt slujba asta, Jack? O să-ţi smw părul din cap? O să-l chemi pe şef?

O să părăseşti depărtăm® ca să te faci instructor de Zumba?
.
^

Nu se retrage: în schimb mă priveşte şi mai insistent, ca?^ aş fi o insectă în palma lui, iar eu trec în revistă toate sţ posibile, aceleaşi care se învârt, probabil, şi în capul „j; ^ JackSmith-Turner şi Elsie Hannaway. Colegi onora de birou. Membri ai corpului profesoral.

Qoo, aş putea să-i fac viaţa atât de grea! Aş putea împrăştia jvonul că atinge ţâşnitoarea cu buzele. I-aş putea pune un cuib de greieri în sertarul de jos al biroului Aş putea să-l împing afară *firi* ochelari de protecţie, în timpul unei eclipse. Nu «istă o limită a lucrurilor rele pe care i le-aş putea face şi-mi doresc să-l vid suferind. Vreau să-l văd cum pierde. Vreau să-l văd devorat de emoţii Vreau să-l văd plângând pentru că el a pierdut, iar eu
am câştigat.

Dar poate că n-o să fac nimic din toate astea.

Pentru că el se apleacă spre mine – iar albastrul strălucitor al acelei pete de pe iris îmi arde retina – şi spune:

-Dacă primeşti slujba... o să mă descurc.

-În timp ce o să adormi plângând fiindcă nu sunt George?

-Nu toată lumea îşi doreşte să fii altcineva, Elsie!

Se lnşală în privinţa asta, dar simt mirosul pielii lui. Miroase bine Într-un fel primordial. Aproape evoluţionist. Urăsc faptul că mă impresionează mirosul lui.

-Şi cu siguranţă că nu mi-aş dori să fii George! adaugă el.

-De ce?

Strânge din buze. Acum e chiar mai aproape. Şi surprinzător de serios.

-Ar fi o pierdere.

-Pierdere a ce?

-O pierdere a ta.

Inima îmi stă în loc. Apoi porneşte În galop. Ce naiba vrea să...

Volkov apare în prag.

•Jack, dr. Hannaway, aici eraţi! Tocmai mi s-a terminat întâlnirea. Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu!

îack face un pas în spate.

-Nici o problemă, spune el, uitându-se la mine. Sper doar că D"e ora de culcare!

O clipă de tăcere. Apoi Volkov înţelege jocul de cuvinte şi ·n«pe să şuiere.

'O. Jack, tu-tu...!

Chicoteşte. Jack deja e pe punctul de a ieşi din încăpere se opreşte în uşă ca să se uite lung la noi. ut

-La revedere, Elsie! spune el, iar după o clipă, adaugi făcut plăcere.

CAPITOLUL 8

FRICŢIUNEA

-Ce vrei să spui, crezi că ar trebui să-i lăsăm în pace?

Vocea mamei e atât de stridentă, încât mă uit în jur ca să mă asigur că n-a auzit-o nimeni prin telefon.

Dr. Voight îmi face cu mâna înainte de a se strecura în amfiteatru – cel în care o să-mi ţin prezentarea de cercetare în cincisprezece minute – iar stomacul mi se răsuceşte ca o clătită.

-Vreau doar să spun că... Lucas e foarte încăpăţânat. în afara cazului în care l-aş închide în maşina de spălat vase, nu-mi dau seama cum aş putea să-l opresc din a-şi face de cap. Şi, mă grăbesc eu să adaug înainte ca mama să mă roage să aplic metoda sus-menţionată, cred că ar fi OK să-i dăm un pic de timp ca să-i treacă supărarea!

-Cum rămâne cu Ziua Recunoştinţei?

Poftim?!

- *Ce-i* cu Ziua Recunoştinţei?

-Ce se întâmplă dacă nu termină cu *supărarea* până atunci? unde îl aşez? Sau poate că nici n-o să vină la masă! Mătuşa ta o să spună că nu-mi controlez familia. Că ea ar trebui să fie gazdă viitor! încearcă de *zeci* de ani să-mi fure petrecerea asta.

- Mamă, suntem în... ianuarie! ,.

-Şi?

Îi zăresc pe Jack şi pe Andrea venind spre min» Miehi şi de câţiva studenţi ochelarişti. Jack e cu uncapT^if mulţimii – aşa cum se întâmplă la oricare dintre reurtf^J!*^ liei Smith – şi e îmbrăcat cu o bluză cu mâneci lungi,« ^ să arate în acelaşi timp ca primul articol de îmbrăcănto?51' i-a căzut în mână *şi* ca o bluză de lux croită special ca să 1?* proteina din macronutrientul lui preferat. ^

Croitorie de lux, marca ChuckNoris.

Aş prefera să nu mă salute din cap cu rânjetul ăla stupii faţă. Aş prefera să nu fie amuzat de mutra mea.

- Dacă situaţia nu se îmbunătăţeşte până în noiembrie, o si caut sfoară de legat şi spaţiu de depozitare ieftin, îţi Trebuie să te las, mamă! Te sun diseară, bine?

închid telefonul şi zâmbesc atunci când găsesc un e-mailfc la dr. L. – care încă nu stăpâneşte tainele mesageriei telefonice prin care el îmi urează noroc.,

Măcar cuiva îi pasă.

-îmi pare atât de rău pentru ziua de ieri! spune Monica,radul la mine în ţăcănit de tocuri şi străpungând cu privirea umerii monstruoşi ai lui Jack, iar eu ador hotărârea cu care îl dispreţuieşte şi simt cum mi se încălzeşte sistemul cardiovascular, afli în situaţie de risc. Te-am lăsat atât de mult timp cu Jack! Hab» n-am avut că Saşa a întârziat într-un asemenea hal – bărbat ce săti faci! Chiar nu poţi pune bază pe ei.

-Nu-i nici o problemă! j

Nici măcar nu mint. Aseară am reuşit să bag două ore to ^ de răspunsuri la e-mailuri înainte de cină şi nici măca'^ adormit în timp ce Cece îmi povestea despre progresul ^ ^ care l-a înregistrat în

analizarea scenei „Scara din 0 pectiv, actul IV al filmului mut din 1926 *Crucişătorul P„* Ne-am mai uitat împreună la el – de mai multe ori, d* am făcut greşeala de începător de a mă preface că-®» P

vizionare. Dar aseară eram în mod considerabil mai puţin decât de obicei şi teoria mea e că motivul 11 reprezintă Jack.

Iată cum stă treaba: situaţia între noi doi e proastă în mod ireCUperabil. N-o să reuşesc niciodată să creez o Elsie capabilă să-i foci pe plac*mai ales având 1” vedere că s-a prins de strategiile mele EPA. Oricât de tare aş urî faptul că există o persoană pe ^ n-o pot cuceri, trebuie să recunosc în acelaşi timp că asta mă :n»ţtr de efort. Cu Jack nu-i *nevoie* să fiu altcineva, pentru că *tiu pot* fi altcineva. E tulburător şi-mi limitează în mod neplăcut libertatea de mişcare, dar în acelaşi timp e... relaxant.

Una peste alta, m-am simţit bine cu Jack Smith-Himer. Cuvinte care n-au mai fost rostite vreodată de altă fiinţă umană.

Am greşit până acum? Poate că, în loc să-i fac pe oameni si creadă că merit să-şi piardă timpul cu mine, ar trebui să nu mai dau nici o ceapă degerată pe ei? Hmmm... iată un subiect de meditaţie!

-Vestea bună e că toată lumea care a avut întâlniri cu tine între patru ochi pur şi simplu te-a adorat, Elsie! exclamă Monica, zâmbind larg. Iar de la studenţi am primit nişte păreri extraordinare! Cred că avem postul asigurat. Nu mai trebuie decât să-ţi iasă prezentarea asta.

Da, nici un stres.

-Mă ocup! o asigur, zâmbind.

îşi aşază mâinile pe umerii mei cu căldură.

-O să fii un colaborator valoros al departamentului!

Zece minute mai târziu, după ce Monica m-â prezentat în faţa unui amfiteatru plin (presupun că prezenţa a fost obligatorie), tocă simt greutatea degetelor ei. A amintit de premiul revistei jwtes, 30 Under 30, de Science News 10 to Watch[1], de The Young __ ve^igator Prize[2] şi toată lumea a aplaudat. Cei din sală se uită când la mine, când la diapozitivele mele Ni aţipească încă. Vorbesc despre modelele pe °u P», despre nişte materiale nepublicate, pe care în?/'1*'1114 c,.? să le

---

1 „” oameni de ftUnţă promiţători a revistei *Science News*

«¡ud» Young *Investigator* are scopul de a le permite tinerilor cercetători să-ţi ^^”ăstagiatura sau să-şi înceapă carierele în calitate de cercetători inde-

redactez şi...

O, Doamne, îmi place la nebuniei ^

Chestia e că sunt pricepută la asta. Cu adevă pricepută. Oricare alt lucru pentru care am fost atât drăguţă, Elsie, ai o conversaţie atât de intere«!?¹* ' amuzantă, atât de extravertită, atât de introvertită,** atât de înţelegătoare, atât de plăcută, atât de atentă, atât d ^ libiată, atât de intuitivă, atât de nebună, atât de lipsită?*? atât de disciplinată, atât de profundă, atât de relaxată!* – ceva inventat Un rezultat al maşinilor de fum şi al ori/,? atent poziţionate care reflectă ceea ce vor *alţii* să fiu. Dar fi/? nu m-am prefăcut ca să ajung aici! Şi-mi place la nebunie si 1«. besc despre asta cu alţi oameni – un lucru pe care n-am pa* să-l fac în ultimul an, de vreme ce predau un milion de curtai, iar studenţii mei sunt Încă la faza fizicii „mărul lui Newton'. Câteodată incerc să câştig interesul lui Cece vizavi de mooa mea, dar de fiecare dată când aduc vorba despre cristale lichide, ea chicoteşte şi şopteşte: „Iubita meal". Ceea ce e OK. Nu-i dna un subiect pe care să-l dezbaţi la petreceri. Dar fizicienii? Sa pasionaţi de asta. Experlmentaliştii iubesc domeniile de apM« ale cristalelor lichide, Iar teoreticienilor le place la nebun« * se Întrebe ce se lntămpla cu ele în timpul Big Bangului.^*"* află Într-adevăr la originea vieţii pe pământ şi: pot fi **■* la un smoothie?

Toată lumea are de câştigat. . ■daci

o*' - ...a fost faza a doua a modelului * spuneţi-i»1 clar ca un *cristall* ^¡IH*

Rostesc primul dintre cele trei jocuri de cuvinte P' .jteF pregătit, Iar sala se umple de chicote. Dacă exist «„i)*1lume, felul ţn care Îmi prostituez simţul umorul gure votul lui Volkov,

Aiar acum, să vorbim despre cel de al treilea model!

Lkeîn rândul al patrulea, acordându-mi o cantitate stânjeneai« de atenţie şi notând ceva într-un caiet. În cel mai fericit *ea,* mâzgăle?te S•uri ?mechere_iar 1« cel mai rău – schiţează o petiţie online prin care descurajează MIT-ul din a angaja o trântoriţi diabetică ce şterpeleşte sucuri de import şi agaţă tineri impresionabili. Jack are un plan. Ştiu asta. Şi el ştie. Amândoi o rtim şi ăsta e motivul pentru care privirile noastre se întâlnesc atât de des şi

de prelung. Dar mi-am repetat discursul de atâtea ori, încât aş putea să-l rostesc în timp ce-mi fac o epilare braziliană.

„Orice ai complota, sunt pregătită!” îi transmit telepatic de ¡udata ce ni se întâlnesc din nou privirile. Se uită la mine afişând obişnuitul lui zâmbet strâmb.

Eu îi dau înainte cu prezentarea mea şi aştept să înceapă confruntarea. Şi aştept. Şi aştept. Şi...

Nu se întâmplă nimic. Jack nu ridică mâna ca să-mi pună o întrebare în patru părţi, neinteligibilă. Studenţii lui nu sar de pe scaune ca să însceneze un atac terorist anti-teorie. Odată ajunsă la secţiunea de întrebări, mă uit în tavan, fiind complet pregătită să-mi cadă în cap o găleată plină cu sânge de porc. Nimic.

Doar dr. Massey ridică mâna din partea stângă a sălii şi spune:

-Ce model cu adevărat fascinant, dr. Hannaway! Unii dintre ezperimentaliştii de aici ar avea mult de câştigat din colaborarea cu dumneavoastră! exclamă el, arătând către un bărbat între două vârste, care stă în faţa lui. Toby, tu lucrezi la nematice!

-Nu, nu eu, ci dr. Deol!

-Nu, Deol lucrează la particule! Atunci, poate că lucrează Saşa?

încăperea se transformă într-un coteţ de găini, vocile se întretaie, până când Volkov îi întrerupe:

-Nu cumva e vorba de dr. Smith-Turner?

Volkov se întoarce cu dificultate, căutând pe cineva, în timp „ eu mă rog în gând să se fi înşelat Şi mă mai rog să existe un w Smith-Turner în mulţime. Şi să mor pe loc, într-un mod rapid

Ş'nedureros.Dar:

•„.ea folosi modelul ăst», nu?

Îndrăznesc să mi nit la Jack, aşteptându-mă să-l văd j ându-se- Riiind batjocoritor. În schimb, el spu^

tându-se. Riiind batjocoritor. L

-Într-adevăr, m-am blocat. Şi într-adevăr, l-aş.

Zâmbeşte discret, mulţumit, într-un fel care nu«

Tocmai om dat gat»prezentarea asta. Iade« trebui «s_ Decernă priveşteaproape... admirativ?

141

îmi întâlneşte dm nou privirea. Mă uit prima în ahăp»^

-Eşti un tânăr om de ştiinţă de-a dreptul impresionant! spune Volkov, oprindu-se ca să-şi înfunde în gură o ciuperci ¡8. făşurată într-o Mie şuncă. O stea în devenire, pe care o işteapfi

-O să mă asigur că am ochelari de soare!

& and cum chicoteşte în timp ce se îndreaptă spre masa a aperitive. Şi sper că n-o să se întoarcă.

Interviul a decurs bine, dar abia aştept ca tot procesul ista de recrutare să ia sfârşit Petrecerea asta de la Monica e ultim» turnantă: aparent o recepţie neprotocolară, menită să ilustre ze atmosfera prietenoasă a departamentului şi relaţiile joviale dintre membrii lui. Dar am fost la sute de astfel de întreninl* Northeastem şi singurul lucru pe care reuşesc să-l demonstt® e că cercetătorii sunt nişte tocilari stângaci şi plini de ieşeni mente, care nu sunt capabili să interacţioneze cu colegii te să consume tone de lubrifiant etanolic.

Tone care deja au fost distribuite. Cei din încăpere soni: deva între ameţiţi şi de-a dreptul beţi. Discuţiile oscile«* ® jocurile PS5 şi bârfe despre studenţi (Cole e dispreţuit de ^ lumea, a avut o fază cu o barbă sub buza inferioară şi încercat să organizeze o orgie în laboratorul de spectr^⁰^ Ar trebui să-i fac cunoştinţă cu unchiul PauL)

Ca» Monicâi *e modernă şi are o amprentă* la «ol de-a dreptul *„„croată,* dar n-ar trebui să fiu şocată: Monica e mare şi tare, fcjndnţele* *că are* găleţi de bani Astfel de case au mulţi dintre cei *cote* reuşesc să rămână În mediul academic până la feza de profe- plin, nu-i aşa?

Doar că... diferenţa de venit dintre profesorii titulari şi oamenii ca mine e tot mai mare/Poate că profesorii ies din rândurile săracilor şi uită cum obişnuiau să se trezească zvâcnind din cauza gândacilor care se târau pe ei. Poate că în creier există un buton care li Învaţă pe oameni diferenţa dintre gustări şi aperitive şi-i face să-şi dorească să arunce tone de bani pe decoruri de perete făcute din cranii de vaci?

Sorb din apa minerală În care m-am prefăcut că am pus nişte
gin fi şoptesc:

-O, Doamne—

-Sunt destul de sigur că Dumnezeu a plecat din departamentul ăsta de multă vreme, şopteşte cineva deasupra urechii mele.

Mă întorc şi dau de Jack. Desigur că de Jack. Adică de electronul nucleului meu, care-mi dă târcoale cu regularitate, pe cele mai enervante orbite. E atât de aproape, încât mai-mai că trebuie să-mi înclin bărbia ca să-l privesc, iar, din perspectiva asta, mă izbeşte iarăşi frumuseţea lui. Jack parcă ar fi imaginea dintr-uji poster de reclamă la parfumuri scumpe, de pe pereţii unui magazin de la aeroport.

-Nu te mai încrunta! îmi ordonă eL Luată prin surprindere, Îmi netezesc fruntea cu un gest auto- fflat, *apoi mă* Încrunt mai *tare*.

-Nu-mi spune ce să fac!

-Haide, Elsie! mă Îndeamnă el, cu colţurile gurii zvâcnindu-i, Nici măcar nu te-am rugat să zâmbeşti!

Stă în uşă, sprijinindu-se cu mâinile de toc. Bicepşii lui se ating de părul meu, dar nu mă Îndepărtez. Eu am fost prima, asemenea: în mod evident, am doisprezece ani.

"Ai nevoie de ceva?

‘Doar voiam să văd ce facL Mă asiguram *că ai mâncat* destuL

îmi dau ochii peste cap.
-Am mâncat Mulţumesc, tatii
Am glicemia o sută douăzeci de miligrame. Sunt w,
- Aşa m-am gândit şi eu, de vreme ce n-ai leşinat pe
el uitându-se la covorul de sub picioarele mele şi încre':'8N nasul, ...dalmaţianul mort al Monicăi? n%
- Asta nu-i o piele de vacă?
-A, ba da! Acum înţeleg de ce sunt atârnate cranii de » pe perete.
- Chiar aşa.. „spun eu, dregându-mi glasul, ...craniile dau un aer unitar întregii încăperi, nu?
-Crezi că a omorât vacile cu mâna ei?
- De ce? Ţi-e frică să nu urmezi?
-Normal! Monica e înfricoşătoare.
. Râd. Jack nu poate să înfăptuiască nimic care să mă faci d par nedemnă de angajare. Suntem doar doi duşmani de monte prietenoşi, care flecăresc la o petrecere. Nimeni nu e atent la noi ceea ce e ciudat de plăcut Asta ne izolează, dar e şi odihnitor. Pentru că Jack nu aşteaptă nimic de la mine.
- Te vezi cu Andrea? întreb eu, fiindcă pot Şi fiindcă sunt 3, d în timpul situaţiilor de criză. Dacă ar fi vorba de oricine tjtdoeva, «stea ar fi semne bune, dar eu nu sunt fraieră.
-Spune-mi, experimentele tale cu nematice merg prost? întreb eu.
-Da, aşa-i! De unde ai ştiut? A, da, erai de faţă atunci când Yolkov mi-a făcut publice – în faţa unui amfiteatru tn care se aflau trei sute de oameni – eşecurile repetate în a obţine rezultate decente!
Zâmbetul autoironie s-a întors, iar gropiţa, la fel. Nu vreau să râd iar, dar... e greu. Am avut o zi obositoare.
- Mi-a cam plăcut De fapt, am avut un orgasm în momentul tn care am auzit asta!
-Sunt sigur că ai avut!
Ochii i se Întunecă în jurul sfertului albastru.
- Pe o scală între înscrierea la o clasă de CrossFit şi redactarea de articole satirice ca formă de activism, cât de enervat eşti că dneva a sugerat să foloseşti un model al meu?
-Ce e CrossFit şi de ce aş fi enervat? La întâlnirea de

azi, cei din laboratorul meu au discutat despre aplicarea modelului tău!

Mă las pe spate ca să-i caut privirea.

-Poftim?!

- Midii s-a lăudat la toată lumea că sunteţi prietene. Cred că te-a urmărit pe Twitter. .

-N-am cont de Twitter.

-I-am spus eu că, probabil, nu eşti @SmexyElsie69...

-Stai, vorbeşti serios? Chiar o să aplicaţi modelul meu?

Ridică din umeri.

-Sunt blocat de luni întregi. Iar modelul e fantastic. Şi, după cum ţi-am spus de nenumărate ori, întotdeauna am încorporat modele teoretice şi am colaborat cu...

-Stal! strig eu.

Mă întorc cu faţa la el şi mă vâr pe jumătate sub braţul lui. Arătăm de parcă am fi pe punctul de a ne îmbrăţişa. În stil *Urzeala* tronurilor, te-înjunghii-în-timp-ce-te-îmbrăţişez.

Ascultă, opreşte-te, te rog! Nu ştiu ce vrei de la mine r t «istent vreme de un an şi e o munca atât, *atât* de gro'^

încerc să-mi dau seama dacă vorbele lui sunt ironice. deloc impresia asta.

- Opreşte-te! repet eu. Nu ştiu ce joc îţi imaginezi că joci, dar.

- Joc?! repetă el, încruntându-se. Am spus doar că sper săai ocazia să-ţi continui munca, pentru că, în mod evident, eşti *unt* dintre minţile strălucite ale generaţiei noastre.

Mă tensionez.

-N-am nevoie de laude condescendente!

– -Eu...

Clătinând din cap, ridică mâna spre bărbia mea şi apoi mi-o indină, ca să-mi studieze mai bine faţa. Rămâne în contemplare preţ de câteva clipe care par să nu se mai sfârşească, după care întreabă:'

- Ce ţi s-a întâmplat, Elsie?

-Poftim?! '

Mă simt jupuită de vie ori de câte ori mă priveşte în felul ăsta. Jupuită până la os.

-De fiecare dată când spun că îţi"admir munca, devii dispreţuitoare şi bătăioasă.

Ba nu. Sau da? ''

tinH,Poa-e. Că daCă nu tUi fi Petrecut jumătate din timp a»în'

> aTobii" '"pira''4" pe „le *de* * fi-n»-'deta¥"' *

« admir c» om de ftiM*: -

Cmo« , ^Pleţuiesc imntru ceea ce-i iaci fratele[1] ^

^*Pnsupune* că-i fac fratelui tău. Şi—

sunt inutil de ostilă? Ba nu sunt Nu, Jack şi cu mine suntem opuşL Ca insulina şi glucagonul. Rey şi Kylo Ren. GahW întreaga lume catolică, la circa 1615. 51

_E greu de crezut că mă respecţi, când tot ce ştiu despre tine e că li vorbeşti de rău pe cei care sunt în acelaşi domeniu a mine *ţi* pledezi pentru angajarea lui George.

-Asta n-are nimic de-a face cu tine şi totul de-a fcce cu George- despre care nu ştii nimic

-Corect! Poate că dacă l-aş întâlni şi aş auzi totul despre articolul pe care l-a publicat cândva – plus jumătate din cel de-al doilea – m-aş umple de o admiraţie intimidată şi mi-aş retrage candidatura!

Jack cască ochii.

-Ce?! se miră, muşcându-şi obrazul pe dinăuntru. Rl«'». fad nişte presupuneri destul de curajoase...

Monica traversează pielea de vacă şi vine la noi. Se uită la mine Apoi la Jack. Apoi din nou la mine

-Elsie, aid erai! M-am gândit că poate ai nevoie să fii salvată, Îmi şopteşte ea la ureche.

Judecând după zâmbetul lui Jack, a auzit şi el.

-Doar voiam să mă asigur că încă vrea să lucreze cu noi după ce Domnul şi-a pus mâinile în şold şi a încercat s-o convingi de faptul că cerealele sunt, tehnic vorbind, supă!

Tonţii lui Jack e din nou amuzat. Relaxat

-Are şi Jack dreptate, intervin, înainte ca Monica să-i verse maţele pe pielea de vacă. Monica, seara asta a fost foarte plăcută! Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai invitat tn frumosul tău cămin!

-Cu plăcere! Mi-ai cunoscut familia?

- Pe soţul tău, da. Cercetarea lui e *fascinantă.*

Soţul Monicăi e biolog evoluţionist Am plâns împreună pen- tai *podargus strigoides,* care se împerechează pe viaţă şi se lasă sâ moară de foame lângă cadavrul partenerului. Vremuri bune

-Dar pe Austin, **fiul meu? Tocmai** a **ajuns** acasă. Stă **cu n**
«omentan e între... cariere. Se pare că n-a fost o investiţie buna să cheltuim sute de mii de dolari pentru o speciali^, gementul golfului, povesteşte ea, cu un zâmbet crispat„> Jack şi Austin îşi petrec ceva timp liber împreună? ' ' <*

-Aha...

Mă uit când la Jack, când la Monica, el părând să cons-. că faptul ăsta e amuzant, iar ea – cumplit de enervant

-Jucăm baschet la aceeaşi sâlă, explică Jack, a cărui vibrează prin mine, ca şi cum el ar fi foarte aproape. 008

- Duminică seara, precizează Monica, iar aste se întâmplă chin intervalul de timp în care luăm cina în familie – şvenimeMh care Austin n-a mai participat de săptămâni bune!

- Poate că ar trebui să instalezi un coş de baschet în sufa. gerie, o sfătuieşte Jack, arătând spre perete. Aici, între fosilele astea două?

- Poate că tu ar trebui să-ţi instalezi un coş în... a, uite-1! Austin, dragule, dă-mi voie să i te prezint invitatei noastre de onoare!

Un bărbat înalt se opreşte din a-şi verifica telefonul şi apoi re îndreaptă spre noi. E frumos într-un fel comun, neremarcabil, p la început am impresia că ăsta-i motivul pentru care mi se pare vag cunoscut însă în timp ce îl privesc dând mâna prieteneşte cu Jack, îmi dau seama că e mai mult decât atât. Sunt sigură că l-am mai văzut undeva. Dar unde? Nu reuşesc să-l localiza- Să fi fost unul dintre studenţii mei? Nu. Cred că are aproape treizeci de ani.

Atunci îmi pică fisa. în clipa în care Monica spune:

-Austin, ea e o potenţială viitoare colegă, Elsie Hannaw

Pentru că, drept răspuns, Austin îmi face o inspecţie rapi pufneşte şi apoi spune:

-Ba mi!

în acel moment, îmi aduc aminte că ultima dată £~în Salt, acesta mi-a oferit şaptezeci de dolari'8

CAPITOLUL 9

VITEZĂ DE EVADARE

La naiba.

La naiba, *la naiba,* la naiba!

Era al cincilea sau al şaselea an de când începusem întâlnirile false, iar Francesca, managera aplicaţiei, se

zbatea să găsească pe cineva în ultima clipă.

- Clientul nici măcar nu vrea o întâlnire preliminară! mi-a spusealatelefon.

Tocmai alergam prin campus, venind de la un seminar despre astroparticule şi îndreptându-mă spre o întâlnire a asistenţilor de Ia Introducere în Fizică, drept care fugeam de mama focului, ferindu-mă cu repeziciune de numeroase cârduri de studenţi. Francesca adăugase:

-Clientul cu pricina n-are nevoie decât de o „bunăciune" – astea au fost cuvintele lui. Ia parte la inaugurarea oficială a unui nou teren de golf şi vrea să-l impresioneze pe şeful lui. Dacă întreabă cineva, v-aţi cunoscut prin nişte prieteni comuni acum două luni ţi lucrezi în asigurări. Verificarea a ieşit bine şi o să plătească în Plus pentru că a solicitat serviciul în ultimul moment. Te bagi?

Trebuia să plătesc chiria într-o săptămână, iar în frigider nu mai aveam decât două banane putrezite. Aşaxă m-am îmbrăcat

cu una dintre cele trei rochii elegante şi ieftine pe ca părasem jumi-juma cu Cece, m-anj uitat la un tuto* 1* ct* machiaj şi am avut un atac de rău de maşină în taxiul ^ ducea în suburbii, fiind ocupată să editez pe telefon o ^ bursă ce avea termen-limită de depunere a doua zi.

Austin avea părul pieptănat pe spate şi dat cu gel. la telefon cu exclamaţia „Spune!” şi nu era un client rău, cj degrabă absent. „Bunăciune” părea să fie numele de cod JJÎ „anostă drăguţă” ceea ce însemna că treaba mea era să staul, masa noastră, să zâmbesc larg ori de câte ori mă prezenta di» „Lizzie” şi să mă întreb de ce sofisticatele clătite cu sparanghel erau decorate cu căpşuni. Am avut mulţi timpi morţi, pe ca« i-am folosit ca să corectez nişte lucrări, eu telefonul ascuns sub faţa de masă scumpă. La sfârşitul întâlnirii, Austin m-a dus ra maşina. Am trăncănit despre chichiţele golfului până când am ajuns în centru, moment în care mi-a oferit şaptezeci de dolari ca să fac sex cu eL Am refuzat, •<

Ca să fiu sinceră, negocierea a început de la o sumă mai mică. Şi ca să fiu şi mai sinceră, a trebuit să spun „nu” în mod repetat (răspuns condimentat cu câteva „da”-uri atunci când el şi-a schimbat întrebarea în „Vorbeşti serios? „ şi „Vrei să spui că oamenii le plătesc numai ca să fii sexy lângă ei?” şi „Chiar ai de gând *A** porţi ca o scorpie?”). Nu m-am speriat prea tare, pentru că în public. M-am răsucit pe călcâie şi l-am ignorat în m°me
în care a strigat după mine: .

-Nici măcar nu eşti chiar atât de sexy! Ai ţâţele mm şi un machiaj de doi bani! fo))Cele

în ziua următoare i-am povestit Francescăi la1 e. iead* întâmplate. Ea s-a prefăcut că vomita şi mi-a pus ifltre un milion de dolari:

- O, .Doamne, Elsie, de ce există bărbaţi?!

După care l-a blocat din lista de clienţi. efort***
Pentru următoarele întâlniri false, am făcut 10 fardez mai bine şi să folosesc sutiene cu push-up-
persoană eare voia să mulţumească pe toată lumea *şi* de doctorandă eram pregătită să ţin seama de tot felul de critici constructive. ’ Şi aşa s-a terminat povestea.

' Sau a fost numai o pauză? Pentru că acum, în clipa

în care Austin se uită la mine, pufneşte şi spune „Ba nu!”, temperatura din jurul meu scade şi nervii mi se încordează. Creierul îmi îngheaţă, iar apoi e spulberat în milioane de fragmente minuscule, care se lovesc zgomotos de ţeasta mea.

Ştiu că am dat de naiba. Am dat de naiba de-a binelea! Monica icneşte:

- Pentru numele lui Dumnezeu! Voight e pe punctul de a-şi vărsa paharul cu vin pe scaunul meu Fendi!

Pleacă în grabă, iar eu nu pot respira.

-Ce fad aici?!

Austin se apropie de mine şi izul lui mă izbeşte în plin: a băut. 0 să vomit în craniul de vacă. -

-Bună, Austin! Ce mai faci?

Cred că par sigură pe mine. Dar el mă ignoră.

- Sincer vorbind, noua ta identitate pare a fi o mişcare bună. Erai cam naşpa ca târfă!

Omoplaţii mi se lovesc de ceva tare şi cald. Probabil că m-am retras fizic. Şi m-am împins în.. ..:

Jack e în spatele meu. Martor al acestei scene. Comparând notiţe despre cât de oribil mă port Cu Austin. *La naiba!* -Ce-aispus?

-Ai angajat-o vreodată? întreabă Austin, arătând cu bărbia spre mine.

Nu văd faţa lui Jack, dar aud tensiunea din-vocea lui.

-Elsiee fiziciană.

Austin râde. Hohotele i se pierd în zgomotul de fundal, pentru ^CŞ oamenii mănâncă în continuare. Beau. Se ceartă. în timp ce ^vtya mea profesională e spulberată.

- Frate, nici vorbă! Elsie e, cum s-ar spune, ■ escortă!

Furia mi se combină cu panica şi încremenesc locului.

– E incorect, șuier eu. Nu că ar fi ceva greșit în asta, dar e [illegible] ba despre o aplicație de întâlniri false, ceea ce ai fi știut dacă [illegible] fi citit termenii și condițiile cu care ai fost de acord [illegible] te-ai înscris! Dar ești prea ocupat să lovești mingi cu ranga, [illegible] n-ai avut timp să înveți să scrii și să citești, nici să te deprinzi să tratezi cu respect pe alți oameni! Dă-te laoparte, [illegible]...

– Eu măcar nu sunt o târfă care nu se obosește nici măcar [illegible] și-o pună cu clienții...

jack îmi cuprinde braţul cu palma şi mă trage spre el,

ca ^ aşii un copil neastâmpărat, care ar putea să iasă pe «ros!j Are vocea scăzută şi ameninţătoare şi o simt reverberând*^ pe piele.

- Austin, ai auzit ce-a spus. Te-a rugat să te îndepărtezi.

Lui Austin. îi scapă un hohot grosolan de râs.

- Asta e casa *meal*

- Atunci, du-te în camera ta şi joacă-te cu figurinele Transfer- mers. Las-o în pace!

-Jack, *am plătit-o* ea să iasă cu mine! Nu înţelegi...

-înţeleg ceea Ce văd, aşa că ascultă-mă, mitocanule! spune Jack pe un ton care dă fiori, terifiant de calm, iar Austin se albeşte la faţă, face un mic pas în spate şi aproape că-mi pare rău pentru eL Hărţuieşti o femeie care e la o întâlnire de serviciu şi carete-a rugat să pleci de lângă ea. O hărţuieşti pentru că te-a respins.

- Dar am *plătit-o* ca să...

- Nu-mi *pasăl* Te-a rugat să- pleci. Dispari naibii din faţa mea!

Austin nu *vrea* să plece. Asta se vede după nările care i s-an dilatat, după zvâcnirea fălcii în timp ce se uită la locul de deasupra umerilor mei, unde Jack îi opune rezistenţă. Dar n-are nid o şansă: după câteva secunde de frustrare, bâiguie:

- La naiba cu asta!

După care *în sfârşit,* în sfârşit, face un pas înapoi.

Inima începe să-mi bată din nou.

- încă ceva, adaugă Jack.

Austin înghite în sec.

-Ce?!

-Dacă şopteşti măcar un cuvânt din toate astea cuiva, *oricui,* inclusiv mamei tale, o să mă asigur că o să regreţi pentru foarte,' foarte mult timp. Ai înţeles?

Austin îşi strânge buzele şi dă scurt din cap. Apoi dispare în mulţime, în altă cameră şi...

îmi eliberez braţele şi mă întorc, cu intenţia de a... nu ştiu. A-i mulţumi lui Jack? A da explicaţii? Să mint spunând că ceea ce s-a întâmplat a fost o halucinaţie?

Problema e că el mă priveşte ţintă. Se uită la mine cu o privire străpungătoare, căreia nu-i scapă nimic şi...

Vede totul. Fiecare moleculă din care sunt construită – ar' putea s-o enumere, descrie, reproducă într-un

laborator pe fiecare. Vede armătura structurii mele, iar eu... nu văd nimic. Nu înţeleg nimic.

Încă n-am nici o idee despre ce şi cum vrea el să fiu.

-Jack..., spun eu.

E o şoaptă abia auzită, dar el o percepe. Poate auzi *totul.* Reiau:

-Jack. Eu... eu doar.;.

Dau din cap. Iar apoi nu mai suport să fiu văzută, aşa că fac un pas în spate şi-mi croiesc drum prin încăpere, căutând-o pe Monica pentru a-mi lua rămas-bun.

CAPITOLUL 10

INERŢIE

- Privind retrospectiv, meditează Cece cu voce tare, ronţăia) dintr-o bucată de *gouda,* ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta) Populaţia Bostonului e de şapte sute de mii de oameni. Să zicem că jumătate sunt bărbaţi şi jumătate din ăştia, intre douăzed şi unu şi patruzeci de ani, publicul-ţintă al aplicaţiei Întâlniri False. Acum, serviciul nu e ieftin, iar masa populaţiei e din *a* în *ce* mai săracă, în timp ce Jeff Bezos profită nemilos de nevoit mea disperată de a primi într-o singură zi balsamul de buzecs aromă de castraveţi muraţi cu mărar. Deci poate că numai tu sfert din tipi îşi permit să ne angajeze. Iar din sfertul ăla, jumătate fie că sunt într-o relaţie solidă, fericită, fie că au... moralitate. Acum să ne gândim şi la faptul că facem asta cam de patru ani întâlnindu-ne fals cu o medie de doi clienţi pe lună. Dacă facem calculele...

Se uită la mine în expectativă. Iau în considerare varianta de a mă preface că nu sunt un calculator uman, iar apoi renunţ

-Nouăzeci şi şase de bărbaţi, răspund, după care oftez.Ş mai sunt familiile şi prietenii lor. O mulţime de douăzeci şi un»

Cece ţine în mână un morcov pentru Arcie, care ronţăie încetişor din eL

-Ceea ce face ca probabilitatea să dăm în viaţa noastră privată peste cineva cunoscut prin intermediul aplicaţiei...? E timpul să găseşti răspunsul, regină a tocilarilor!

-Probabilitate bayesiană? Sau firecvenţială?

Rânjetul care se lăţeşte pe faţa lui Cece e preferatul meu dintre toate zâmbetele ei, cel cu limba ieşind printre dinţi.

-Nu contează! Ideea e următoarea: e posibil ca, în

încercarea noastră idealistă de a face bani ca să ne plătim taxele – ceva ce, apropo, lui Jeff Castraveţi Muraţi Cu Mărar Bezos nu i se cere să facă – s-o fi...

-S-o fi dat în bară? .

-E o apreciere corectă!

îmi las fruntea pe masă. E rece şi lipicioasă de la ceva ce s-ar putea să *m* fie urina lui Arcie.

-Dacă Austin îi spune mamei lui că sunt un fel de hoaţă care păcăleşte clienţii ca să... să...

-Să nu se reguleze cu ei? Ţi s-a părut că el ar fi vrut să stea de vorbă cu Monica?

-'Păi...

Odată ce Jack a terminat cu el, părea doar speriat. De moarte, s-ar putea spune. Dar şi furios, iar oamenii furioşi fac lucruri stupide, pline de furie. Cum ar fi să se caţăre pe un vas de toaletă în baia bărbaţilor, cu mâinile lui Jack Smith-Turner lipite de talie. Sau să uite să-şi monitorizeze nivelul de glucoză. O, Doamne; ce nebunie de interviu! Măcar scenele cele mai compromiţătoare s-au petrecut în culise – ar trebui să mă bucur că umilinţa mea a fost semi-privată!

-Nu ştiu ce să zic, spun în cele din urmă.

-Oricum, în calitate de mamă, spune Cece aruncându-i o privire plină de subînţeles lui Arcie, dacă idiotul meu de copil ar veni la mine smiorcăindu-se că un star în devenire al fizicii i-a refuzat o tăvăleală de optzeci...

-Şaptezeci..

-.;.şaptezeci de dolari – ce *îndrăzneală pe* târfa aial -aş fi furioasă în mod exclusiv pe idiotul meu de fiu.

Mă îndrept de spate şi oftez din nou. *Gouda* a dispărut, după cum era de aşteptat, aşa că apuc morcovul şi iau o mică muşcătură, evitând capătul din care a muşcat Arcie. Dar de ce, până la urmă? Cât de rea poate să fie toxoplasmoza? Nici pe departe la fel de dureroasă ca felul în care m-a privit Jack după tot ce i-a întâmplat. Ca şi cum, dintr-o privire şi câteva vorbe, ar fi putut să mă descompună în cele mai mici molecule diatomice.

Mai bine îmi asum riscul cu salmonella.

- Trebuie să vorbesc cu Jack. Să-i explic spusele lui Austin.'

Cece râde batjocoritor.

-Nu-i datorezi nimic!

-Totuşi, m-a ajutat. Fără el...

- Ţi-a luat apărarea atunci când un băieţaş idiot te-a hărţuit verbal. Elsie, asta e un minimum a ceea ce putea să facă! Aşteptările sunt atât de scăzute, încât, practic, nu există! .

Bine. Sau poate că nu-i nevoie să vorbesc cu Jack. Totuşi, vreau s-o fac. Vreau să-i explic că…

Că ce? Serios vorbind, ce? Trebuie să fi înţeles că ceea ce fac cu Greg e similar cu ceea ce .am făcut cu Austin. Iar dacă n-a înţeles... n-am hotărât eu acum două zile că nu-mi pasă de ceea ce gândeşte el despre mine? Că e oricum o cauză pierdută? Daci nu capăt slujba de la MIT, n-o să mă mai întâlnesc niciodată cu Jack. Iar dacă o capăt... o să fim duşmani de la distanţă, cordiali El o să fie în continuare neghiobul care, atunci când a împlinit şaptesprezece ani, s-a hotărât să declare război unei întregi discipline ştiinţifice – disciplina *mea.* Deci e singurul tip pe Care nu-l înţeleg, singurul tip care nu poate fi EPA-at. Un motiv Jn plus ca să nu mai interacţionez vreodată cu el în mod voluntar.

Doar că, nu ştiu de ce, ultima privire pe care mi-a aruncat-o în timp ce ieşeam din casa Monicăi s-a tatuat pe stupidul meu de creier. Şi cea de dinaintea ei, atunci.când ima apucat de bărbie

-AidKpttSe-GiegecdcacuetidNDesiaariKsc.
Ţ i i — " — - — p - -B1||

-la oñoe cu. de ana Incalo na mai aai de-a face ca latil- KIC Frise; m tinp ce ni irit h Ccce. Oue ar Ud« si

■■Ci. Dñ p se âtinpli şi ţie o chestie si -Ri. asta a-o si fie ni

[illegible]?
devreme de [illegible] văzut. S-ar putea să [illegible] până atunci.

– Ar fi frumos, nu-i aşa?

Ne zâmbim reciproc, [illegible].

– Trebuie să spun că situaţia asta mă face să reconsider aplicaţia de [illegible]. Pe de altă parte, suma de bani din contul meu mă face să-mi reconsider reconsiderările. E un motiv bun să continui să lucrez cu Kirk, conchide, bătându-se cu degetul peste bărbie.

Mă încrunt.

– Kirk?

– Da, tipul ăla care...

– Ştiu cine e Kirk. Doar că am crezut... ai vorbit mult despre el. Şi te referi la el spunându-i pe numele mic.

-C■■ lifrl «rtrebai s-o fac?
-Rai acn dinţii tii an fost, ştii... Nari Uriaşe fim. ***Nm***
A adrrsoa Goopec. Prte Ziua de Apoi. Respiraţie de Aaşoa Iha. Respiraţie de Anşoa Doi. Anduor Adine. Respiraţie de

Uaaau! Sunt cumva *atacată*[7]. Chiar la mine *acasă? <*

-Nu.eudoar... ; .. .

-La propria mea *masai*

Dau din cap.

-Nu, eu...

- Pe propriul meu scaun, pe care l-am recuperat de pe trotuar şi care avea ploşniţe, şi poate că are în continuare?

-Nu! N-am vrut să..., încerc să mă dezvinovăţesc, dar apoi observ zâmbetul şiret al lui Cece. Eşti malefică!

Ea râde.

- Greg e în continuare în refugiul ăla hippy în care plăteşti ca să cureţi de buruieni straturile de flori? Când se întoarce? Ş când votează comitetul de recrutare candidaţii?

Nu cumva încearcă să schimbe subiectul? *r*

-Habar n-am. Nici măcar nu ştiu dacă George a fost deja intervievat. Greg ar trebui să se întoarcă săptămâna asta, dar o să aibă de parcurs tone de mesaje şi...

- Şi o să vadă un milion de mesaje de la tine! O să sune în secunda în care o să-şi pornească telefonul. O să-i explici, plini de calm, ce s-a întâmplat. Iar apoi o să faceţi împreună un plan Nu te îngrijora, bine?

Dau din cap în semn de aprobare.

Din cât se pare, Cece a avut dreptate – chiar primesc un telefon de la Greg în momentul în care se întoarce la civilizaţie. Dar Cece s-a şi inşelat, pentru că lucrurile nu decurg aşa cum a prezis ea. Deloc.

, Nici măcar puţin.

Primul lucru la care mă gândesc atunci când văd pe ecranul telefonului textul *număr necunoscut din Boston* e că o să mi se ofere slujba. Probabil că am ajuns să cred asta din pricina disperării mele absolute, care mă face să fiu o optimistă fraieri Pentru o clipă, mă văd reţinându-mi lacrimile în timp ce primesc o scrisoare de angajare. '[1]

.Aş vrea să le mulţumesc Academiei, colegei mele de cameră şi fetei care deţine contul CeArFaceMarie – care au fost sprijinul meu în timpul anilor chinuitori de şcoală doctorală! Vouă vă datorez asta!” ' ,

Motiv pentru care contactul cu realitatea e mult mai dur.

-Cunoşti pe cineva pe nume Gregory Smith?!

Oricine ar fi persoana de la capătul celălalt al liniei telefonice, pare atât de furioasă, încât, pentru o clipă, uit să vorbesc. -Aăă...

-Sper să-l cunoşti, fiindcă în telefonul lui sunt patruzeci de mesaje necitite de la tine. Iar dacă eşti hărţuitoarea lui... asta înseamnă că tot îl cunoşti! A fost adus aici acum o oră, pentru o operaţie dentară de urgenţă. Avem nevoie de cineva care să vină să-l ia.

-Să-l... ia?

-Da. Asta înseamnă să vii aici. Să-l iei. Iar apoi să-l duci la adresa la care locuieşte, mă lămureşte persoana de la telefon, vorbind răspicat, ca să înţeleg, iar eu mă gândesc că dacă i-aş spune că am un doctorat, nu m-ar crede. Cu un vehicul, cum ar fi o maşină! Poate fi şi o roabă, din partea mea! ' -

-Eu... n-am maşină. Şi nu ştiu unde locuieşte. Nu puteţi să-i chemaţi un Uber şi...■

-Iubito, e complet drogat! Nu-l pot lăsa să plece de aici de unul singur – tocmai a bâiguit ceva despre scăldatul în râul Charles, împreună cu prietenul lui, Aquaman.

închid ochii. Îi deschid. Mă uit la lecţia pe care o pregătesc, apoi la ceas (şase şi patruzeci şi două de minute, seara), apoi la Arcie, care mă priveşte de pe blatul de bucătărie.

Oftez şi mă aud întrebând:

-Ce adresă aveţi? • '

CAPITOLUL 11

FORŢA CENTRIPETĂ

Dacă Greg ar fi un câine, ar face pipi pe pardoseala sălii de aşteptare.

!n cei douăzeci şi şapte de ani ai mei, nimeni n-a fost atât de fericit să mă vadă. Sare (chiar dacă anevoios) de

pe scaun, Încearcă (şi eşuează) să mă învârtă, îmi complimentează, plin de entuziasm, tricoul pătat pe care scrie: *Masa înmulţită cu acceleraţia fie cu tine!* Şi, în cele din urmă, îmi face faţa sendviş între palmele lui în timp ce spune:

- Sunt pe punctul de a te da pe spate, Elsie! Ştiai că quinoa nu e o sămânţă? E un germen. O, Doamne, haide să dansăm Harlem Shake!

în spatele ghişeului de la recepţie, asistenta dă din cap 5[1] mormăie:

- E prăjit ca un peşte pe grătar.
- Vă... mulţumesc pentru că m-aţi chemat!

_ Pare mai Puţin enervată decât era la telefon, dar mai epui^ tă. Locul miroase a mentă, amestec de petale parfumate şi[ae] . pe care ţi-l suflă dentistul în gură în timp ce-ţi curăţă tartr'" de pe dinţi.

^ iffl mingi« ° Ş'wiţi <le păr ieşită din coc După cum ai ^ ,*h *canosc* «dres*. N-o aveţi la dosar? Sau aş putea si

.Oi»!

>B întorc spre uşi, deşi vocea aceea îmi e foarte cunoscută-
* un» odor două rile de interviuri, prezentă în temerile mele nfc nai mari. precum şi în visul ăla ciudat şi persistent pe care Î4H *rut azi-noapte. Greg deja se grăbeşte să se ducă la fratele ti. oferindu-i aceeaşi primire lipsită de inhibiţii pe care mi a

Primai meu gând e unul cunoscut nu-mi vine să aed că sunt rai. Daci ar juca roluri de fraţi într-o miniserie de la HBO Max, a, cere să-l concedieze pe directorul de distribuţie. Al doilea pul r, normal- Ja naiba!"

Rt-h să fie, oare de ce a venit şi *JackV.*

Mă uit b asistentă.

-Ne-aţi sunat... ne-aţi sunat pe *amândoi* să venim după Greg? -îhi. Pentru că pruna persoană pe care am sunat-o a fost Ini, care mi-a spus că vine în cincisprezece minute şi apoi a anulat, fiindcă avea o programare la manichiură! povesteşte »«tenta, ridicând dintr-o sprânceană, ceea ce înseamnă, fără "doialâ, că o judecă aspru pe mama lui Greg, lucru pentru care «personal n-o învinovăţesc deloc. Aşa că m-am hotărât să-mi ?0n3c Şansele! conchide ea.

'Corect

G«g îi dă înainte despre fantastica lui descoperire legată de iar ai nu vreau să-i întâlnesc privirea lui Jack. Nu pot bu ** fă vadă, după nenorocirea care mi s-a întâmplat a'ja*a nica Şt după ultima privire pe care mi-a aruncat-o

lopeles. Îi zâmbesc fără vlagă asistentei. Apoi plec, menţinându-mi cu precizie privirea la Greg, căruia îi spun:

– Fratele tău mai mare a venit să te ducă acasă, aşa că eu plec. Te sun mâine, când o să te simţi mai bine şi...

Greg se uită la mine ca şi cum aş turna lipici lichid pe un pelican maro. *ml Nu poţi* pleca. Ar fi

groaznici -Dar...

-Trebuie să vii!

- îţi recomand să faci aşa cum îţi cere el, îmi spune asistenta. Avea abces. L-au drogat bine!

-Greg, eu...

-Haide, Elsie! O să-ţi plătesc tariful obişnuit...

- Nu. Nu, *nu,* eu...

La naiba! *Fir-ar să fie!* Risc să-i arunc o privire lui Jack, aţ. teptându-mă să văd... nu ştiu la ce mă aştept. La un rânjet degustat. La strâmbătura lui obişnuită. La o echipă SWAT dând buzna din spatele lui ca să-mi pună cătuşele fiindcă sunt aresta« pentru prostituţie. Dar el aşteaptă plin de răbdare, cu mâinile înfipte în buzunarele blugilor şi cu sfertul albastru din irisuri scos în evidenţă de tricoul albastru de pe el. Nu poartă jachetă, fiindcă n-are capacitatea fizică de a simţi frigul. S-a-născut firi termoreceptori, ce tragedie! îi spun lui Greg:

- Sigur că da, o să vin pentru puţin timp. Haide să merge® Greg! exclam, după care mă întorc spre asistentă, al cărei interes a fost captat de cuvintele „tariful obişnuit”,şi o întreb: E ceva® ar trebui să ştim?

-Poftim medicamentol» lut _ „s i„ ¡a mâine-dimineaţă. Doar băgaţi-l în pat ca să doarmă şi ca să treacă efectul anesteziei. Şi nu-l lăsaţi să ia decizii majore de viaţă în următoarele patru până la şase ore! Fără adoptat de căţeluşi, fără MLM[1]. Şi mai e ceva: am verificat pe Google quinoa v wiucuiţa;

niv el începând[1]

trebui să DC hiăm iin căţel!

^ strânge din boxe, dar gropiţa e vizibilă.

.Mxşina mea e în direcţia asta. O să te duc la o fundaţie de ţ— . rmrimii fată de animale.

'jmU* *rtt * muh timP ^ *"« Pe Greg cu centura pe frpAfta din spate a SUV-ului hibrid al lui Jack, încât meditez b ide» de a nu face niciodată copii. În calitate de celălalt adult die nu e sub influenţa drogurilor, probabil că e de aşteptat să aaiţr pe locul din dreapta, lângă Jack, dar...

No.

-O să stan În spate, pentru cazul În care Greg are nevoie de cen!

Privirea hri Jack îmi spune limpede: ştie că-l evit Bineînţeles ci ştie. TotuL Iar ceea ce nu ştie, ii e uşor să afle, fiindcă sunt transparentă. Drăguţ!

Cam la douăzeci de secunde după ce pornim, îmi dau seama ct idee proastă am avut. Orice i-au dat lui Greg, substanţele acdea i-an tulburat memoria imediată. Poate să se concentreze doar asupra a ceea ce e în faţa lui. Din păcate, întâmplarea face ca şaptezeci la sută din câmpul lui vizual să fie ocupat de mine.

Desigur, cde treizeci de procente rămase sunt ocupate de Jack.

-Hei, asta e amuzant! Nu-i amuzant? Doar noi trei. Fără mama, fără tata, fără unchiul Paul!

-Foarte amuzanţi repetă Jack, scoţând maşina din parcare.

Capul lui Greg se bălăngăneşte pe spate.

-Jack, poţi s-o întrebi pe Elsie toate lucrurile pe care voiai ** le ştii! Hei, Elsie..., încearcă el să-mi şoptească la ureche, •^cuvintele îi ies incoerente şi ţipătoare, ...lui Jack îi place de *"*■ Ştii, se holbează tot timpuL Şi pune atât de multe întrebări •tepte tine!

-0, Greg, asta e umilitor! Asta... nu e *deloc* ceea ce se întâmplă!

Tăcerea lui Jack, care stă nemişcat pe scaunul şoferului, e "„«ros. silenţios de... zgomotoasă.

- Transparenţă totală, Jacky! continuă Greg, afişând un tâmp. Am inventat toate răspunsurile, habarn-am dacă lui îi place să călătorească, daca vrea copu, dacă-i placfilmele D unde să am eu habar despre toate astea?!

Reflectată în oglinda retrovizoare, expresia lui Jack e Una indescifrabilă. " •

Am descoperit că-i place *Saga „Amurg*, spune el. *Greg e încântat.*

- Vampirul sau lupul.. .

-Greg, cum a fost refugiul? îl întrerup/zâmbind.

- Atââât de... obligatoriu! Da’ pe urmă mi-a explodat dintele în gură şi am putut să plec mai repede. Hei, ştiţi că uneori de firele de înaltă tensiune sunt agăţaţi pantofi? Cine-i *pune* acolo?

-Hmmm.;. nu ştiu, răspund eu. Ascultă, îţi aduci aminte dacă ai apucat să-ţi verifici mesajele în drum spre dentist? Sau e-mailul? Sau să-ţi asculţi mesajele vocale?

Greg se uită la mine şi arborează o expresie solemnă, intensă Mă crispez în aşteptare; în timp ce el cască ochii. Apoi spune: ^ – O, Doamne! Ar trebui să jucăm I Spy! *W* – Unde-ţi sunt cheile, Greg? întreb eu: r -Am o cheie de rezervă, spune Jack, terminând în douăzeci de secunde o parcare paralelă caremie mi-ar fi luat zece minute şi m-ar fi costat toată demnitatea mea. Doar asigură-te că Greg nu scapă pe carosabil!

îmi place să cred că apartamentul lui Greg e ceea ce ar fi apartamentul lui Cece şi al meu, dacă am reuşi să ridicăm dulapul, ne-am permite mobilă care să nu fie infestată de insecte şi am fi mai puţin înclinate spre a ne scălda în propria mizerie. E simplu şi comod, acoperit cu nimicuri care-mi amintesc *dţ* personalitatea lui Greg şi de umorul lui ciudat. Silueta lui J4<* tace ca mţrarea să pară pitică, dar el pare să cunoască blneloc>J PetfeCe deStul timP aici- Pentru că ştie exact u«

Cotlet! strigă Greg, lovindu-l pe Jack. Unde e Cutie«

nit primprejur, aşteptându-mă să văd o pisică strecură plângă noi, dar suntem numai noi în apartament,kS u?°r Pe Greg spre dormitor. ,ac*

-Pe Wroul meu de la serviciu. Haide să mergem la culcare

fcG? Sună bine, nu-i aşa? c>

-Ai udat-o? S-a schimbat? îşi mai aduce aminte de mine? -Am udat-o. Arată la fel Nu sunt sigur că-şi aduce aminte de tine, de vreme ce nu e conştientă, aşa cum nici un cactus nu e. O# ce zid de un somnie?

-Pot să beau ceva mai întâi?

-EUie, poţi să-i aduci nişte apă în timp ce-l bag în pat? -Lapte! Ştiaţi că laptele iese din sfârcuri?

Jack şi cu mine schimbăm o privire de genul „Nu-i aşa că e plăcut să împărţi responsabilitatea de părinte?", iar eu mă duc În grabă la bucătărie. Nu găsesc paharele, aşa că torn laptele într-un borcan Bonne Maman. O să i-l duc lui Greg, apoi o să plec cu un Uber în secunda în care ei o să dispară în dormitor. Am de pregătit prezentarea. Cece nu ştie unde sunt Nu pot să rămân singură cu Jack, Da, e perfect.

- Poftim, îi spun lui Greg, care e mânat către camera lui în timp ce fredonează „Gangnam Style". Ai numai lapte de migdale, deci, tehnic vorbind, nu iese dintr-un sfârc.

îi întind borcanul şi, de fapt, fac o mare greşeală! Fiindcă nici o picătură de lapte nu ajunge în gura lui Greg, care varsă întreaga cantitate pe cămaşa lui Jack.

Icnesc. Greg se ineacă râzând, în timp ce ţipă ceva despre laptele care s-a întors în sfârcuri, Jack îi aruncă fratelui său o privire paternă, răbdătoare, plină de suferinţă.

-Te distrezi? .

-Atââât de bine! Hei, îţi aduci aminte că noi doi am înlocuit cândva iaurtul mamei cu maioneză?

-Da. A fost genial! Ideea ta, bineînţeles.

-Iar mama a vomat.

_ A fost supărată. Haide să mergem la culcare!
- Am fost pedepsit pentru o zi. Dar tu ai fost pedePsit două săptămâni, fiindcă te cam urăşte. P%

-A meritat!

Jack zâmbeşte, ca şi cum nu l-ar deranja să i se mama lui îl urăşte. Greg încearcă să-l îmbrăţişeze, opreşte, spunând:

- Frate, o să te mânjesc peste tot cu lapte care nu sfârcuri!

pcuc^ui-v vixvg ,--------t '***
«wvumţn.
tar despre impactul pe care-l are producţia de migdale asupra mediului, ceea ce face puţin mai uşoară operaţiunea de a-lbăga în pat. Nu aprind lumina, iar el rămâne tăcut în timp ce-i desfac şireturile.

Mulţumesc Domnului că a adormit! O să plec şi eu într-un minut şi...

. – îmi place' de tine, Elsie!

îmi ridic privirea de la gheata lui Greg. Are ochii închişi -Şi eu te plac, Greg. ?,

- îţi aduci aminte că ai spus că am putea fi prieteni?

-Da.

-Vreau să fim prieteni!

Inima mi .se frânge puţin.

„După ce o să te trezeşti şi o să-ti verifici e-mailul> n-o*5 mai vrei!”

- Grozav! Haide să fim prieteni!

~Bine. Pentru că-mi place de tine. Ţi-am mai spus?

"Da- , ^ Place aşa cum le „place” altor oameni. Nu Ş*'" P a e sa-mi „placă” de cineva în felul ăsta.

.Ştiu, Spun eu cu blândeţe.

Trag de gheată şi încep să mă ocup de cealaltă.

.par eşti tare. Ca o... păpuşă Bărbie!

_ o păpuşă Bărbie?!

-Nu eşti blondă. Dar există câte un exemplar din voi pentru
fiecare ocazie.

Văd ceva cu coada ochiului şi mă întorc. Jack. Stă în cadrul aşii Ascultându-ne. Are expresia întunecată, fruntea încruntată şi pieptul..- GoL

Şi-a dat jos cămaşa murdară şi, dintr-un motiv anume, nu sunt capabilă să mă uit în altă parte în afară de corpul lui. Ceea ce mă face să-mi dau seama că m-am înşelat total în privinţa luL

Este... ei bine, e mare! Şi cu muşchii sculptaţi, *foarte* sculptaţi Şi pot să văd toate... toate lucrurile acelea despre care vorbesc oamenii întotdeauna – masa musculară, abdomenul, bicepşii, tricepşii întinşi Dar nu e construit aşa cum credeam. Mă aşteptam la un trup Jucrat” în sala de fitness, cu zero virgulă trei la sută grăsime şi vene voluminoase, dar e puţin diferit E real. imperfect puternic la modul funcţional. Are ceva nerafinat ca şi cum s-ar fi trezit cu toată masa asta de muşchi din întâmplare. Ca şi cum nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-şi facă un selfie în oglindă

Ceva călduţ şi fluid mi se răsuceşte pe sub ombilic; am atât de rar senzaţia asta, încât, pentru o clipă, abia dacă o recunosc, far după ce o recunosc, mă roşesc instantaneu.

Ce-o/î cu mine? De ce mi se pare atrăgătoare ideea ca cineva *» mi se ducă la sală? De ce nu mă pot opri din a mă *holba* la el f* de ce se holbează şi d la mine?

. J*iîfi drege glasuL Se întoarce **ca** să ia ceva de îmbrăcat din faii Greg. şi oricum s-ar numi ceea ce e între omoplaţu

atenţia de la pieptul lui Jack- Oare laptele meu de soia sf|rc?

exclam eu cu glas răguşit, respirând,

– Of! Ăăă... nu!

fic ultate, dar puţin mai uşor după ce Jack iese din cameră. Din boabe de soia! reuşesc să articulez.

– Eşti atât de înţeleaptă! Şi plină de straturi. Ca o...

– Ceapă?

-Ca un iaurt cu fructul deasupra.

Zâmbesc şi-l acopăr cu o pătura. ,

- Haide să jucăm un joc! Eu sting lumina, mă duc în sufra. gerie şi amândoi numărăm cât de mult putem. Cine ajunge 1,
un număr mai mare câştigă.

Am amintiri vagi cu mama care-i punea pe Lucas şi Lance să focă asta. Sigur, aşa cum se întâmpla cu toate activităţile în care erau implicaţi fraţii mei, întotdeauna jocul se transforma într-o ceartă despre care dintre ei putea să numere mai mult, trezind, astfel, toată casa.

T Ce joc de doi bani! se enervează Greg, căscând. O să te fac praf!

-Sunt sigură!

închid uşa intre numerele treisprezece şi paisprezece, jack aşteaptă pe canapeaua Lawson verde, imbrăcat cu un hanorac prea strâmt, care probabil că lui Greg îi e larg. Din misterele geneticii!

Nu-şi ridică privirea. Stă nemişcat, cu coatele pe genunchi, uitându-se cu o privire pe jumătate pierdută, jumătate încordată, la unul dintre printurile colorate de pe perete.

Stomacul mi se strânge.

E supărat. *Poarte* supărat. L-am văzut amuzat, curios, iritat, chiar enervat aseară, în timpul incidentului cu Austin, daţ
acum... e furios. Pentru că sunt aici. Pentru că are impresia<* l-am extorcatpe fratele lui. Pentru că am umplut prea mult borcanul culaDte n«* - .r 1 *
^iiDâ

... albă loc o confruntare sângeroasă ... ultimele trei zile, nici măcar nu mai sunt sigură că vreau s-o ...

– Ascultă! spun eu.

Fac doi paşi spre el, unul înapoi şi doi înainte. Dacă ... certăm, am putea măcar să fim aproape unul de altul. Trebuie

a vorbim încet, ca să nu-l trezim pe Greg. îmi trec palmele transpir peste spatele coapselor.

.Ştiu că n-am fost complet... sinceră. Şi presupun că începi să-ţi dai seama ce se întâmplă între Greg şi mine. Dar toată încărcătură asta atinge un nivel de împletire cuantică, conversie parametrică spontană, în stadiu decoerent. Şi te rog să aştepţi până când Greg o să se simtă mai bine, ca să ai o discuţie sinceră cu el.

jack deschide gura, fără îndoială ca să-şi arate mânia, dar apoi...

N-o face.

în loc de asta, închide gura, dă din cap şi-şi acoperă ochii cu mâinile.

0,1a naiba! Ce e?

-Jack? întreb eu, dar el nu spune nimic. Jack, eu...

Pentru o clipă, mă întreb ce să fac, iar apoi mă duc să mă aşez lângă el. Dacă începe să ţipe acum... ei bine, odihnească-se în pace timpanul meu!

-E în regulă, spun eu. Greg nu e bolnav sau ceva de genul ăsta, crede-mă. Nu s-a întâmplat nimic.

Jack îşi îndreaptă spinarea, privind din nou prinţul.

- Mi-a spus. Ar fi trebuit să ştiu.

-Ce... să ştii?

-Pe vremea când avea... nu mai ştiu sigur. Cincisprezece »ni? Era încă la liceu, iar eu am venit de la facultate, în pauză, spune el, chinuindu-se să articuleze cuvintele. M-a luat deoparte 5' mi-a spus că era îngrijorat. Că nu-şi putea imagină că avea «Mi dorească vreodată să fie într-o relaţie romantică. Iar eu Hm spus că nu trebuia să-şi facă griji. Că era încă devreme şi *avea să-şi găsească pe cineva. Că era normal să aibă emoţu jnainte să devină activ sexual. Că nu trebuia decât să fie deschis la*iMe. Şi apoi..., a contilmat> cu un muşchi zvâcnindu-i în Şi închizând ochii, ...ca un mare dobitoc ce sunt, i-am spus

ne uităm împreună la *Urzeala tronurilor*.

- Greg mi-a spus cândva că nu i se destâ' familie. Credea că încercase o dată, avusese un acces de laşitate şi o lăsase baltă ™ mai bine aşa.

-Ai auzit vreodată de spectrul asexual/arom, * cu blândeţe.

Se pare că sunt blândă cu Jack.

Dă din cap, continuând să-şi ţină ochii închişi

-Este... Ceva din asta e ceea ce ţi-a spus Greg Da mult de-atât. E ceva complex. Sunt multe date Online la[1]^ putea să te uiţi înainte ca voi doi să mai staţi de vorbă. *fo?* cred că încă încearcă să se înţeleagă pe sine.

Aproape că adaug că mulţi dintre noi suntem la fel. Dara* ar însemna să arăt mai mult din personalitatea mea decât vreai

- La naiba! exclamă Jack, întorcându-se spre mine.

Expresia lui e... nu-mi vine în minte alt cuvânt decât .devastată". Nu m-ar mira dacă ar începe să-şi dea palme. _ .

- Greg ar fi trebuit să mă ia la palme! spune el.

Deschid gura. O închid. Apoi mă gândesc că n-am nimic de pierdut.

- Te-ai simţi mai bine dacă te-aş lua eu la palme?

Ridică din sprâncene.

- Te-ar face pe tine să te simţi mai bine?

- O, chiar foarte mult! . ' biiftap

Râde încet, gânditor. Mi se frânge inima pentru Smith. .¡mtttSi-⁰*¹

- Jack, erai un copil. Şi erai ignorant. Şi ne«®^ bine, ai în continuare două dintre caracteristici*

Ridic mâna, care pluteşte câteva secunde „fel în 'T timp în care contemplu nebunia situaţiei În car ^.Tui»⁸' voluntar ajutor fizic şi emoţional dr. Jonat Cred că iadul endotermic se răceşte. eU>dai 5*¹

- Nu de la mine trebuie să-ţi ceri scuze, a Greg ţine la tine la fel de mult cum ţii Şitu * •

Are umărul încordat şl cald sub palma mea. Compact.

.Te plătea ca să vă prefaceţi că eraţi Într-o relaţie, Ca să scape i. «ura alor mei?

Strâng din buze şi dau din cap. El înjură cu glas scăzut. .Dacă are vreo importanţă, nu mă plătea ca să... Nu ne-am... peseta timp ce se uită la mine.

-Nu v-aţi pus-o?

Mă roşesc mai tare şi dau din cap. De obicei sunt destul de la obiect atunci când vine vorba de sex. Nu-mi dau seama din ce **motiv,** Jack scoate la suprafaţă adolescenta ruşinoasă din mine.

-E un fel de... reprezentaţie. Fac asta pentru mulţi bărbaţi. Ca Austin – care, apropo, a fost de departe cel mai prost client al meu. Laparseci distanţă. Greg e cel mai bun, bineînţeles, spun eu, bătând câmpii, dar e ciudat să vorbesc despre întâlnirile False cu cineva care nu e implicat în asta în nici un fel. Iar eu şi Greg... ne-am împrietenit. Ştiu că e incredibil, având în vedere faptul că m-a plătit şi că am inventat o întreagă poveste despre mine, dar aş fi făcut-o şi pe gratis. Pentru el. Dacă mi-aş fi permis. Doar că...

-Slujba de asistent se plăteşte mizerabil?

-Cam aşa ceva, spun râzând.

Jack oftează şi se sprijină de spătarul canapelei.

-De ce nu mi-ai spus atunci când ne-am întâlnit la restaurant? -Nu era secretul meu, ştii? Ai fi întrebat de ce m-a angajat. Iar eu ar fi trebuit să fiu evazivă şi... Probabil că ar fi bine să nu mai vorbim despre asta. Ca să poţi avea o discuţie serioasă cu el. După ce n-o să mai fie atât de concentrat pe quinoa şi Pe sfârcuri,

Jack dă din cap în semn că e de acord. Şi apoi face un lucru ne- uşteptat. Revoluţionar^Năucitor. Care poate zdruncina universul, „îmi pare rău, Elsie! spune eL ăâă ia prin surprindere. Atât de tare, că izbucnesc

'Pentru ce?!

-Pentru că te-am acuzat că l-ai minţit pe fratele m făcut asta în repetate rânduri.

-Aşa ai făcut, ce-i drept, spun eu, înclinându-mi c uitându-mă la el pentru o clipă, la faţa lui frumoasă, cu tr£/ puternice, care pare cuprinsă de durere. Te doare? m -Ce?

- Faptul că ţi-ai cerut scuze! răspund, iar el se uită la mine mă apucă râsul. A fost prima dată pentru tine? Ţe-am dezvirgillJ pe partea asta?

-îmi retrag scuzele!

Are o expresie meditativă. Ca şi cum, În sfârşit, ar cuprinde« mintea ceva important, crucial, ca şi cum ar cântări o informaţie. Ca şi cum ceva s-ar fi schimbat în paradigma lui despre lume, iar universul din jurul lui ar trebui ajustat. Mă întreb despre ce ar putea fi vorba. El se concentrează din nou la mine şi spune: – Tu şi Greg n-aţi fost niciodată iubiţi cu adevărat. El nu... Ezită, ca şi cum ar avea nevoie de confirmarea mea. Să fie sigur că e adevărat, săpat în piatră.

Î -Nu. Nu e îndrăgostit de mine, niciodată n-a fost, răspund eu, aproape dându-mi ochii peste cap. Eşti fericit acum?

-Da.

Are un ton foarte serios, iar eu mă abţin cu greu să pufnesc şi mă ridic în.picioare. A venit vremea să plec! Ai vrea să ciocnim o cupă de şampanie şi să mâncăm nişte tort? Să sărbătorim faptul că n-o să profanez moştenirea familiei Smith?

Se uită la mine prelung, ciudat 1 – Crezi că ăsta e motivul pentru care sunt fericit?

-Care altul? ʹ ‚ ■

pă din cap, dar nu intră în detalii. în schimb, se?idiC picioare şi mă urmează până la cuierul de la intrare.

-Greg ţi-a -spus vreodată că sunt fizician?

Nu. Mă n»g. da, dar n-am înţeles spusele lui P”1 în aflam public, iar cineva tocmai vomasen”J?nhicei undeva Delici el n-a ştiut că sunt fiziciană, pentru asemenea, 1

noi, cele care lucrăm în branşa întâlnirilor romantice false, suntem destul de zgârcite cu informaţiile personale. Nume de familie false, profesie falsă. Un nivel suplimentar de protecţie, înţelegi?

– Suntem?

– Da, fiindcă suntem mai multe. Fete care îşi dau întâlniri false, adică. Lucrăm pentru aplicaţia asta, Întâlniri False. Disponibilă pe

Ap^şi Android-dar mimoide pe Androide foarte virusată.

Trebuie să mă opresc din bătutul câmpilor. Jack se uită la ca şi cum aş fi un bozon Higgs care e pe cale să-i ofere un

-Aşa te-a găsit Austin?

-Din păcate, da, răspund eu, mnşcându-mi buza de jos. Crezi că

-N-o să-i spună.

-Ce te face să fii atât de sigur?

-După ce ai plecat... am mai avut o discuţie cu el pe tema asta, mă lămureşte Jack, ale cărui trăsături sunt ca o coală albă de hârtie, la fel de indescifrabile ca de obicei. N-o să ai probleme.

-De unde ştii?

-Poţi să ai încredere în mine.

Habar n-am ce înseamnă asta şi aş vrea să-l întreb, dar îmi dau seama din tonul tui că nu vrea să continuăm discuţia şi oricum...

-Tu n-ar trebui să-ţi doreşti ca Austin să-i spună Monicăi, P®tni ca George să capete slujba? Şi să vă puteţi înfrăţi în toaleta de la MIT? Să faceţi aromoterapie împreună şi să stabiliţi care dintre voi doi are cel mai mare accelerator de particule?

-Oricum George o să primească slujba. Şi n-o să facem aşa ceva.

0 mare gropiţă îşi face apariţia.

-Oricum, toată lumea ştie că al tău e mai mare, spun eu.

În timp ce mă întorc spre cuier, el ridică dintr-o sprânceană, k naiba, am spus asta Cu voce tare? Încerc să schimb repede «obiectul;

-Nu-mi vine să cred că mama ta a refuzat să-l ia pe Greg Pentni 0 manichiură. Ce nesimţită!

-Nue.

_ ga da, bineînţeles c& el Bl, halde, cine...

- Am vrut să spun că nu e mama mea. Şl

n-ar aprţ

asta despre ea. Ca,i Sl

- OK, fanfaronule, asta e destul de dramatic! Cu

ceva de Împărţit cu părinţii noştri, dar... N

- Carollne nu e mama mea. Nici biologic, nici ln vreun u Mă întorc spre el.

-Ce?!

-Mama mea a murit. Greg e fratele meu vitreg.

Mă uit lung la el. Apoi închid ochii.

-La naiba!

-Poftim?

-La naiba, am spus!

Mă scarpin în cap. Urăsc să mă port ca o javră fără ca măcar să-mi doresc asta.

Râde.

-Nu-ţi face griji. După cum ai spus, e o nesimţită. Nici tata nu e mai breaz.

- Totuşi, îmi pare rău pentru mama ta. N-am ştiut.

-Nu mă mir, răspunde el ridicând din umeri, ceea ce mă ta să-mi dau seama cât de strâmt e hanoracul cu care s-a îmbrăcat Nimeni nu vorbeşte despre ea!

-Totuşi, aşa se explică.

-Ce se explică?

-De ce e Greg atât de cumsecade, pe când tu...

Gropiţa: activată.

-Pe când eu...?

Mă uit în altă parte, roşind. .,eţa

-Nimic Oricum..., mormăi, scotocind în buzunarw ^ palton, în căutarea telefonului, ...Greg s-a liniştit, aŞa ca chemunUber...

-Deci ce a fost mai întâi? întreabă Jack. îmi ridic capul.

, Afacerea cu falsa iubita? vrea el să ştie, părând sincer interi. Sau miile de Elsie-un diferite pe care le joci? A fost ceva *1* ai învăţat pe parcursul slujbei, sau te... *modificai* dinainte?

-Eu nu..., încep să spun, dar apoi îmi dau seama că, de fapt „.are nici un rost să mă cert cu el, nu într-o situaţie în care nici măcar nu se înşală. Ascultă, dacă tot ne-am

asigurat că nu sunt vreo profitoare care ameninţă fondul genetic al familiei Smith,
ai putea să te opreşti?

-Din ce să mă opresc?

-Din studiul ăsta antropologic ciudat pe care îl întreprinzi în legătură cu persoana mea, răspund eu, gesticulând în spaţiul dintre noi. Bine, te-ai prins! Vreau ca oamenii să mă placă, aşa că le ofer acea variantă a mea pe care şi-o doresc. îmi place să mă înţeleg cu toată lumea. Raportează-mă la poliţia autenticităţii, fiindcă am tăinuit adevărul.

-E mai uşor aşa, nu?

- Ce e mai uşor?

-Să nu arăţi nimănui cine eşti cu adevărat.

Mă priveşte calm. Răbdător. în lumina blândă a apartamentului, ochii lui sunt complet întunecaţi. Câteodată aud un motor de maşină, dar traficul din zona asta nu e nici pe departe la fel de zgomotos cum e la mine acasă.

-în felul ăsta, adaugă el, dacă ceva nu merge bine, dacă cineva te respinge, atunci nu te-a respins într-adevăr pe tine, nu-i »Şa? Eşti expusă doar în situaţia în. care eşti tu însăţi. Atunci eŞti vulnerabilă. Dar dacă te ascunzi... întotdeauna e dureros pierzi, dar dacă ştii că n-ai jucat cartea cea mâi bună, situaţia devine mai suportabilă. ....

îmi ascund pumnul la spate, str'ângându-l cu putere din cauza neplăcerii pe care mi-o provoacă demonstraţia asta de psihanaliză nesolicitată. Unghiile mi se înfig în palmă. a ~E destul de îndrăzneţ din partea ta să presupui că eu, cea ntentică, sunt cartea cea mai bună!

Zâmbetul ăla stupid, strâmb, se întoarce,

_ E o prostie din partea ta să crezi că nu ¿1 Mă forţez să zâmbesc dulce. ■ :

- Haide, ştim amândoi că eşti supărat doar Pe fost niciodată acea Elsie pe care ţi-o doreşti tu!

-Vorbeşti serios?

Arată ca şi cum ar fi fost trimis în acest plan al j post de fiinţă atotştiutoare. Eu sunt furioasă, iar en 'ăţlipe înceteze să mai vorbească despre mine ca şi cum ar ie« - Evinata, Jack! fc^

-De ce?

-Pentru că tu, spun eu, îndreptându-mi degetulspr f. lui,

nu-mi oferi nici o informaţie. Toţi oamenii fac asta. (W care să mă agăţ, ceva ce pot folosi ca să fiu persoana pe care si doresc ei. Dar tu nu trimiţi nici un semnal. Şi din acesta«^ nu primeşti tratamentul VIP, aşa cum primeşte toată lnm»a ^ că, te rog, nu te mai smiorcăi!

-înţeleg.

Mâna lui caldă şi plină de bătături îmi cuprinde încheietura şi îmi mută degetul arătător – pe care i l-am înfipt în &ţă- în dreptul pieptului. îmi acoperă dosul palmei cu mâna. Ce naiba face?!

-Te-ai gândit că deja eşti aşa cum vreau eu să fii? Câ poale nu emit semnale pentru că nu trebuie să schimbi nimic?

Pufnesc. Iată-l, e acel Jack pe care ,am ajuns să-l cunosc? săd dispreţuiesc....

-Da, cum să nu! :

-Te întreb din nou, spune el pe un ton ciudat de blând, ceP
s-a întâmplat, Elsie? <■■■-■ ' j(

- Vorbeşti serios? Ce mi s-a,.., mă bâlbâi eu, iar ®âna ^ în continuare în mâna lui şi îmi înalţ bărbia, drept p®"* feţele noastre se apropie. *Uite* ce mi s-a întâmplat>Jack mai bine de şase luni, m-am dus să mă întâlnesc P®W.>t data cu familia iubitului meu. Poate că nu suntem ® a"e •

venit neinvitată la nunta regală. îi pune întrebări fratelui său fiindcă are impresia că sunt inferioară şi nedemnă de atenţia lui* e poartă cu ostilitate şi suspiciune de fiecare dată când suni prin preajmă. Cred că putem fi amândoi de acord că, dacă ar ,vea ocazia, m-ar schimba *de mi-ar merge fulgii]*

Ultimele cuvinte le rostesc mai agresiv decât intenţionasem, dar nu contează. Acum sunt nervoasă, iar furia îmi creşte exponenţial în timp ce mă uit la Jack, care dă din cap cu mişcări lente, ca şi cum s-ar gândi la ce am spus. Apoi el rosteşte pe un ton sentenţios:

- Ei bine, asta ar fi *o* interpretare!

Eman căldură sub strânsoarea palmei lui. Aceasta îmi încălzeşte stomacul, iar valul acela de fierbinţeală îmi urcă pe şira spinării, aducându-mi aminte de cât de aproape am ajuns să fim unul de altul.

-Astea sunt faptele, şuier eu.

-Eştifiziciană, Elsie! N-ar trebui să azvârli cuvântul „fapte” cu atâta lejeritate, fiindcă trăim într-0 lume în care există mecanica cuantică.

-Şi atunci, care e interpretarea fa?

Mult timp nu spune nimic, ca şi cum şi-ar aduna gândurile sau ar încerca să se hotărască dacă merit să-şi irosească vorbele pe mine. Apoi ceva se schimbă. Aerul din încăpere devine mai greu. Mărul lui Adam al lui Jack devine proeminent, iar el îşi «ţinteşte privirea la mine şi începe să vorbească:

-Acum mai bine de şase luni, m-am dus la o zi de naştere în Emilie, aşteptându-mă la aceeaşi seară mizerabilă de care aveam Parté dé obicei. M-am dus numai pentru fratele meu, fiindcă nevoie de numai două degete ca să număr rudele de care-mi P”*. iar de el îmi pasă: De obicei stăm împreună, dar cina asta e fratele meu îşi aduce o parteneră. O femeie despre care n-a vorbit niciodată – ciudat, de vreme ce noi doi stămd. aproape în fiecare zi. Familia, mai ales mama lui, e încăJ^

Strânsoarea lui Jack se transforma. Devine mai delicatl 5 tde mele sunt în continuare pe pieptul lui, apăsându-j Inima mea a început să bată într-un ritm sacadat, alert.

Jack vorbeşte în continuare!

-Fata asta e frumoasă. Sunt multe fete frumoase pe

lUD)e. dacă-ţi vine să crezi, ăsta e un lucru pe care nu-l observ în Jj normal, dar de data asta sunt mai atent decât aş fi în mod 0|T nuit. Cineva îl cheamă pe Greg înainte ca el să aibă ocazia să ^ prezinte fetei. Dar o urmăresc în timp ce atinge placa de Goa bunicii mele şi ridică o piesă ţinând-o în modul tradiţional, între degetul mijlociu şi arătător. G urmăresc în timp ce-şi strecoară o bucăţică de brânză în gură. La un moment dat, sunt aproape sigur că face o glumă pe baza principiului lui Heisenberg, pe care nimeni altcineva în afară de mine n-o înţelege. Iar apoi, după ce se întoarce fratele meu.,, atunci începe. Fiindcă o urmăresc în timp ce se interpune între el şi familia mea, într-un fel în care eu n-am reuşit niciodată. Şi crede-mă că am încercat. Mi-am petrecut treizeci de ani din viaţă străduindu-mă să-l protejez de prostiile lor, iar fata asta pur şi simplu o face. Nu l-am văzut niciodată atât de... fericit nu e cuvântul potrivit, dar pare relaxat. Şi pe măsură ce trece timpul, nu pot să mă abţin din a o privi, şi-mi dau seama de ceva: e foarte vigilentă. întotdeauna gândeşte cu două mişcări înainte. Anticipează nevoile celorlalţi, ca şi cum oamenii ar fi ecuaţii care trebuie rezolvate în timp real. E cew
subtil, dar de necontestat şi... . ■

Ridică din umeri şi se scarpină la ceafa cu mâna liberi- ^ şi cum ar fi derutat. Simt o apăsare pe piept, aerul din pH»ân11 • mei e ca plumbul. 1

Apoi Jack îi dă înainte: ^

^ „ Seafa aceea * măbag 111 Pat Nu p0tf ÎS decât dupa ce recunosc faptul că sunt gelos. Sau ^ o combinaţie între astea două. Fratele meu se aşafa la **

afe secrete, iar noi suntem apropţaţi, aşa că nu sunt obişnuit cu asa ceva. Iar ^a... poate că e vorba de cât de potrivită e pentru Isoana la care ţin cel mai mult. Poate că mie îmi place un Anumit gen de femeie şi întâmplarea face ca ea să fie exact genul ăsta. Dar... ei bine, sunt interesat de ea mai mult decât îmi aduc aminte să fi fost interesat vreodată de cineva. De oricine. Am nişte sentimente... complicate, dar fac tot ce îmi stă în puteri ca să mi le Înăbuş. Ca să mi le scot din minte. Pentru scurt timp, reuşesc. Dar apoi vine Ziua Muncii. Fata îmi leşină în braţe, fără nici o explicaţie. După care se comportă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi se întoarce la personalitatea aia schimbătoare a ei. însă mă imploră să nu-i spun lui Greg, iar asta mă face să mă întreb dacă relaţia lor e trainică.

Vocea lui Jack devine mai scăzută, mai profundă. El începe să privească în gol, ca şi cum s-ar retrage în sinea lui. Mâinile trebuie să ni se fi mişcat, pentru că palma mea e aplatizată de a . lui. Mă întreb dacă e conştient de asta. Mă întreb de ce nu mă retrag. Vorbeşte mai departe:

-Iar atunci îmi dau seama ce mare nesimţit sunt. Pentru că, în mod evident, fata e potrivită pentru fratele meu, dar sunt uşurat că s-ar putea ca relaţia lor să n-aibă un viitor. Şi mi-ar plăcea să mă mint singur şi să-mi inventez o scuză întemeiată, dar adevărul e că simt asta pentru că sunt un nesimţit. Pentru că o vreau pe fată pentru mine. Vreau să... să mă ia naiba dacă ştiu ce vreau! Vreau s-o scot la cină, să mă asigur că e relaxată, să mă asigur că nu simte că trebuie să gândească cu doi paşi înainte. Vreau să ştiu de ce ştie cum se ţin piesele de Go. Şi vreau foarte, *foarte tare* să. . . ei bine, o să te scutesc de detaliile grafice. Sunt ^gur că-ţi poţi imagina!

■-

Are zâmbetul discret şi mâhnit. Stomacul mi s-a strâns, s-a înnodat de-o mie de ori. Sunt înfierbântată. _

- Cea mai bună abordare e s-o evit. Nu mă deranjează sa îipsesc de la întâlnirile de familie, iar fratele meu nu vorbeşte Codată despre ea. E ca şi cum ar uite de existenţa ei, ceea ce

e ciudat, pentru ca eu ma gândesc număr la ea. Pun întreb chiar dacă n-ar trebui. Am câteva vise foarte greşite ji ** re despre iubita fratelui meu. Peste o vreme, o văd di n no„, ziua de naştere a bunicii mele, iar situaţia nu s-a îmbunătăţi; Ba dimpotrivă – dar n-o să acţionez în virtutea a ceea ce sim ' O să-mi treacă, ştiu asta. Iar atunci când aflu dea nu e cinea spus că e, sunt furios – foarte furios, pentru că Greg e cel mai bun om pe care-l cunosc şi nu merită o asemenea porcărie. Dar sunt şi puţin uşurat.

Se uită din nou la mine.

-Ştii de ce, Elsie? . .

Jack e dezarmant, devastator de sigur pe eL Felul în care a expus faptele astea fără ezitare, câ şi cum n-ar putea să facă altceva decât să-şi asume sentimentele! Studiez strălucirea luminii lămpii reflectându-se în părul lui auriu şi mă. întreb de ce s-a deranjat bărbatul ăsta să se gândească la minei Şi-a dat seama de tot ce fac. N-am nici un secret faţă de el.

Simt că am muşchii amorţiţi. Dau din cap cu dificultate.

-Sunt uşurat, fiindcă oricare ar fi sentimentul pe care-l am faţă de ea, sentimentul ăsta o să-mi treacă. N-o să supravieţuiască după ce am aflat că ea a minţit. Doar că nu m-am gândit la faptul că o să trebuiască s-o urmăresc în timp ce vorbeşte despre fizică, sau că o să trebuiască să-i citesc lucrările. N-am luat în considerare faptul că o să trebuiască să-mi petrec două zile împreună cu ea şi să aflu că e..., murmură el zâmbindu-mi vag, resemnat, ...spectaculoasă.

Se aude un zgomot puternic, dar nici unul dintre noi nu- J u privirea. Suntem prea absorbiţi unul de celălalt, Pri"ş' comi»ai| ke^.reZenta momenttd ăsta dens dintre noi, pi"1 e „mm, lihnit.

Până când auzim: t

sparangÎelT' * Cemir∘ase urina atât derău după ce ai n**

^ la Greg, care e...

Deibrăcat! ţip eu. întorcând capul ca să mă uit în altă parte.

I Frate, unde naiba-ţi sunt hainele?! întreabă Jack cu glas •torit, dătinând din cap.

-Le-am pierdut Hei, îţi aduci aminte că odată am vrut să care dintre noi doi poate să urinezе cu un jet mai lung?)ack se strâmbă şi face un pas. îşi mai ţine palma peste mâna „ea doar pentru o clipă, iar apoi camera e dintr-odată rece şi neprietenoasa.

-Probabil că ar trebui..., incep eu. fr-Hmi aruncă o privire plină de gravitate.

-Du-te acasă!

-Da.

îmi găsesc telefonul, în timp ce Jack şopteşte:

-Haide să mergem la baie, bine, prietene?

Mă strecor afară în timp ce aud ceva despre „sparapipi".

No, mulţumesc.

în clipa în care uşa apartamentului se închide în urma mea, mă prăbuşesc peste ea. Inspir adânc şi mă nit la strălucirea luminiţelor de Crăciun pe care vecinii an uitat să le dea jos.

CAPITOLUL 12

COLIZIUNE (INELASTICĂ)

De la: Dupont.Camilla@buedu
Subiect:.Macbeth document de reflecţie

. Dr. Hannaday,

îmi concentrez lucrarea pe.Lady Macbeth în calitate de cea. de a patra vrăjitoare. Unele părţi din text susţin interpretarea asta-vă deranjează să aruncaţi o privire la.ceea ce am scris până acum?

Documentul e ataşat. .r.
Cu stimă, ..
Cam..- . ■ ■ . '■ -

De la;martinash3@umass.edu -l ■. , . .
Subiect cine e drăguţ

tu doctore tu foarte drăguţă tu aşaaa drăguţă

. De la:
marltnash3@gmass.edu
Subiect: Vă rog să ignoraţi

pr. Hannaway,

Colegul meu de cameră a mâncat din greşeală nişte negrese

stricate şl apoi s-a încuiat în baie, luând cu el telefonul meu

Vă rog să ignoraţi e-mailurlle pe care se poate să le fi trimis.

Salutare,
Ashton

De la: greenbermichael12@emerson.edu
Subject: Thermo paper

Amânare vă rog.

Următoarea săptămână e groaznic de plină, atât din cauza rutinei muncii de asistent, cât şi a restanţelor pe care le-am acumulat în timpul interviurilor. Nici o grijă, însă: între supravegherea elevilor la examene şi predarea miracolelor difracţiei Fraunhofer, găsesc ocazii să agonizez gândindu-mă.dacă am primit slujba, intrebându-mă când o să ştiu dacă am primit slujba, cum o să ştiu dacă am primit slujba şi cine o să-mi spună dacă am primit slujba. Vedeţi? Am abilităţi extraordinare de a rezolva sarcini multiple. E aproape ca şi cum n-aş fi un dezastru uman, jonglând cu mai multe tulburări mentale subclinice care survin în orice moment.

Telefonul devine partenerul meu fidel, ca nu cumva să

ratez vreun apel, e-mail, mesaj, un semnal de fum precum cele care anunţă, la Vatican, alegerea noului papă – în fine, *ceva* care să mă informeze că zilele mele de suferinţă s-au încheiat.

Drept care îmi imaginez următoarea scenă:

-Bine ai venit la MIT, Elsie, se aude vocea imaterială a Momeau &at a să mă ungă drept succesoarea ei..

-Faci acum parte din departamentul departy-coole, g umeş e 0 k ov, cu mâna pe burdihan.

--x-umunapeouratnan. uimind

-Am auzit că ai furat slujba lui Georgel îmi spune Jack, P n limbă de la treizeci de centimetri deasupra mea, ***z***

din acei frumoşi, improbabil-genetic ochi ai lui. H oi . .
trebui să învăţăm să ne înţelegem! °'

Degeaba. De fiecare dată când răspund la tel ef0 prezentanţi de vânzări. înşelătorii de tip phishing, ¿"'"'n. să plătesc garanţia pentru o maşină pe care n-0 am' Lu!?"1 sună ca să se plângă de Lance. Acesta, care sunăcasăseaS:C,,' de Lucas. Mama, care sună ca să se plângă de Lucas şi de?7S O dată memorabilă, când mă sună Dana ca să-mi ceară în legătură cu probabilitatea ca fraţii mei să fie de acord^î sex cu ea în acelaşi timp.^

-De ce e dintr-odată toată lumea pasionată de partidele de sex în trei?! gândesc eu cu voce tare, după care plec în ^ atunci când secretara departamentului UMass Biofizică îşi ridi^ privirea din testele pe care le arhivează.

încerc să-l sun pe Greg, dar nu-mi răspunde nici la nici la mesaje, lucru care îmi provoacă un nou motiv de tulburare: i-am ruinat viaţa. O să mă urască pe vecie. Dar nu-l pot obliga să-mi accepte scuzele, aşa că-mi sublimez energia nervoasă în verificarea e-mailului, în căutare de mesaje noi. Unhobby preaiubit, chiar dacă lipsit de roade. în inboxul meu nu apare nici o adresă MIT – doar studenţi în pragul unei crize nervoase la ora unsprezece şi treizeci şi patru de minute, miercuri seară, fiindcă au uitat dacă materia pentru test Cuprinde şi capitolul opt *(„Vă rog, vă rog, vă rog, spuneţi că nu, Ar. H.!*)*- Fiindcăe momentul depunerii dosarelor pentru doctorat, câţiva din«j ei reuşesc chiar să ajungă la şcoală în orele de program> ® ceară scrisori de recomandare. îi atrag atenţia unui stu e" ultimul an de la Universitatea Boston că a picat la curs» iar el clipeşte, derutat, şi întreabă:

-Deci, nu?! eJ)i

Joi seară, în timp ce încarcă maşina de spălat vase,'C* j surprinde încercând să deblochez ecranul cu cotul. ţ

-Ce?!

-Gata! exclamă ea, luându-mi telefonul şi strecurându-l în ,uzunar. TU Până mâine!

-Nu. Nu, te rog! Chiar am nevoie de el E păturica mea Linus!

Am o voce miorlăită şi defensivă. Ce mai combinaţie!

.Acum, când eşti pe cale să împlineşti treizeci de ani, ţi-ai ,ăsit un fetiş?

-Unce?'-

.păturde care-ţi dau o stare de linişte, ursuleţi, ştii tu. Chestiile ¿e care se agaţă copiii atunci când sunt neliniştiţi se cheamă ¿fetişuri”.

j -Şi ce stare de linişte obţii? ţ îmi aruncă o privire consternată.

1 -Nemiloasa stare de linişte a maturităţii **j** Faptul că, pentru o seară, n-am posibilitatea să pândesc reţelele de socializare ale întregului comitet de recrutare de la MIT, chiar îmi e de folos. Monica oricum postează numai despre ¿îcrări pe care le publică studenţii ei. Volkov n-a mai fost activ din 2017, când a redistribuit gluma: *Mulţumesc lui Dumnezeu că VeMfton nu stătea sub un cocotier!* George, dacă ăsta e într-adevăr fontul lui nu pune decât poze cu mâncare (ce arată enervant de Jelicioasă). Jack, desigur, nu e prezent pe reţelele de socializare. I Ceea ce e OK. Pentru că el e în mintea mea – *din plin.* Nu că jş Şti de ce. în primul rând, nu ştiu dacă să cred sau nu ceva din |>t ceea ce mi-a spus. în al doilea rând, sunt aproape sigură că iu cred nimic din ceea ce mi-a spus. în al treilea rând, el e în ţontinuare tipul care a scris lucrarea aia despre fizica teoretică I în al patrulea rând, vrea ca alt candidat să primească slujba, f* cincilea rând: nu. Pur şi simplu nu.. Şase: dacă aş crede |reo iotă din spusele lui, punctele trei, patru şi cinci ar fi în jontinuare valide,

I -Nu. Spre sfârşitul perioadei de interviuri, nu l-am mai văzut! 7 «Pun di. L. atunci când îi fee o vizită la birou.

I Zâmbeşte, mulţumit Helanca pe care o poartă are aceeaşi ^mrţă de gri ca şi părul lui.

""X
că e o idee bună să scriu

- Foarte bine, Elise! Şi cum a fost prezenta upă cum ţi-am spus? rea- ʻ
Părerile dr. L. sunt uneori cam depăşite

întreaga istorie a cer^"11'1''""*^ lichide pe un diapozitiv, cu font de 8,5, darii

-Am schimbat-o! lnt>
spunâ^

Zâmbeşte din nou, iar eu savurez faptul că l- simtă bine, dar în clipa în care ies din birou mT*1 ■ *** sentiment de vinovăţie. Pentru că l-am înşelat. Sau poT""*' * pentru că trebuie să recunosc faţă de mine însămiciu"^ atractiv, *visceral* de atractiv, într-un fel pe care nu cred^T eram capabilă să-l observ, pe Jack, cel care i-a ruinate«,! îndrumătorului meu.

Miercuri seară îmi dau seama că atractivitatea n-are prea mare legătură cu faptul că Jack e înalt şi frumos, dar că are mae legătură cu perspicacitatea lui.:

Jack mă *vede* aşa cum sunt, o păpuşă care poate că e, pânâla urmă, o fetiţă adevărată.

Şi *pentru că* mă vede, nu pot să interacţionez cu el în depM siguranţă. Iar ăsta e motivul pentru care n-o să mă gândesc li lucrurile pe care mi le-a spus. La felul în care arată. La gropiţă-^ mâna lui glisând pe interiorul coapsei mele, caldă, impla« ^ *„Elşie, ştii ce vreau să-ţi fac?"* întreabă el pe cân ochii deschişi şi dau din cap la auzul vorbelor lui în nuni ,

„O să te scutesc de detaliile grafice. Sunt sigur că-ţip°P'

^ OK, da, au existat vise. Un vis. Grafic. Detaliat.

Dar nu, nu, *nu*. Am şi alte lucruri care pot să-mi Pr°sai,ili- Săgeata timpului. Schimbarea climatică. Lipsa e,sioial tate şi de transparenţă a guvernului. Viitorul în* Am multe lucruri din care să aleg ca să mă stres se numără printre ele. -maţi3 ^

Asta îmi spun până sâmbătă seara, cân si tăţeşte'

Cduoditl mi întreb de ce nu m*am născut la începutul telului «I XVJI-I*8> lueru care-ml afectează grav posibilitatea de 0 , guler-evantal În public fl de a practica medicina pe bază '¡'lipituri, Seu În Roma antică, unde ml-af fl putut petrecezllele Inir-un ciclu de zăcut pe un pat fl de mâncat-vomltat-mâncat, Mrfeet acceptabil din punct de vedere social. Dar apoi mă bucur di experlen|e minunate, precum e IMAX fl ftlu, pur fl simplu *ştiu* ei ml-e Io» tcris să trăiesc În perioada asta. Iată răsplata pe care o primesc pentru o existenţă de stat În picioare fl fără lipitorii Clipesc ultăndu-mă la Cece, cu privirea înceţoşată după ce «m petrecut trei ore În sala de cinema. Atunci când am intrat la] film, soarele era pe cer şt ceea ce rămăsese din zăpada de săp- timâna trecută se topise, În sforşit. Acum e întuneric beznă, iar Cece prinde cu limba o nouă serie de fulgi, ca orice fraieră care s-a născut tn Florida. •

Chiar o iubesc. Destul de mult. Iar ăsta e motivul pentru care im sacrificat preţioasa mea după-amlazâ de sâmbătă În numele teilor prefăcătoriei şi am vizionat versiunea originală a faimoasei capodopere a lui Kubrick *2001: Odiseea spaţială.* O sută şaizeci de minute chinuitoare de imagini de tip wallpaper cu sistemul solar, montate pe... Vivaldi, poate?

' Cu filme ea ăsta, cine mai are nevoie de picătura chinezească?

-N-a fost extraordinar? întreabă Cece, entuziasmată.

-Cu siguranţă că a fost tn multe felurii .

Cece nu e atât de drogată cu cinematografie încât să nu-mi observe tonul

-Nu ţi-a plăcut? întreabă, tncruntându-se.

Trebuie să fiu de *COrd că s-a simţit absenţa scenei din *Dawn of Man,* în care „«inmţaseuitălaos. da! Asta el

* *î**â tn fâţa mea şi-si înclină capul. înfofolită în paltonul *ÎCCC**re Ş*isprexece ani.

-Nu ţi-, pj^

E mai uşor aşa, nu? Să nu arăţi nimănui cine eşti cu , rat Eşti expusă doar în situaţia în care eşti tu însăţi«

Pentru o fracţiune de secundă, vorbele lui Jackîmi' riftl minte precum un cântecel antrenant, care mă obsedeazâT"1111 lui nu se referă la un lucru pe care eu să nu-l fi ştiut, dar?* articulat, acel adevăr a devenit mai greu de ignorat – 0 2* bruscă de la cunoaşterea procedurală, la cea semantici

Să zicem că iau în considerare posibilitatea. Cece este, pinjL urmă, cea mai apropiată prietenă a mea. Aş putea zâmbi,'aş s-o iau de braţ, s-o trag spre gară şi să-i spun pe un ton degajat

- Nu mi-a plăcut filmul. Nici măcar n-am idee ce s-a întâmplat în el! Personajul meu preferat a fost computerul malefic şi, la douăzeci de minute după ce a început toată prostia asta, an fost pe punctul de a scoate ţiuitul pătrunzător al unui milion de cicade. De asemenea, mi-ar plăcea să nu mai văd nimic făcut de regizorul ăsta. De fapt, aş prefera să-mi petrec o după-amiazâ întreagă zgâindu-mă la portalul cu împrumutul meu pentru studii, cel care mă face să izbucnesc în lacrimi o dată pe lună. Şi daci tot discutăm despre asta: ieri ţi-am surprins ariciul în timp *ce* face» caca pe perna mea. Urmează să facă asta şi în cana mea cu ceai"

Ideea de a recunoaşte toate aceste lucruri îmi provoacă« durere în partea dreaptă. Ulcerul, probabil.

îmi strecor braţul pe sub cel al lui Gece, dar spun:

-A fost sublim! Călătoria conştiinţei omului prin univers Eventuala trecere la un nou nivel. .

E un fragment din recenzia filmului făcută de Rog® Ebert n 1997. Am învăţat-o pe de rost azi-dimineaţă. , ^

-Inegalabil! exclamă Cece, de-a dreptul entuziasmata, apoi se strâmbă. E vorba de slujbă. De aia eşti scârboasă!

-Nu sunt scârboasă. Sau sunt?

-Nm EŞti îngrijorată din cauza siujbei?

-Nu?

- Ei bine, da! recunosc eu.

Mi opreşte în mijlocul trotuarului.

,0 s-o obţii. Ai fost nemaipomenită!

Isunt-. în ceP eu să spun, dar apoi bag de seamă că Cece e ^¡dispusă de la urmărirea baletului spaţial redat cu încetinitorul, iar eu nu vreau să-i stric starea. Aşa că zâmbesc şi termin propoziţia: ...foarte optimistă.

-Poate că ar trebui să ne mai uităm la un film după ce ajungem acasă, spune ea, trăgându-mă de mânecă. La ceva uşor şi amuzant. La *Timpuri* noi[1]? Sau la *Dictatorul*[2]? Râsul e cel mai bun medicament!

- Cred că antibioticele sunt cel mai bun medicament! în afara situaţiei în care e vorba de o infecţie virală, fiindcă atunci... -Elsie!

Lucrul cel mai rău e faptul că ştiu a cui e vocea, fiindcă e tatuată pe cortexul meu auditiv într-un fel care semnifică deteriorare neurală sigură. Dar, oricum, mă întorc. Şi dau cu ochii de el. Jack.

îmbrăcat în paltonul lui negru North Face, care deja mi-e cunoscut. Cu umerii lui laţi, cu părul deschis la culoare şi cu o prezenţă pe care o simt, în mod inexplicabil, cu toată fiinţa. Ocupând mai mult spaţiu pe trotuar decât ar trebui, uitându-se la mine de parcă aş fi fantoma lui Nikola Tesla, iar faptul că m-a întâlnit din întâmplare în centrul oraşului Boston ar fi un lucru total neprevăzut, dar de apreciat.

»Rahat. Rahat? *Rahat! De ce* se află el aici?"

-Ooo ... mormăi eu, ...ăăă...l

-Se zice „Bună!", asta spui atunci când te întâlneşti cu ci- „va,Elsie!

0> Doamne, vocea lui! Zâmbetul strâmb!

^5 0re ct, recunosc eu, înghiţind în sec. Bună!

TmeS ' 61111 mut de comedie din 1936, regizat şi produs de

Charlie Îs«*6"»Dictator*- Primul 61111 vorWt al lui Charlie Chaplin,

care a fost lansat

Primul meu gând e că l-am invocat. Prin faptul că la el de patruzeci de ori pe zi – incluzând chiar si« tocmai au trecut. CUndele%

Al doilea gând: cu siguranţă că sunt blestemată «■ lucru pe care mi-l doresc e să-l extirp pe jack din y11>6lni1 dar sunt exact ca *Australopithecus afarensis* în ***2001*** *spaţială:* încercând să zburde prin stepa preistorică, cond

să fie vânat pe vecie de un monolit extraterestru. (Aşa cred? lmt aţipit în timpul filmului.) '

Al treilea gând: Jack nu e singur. Lângă el se află o femeie înaltă, cu păr lung, împletit într-o coadă, şi cu buze de un ro"u intens. în mod evident, tocmai se amuzau din cine ştie ce motiv, în momentul în care Jack s-a oprit ca să mă abordeze, ea s-a ciocnit de el şi a rămas pe loc.

El e la o întâlnire.

Cu altcineva.

Jack e la o întâlnire cu altcineva, iar eu simt că am un bolovan în stomac.

-E una dintre studentele tale? întreabă femeia, distrată. Tenul ei întunecat arată impecabil şi îmi pare cunoscută, în felul în care deseori oamenii foarte frumoşi par astfel.

- Nu. Nu chiar, răspunde Jack, fără să-şi ia privirea de la mine.

- Bună! intervine Cece, aruncându-le Zâmbetul ei cel maţ fermecător. în mod evident, Elsie înregistrează operturbam» abilităţilor sociale pragmatice, care-i sunt necesare ca sa ne face cunoştinţă. Prin urmare.,, care e numele dumneavoas stimate domn înalt?

Jack.. jiţiă^1

-Mă bucur să te cunosc, Jack! spune ea întţ*an scena, care dispare în interiorul palmei lui, iar eu mă hol ez ^ pe jumătate paralizată. Eu sunt Celeste, persoana pe o preferă tuturor celorlalţi oameni de pe lume! . j sf

- Vorbeşti serios? întreabă el, cu privirea alunec mine. Trebuie să fie plăcut!

Are În continuare o jumătate de zâmbet pe faţă, ca şi cum ■ mpiarea asta i-ar face seara de sâmbătă foarte plăcută.

* El bine, ştii tu, noi două ducem o viaţă de muncă grea. . ',rţim multă brânză. Şi tocmai am dus-o pe Elsie la *2001: Odisee« spaţiali,* care i-a plăcut la nebunie.

Companioana lui Jack, cea mai frumoasă femeie din lume, spune, Încântată:

-0, Doamnei Am fost şi noi în sală!

-Uimitor, nu?

-0 capodoperă! În ciuda comentariului lui Jack despre

pre- dictlbilitatea evoluţiei interioare a variantei spaţiale malefice a **luiSlrl.**

Jack ridică dintr-o sprânceană.

-M-am plictisit.

-*întotdeauna* te plictiseşti la filme! comentează femeia, îm- plngându-şi umărul în el. A trebuit să-i confisc telefonul şi să-l împung ca să se trezească!

-Pentru că întotdeauna mă duci la filme plictisitoare.

Ea îl ciupeşte de braţ prin palton.

-Dacă ar fi după tine ne-am uita numai la *Jackassl* -Asta s-a întâmplat o singură dată.

^ Ba o dată şi încă o dată!

Jack ridică din umeri, nepăsător. Nu mă pot opri din a mă „ita la ei, cum stau aşa, încadraţi de fulgii de nea. Nu pot să nu j>bserv ^ze^flemeaua dezinvoltă, afecţiunea evidentă a lui Jack. Ratele femeii, încleştate în continuare pe mâneca lui. Ceva tpicios şi rece mi se furişează pe dinăuntrul cutiei toracice.

'Deci, se bagă în vorbă Cece, de unde o ştiţi pe Elsie?

■ 'De fapt, eu n-o cunosc, răspunde femeia, uitându-se între- ª J*ck. 2b de unde o ştii pe Elsie, Jack?

din nou privirea aţintită la mine. a^âzut cu fratele meu. Printre... altele.

Atmosfera se schimbă instantaneu. Aerul e dej» 1 înaintea furtunii de zăpadă, dar temperatura scade*' 51 ^ aflaţi de faţă analizează semnificaţia cuvinte iorluu1^ Mai întâi Cece, care ştie că n-am întâlniri romanţ* unele fals-romantice, îşi aduce aminte când anume a au*'''1*09' dată numele de „Jack". Se încruntă şi se apropie de mine protector, gata sămă apere de cel mai recent duşmand^8'* al meu. Arată precum o pisicuţă care vrea să scuipe unto9itte Şi apoi femeia. Ea face o faţă intrigată, ce dă de înţelTs" ştieceva. •

-Eşti prietena lui Greg. *Acea* Elsie! exclamă ea, uitândn. când la mine, când la Jack, o dată, de două ori, iar apoi întin- zându-mi mâna. Am auzit atât de multe lucruri despre tine! Mi bucur să te cunosc! Eu sunt George. îmi stă mintea în loc.

-Mă rog, Georgina. Sepulveda. Dar, te rog, spune-mi .George', Are un zâmbet cald şi prietenos, ca şi cum

aş fi un prieten drag al lui Jack, pe care ea abia aştepta să-l- cunoască.

- Georgina Sepulveda, repet eu, abia auzit.

Numele ăsta deschide un sertar din creierul meu, plin cu lucrări ştiinţifice, discursuri TED şi luări de cuvânt la conferinţe. Georgina Sepulveda, tânăra revelaţie a fizicii! **Sunt** admiratoarea muncii ei. Nu mi *se pare* că o cunosc, chiar o cunosc.

-Da, eu sunt aceea. Lucrez împreună cu Jack Are mâna întinsă în continuare. Ar trebui s-o apuc, -George...! o avertizează Jack. .«d,,,

- OK, tehnic vorbind, nu *încă*. Dar încep la MIT an ^

Ce? Haide, Jack, am primit oferta oficială, am trimis gj.

semnat azi-dimineaţă, pot să fac anunţul! exclamă ea. aru«^ du-mi o privire conspirativă; care-mi face stomacul *

Eşti bibliotecară, nu? *Îmi plac foarte* midt bibliotecar”-^

Lângă mine, Cece inspiră brusc. între timp,ᵉᵁ Probabil că e o reacţie mecanică, pentru că toţi neuron ocupaţi, procesând anevoios informaţiile primit«-

Georff⁰-*

Geot&-

MTT-

Ofcrtiofidalâ.

Nn. Nu, nu, no. Simt plumb în stomac. Sângele mi se izbeşte

¿((jjnpaneşi-—

Pac un pas în spate şi, pentru o fracţiune de secundă, minimi se refugiază într-un loc îndepărtat apartamentul meu. Computerul pe care l-am lăsat pe pat Manuscrisul pe jumătate jgjactzt din computer, cel pe care aveam de gând să-l duc la bun jfiiţit, odată ce aş fi primit shijba de la MIT.

Dar nu am primit-o eu. George a primit-o, George, care e cu

Jack. Şi totul s-a sfârşit -Elsie..., începe să spună Jack, care probabil că s-a mişcat, fiindcăGeorge şi Cece an dispărut în spatele lui, ...candidaţii care n-an fost admişi sunt anunţaţi abia după întocmirea documentelor!

Dan din cap în semn că am înţeles, iar el rămâne tăcut Are ochii plini de compasiune, de tristeţe sinceră,

sfâşietoare. Nu sşwrt să-l văd.

Mă întorc încet cu spatele. Mă îndepărtez la fel de încet, abia observând trotuaruL Sau pe bărbatul care-şi plimbă câinele. Sau gropul de studenţi care mimează entuziasmul pentru o viitoare retrospectivă a filmelor hri Truffeau. Trec de ei şi mai merg puţin, Dră grabă, ca şi cum totul o să fie bine.

Da, totul o să fie bine.

Ajung la trecerea de pietoni şi aud:

-Elsie!

E Cece, strigându-mă din locul în care am lăsat-o. O ignor, totul în ordine» La naiba, am făcut ceva greşit? întreabă ^orge.

| Cece nu-i răspunde.

~Psie' haide... haide să mergem acasă!

| afere. Apoi Jack:

-Elsie, vino inapoi, te rog!

Tonul îi e la fel cum i-a fost privirea, ceea ce e pur şi ^ intolerabil.

Lumina semaforului se face verde. Inspir adânc, îmi oniph plămânii cu aerul rece şi încep să alerg.

CAPITOLUL **13**

ANIHILARE

Alerg până la următoarea intersecţie, încă puţin.

Şi încă o intersecţie.

Fulgii de zăpadă mi se lipesc de piele. Plămânii îmi sunt încinşi. Capsula mi se agaţă de banda' adezivă a dresului. Totuşi, e o senzaţie plăcută.

Nu sunt atletă. în toată viaţa mea, am alergat doar ca să prind autobuzul şi ca să iau notă de trecere la educaţie fizică, dar acum e plăcut să mă mistui astfel. Mă concentrez asupra izbiturii bocancilor de trotuar, asupra oxigenului care nu-mi e chiar suficient, asupra gustului de fier din fundul gâtului. Muşchii coapselor mi M încleştează, protestează, dar senzaţia de evadare compensează *°ate astea. Ninsoarea se înteţeşte, formând un tunel, un adă- ** care să anuleze tot restul lumii. îmi croiesc drum printr-o W de vierme, către un punct diferit în timp şi spaţiu. O alta ^'tenţă, în care nu sunt o ratată, n-o să mai petrec încă un ®tă asigurare de sănătate şi fără banii de care am nevoie ca în/*16? ca 0 nenorocită de fiinţă umană, nu-mi dezamages ătorul de doctorat şi pe **cea mai** bună prietenă şi-

Nişte degete îmi cuprind încheietura. Mă d poticnesc. Mă răstorn în faţă. Nu, nu chiar.
Nişte mâini puternice mi se încleştează pe taie şi^* ^ aşază pe călcâie, iar apoi îl văd pe Jack deasupra, coloşi[114] lucrurilor care merg prost în viaţa mea. Vreau să-mi înfi ^ în faţa lui şi să-l văd suferind la fel de mult ca mine. ?

Aş putea. Practic, suntem singuri. La sute de metri dec^ şi de George...

La naiba! Tocmai am fugit de ei ca şi cum aş fi dusă cu pluta.

. -Nu aşa trebuia să afli! spune Jack, gâfâind uşor, întimpceeu nu pot să respir. George habar n-are că tu eşti celălalt candidat. Ar fi trebuit să fii anunţată luni...

-Du-te naibii! mă stropşesc la el.

Jack e luat prin surprindere, iar eu, la fel. Nu m-am aşteptat să-mi iasă aşa ceva din gură, dar *în desperatio veritas*[1]. împărtăşim o secundă de uimire, iar apoi Jack se adună.

-N-ai avut nici o şansă, Elsie! îmi spune el pe un ton care« departe de a fi răutăcios, dar care nu e nici plin de compasiu^ ca şi cum ar şti că n-aş suporta nici una dintre variante. VoU® şi echipa lui n-ar fi votat niciodată pentru tine, fiindcă.- Mă foiesc ia jurullui, dar mă apucă de încheietură.

- *..fiindcă* întrecerea n-a fostcorectă nici o clipă. Ţi'am că George aveâ să primească slujba.-, .

- *A fost o prefăcătoriei*

- N-a fost. Ţi-am spus cât de mult am putut, fără să diri^ informaţii confidenţiale. întregul proces de recrutare a decurs *& o* manieră greşită, iar Monica a comis

o mare eroare oferindU'P
informaţii în legătură cu celălalt candidat...

- **Ei** bine, îţi dai seama că habar n-am avut cine era *în re fc tate* George!

Jack expiră zgomotos,
latini» „,n vin se afli
adevărul" În acest content, senauigm« »ta dUp crare se ^
adeyărul-
exclamâ el, iar un ful g1 se a*ază Pe obraz, chiar sub -Elsie' ,
te imediat. Elsie, n-ai avut riici o şansă!

' Înregulâ. Urăşte-mă. Dar înţelege: afost un interviu
în- "t spune el, făcând un pas către mine, iar căldura
corpului co!iC' & frigul să devină suportabil, fapt pentru
care îl urăsc.

¿/.rai P«e »u!

„ Pe naiba!

-Elsie—

-îţi dai măcar seama ce înseamnă asta pentru mine? Pentru ine... sunt Jocurile *foamei*, ediţia academică, dar pentru mine .au compromis douălucturi: viitorul, care a devenit jalnic, pre- um şi ţelul spre care am tins întreaga med *existenţă de* adult! veam nevoie de slujba asta!

-Ştiu.

-Nu, nu ştii, îl contrazic eu, punându-mi mâinile pe pieptul i şi împingându-l, dar el nu se clinteşte, ceea ce mă înfurie *la ime.* N-ai habar cum e să suferi de o boală cronică şi să n-ai igurare medicală! Să trebuiască să fii per/ect, să trebuiască să pe fază tot timpul, fiindcă toată lumea din jurul tău aşteaptă :a de la tine! Şi e *al naibii de* greu să fii perfect atunci când rezi cincisprezece ore pe zi pentru foarte puţini bani, având o jbă pe care o urăşti! Nu experimentezi nimic din toate astea, că habar n-ai cum...

-Eşti îngrozită. Eşti copleşită. Piaţa locurilor de muncă e m **mai** jalnică stare şi nu ştii dacă o să existe un post

an vu de-mă că pot să-mi imaginez... oatcursul tău lung şi -O,
serios?! Poţi să-ţi imaginez e p de bătbat
voios în domeniul academic ST EM, în ca
bogat, cis? v,ratul cu mâna.
5e apleacă în faţă. Îmi cuprinde braţul
-Crezi că treabaasta mă
bucură.
-Ai obţinut exact ceea ce ţi'« dor ■
- Aşa-i! recunoaşte el, iar expresia îi devine dură. s-
asta, o mulţime de lucruri pe care *nu* mi le-am dorit _ O,
da? Cum ar fi? Umilirea a încă unui fizician ti,
S-o instalezi pe iubita ta în biroul alăturat, ca să poţi si lfeticiau?
între ore. .. H
-Destul!
Mă retrag. Are vocea dură şi-mi Jasă exact atât timn ,a
trebuie ca să înţeleg ce anume am spus.
O, Doamne, o, Doamne! O cunosc pe Georgina Sen w îi
cunosc lucrările. Ştiu cât de incredibil de mizerabil a fo ^
totdeauna mediul academic faţă de mine, o femeie în fiii i '
tocmai i-am făcut acelaşi lucru unei *alte* femei din fizică, ujj
pe care o admir de ani întregi.
Ce naiba am făcut? Cine naiba e persoana asta dinlăuntrul
meu! îmi pare *atât* de rău! exclam, ducându-mi mâna la guri
ca să-mi înăbuş un suspin. îmi pare atât, *atât* de. rău! Nici
macat nu e adevărat. Nimic din toate astea! I-am citit
articolele. E de-a dreptul extraordinară şi—
-E în ordine.
Expresia lui Jack se înmoaie. Ca şi cum n-aş fi, totuşi,
idioata idioatelor.
-Nu, spun eu, clătinând din cap. Nu, ea nu merită nimicdrn
toate astea şi... la naiba! *La naiba!*
Gâtlejul îmi arde din cauza sentimentului de vinovăţie şi»
ceva *ce* seamănă mult cu ruşinea. Am obrajii îngheţaţi şi®-
Foarte uzi. îmi îngrop podul palmelor în orbite, darlacri e curg
în continuare.

- Elsie, e în ordine! Ai tot dreptul să fii supărată.. .
^

- Nu, *nu* e în ordine! Sunt absurdă şi nimic din asta nU' ^ Georginei. Şi, oricât de oribil ai fi, nu e nici vina ta. Eu s.; care a ratat interviul şi..spun, suspinând din nou şi ^ J(seama că, de data asta, el m-a auzit, mai mult ca sl8 trebui să mă laşi să vorbesc aşa cu tine!

Preţ de o clipă, Jack rămâne tăcut. Apoi simt cum face un ,as către mine. Nu mă atinge, dar paltonul i se freacă de trupul neu, scoţând un sunet înfundat.

- De fapt, îmi place!

îmi ridic privirea. El are un zâmbet evaziv pe buze.

_ îţi place să ţipe lumea la tine?!

-îmi place să te văd pe *tine*. în momentele în care nu încerci afli altcineva.

j Am început să sughiţ, ca un copil de trei ani care şi-ar fl zgâriat cotul la balansoarul din parc. îmi muşc obrazul ca să opresc sughiţul, dar e o bătălie pierdută. La fel ca întreaga mea

n i tâmpită.
Nu-mi pot imagina de ce! îmi plac fenomenele rar întâlnite.

| Trebuie să plec. Nu pot sta aici, ninsă, în mijlocul trotuarului. Alături de Jonathan Smith-Tumer. Bocind ca şi cum aş curăţa ceapă. Dar hohotele de plâns şi umilirea completă în faţa unui rival profesional îmi consumă întreaga energie, ceea ce înseamnă că nu pot nid măcar să plec.

i -E frig,-spune Jack, de parcă mi-ar citi gândurile. Locuiesc latinei minute distanţă de mers pe jos.

îmi trag nasul, neştiind ce răspuns ar trebui să-i dau. „Bravo ţie?” Dar apoi el adaugă: i -Vino la mine!

î Trebuie să fi avut o reacţie oarecare, pentru că el continuă: i -Nu pentru ceea ce crezi tu. Vino ca să te încălzeşti! Vreau să-ţi explic ce s-a întâmplat cu angajarea, ţ -Nu, eu... nu cred... nu!

j – O să-ţi răspund la întrebări. O să-ţi spun exact ce s-a întâmplat i-Nu pot...

jRidică mâna ca să-mi cuprindă capul, ca şi cum ar vrea să se as%mre că ne privim în ochi. Că înţeleg ce o să-mi

spună. J-Elsie, dacă te las să pleci acum, o să reiei întregul interviu în Şi o să ajungi la concluzia greşită că a fost vina ta fiindcă
n_ai obţinut slujba. Şi n-o să mă mai *laşi* niciodată să VOrb

CU Expresia lui e dureros de *sinceră.* Cum de *ştie* toate IUcril astea despre mine? Nici măcar *eu* nu le ştiu.
"k

-Poate că o să dau vina pe tine! spun eu, trăgându-mi,^ Pufneşte în râs.

- Acum te recunosc pe deplin!

-îmi pâre rău. Ştiu că vrei să mă ajuţi, dar chiar... nupot vorbi acum. Plâng, nu vezi?!

-E în ordine.

-Nu, nu e în ordine! Pentru că eu nu plâng aproape niciodată – ceea ce înseamnă că nu ştiu cum să mă opresc.

-Atunci, poţi să plângi veşnic!

-Nu. Nu... nu vreau să plâng. Şi-am lăsat-o pe Cece în... în spate. Şi trebuie să-i spun dr. L. că n-am *obţinut* slujba. Iar tu trebuie s-o anunţi pe Georgina u,.. unde anume eşti. Şi am în... îngheţat ca naiba! Urăsc oraşul ăsta, urăsc faptul că sunt fiziciană, urăsc glumele tâmpite ale lui Volkov şi...

Braţele lui se strâng în jurul meu cu hotărâre, dar şi cu blândeţe. Perfect de calde, perfect de puternice. Mai plâng o vreme, până când îmi dau seama că Jack m-a tras lângă el. Că asta e *o* îmbrăţişare. Buzele lui, uscate şi calde, sunt lipite de fruntea mea

fmcdl». tai tasta. *v**"*

-ŞşttîE În ordine, o să fie bine!

Vreau să-l cred. Vreau să mă snr- . ar mi-am dorit vreodată ceva. Vreau să ^!-n ^ ma* mu^ i lui

negru şi să fac din el propria me™* în^rop fata în Pa,t0 asta, continui să vărs pe muteşte lac^ iîaura °eagră. în loc de degetele în ţesătura mânecii lui *şi* să „riaşe, să-mi răsucesc Asta, asta e *cel mai rău.* Am ajuns la strâns de el. cea mai rea nu e faptul că Jack e martoru"^1 sacului. Iar partea nu-mi mai pasă că m-am făcut de râs în fa^tregii situaţii, ci că

Lasă-mâ sâte Încălzesc. Lasă-mi si fac atâta lucru pentru mă îmbie el.
jiâna îi aluneci şi o apuci pe a mea, iar eu îl las si mă conduc* oriunde vrea.

CAPITOLUL U

SISTEM DE REFERINŢA INERŢI

Apartamentul lui e mare, mai ales pentru zona centri i care se află. wl11

Două niveluri, nouăzeci la sută suprafaţă vitrată, spaţiu chis. S-ar putea să existe chiar şi o schemă cromatici, nuanţe de albastru-închis şi griuri calde, dar nu mi-l pot imaginape Jack folosind cuvântul „paletar”, aşa că pun pe seama întâlnirii potrivirea de culori din casa lui. Totuşi, locul e suficienţi curat şi de ordonat încât să mă facă să-mi scot automat pantofii la intrare, iar apoi să-mi târşâi picioarele în urma lui Jack pa” în bucătăria deschisă, sperând ca el să nu observe ci şoseti mele sunt asortate ca imprimeu (dungi), dar nu şi culoare?® şi portocaliu). x,

îmi doresc să văd indicii cum că ar fi în secret fan . . „Micul meu ponei”[1], sau un colecţionar pasionat de m organe genitale, dar întreg căminul lui strigă: ^

„Poate că sunt un bărbat burlac în vârstă de de ani, dar asta nu e din cauză că n-aş fi întreg ^

Pe de altă parte, poate că e burlac, dar nu e

■ *My UttU Poney* – serial de desene animate oue a avut prem^ şi care are la bază linia de jucării omonimă

stau la masa de lemn, prudentă, cu ochii aţintiţi la un bol ca fructe proaspete; observ cărţi şi printuri de articole stivuite ordonat pe insula dm mijlocul bucătăriei; spatele Ut al lui JacL o, muşchii umflându-se sub flanela verde pe când îşi face *de* lucru pe lângă cuptor, tastează repede ceva la telefon, aşază o cană pe bufet Ninsoarea se înteţeşte, fulgii imenşi * răsucesc to lumina felinarelor, iar asta înseamnă că o să-mi fie foarte greu să ajung acasă. Aş putea să chem un Uber. Totuşi, n-ar trebui E ciudat Atât, *atât* de ciudat!

Ar trebui să fiu prea devastată ca să mă simt stânjenită, dar, după cum am spus, sunt foarte bună la îndeplinirea sarcinilor multiple. Sunt capabilă să simt groaza existenţială strecurân- du-mi-se în venele mele de şomer *şi* să visez cum mă cuibăresc într-o gaură de golf, din pură jenă. Chiar mai rău, mi-e al naibii de frig. îmi înfăşor mâinile în mânecile umede de lacrimi ale puloverului, mi le strecor între coapse şi apoi închid ochii. Respir lent, profund, încă o dată.

Şi încă o dată.

Câteva secunde sau minute mai târziu, aud un clinchet de porţelan lovit de lemn. Deschid ochii şi văd antebraţul lui Jack, cu muşchii întinşi, cu firele de păr blond şi cu bucata de tatuaj care se iţeşte de sub mâneca suflecată. L-am văzut pe jumătate dezbrăcat şi tot nu ştiu ce vrea să reprezinte tatuajul ăla.

-Ciocolată caldă, spune el pe un ton blând, de parcă aş fi o pisicuţă sperioasă.

Miroase delicios, a zahăr, a linişte şi a căldură. Urmăresc câteva bezele plutind vesel pe suprafaţa lichidului şi salivez. „Ştii... încep eu, după care dau din

cap, fără să continui. Mâncarea poate fi un mare chin dacă celulele tale pancreatice ?i-au retras ambasada. îmi amintesc de ultimul, an de gimnaziu, ziua de naştere a lui Chloe Sampson, unde am dat peste cel mai minunat tort cu glazură de cremă de unt. înainte de a mânca o ’ ce‘ care au diabet (adică eu) trebuie să ştie exact ce e în el,

ca să contracareze cu doza adecvată de insula „ e într-o felie de tort cumpărat de la Costco» N Sampspn. Şi nici site-ul Costco, sau cei de la n? ?' ^iciO pentru clienţi al magazinului, pe care doamJf^ de ^ în timp ce cincisprezece adolescente lihnite « ^ fiindcă ţineam petrecerea în loc şi...

Mă rog. Ideea e că am învăţat să refuz dozele zahăr, oricât de apetisante ar fi. Oamenilor nule^^n – Mulţumesc, dar nu mi-e sete! - ^P'âcetj^

lack pune pachetul cu informaţiile nutriţiona,e n cu ciocolată. ân$<am

-Trebuie să ştii câţi carbohidraţi are? Ca să-ţi ajustezi bol^

-Ai... ăi folosit cumva cuvântul „bolus”?

- Chiar asta am făcut, răspunde el, aşezându-se chiartn&ţa mea. Până şi scaunele din casa lui par prea mici pentru el.

-Cum aşa?

- Am fost la şcoală. Ştiu cuvinte.

Pare amuzat.

- Te-ai dus la şcoală pentru cuvinte cum ar fi „centripet”, „te- bilitate” şi „adâncime optică Rosseland”. Doctorii sunt singurii oameni care ştiu chestii despre insulina bazalâ şi bolus.

- Atunci, ce noroc .pe mine!

- Doctorii în *medicină.* Şi oamenii cu diabet.

Se uită la mine o clipă. Apoi spune: „

- Sunt sigur că şi alţii ştiu. Familiile celor cu **diabet,** ne Partenerii. virea[ieb]

Are vocea groasă şi plină şi trebuie să-mi mut pn ochii lui, care mă studiază neîncetat. ,ulina>pre-

Aşa că-mi scot telefonul şi-mi verific repe e făcându-mă că nu-i simt privirea aţintită asupra ^ ^ titup^ tricoul ca să mă asigur că nu mi s-a dislocat singurei manifestări sportive în care m-ai»a ^¿gfost”1^

deceniu şi... Sincer vorbind, nu-mi aduc amin e dată când am făcut asta în faţa cuiva care nu era Cece. Vreau să-l intreb pe Jack dacă s-a informat despre diabet după ce a aflat despre mine, dar e posibil ca ăsta să fie cel mai egocentric gând
pe care l-am avut vreodată.

Am în jur de patruzeci de notificări noi, din cinci aplicaţii. Cu toatele sunt de la Cece.

Cece: Unde eşti?

Cece: Ne ducem la Starbucksul de vizavi de cinema ca să vă aşteptăm.

Cece: Te rog, spune-mi că eşti OK. Ştiu că e nasol, dar sunt alături de tine. O să ne descurcăm. O să ne mutăm într-un subsol. O să merg la mai multe întâlniri false, o să fii întreţinuta mea.

Cece: Jack i-a scris lui George şi i-a spus că eşti OK. Ea pare să creadă că Jack e de încredere, dar nu ştiu. Arată ca un stejar pe steroizi, cu o anvergură de doi metri. Măcar e fiinţă umană? . Cece: Elsie?:(

Răspund scurt, spunându-i că sunt bine, că sunt împreună cu Jack şi că o rog să se ducă acasă. Apoi îmi ridic ochii şi văd
că Jack se uită la mine. ' îmi
dreg glasul şi spun:

-Interviu incorect. Ge înseamnă asta?

Expresia! se întunecă.

■ -Asta ar insemna un interviu al cărui rezultat, nu contează h ce motiv, e hotărât dinainte. Ca atunci când se face publicitate „nor Posturi ca şi cum ar fi disponibile, când, de fapt, ele le sunt destinate anumitor candidaţi.

' Postul de la MIT a fost creat pentru Georgina?

Imt 0 împunsătură în piept.

- E mai complicat de-atât. Postul a rămas ini« ce James Bickart – un experlmentalist 8-a Pe «
doi ani. Avea, pe cât se pare, trei milioane de^^nj[1]

Chicotesc fără să vreau. • ^

- Pare destul de credibil...

- Cunoşti genul. Multă stofă cu picăţele. Mults i- credere În computere, multe păreri despre fetele c * il>- ojă, în ciuda distragerii pe care o reprezintă pentru^V'N sex masculin. Eram încă la Caltech, dar am auzit n1 0r'1' Postul ar fi trebuit să fie ocupat imediat, dar aufost'6^1 legate de buget. Apoi m-am mutat eu la MIT, cu finanţC^"'

Jack împinge mai aproape de mine cana pe careamign«'' Sunt nerăbdătoare să aud mai multe, dar iau o gurădeciocote ca să-l mulţumesc, iar căldura care mi se răspândeşte în stomac e delicioasă.

- M-am oferit să finanţez postul, povesteşte el în conţin,,,,, ca să angajăm un alt experimentalist – nu din cauza unei uripra- funde faţă de teoreticieni, dacă-ţi vine să crezi. Am fost angajat de MIT ca să consolidăm capacitatea pe partea experimentai

i Momentan experimentaliştii sunt minoritari şi voiam să avem o anume pondere. I-am spus lui George că exista un post disponibil, iar ea mi-a şi răspuns că efa interesată să candideze. Acumela Harvard, iar mediul academic din domeniul fizicii e peste tot oţ> club al băieţilor, dar.„la Harvard e *rău* de tot. Aşa că materialele şi... Ai spus că îi cunoşti munca. **După** cum ţjP^ imagina, toată lumea a ştiut de la început că ea avea să ^

îmi pot imagina foarte bine. Experimentele ei ^ disertaţie au fost piatra de temelie pentru unprogres s în fizica particulelor. Georgina e întruchiparea msP^ *¡¡of*

- Iar atunci ai făcut şi tu cerere. Monica a os a ^ ^sionată de CV-ul tău, încât a hotărât să te aduc mandării contrare a comitetului. S-a sublinia*[ca să-ţi nimic ce ai fi putut face tu în timpul intervi aVea d«i# slujba, dar ea a insistat, argumentând că e0

. excelent la Harvard şi ca ar fi putut să se hotărască să nu P0* te oferta. Oftează. Trebuie să înţelegi, chiar dacă Georgina aC ar fi fost 0 vedetă, noi doi am fost împreună la doctorat. Avem unitate de deceniu mai mult decât tine în domeniu. Jumătate de deceniu de realizări ştiinţifice, publicaţii, finanţări.

„Eşti cel mai bun candidat”, mi-a spus Monica în seara în caiene-am cunoscut.

Dar n-a fost aşa. Pur şi simplu n-a fost aşa.

-De ce Monica...?

-A făcut tot ce a putut ca să angajeze un teoretician. Şi trebuie să recunosc că şi-a folosit bine armele atunci când te-a ales pe tine drept candidat, spune Jack aplecându-se în faţă, iar eu îmi ridic ochii la el. Elsie, am fost de faţă la votul final. George a câştigat pentru că era mai calificată, dar tpată lumea din departament a fost impresionată de tine. Ceea ce nu mă miră, după ce ţi-am văzut prezentarea şi ţi-am citit articolele.

-Sigur că da, spun eu, apăsându-mi degetele pe ochi. Articolele mele!

-Suntexcelente. Şi de asemenea...

Mă uit la el.

-De asemenea?

îşi umezeşte buzele, ca şi cum ar avea nevoie de timp de gândire ca să poată articula cuvintele care urmează,

-Câteodată, atunci când le citesc, aproape că le pot auzi rostite de vocea ta. Sunt impregnate de personalitatea ta, spune el dând din cap. încetişor, ca şi cum ar şti că a spus ceva nerealist. întorsătură de frază aici, o formulă acolo...

»Mi s-a părut că noi doi am stabilit că n-am personalitaţe! sUM tentată să spun. Dar am obosit prea tare ca să mai pot fi Mc«tică, iar Jack e... foarte drăguţ. încerc să zâmbesc.

-Nu te învinovăţesc pentru că ai votat-o pe Georgina!

~ N-am votat-o. Rochii. 'M-am abţinut.

-De ce?

-D»c,MsllUG El îmi aruncă un zâmbet
– Din cauza ta, Elsie. ervat>

- Th şi Georgina nu
sunteţi ? îşi înclină capul, derutat.
O Doan,

Î» ei, mi-e mfkta, £ 6kniTcÎ8Tto7,fe*1'''
soţia
filme

-^cum înţeleg! în timpul interviului, ea a... ştiut dW IA ştiut ca eram celălalt candidat?

- Nu până acum câteva minute. N-am avut voie să-i spui care era celălalt candidat.

- Ştii tu..murmur, scărpinându-mă la ceafă, unde oi* strecoară încet căldura,... mai devreme, cândin-ampreientn ea părea să ştie cine sunt.

Jack îngheaţă – o milisecundă de ezitare – apoi w™* obişnuita-i încredere puternică, dezinvoltă.

-Am vorbit cu ea despre tine. Dar asta a înainte de interviu. I-am spus că Greg se vedea' cineva. Şi că eu aveam o problemă în legătură cu

- Pentru că nu erai de acord.«du-i®1 ^

El răspunde pe un ton răbdător, dar ferm.p ^ ^ *p*

- Elsie, înţeleg dacă nu-ţi convine ceea c p ^

te-am minţit nidodatâ
simţit atras de cineva de care n-ar

^ av ut sentimente de vinovăţie şi de frustrare. M-am confe-t

W Am un nod în gât. O întreagă încâlceală. Ceva arde şi pulsează ta stomacul meu şi n-am nici cea mai vagă idee cum să răspund, pin fericire, nu trebuie, fiindcă Jack adaugă:

-Gregavrut să se întâlnească cu tine săptămâna asta. L-am
„gat să n-o facă.

_Dece?

-Pentru că a trebuit să-i spun că n-aveai să primeşti slujba. Nu era sigur că nu i-ar fi scăpat ceva şi... plănuiam să fiu eu cel
care să-ţi explice totul.

Simt ci zâmbesc..

-Nu e un mincinos abil, nu?

- Mă mir că nu i-a scăpat ceva despre aranjamentul vostru la prima reuniune de familie.

-Aha. De fapt, era posibil să mi se întâmple şi mie. Greg e bine?

-Da, e OK. Dintele i s-a vindecat. Am vorbit despre... el. Sincer să fiu, nu m-a insultat nici pe departe atât de mult cum ar fi trebuit s-o facă.

-Norocul tău că m-ai găsit pe mine!

„Calul tău de bătaie în ceea ce priveşte nebunia umană. Doar te-am certat de mama focului în public, stând în mijlocul trotuarului!”.

Jack se uită din nou intens în ochii mei.

-Elsie, e în regulă!

Nimic în legătură cu asta nu e OK, şi, cel mai probabil, n-o să fie multă vreme de acum înainte. Dar, oricum, dau din cap b> semn că sunt de acord cu spusele lui, după care mă ridic în Picioare.

-Corect. îmi pare rău, după cum am spus deja. îţi mulţumesc că mi-ai explicat totul. Şi îţi mulţumesc pentru ciocolata dă. Ar trebui să mă duc acasă, înainte ca vremea să se strice
Şt mai mult!

El se uită pe una dintre milioanele de ferestre »1.

tului. eaPa«amţi

- Deja pare destul de urât. ■

Aşa e. Afară e o furtună în rafale, iar epuizarea provocat-o plânsul mă cuprinde acum cu totul posibil să arunc o bombă cu fum şi să dispar în via,,?* ** *8

- înainte să se facă şi mai urât! CUant'c. Se ridică şi el.

-Te conduc.

- Ce? Nu. Drumurile nu sunt sigure; O să iau un Uber El ridică dintr-o sprânceană.

- împreună cu Cece, adaug eu, verificându-mi telefonul, fo» e nevoie să te pun în pericol dacă,

Las fraza neterminată şi-mi verific mesajele.

Cece: George presupune că rămâi la Jack???? Ştie ceva ce eu nu ştiu????

Cece: Creşterea preţurilor la Uber e nebunească. George s-a | *oferit să* mă ducă, acasă, dar trebuie să plecăm acum, altfel *f zăpada o să-i blocheze maşina.*

Cece: Te rog, scrie-mi ca să mă asiguri că Jack nu-şi face cârnaţi din intestinul tău subţire.

îmi strâng pleoapele pentru o clipă şi scriu:'

E în regulă. E OK.

- Ai nevoie de un telefon nou, spune Jack cu gl*s sc" tându-se la ecranul spart.

„Am nevoie de o slujbă nouă!”

-De fapt, o să iau autobuzul.

- Crezi că autobuzele merg?

-Aşa sper, răspund, încercând să zâmbesc.

A fost drăguţ tot timpul şi merită o Elsie zâmbitoare, ne-depresivă.

-în afara cazului în care ţi-ar plăcea să mă instalez pe canapeaua ta! glumesc eu.

-Nuuu, poţi să te culci în pat, spune el pe nerăsuflate, ca şi cum s-ar fi gândit la asta de dinainte.

N-are cum să se fi gândit.

1 -Nu vorbeşti serios!

-Chiar o să schimb aşternuturile.

-Eu... de ce?

Ridică din umeri.

- A trecut ceva vreme şi chiar trebuie să le schimb.

- Vreau să spun, de ce...?

Face un pas spre mine şi simt căldura emanând din pielea lui.

1 – Pentru că ţi-e frig, Elsie. Pentru că ai avut o seară grea şi, probabil, o lună grea. Pentru că drumul până acasă nu e sigur pe furtuna asta. Şi pentru că îmi place să fiu în preajma ta.

| Probabil că ar trebui să-încerc: să cuprind cu mintea toate astea, dar sunt atât, *atât de* obosită!

| -Ai o cameră în plus?

■ – Am. însă n-am pat în ea şi, conform prietenului meu, Adam, salteaua mea gonflabilă „îţi suge fundul”.

1 -Acolo ţii scheletele de teoreticieni? j

Se strâmbă, dar nu neagă.

| – 0 să dorm pe canapea. Oricum acolo adorm în fiecare seară, ¿iţind articole de teorie.

| Poate că mă tachinează, dar mă face să râd. Mă uit la canapeaua extensibilă, care ar putea uşor să găzduiască trei bărbaţi !| fel de mari ca el şi care pare mai comodă decât patul meu din copilărie. Chiar nu sunt în situaţia să refuz ofertă, deşi fac un ultim efort.

1 -N-aş vrea să te încurc.

1 -Elsie!

Urăsc să-mi spună numele aşa. Puţin serios, am Ca şi cum ar fi trebuit să renunţ la tâmpenii, chi»,’?’’’ ^ mă bălăcesc până la gât în ele.

- Bine, mulţumesc!

- Ai nevoie de insulinâ? E o farmacie prin apr ■

Se pare că am ajuns sâ discut cu Jonathan Smith?*' proviziile mele de medicamente. O nebunie! 61 ^

- Tocmai mi-am schimbat capsula. Sunt bine.

Dă din cap şi apoi... presupun că se întâmplă! Măuiti tele lui şi îl urmez pe scara în formă de L, precum steaua ^ nică de neputinţă la care am fost redusă. încerc să-mi cum o să fie mâine-dimineaţă, după ce mă trezesc. Storc? deget un pic din pasta lui de dinţi. Coborând scările, compfr mentându-i cu nonşalanţă perna ortopedică iar, apoi aruncându-i un „Pe mai târziu!" în timp ce mă aventurez în albul orbitor al zăpezii de afară.

Trăiesc în cea mai ciudată realitate, dar panica trebuie si aştepte până când îmi recapăt energia.

- Baia e aici, spune el după ce ajungem la etaj.

Cotrobăie într-o debara cu aşternuturi, iar apoi bagă În prizi
0 lampă de veghe. Pentru mine.

Mi se strânge inima.

-Acolo e biroul meu, spune el, deschizând o uşă. Iar aia[e] dormitorul.

Jack are un pat cu tăblie, spre deosebire de alţi1 oan' au gusturi mai simple (eu). Şi o cuvertură [alb]f închise la culoare, care se asortează cu covoru,» p ^¡t! babil, puţin mai lat decât varianta King- coma#
Dominator? N-am idee, dar pun pariu că e acu Şi că tâmplarul s-a uitat bine la Jackşi a spus. vQie d e leU lD

- Pentru o monstruozitate ca tine, o să u(C unui pin Huon bătrân de o mie de ani. La rasa luntrea mea şi o să pornesc spre Tasmania.

Restul camerei e ordonat şi neaglomerat – firi boxeri atârnaţi ,, scaunul de piele de lângă fereastră, fără ambalaje de batoane dietetice pe jos. Fereastra ocupă întregul perete de est şi văd un ^gur obiect de artă: un tablou înrămat, care înfăţişează Marele Accelerator de Particule. Capacul detectorului Compact Muon Solenoid – o floare mecanică, futuristă.

E frumos. Ştiu că Jack a lucrat puţin la CERN şi poate că l-a luat chiar el...

-0 să schimb aşternuturile, spune, frecându-se de mine atunci când se duce spre dulap, şi-mi dau seama că l-am privit lung. Răspund, dregându-mi vocea:

- 0, nu! Nu sunt chiar pretenţioasă şi... e OK, oricum. Putem si dormim amândoi aici. Patul e uriaş!

E cu spatele la mine, dar văd fracţiunea de secundă în care aude cuvintele. Cu sertarul pe jumătate deschis, mişcările i se opresc brusc. Muşchii i se tensionează sub cămaşă, iar apoi se relaxează lent. În momentul în care se întoarce, are pe faţă obişnuitul lui zâmbet strâmb.

-Pare prea mult pentru tine! spune el.

Poate că e puţin încordat. Pe chip nu i se vede nici o gropiţă. -Mult? .

-Să treci de la a fugi de mine la a dormi în acelaşi pat cu mine – totul, în interval de o oră.

Roşesc şi-mi privesc degetele de la picioare.

-îmi pare rău. N-am vrut să fug. Şi... nu e ca şi cum... m-aş da la tine.

Mi-ar plăcea să par tâioasă^i indignată, «dar pur şi simplu nu simt nevoia să fiu astfel acum.

- Am stabilit că *nu-i nevoie* să te dai la mine, Elsie! Ai nevoie de nişte haine în care să dormi?

~ O, nu, sunt bine, răspund eu, dând din cap. Oricum, am co- lant> pe mine. M-am gândit că, dacă tot trebuie să fiu supusă chilului de a urmări *Odiseea spaţială,* măcar să mă simt confortabil. ' Am crezut că-ţi place filmul. ’

Mă uit la el, indignată. Jack se sprijină , încrucişate.
F lap>c"b t%

-Asta a spus prietena ta, explică el. '

-O, nu! Vreau să spun că aşa crede ea. E convinsă filmele artistice, dar de fapt nu-mi plac... PW

„Spune-i adevărul!”

Cred că Jack poate să-mi citească gândurile.

- Ştie cât de mult îţi place *Saga „Amurg”?* întreabă d arm, cându-mi un surâs plin de blândeţe. '

Râd, epuizată.

- în nici un caz! Crede, cel mult, că îmi place la modul ironic.

-La modul ironic?

- Îhî. Ştii când îţi place ceva pentru că e prost şi poţi să-ţi baţi joc?

El da din cap în semn că da.

- Pentru asta îţi place *Saga „Amurg”?*

-Nu ştiu, răspund eu, aşezându-mă pe marginea saltelei şi apucând marginile moi ale cuverturii. Nu cred,'nu, adaug, în timp ce reflectez. îmi plac poveştile simple, directe, cu personaje dramatice şi cu mize incredibil de mari, adaug, **surprinzându-mă** puţin pe mine însămi. De asemenea, îmi place să-mi imaginea că Alice şi Bella o sfârşesc împreună după ce se termină filmul-

-înţeleg. r

Ca de obicei, el pune într-un dosar mental noile informaţii pe care le-a obţinut despre mine. Apoi scoate de sub pernă nişte pantaloni de trening şi un tricou şi se îndreaptă spre uşă.

-Dacă te răzgândeşti sau dacă ţi se face frig, caută pe aici[1]-
O să găseşti ceva de îmbrăcat.

- îmi dai permisiunea să cotrobăi prin dormitorul tău? Ca şi cum n-ai avea nimic de ascuns?

Ridică dintr-o sprânceană.

- Ce aş putea avea de ascuns?

deu, ridicând din umeri. Uh vibrator în formă ,„?

viagt, Un jurnal cu lacăt roz. Prezervative

astea n-ar merita as„cuns, spune el,
care e, **. ei) omUl cel mai încrezător în sine din
întreaga la parter dacă ai nevoie de ceva,bine?

închide cu un clinchet stins, şi iată-
mă. îdMmitorul lui lack Smith-Turner.
Singură cu pernele lui, cu tabloul de la CERN şi, probabil, ¡¡taţii disecaţi a.doisprezece terorişti. Plus o tonă de zăpadă
jjte cade din cer.
Opuri repede la curent pe Cece în legătură cu nivelul de nebunia care a ajuns viaţa mea, iar apoi mă strecor sub pături pe ceea M sper că nu e jumătatea de saltea a lui jack, gemând de plăcere.

„Am o saltea foarte tare. E grozavă pentru sănătatea spatelui." CUai are, şi e perfectă. Mă relaxez imediat, înfăşurată în pătură ţi tatr-un iz plăcut, despre care nu sunt pregătită să recunosc că edluijack. Aş putea sta aici pe veci. Aş putea să mă baricadez ţi să nu mai suport niciodată consecinţele eşecurilor mele.

Cece răspunde: Asta e atât de **ciudat????** Dar **noapte bună???** Observ că bateria telefonului a ajuns la doisprezece la sută. Mă **nit** iu jur după un încărcător. ÎStu găsesc nici unul şi apoi observ noptiera.]ack mi-a dat voie, nu? Aşa că deschid sertarul, pregătită P»tru... nu ştiu pentru ce. Inele pentru penis..Degete tăiate. un exemplar al romanului Revolta lui Atlas de Ayn Rand. Dar interiorul sertarului e surprinzător de banal:

¿lanternă **şi câteva baterii,** monede şi o bucată a a

pe care nu pot să n-o ridic. , „t„MădeGo şi

E o fotografie polaroid. Neclară. în c"eaPa ^ vede impede. t4Uva oameni adunaţi în jurul ei. O sing . reguiate, care se O fată cu păr castaniu deschis şi cu

încruntă la aparatul foto şi---

Fotografia a fost făcută la ziua de na«

Jocul se termină cu remiză, Izzy ţipă la of'rea ^ toţi membrii familiei Smith se întorc spre eT * *4b*Î5 Cu excepţia celui mai înalt. Care se uită în conţi numai la mine, cu un zâmbet discret pe faţă, atela«>iit,**

- Of..şoptesc eu, habar neavând către cine Mă sprijin dfe pernă, uitându-mă la poza dintre demrf Cu luminile în continuare aprinse, mă gândesc la faptul că?' tea mea încruntată se odihneşte în sertarul lui Jack.

Adorm în câteva secunde şi nu visez nimir

Atunci când mă trezesc, ceasul arată ora trei şi patruzeci şi şase de minute. Prunul meu gând conştient e că n-am obţinut slujba. Am ratat.

S-a întâmplat.

Sunt prinsă în scenariul cel mai prost.

Scena în care am aflat asta de la George mi se învârte în cap timp de câteva minute, fiecare reluare subliniind un alt detaliu umilitor.

Am fugit în mijlocul discuţiei, ca un copil.

Am lăsafo singură pe prietena mea cea mai apropiată, mijlocul furtunii.

Am spus nişte lucruri îngrozitoare şi neadevărate.

Nu iau hotărârea de a mă duce la parter, dar o fac, totyp- Odată ajunsă acolo, îmi dau seama că mă aflu în locul potrivi • Luminile sunt stinse şi încă ninge, dar din stradă pătrunde su ficientă lumină ca să disting Contururile lucrurilor. Contur[11] lui Jack, care stă pe spate, culcat pe canapea, cu o pătură subţi peste picioare. Are ochii închişi, dar nu doarme. Nu-mi dausea ma cum de ştiu asta, dar ştiu. Şi el ştie.că ştiu, pentru că atun° când mă apropii, nu se mişcă, nu deschide ochii, dar întreabă. – Ai nevoie de ceva?

Are vocea răguşită, ca şi cum ar fi dormit la un moment dat- -Nu, mint eu.

r stie- Jack ştie *totul*

dar nu complet. Pentru că Îngenunchez lângă gunt «*•**. ja câţiva centimetri de al lui, şi îl întreb: să-ţi sPunceva? »

' hide ochii. în sfârşit- Se uită la mine şi probabil că am părul ■ *soni* sigură de asta, dar trebuie să-i spun ceva. Şi o fac: ^i--- ceeaC® am SpUS deSprC Geor8e>ca a Primit slujba Ja d e iubită sau prietena ta, ori că asta s-a întâmplat din ^dna unei ciudate intrigi politice... n-a fost corect din partea ^ A fost detestabil. Şi nu cred că aşa s-a întâmplat. Şi,.. şi a **fost** îngrozitor din partea mea să...

-Elsie! răspunde el cu voce egală şi profundă. Hei, e în ordine! Dejaţi-ai cerut scuze.

Nu înţelege.

-Ştiu, dar dintre toate lucrurile care s-au întâmplat astăzi, ista pare cel mai de doi bani. Şi nu pot controla deloc anumite specte ale vieţii mele – dacă o să am sau nu asigurare medicală au dacă o să-mi pot plăti chiria – dar pot... *pot* controla felul în are reacţionez. Aşa că-mi pare rău pentru ce âm spus. Despre ieorge. Şi despre tine. Şi... oamenii îmi fac asta tot timpul. în ltimul an de doctorat am primit un premiu stupid. A doua zi, unei când am intrat în sala de recteere a studenţilor, colegii iei au spus că am primit premiul ăla numai pentru că eram fe- e'e Şi... m-am simţit ca naiba şi chiar *n-am considerat* căaveau reptate, dar, pentru o clipă, n-am fost sigură, pentru o c ipa ei '-au făcut să mă îndoiesc de mine şi. •• nu vreau să fiu ca *ei,*

lack se mişcă, iar apoi face ceva ce nu înţeleg pe dephn. E Hait! • *ane* canapea- *întinsă*

Cumva, mă trage însus. Şi. ^Mrbfa 1«. braţele lui

mă ngă el. Capul îmi e adăpostit su

înconjoară, pulpele ni se împletesc. Deschid *o* ceva de genul »Ce naiba?” sau „O, Doamne?)” *fa* **sS s pin un cuvânt. nU scot«ici

în schimb, mă cuibăresc mai bine.

- Nesimţiţi! spune el.

încă dorm. E un vis. l/n *coşmar. Un amestec.*

-Cine?

- Oamenii cărora nu le-a convenit că ai câştigat Premiu)

Ar trebui să-i *reclami!*

„De unde ştie el că tocmai despre premiul ăsta vorbeam)*

-Pentru ce? întreb, lipită de gâtul lui.

E cald şi miroase frumos. A somn. A curat. Â bărbat. Ca ţi cum el ar putea cu uşurinţă să-mi schimbe *chiuveta, si* salveze pui de pisică blocaţi în copac, să stingă un foc.

- Pentru că sunt porci? vreau eu să ştiu.

- Da. Deşi departamentul *de* resurse umane ar numi-o »discriminare pe bază de sex” şi „constituirea unui mediu *de lucru* ostil.

-Nu-i atât de simplu, bâigui eu.

-Ar trebui să fie! stăruie el.

Bărbia i se freacă de părul meu de fiecare dată când vorbeşte şi-mi aduc aminte cum a fost atunci când am încercat să-i povestesc dr. L. ce mi se întâmplase. *El* m-a consolat, dar a spus, ţ asemenea, că ar fi fost mai bine să uit ce s-a întâmplat şi să-®* concentrez energiile pe studiul fizicii.

- *Tu ce* ai face dacă studenţii tăi ar spune aşa ceva? întreb «»• -M-aş asigura că n-o să mai aibă nirfrwfotă o carieră în fiz><& Cuvintele reverberează de pe pielea lui, pe a mea, şi ftiu c* vorbeşte serios. N-am nici o îndoială. *Şi plâng din* nou, *<» 0* tâmpită de fântână de la

Versailles, iar el mă ţine mai strâns- impletindu-şi picioarelecu ale mele. Degetele i se încâlcesc iu părul meu de la ceafă şi mă trage mai tare spre e), proteiându-®* de frig şi de tot răul din lume. ^ ,

ur, trăgându-mi nasul,.. .vreau să am po-

P^"tero^ce am începUtı Teoria mCa moleculara a meu. Poate că în mod

deliberat

& pune, cu un oftat care-i înalţă pieptul masiv:- [1] tocă! nu.0 să fie bine, Elsie, îţi promit. [li]ooate Să promită, adică. Nu există surse de încredere, J^icunoscute. Suntem într-un ocean al incertitudinii de

^-pTate că eşecul ăsta o să stea la originea carierei mele **infracţionale.**

Chicoteşte.

-Ba n-o să stea.

-De unde ştii?

-Pentru că nu aşa evoluează personajul tău, Elsie! Necazurile de acum sunt doar... un hop în drumul personajului.

Râd printre lacrimi, lipită de gâtul lui jack. Trebuie să mă întorc sus. N-am dormit niciodată cu nimeni, nici măcar n-am hat în considerare să fac asta. Nu-mi pot controla mişcările în somn – dacă mă mişc prea mult, dacă sforăi sau ocup prea mult kc? Elsie care înhaţă pătura e o variantă pe care nimeni nu Şi-o doreşte. Dar cu Jack n-am nimic de pierdut, nu-i aşa? Am depăşit faza asta. ,

-Nu-mi vine să cred că te-am trezit la patru dimineaţa şi că nu m-ai ucişi -De ce te-aş ucide?

-Pentru că e târziu.

-Nuuu... Îmi cam place.

frecvente!

- Nu-i vorba de asta, răspunde el, iar eu cred că s-ar putea să fie pe punctul de a adormi. Asta... se potriveşte la fix cu o grămadă de fantezii ciudate pe care le am legate de tine.

îmi aduc aminte de fotografia din sertarul noptierei şi de faţa serioasă pe care a avut-o atunci când ne-am aflat în apartamentul lui Greg. Respir acelaşi aer cu /aclc Smith, dar nu mă simt ameninţată şi nu mi-e teamă.

De fapt, sunt doar consolată. Mi-e cald şi stau confortabil.

- Fanteziile astea includ vibratoare uriaşe cu tentacule?

Şi eu casc. Sunt pe punctul de a adormi.

- Normal, răspunde el, iar eu îi pot *auzi* zâmbetul ironic. Şi chestii mult mai ciudate de-atât.

-Joc sexual pe roluri, cu lăptărese?

-Mai nebunatic!

- Chestii păroase, nu-i aşa?

-Ai vrea tu!

- Trebuie să-mi spui, altfel o să-mi imaginez necrofilie şi cadavre ciopârţite.

- în fanteziile mele cele mai ciudate, Elsie.,., spune el, întor- cându-mă până când curbele şi unghiurile ni se îmbină perfect, după care îi simt buzele pe tâmple, ...în acele fantezii tu îmi permiţi să te ţin sub observaţie. Iar atunci când depăşesc orice limită, îmi imaginez că, de asemenea, mă laşi să am grijă de tine.

Asta chiar sună ciudat.

-De ce?

-Pentru că sunt convins că nimeni n-a mai făcut asta până acum.

Adorm cu capul cuibărit în curbura gâtului lui Jack, între- bându-mă dacă s-ar putea să aibă dreptate.

CAPITOLUL 15

TRANSFER DE CĂLDURA

Nu există draperii şi mă trezesc prima.

Lumina dimineţii e orbitor de albă, dureroasă precum muşcătura unui milion de şobolani-cârtiţă golaşi care mi-ar ronţăi globii oculari. Judecând după ritmul lent, pufăit, al respiraţiei din ceafa mea, invazia asta de lumină e ceva cu care Jack s-a obişnuit.

Mă simt odihnită. Sunt cuibărită într-un loc călduţ şi confortabil. La un moment dat în timpul nopţii, trebuie să mă fi răsucit în braţele lui Jack, fiindcă am spatele lipit de pieptul lui. Are mâna sub tricoul meu şi şi-o ţine intinsă peste ombilic, atin- gându-mi capsula cu degetele, dar nu într-un fel dubios, sexual. Doar vrea să mă ţină aproape, ca să încăpem amândoi sub pătura hu. Ar trebui să mă simt ca şi cum aş sta într-o apă în care inoată piranha, dar totul funcţionează cumva, şi...

Poate că e puţin sexual. Pentru că ceva *foarte* fierbinte, foarte, *foarte* tare şi foarte, foarte, *foarte* mare, se lipeşte de fundul meu.

Probabil că Jack are nevoie să meargă la WC. Nu-i aşa că bărbaţii se excită dimineaţa, atunci când simt nevoia să meargă la WC? E o erecţie de pipi. O pirecţie. Asta trebuie să fie.

Totuşi, ar trebui să plec.

încerc si mă strecor de sub bicepşii lui uriaşi, dar, deşi doarme, el Îmi rezistă. Inima Îmi bate cu putere în *momentul Iu* care Îngână ceva În ceafa mea, În timp ce degetele lui Îmi apuci şoldul, Acea *chestie* dură se

Împinge În mine, Încercând să st cuibărească intre fesele mele. Icnesc.

-Miroşi atât de bine, Îmi mârâie Jack În ceafă. Dintr-odată, eman căldură, jenă şi Încă ceva, ceva nou, pd-satoriu şi neobişnuit. Mă zvârcolesc în jurul acestui sentiment O, Doamne! Asta e... Sunt *excitată*? Abia dacă e treaz şi pon pariu că are impresia că sunt confidenta lui sau femeia cu careta culcat ultima dată, oricine ar fi ea, şi sunt aici şi sunt excitată şl..

- Elsie..., aproape că geme el.

Braţul i se încleştează în jurul mijlocului meu, iar apoi i se relaxează dintr-odată.

Doarme în continuare profund. *De data asta, mă strecor firi* să mai întâmpin rezistenţă. Alerg la etaj, roşie la faţă ca o pătlăgică, iar el continuă să respire regulat •

E OK. Dar e cam dubios să mă gândesc la episodul de adineann, din moment ce Jack doarme dus. în baie, mă spăl pe dinţi (aha, cu degetul), mă spăl şi pe faţă, după care îmi iau telefonul şi o asigur pe Cece că n-am fost victima traficului de sex.

Inboxul meu e plin de e-mailuri. PrincipaluL-

De la:
melaniesmom@gmail.com
Subiect: Melanie

Melanie e un om bun şi n-a avut intenţia de a copia eseul de pe internet, aşa mi-a spus, iar eu o cred, fiindcă eu am crescut-o şi sub acoperişul meu nu acceptăm minciunile.
I s-a înscenat totul (colega ei de cameră vrea să se răzbune pe ea, de când cu incidentul legat de cupa menstruală).
Vă rog să-i permiteţi fiicei mele să depună un nou eseu.
Mama lui Melanie

Oftez de două ori, după care, din cauza stresului,

cotrobăi în dulapurile lui Jack. Dacă aş găsi nişte Rogaine, nişte medicamente antifungice sau deodorante puternice, asta poate că l-ar Bniani7a, dar nu găsesc decât pastă de dinţi (cu salicilat de metil – dezgustător!) şi săpun. Aşa că mă las pe spate pe marginea căzii de baie şi petrec o perioadă nedeterminată gândindu-mă la o modalitate de a-l anunţa pe dr. L. că am eşuat.

L-am dezamăgit

După ce reuşesc să mă târăsc la parter, îl găsesc pe Jack învâr- tindu-se prin bucătărie, cu telefonul înfipt între umăr şi ureche, râzând pe înfundate şi spunând:

- ...având în vedere că stai trei zile, putem...

Se întoarce. Mă observă stând la baza scărilor, iar zâmbetul îi dispare. Da, sunt în continuare îmbrăcată cu tricoul Northeastem în care am dormit şi, da, mâinile îmi sunt înfundate în cardi- gan, şi, da, nu mă pot abţine din a-mi sprijini o labă a piciorului peste cealaltă.

În mod evident, sunt deosebit de sexy, ce să spun!

-Acum trebuie să închid. Ne vedem săptămâna viitoare!

lack îşi pune telefonul jos, iar apoi împinge o cană de cafea pe Matul insulei de bucătărie. Cafeaua e pentru mine, presupun. Ceea ce înseamnă că n-am altceva de făcut decât să mă duc la el şi să mă aşez pe scaun.

Pare puţin descompus, are părul ridicat la spate, ţepii din barbă puţin mai lungi decât aseară, umerii şi braţele îi umplu tricoul uzat, dar are acelaşi aer. Amuzat Sigur de sine. Deloc deranjat Aştept să spună ceva despre faptul că am dormit împreună. *Noi. Am. Dormit. Împreună.* Dar nu pare să vrea să fie nesimţit.

-Hei! exclamă eL

Pirecţia (termenul ăsta mai are de aşteptat până să devină -maică înregistrată) s-a dus. Cred. Nu prea pot să văd. Probabil că Jack a folosit baia de la parter şi...

»Nu despre asta e vorba, Elsie! Concentrează-te!”

-Hei! răspund eu.

Iau o gură de cafea – dezgustătoare, aşa cum e cafeaua. îmi pun cana jos, deschid gura ca să-mi cerscuze dă nou pentru seara trecută, pentru starea lumii, pentru aglomerata atomilor care îmi modelează existenţa, când el spune:

-Pot să-ţi pregătesc micul-dejun?

-Păi..., murmur, dând din cap, în timp ce stomacul îmi eh», răie. Sunt bine. Eu...

- Pot, te rog, să te privesc în timp ce mănânci ceva? O să fie un lucru bun pentru sănătatea mea mintală.

Puf! A făcut gropiţa în obraz.

O să trăiesc această zi aşa cum e: marinându-mă într-o băltoacă de jenă.

- Dacă ai avea o bucată de pâine *prăjită, ar* fi grozav! Mulţumesc!

Dă din cap, bagă în toaster o felie de pâine cu cereale şi apoi îmi pune o întrebare *foarte* ciudată:

-De ce nu eşti cercetător cu normă întreagă?

Clipesc.

-Ce?!

-Ţi-ai dat doctoratul, iar apoi ai trecut direct la gradul de profesor asistent. Cei mai mulţi oameni încearcă să se strecoare pe un post de cercetător cu normă întreagă în calitate de postdoc, mai ales atunci când nu sunt pasionaţi de profesorat.

După ani de ziie în care l-am auzit pe dr. L. vorbind despre Jack, e suprarealist atunci când *Jack* aduce vorba despre dr. L., oricât de tangenţial ar fi..

-M-am gândit la asta, dar n-au existat posturi în zonă. Teoreticienii nu înoată în finanţări...

- Dar ai luat în considerare alte locuri? Vrei să rămâi în zona Bostonului?

-Da. Ei bine, nu vreau, dar aşa ar. trebui. Pentru *familia* mea.

- Sunteţi apropiaţi? Au probleme de

sănătate?

-Nu. Şi nu. Doar că mama mea *şi/rafii* mei sunt...

.Nişte nesimţiţi. Nişte nesimţiţi incredibili. Ca mine”, gândesc eu, drept pentru care spun:

-Nu pot pleca.

Dă din cap. Ca şi cum n-ar înţelege pe de-a-ntregul, ca şi cum iar Înţelege prea mult.

' – Îţi dai seama că setul tău de abilităţi ar fi interesant pentru j o zonă ştiinţifică mai largă decât cea a teoreticienilor, da? Munca ! ta e pe deplin tranziţională. Fizica experimentală s-ar lupta ca să te aibă în echipa ei.

Totuşi, n-au făcut-o. Dr. L. a întrebat mult în jurul lui, dar nimeni nu s-a luptat ca să mă obţină. Nimeni nici măcar n-a argumentat politicos refuzul de care m-am izbit.

-Cine, de exemplu?

Se uită în ochii mei puţin prea mult timp şi... cred că înţeleg. -Nu, spun eu, dând din cap. Nu!

!i zvâcneşte gura.

-Eu am finanţările.

-Nu.

-Şi nevoia. ■ .

-Nicivorbă!

Zâmbeşte cu toată gura. Ca şi cum aş fi centrul lui personal de distracţie, amuzându-l cu 4K şi cu Dolby Surround.

- Am putea să negociem salariul.

- Nu. În nici un caz. Na N-am de gând si lucrez pentru tine. -De ce?

-N-o să-ţi corectez lucrările şi n-o să-ţi aduc cafeaua...

-Am trei asistenţi, spune el uitându-se cu subînţeles la cana mea de cafea, care a rămas plină. Şi aş fi fericit să-ţi aduc eu *ţie* cafeaua... Nici măcar nu-ţi place cafeaua, nu?

Mă foiesc pe scaun.

-Eu...

- O, Elsie! exclamă el dând din cap, prefăcându-se dezamăgit şi luându-mi cana din faţă. Am crezut că eşti mai presus de a te strădui să nu-mi răneşti sentimentele!

- Ai fost foarte drăguţ cu mine aseară şi.... murmur eu, d*. gândù-mi glasul. Oricum, nu pot să *lucrez* pentru tine. -De ce? -Pentru că eşti Jonathan Smith-Turner... şi aproape că mi-n" distrus domeniul profesional. ' „Iar dr. L. m-ar ucide”, mă abţin eu din a adăuga, dar tot simt o împunsătură de vinovăţie. Jack ridică din umeri, aşezându-mi în faţă un pahar de apă şi o felie de pâine prăjită. – Bine. Dezamăgitor: Dar asta îmi dă mână *liberi si te* întreb altceva.

-Ce să mă întrebi?

- Pot să te scot din casă?

Nu înţeleg imediat ce spune. Pentru câteva *secunde,* cuvintele lui plutesc precum nişte bucăţi de plută, tară ţintă, *neinteligibile,* iar apoi înţelesul lor mă loveşte.

-încerci să-mi spui că vrei... să mă omori?

Se strâmbă.

. – Te mai întreb o dată, ce ţi s-a întâmplat?

-Ai spus că vrei să mă scoţi...

-La o întâlnire.

-Ooo..., mormăi, roşindu-mă toată. Ooo..., mormăi din nou, scărpinându-mi nasuL Hmmm....

Jack ridică din sprâncene.

-Pari mai alarmată de o cină, decât de o crimă!

-Nu. Da. Adică, doar vreau să-mi spui.., de ce?

-Ştii, Încep să mă Îngrijoreze abilităţile tale de înţelegere a limbajului vorbit

Colţul gurii i se ridică, iar eu nu mai suport situaţia.

-Termină! li ordon.

-Ce să termin?

-Nu te mai *distra* pe seama mea! Nu înţeleg de ce ai vrea să... N-am făcut nimic altceva decât să ne certăm din ziua în care ne-am cunoscut! *exclam,*

acoperindu-mi ochii cu palmele.

De ce eşti dintr-odată atât de drăguţ? îmi oferi adăpost, un loc de muncă? Adică... e vreun fetiş de-al tău? Pe unii oameni îi excită sexul cu subraţul, ţie îţi place să-ţi baţi joc de mine şi...

-Uită-te la mine, Elsie!

Vocea lui mă face să fiu atentă. Jack a înconjurat insula din bucătărie şi se sprijină de ea, lângă mine. Mă bate cu degetele peste dosul palmei, reducându-mă la tăcere. Un „Vrei să taci din gură?!” tăcut.

-Ai terminat cu aberaţiile? întreabă el.

-Nu *aberez*| mint eu. Jack, crede-mă! Nu vrei să-ţi pierzi timpul cu mine.

Dă din cap, gânditor.

-Ce altceva nu mai vreau să fac?

-Vorbesc serios. în primul rând, tehnic vorbind, continui să fiu falsa iubită a fratelui tău.

-Nu ştiam că se poate. Ce drăguţ!

-Şi urăşti felul în care îmi schimb personalitatea.

-Asta n-o să fie o problemă, mă asigură el, privindu-mă cu ochi strălucitori. De vreme ce-mi place să te dau de gol.

Am obrajii în flăcări.

-N-avem *nimic* în comun. Despre ce am discuta?

-Am putea să ne petrecem două săptămâni discutând numai despre cristalele lichide. Sau ai putea’să-mi povesteşti despre *Saga Amurg'*. Despre faza ta erotică de fan a lui Bill Nye. Ar fi OK să vorbim şi despre conştiinţă. Mi-ar plăcea să ştiu la ce te gândeşti.

-îmi petrec foarte mult timp gândindu-mă la cât de mult te urăsc! spun eu fără convingere.

-Şi eu îmi petrec foarte mult timp gândindu-mă la cât de mult mă urăşti, mă asigură el, zâmbind cu blândeţe. Când a fost ultima dată când ai avut în viaţa ta pe cineva cu care să poţi fi complet sinceră, Elsie?

Oridne altcineva mi-ar fi pus întrebarea asta ar fi părut condescendentă. Pentru că e vorba despre el, pare autentică.

-Eu...

Poate ci am fost complet sinceri cu *părinţii met,pene*,* când eram foarte mici. Dar nu-mi aduc aminte nici *miatm* moment din ultimele doui decenii În care si no mi fi adapta la context. În care si nu fi simţit nevoia deamătiiain bariţcfe, ca s-o ofer pe o tavă de argint pe cea despre care credeau *ă ta* apetisantă. Au existat persoane cu care a fost mai uşor-oal hii Cece. Persoane care mi ştiau într-o mare măsuri *Cad M* Cece, din nou. Chiar şi oameni care an recunoscut acea pacte din mine ce voia si ofere plăcere şi care m-an încurajat«« opresc. Da, numai Cece a fost o astfel de persoană.

OK: Cece a fost singura. Şi-i sunt recunoscătoare. Dar duar |i cu ea, n-am fost niciodată sinceră pe de-a-ntreguL lntotdeaa mi-a fost teamă că sinceritatea absolută ar fi adu* sfârşitul prieteniei noastre.

-A trecut *ceva* vreme, răspund eu.

Jack deja ştia asta. -.

- Atunci, ai restanţe. •

Iată ceva... înspăimântător!

- Nn, spun eu cu fermitate, dând din *cap.* Îţi mulţumesc peMn ofertă, dar nu sunt interesată.

Dezamăgirea îi întunecă privirea, dar abia dacă reuşesc sâ-Bi dau seama ce se Întâmplă, când un telefon sună-al tai

-La naiba..., şopteşte et după care se uită în altă parte, răspunde la telefon şi *oftează din greu. Trebuie să plec!* creta mi apoi, Inhăţând un pulover de pe canapea. Haide si mergem! Mai întâi te duc pe tine.

Mă ridic în picioare:'

-Pot să iau autobuzul. Furtuna s-a terminat, aşa *că...*

-Elsie! se supără el, punându-şi palma pe spatele meu şi împingă ndu-mă spre ieşire.

-Nu, serios vorbind acum, Jack! Deja ai făcut atât de multe

SSS.-SSSS.SSr-

I În regulă. P°* chi*r «* l*w un Uber şl...

Obs«* cum îmi tremură mâinile şl le dă cu blândeţe deo- ca să mă încheie 1» nasturi. \Bsie,e ta regulii Nu vrei sl te scot ta oraş, spune el ajun- nasturele de sus, prilej cu care încheieturile degetelor I se gtici de bărbia mea. Măcar lasâ-mă să te duc acasă!

j*ke un şofer sigur pe el şi relaxat, chiar şi atunci când vream e proastă, cu drumurile acoperite de zăpadă şi cu m.ţm oie derapează prin apropiere. Mă afund în scaunul pe care l-a încălzit pentru mine şi-mi aduc aminte că, şofând, am virat cãndn brusc ca să evit o veveriţă şi aproape că am cauzat un erident în lanţ.

Veveriţa s-a dovedit a fi o pungă de hârtie Wendy, dar nu cutează. Sunt bună la alte lucruri. Probabil.

-Răspunde, dacă vrei! spun eu, uitându-mă la telefonul lui
fc*.

Abizâitnonstop de când ne-am urcat în maşină, sunetul de apd fiind un fragment ciudat de piesă tehno, de pe genericul sonor al buletinului de ştiri de la Postul Naţional de Radio. -Nu e un apd, mă lămureşte Jack, uitându-se în faţă. Bârâitul continuă.

'Eşti sigur? .....

-Da. E doar un şir nesfârşit de mesaje.

- îl pare ceva... urgent!

-Nu, nu e – asta, dacă ne luăm după definiţia pe care oamenii la cap o dau noţiunii de »urgent”, spune el oftând, cu 80 ** resemnat Te deranjează dacă mă opresc undeva înainte ** te duc acasă? E pe drum şi durează numai un minut!

-Nu, e în regulă! răspund eu, dar *regret* în

clipa în care maşina intră pe o alee care m,i «iy cunoscută. E... nu e...? e'„Hoţ

Jack opreşte motorul.

-Din păcate, da.

-Eu...

Oare e bine să mă aducă aici, având în vedere... iiteralm totul? Aşa că întreb: eille‹

-Vrei să... hmmm... să mă ascund în portbagaj, sau«,, de genul ăsta? -Sunt zece grade afară! Maşina o să se răcească destul de repede.

- Să mă ascund în tufişuri?

Se uită la mine ca şi cum ar fi pe punctul să mă scoată cu forţa din maşină, de vreme ce dau semne că înţeleg foarte superficial cel de al doilea principiu al termodinamicii.

-Haide! O să dureze doar un minut!

Afară e oribil de frig, iar fundul meu deplânge în mod activ căldura confortabilă *a scaunului şi* chiar ia în considerare o bancă din apropiere (una comemorativă) pe care s-ar putea aşeza, când uşa se deschide şi în *prag apare* reprezentantul cel mai nemilos, ameninţător şi glorios al familiei' Smith: MiUicent.

E îmbrăcată cu pantaloni *negri, simpli, şi cu o jachetă,* dar chiar şi într-o ţinută lejeră, prezenţa ei e intens *matriarhali-* Nu-mi imaginez să fi fost *vreodată altceva decât o femeie* nouăzeci de ani, bogată.

-Măi, măi, măi! rosteşte ea *sacadat, cu mâinile* încrucişate. Uite cine n-a murit! *

-Sunt sigură că ai!

Miilicent dă din mână.

boi ¡¡ă fie c mai marC reg 3 !

^jack mă îndeamnă să intru în foaier, punând delicat o palmă la bara spatelui meu, ca şi cum atingerile lejere ar face parte din felul în care ne purtam în mod obişnuit unul cu celălalt

. Ţi-ai făcut timp pentru mine având în vedere banii pe care

să-i moşteneşti după ce dau colţul!

° MilUfent întinde obrazul pentru ca Jack s-o poată săruta. El refuză, cuprinzând-o, în schimb, într-o îmbrăţişare din cauza căreia ea se preface că se zburleşte, deşi se vede bine că-i face plăcere.

-Ţi-am spus că poţi să te îngropi cu ei! o persiflează el.

-O să fiu incinerată.

-Am auzit că hârtia arde foarte bine.

Ea râde batjocoritor.

-Dă-i înainte aşa, şi o să-mi las întreaga avere firmei Comcast!

Se răsuceşte pe călcâie şi porneşte prin foaierul strălucitor, jack se duce după ea, netulburaţ, reuşind cumva să nu pară nelalocul lui, deşi e un munte de muşchi îmbrăcat într-un hanorac Caltech. După ce mă gândesc o clipă, mă hotărăsc să-l urmez.

E mai bine să nu fiu singură. N-aş vrea să fiu acuzată că am furat o scrumieră.

Intrăm în bucătăria în care aciim două săptămâni Jack şi-a dat seama că minţeam în legătură cu vinul. îl văd ducându-se la un dulap şi privind-o pe Millicent în ochi în timp ce deschide o uşă. Apoi scoate din dulap un săculeţ cu zahăr; îl aşază pe ®»să; îşi încrucişează braţele şi întreabă:

-Asta era urgenţa ta de viaţă şi de moarte?

Millicent se aprinde la faţă.

-Ei bine, da! Pur şi simplu *nu* ajungeam la el şi *urăsc* să

beau amară.
Mă uit la dulap. Care'... nu e înalt

pe obraz bunicii

- Mă bucur că am putut să-ţi 1' sar în ajutor }n
une foarte urgentă!

lui, Iar apoi se Iudre,pSs '""«»ıa,
seşte locul obişnuit de pe spatele meu şi mă
împilecu S"'*1 afară din bucătărie, *în mod evident pregătit de* pLateT^ -Dar dacă tot *eşti* aici, ar trebui *să stai la o* cafea/ " Jack lasă mâinile să-i cadă pe lângă corp şi se Întoarce cu fa spre bunică-sa.

-Millicent, spune el pe un ton serios, *dar amuzat, iar eu m* gândesc că obiceiul de a-şi chema bunica pe nume trebuie sâ fieo chestie a oamenilor bogaţi. După cum am mai *spusşisăptămim* trecută, precum şi în *săptămânile de* dinainte, nu trebuie sâni păcăleşti ca să petrec *timp* cu tine!

- O, Jack, dar m-am ars! De *multe* ori..

- Când a fost ultima dată când m-ai chemat şi n-am venit? -Acum trei ani. De ziua mea. Ar fi putut fi ultima meaa -Darafost?

-Ei, ce contează? filozofează ea, uitându-se, pierduta, ^ părtare. Am tot aşteptat să apară singurul meu nepot pe consider suportabil...

-Locuiamîncelălaltcapătalfării! • Tmu-

-Dar, din păcate, mă părăsiseşi. Mă abandonaseşi. e taseşi pe Coasta de Vest, În căutarea unei himere. Un rt Nobel, poate?

- Te-am sunat În fiecare zi, timp de şapte ani! ,

-Apropo, cutii inerge munca aia a ta, care **trebuie** să-{i a Premiul Nobel?

Jack oftează şi apoi repetă:

- Nu trebuie să mă păcăleşti!

De data asta, Millicent îl priveşte şi rânjeşte, neastâmpăr[1] şi răutăcioasă, iar eu îmi aduc aminte că

întotdeauna a *fostp#'* soana pe care am preferat-o dintre toate rudele lui Greg.

-Dar e mai amuzantaşa! conchide ea.

gjnuiaU mea e că au avut de multe ori genul ăsta de interac. gjnuiala mea e că Jack se chmuie să-şi înăbuşe un rânZ
'odocpeElsieacasă.Peurmăvinaicişi...
¡flrie? Întreabă MiUicent întoreându-se, ca şi cum m-ar obser- – pentru prima dată. Elsie! repetă ea făcând un pas către mine ^ cu care mi se taie respiraţia şi, În căutare de oxigen, Îmi -omit ca de acum Încolo să mă hrănesc prin fbtosinteză. De ce ¡¡pe numele *ista* atât de cunoscut?
Jnghit În sec, scoţând un sunet comic
.A, da! L-ai bătut pe Jack la Go! jubilează MiUicent
-De fapt... a fost remiză.
Mi uit la Jack, care zâmbeşte ca şi cum stânjeneala mea l-ar binedispune.
Privirea lui MiUicent mă perforează ca un laser şi nu ştiu ce ii rispund dacă mă întreabă de ce sunt aici. Care ar putea fi povestea mea de acoperire?
-Într-adevăr, a fost remiză. Dar n-ariţi prea bine!
-0,eu...
-A svut o noapte grea, spune Jack pe un ton suav.
MiUicent di din cap, cu un aer atotcunoscător.
-Dragă, de fiecare dată când nu li se scoală, se aşază pe marginea saltelei, Îşi iau capul în mâini şi se smiorcăie ca nişte bebeluşi, transformând neputinţa lor În problema noastră, dar... Trag brusc aer În piept -0, nu, nu, nu asta am...
-Tocmai a aflat că n-a primit o slujbă, explică Jack, imper- bnbabil. Dar iţi mulţumesc pentru votul de încredere!
-Dacă spui tu! exrlamă MiUicent fără să pară convinsă, iar *P°> ochii | ge aprind din pricina unei amintiri. Stai! Ea nu e *a* k, nu-i »şa? e iubita celui care arată tot timpul ca şi cum tocmai » fi mâncat În chinuri mere acre deasupra unui tomberon! dă ochii peste cap.

* [ref]«i la Greg? Eratele meu? Nepotul tău?

-De unde să ştiu eu? Am numete aştepţi
săţinm:n^ Patru Copii
-Unspre2ecearfiunîncep utbun
-Nu, se opune ea, rămână n> n •
Totuşi, ea lui. Pnvirea aţin, itāl
-Nu chiar, răspunde Jack. E o poveste l -
^

Perfect. Poţi să mi-o spui la cafea Dn^8*'
ca de obicei, Jack? ' acubu leţed e24 ^
- Îhî, mormăie el, după care se întoarce din cafeaua dupa ce o duc pe Elsie. sa **»«
sâpi^s' „' Treb""!S 1 " E k " '
- Ba da, poţi, pentru că răpirea e o infracţiune gravi
-Pfui! -O duc acasă şi...
-E în ordine! îl întrerup eu, iar cei doi se uită lung la mine, uimiţi de abilitatea mea de a vorbi. Nu mă deranjează să stau,
-Vezi? N-o deranjează!
Millicent bate din palme şi renunţă la simularea neputinţei, luând trei căni dintr-un dulap care e mult mai înalt decât cel în care se găsea zahărul. Totuşi, Jack ezită. Face ui) pas către ea şi-mi cercetează faţa, în căutarea unor semne de prefăcătorie.
- E OK să petreci ore neremunerate împreună cu *doi mea* ai familiei Smith? M
Să rămân acolo se potriveşte foarte bine cu încercarea . de a mă agăţa de răul cel mai mic, fiindcă îmi permite s momentul în care o să-l informez pe dr. L. despre cele n ^ plate, sau chiar să înfrunt consecinţele evenimentelor leg3 e postul de la MIT. Atâta vreme cât sunt aici, timpul e sas ^gj e Trecutul e trecut,- n-am obţinut slujba. Totuşi, orice vu ^ posibil: AOG se ridică la putere şi-mi şterge împrumutur * studii. Pancreasul meu începe să producă insulină de unul Mă retrag la ţară şi-mi petrec zilele gândindu-mă la cinema i sistemelor bogate în cristale.
far)•*«*• pentru că detectorul lui de minciuni functfo-
^ to mod magic vede că vreau cu adevărat să stau *Smi*

"*7un scaun; apoi ne scoatem paltoanele, ne aşezăm u„,.i * ^celuilalt şi eu mă uit de jur împrejur ca să nu observ ^ d se concentrează asupm mea ca şi când eu aş fi cheia înţelegeai acceleraţiei căderu libere a antimateriei. MilUcent începesă tfinsfere prăjiţurele umplute cu gem de lux, dintr-o cutie luxoasă, pe o farfurie aşijderea. Cercetez ambalajul după informaţii nutriţionale, dar nu le găsesc.

_Ded... de cât timp o faceţi? întreabă ea pe un ton colocviul.

Icnesc atât de zgomotos, încât aproape că mă înec Jack îşi ggrni cafea calm, netulburat

-N-o fecem! răspunde el

-Ce nu faceţi?

-Nu o facem.

Millicent se uită când la unul, când la celălalt

-Nkd măcar puţin?

-Nu.

-Eşti sigur?

-Cred că aş şti dacă am face-o.

Jack îşi pune zahăr în cană, iar eu aş vrea să mă arunc într-un

-Sper că spui adevărul, zice Millicent Mă rog..., adaugă ea ridicând din umeri cu destulă greutate,,. .probabil că e mai bine aşa. Ai fost întotdeauna atât de protector cu fratele tău, încât ar fi puţin cam ciudat să-i seduci iubita! •

-Haide să nu vorbim despre seducţie înainte de ora unsprezece dimineaţa, bine? spune Jack, ridicându-se în picioare şi începând aă se mişte prin bucătărie. Şi haide să vorbim despre altceva, de vreme ce Eisie e pe cale să se sufoce în timpul vizitei ăsteia! De bună seamă că aşa e. Sunt destul de sigură că organele

-Despre ce altceva să discutăm? Nu sunt decât o bătrâna nepotinaoasâ. Nu mi se întâmplă nimic. A, da:

câinele vecinului

a făcut iar caca pe peluza mea. 2V._ ---- angajez Pe ■ care să se ducă şi să se răhăţească pe peluza vecinului. E vr ^ dintre voi interesat? reunu*

- Sunt puţin ocupat pentru asta, răspunde Jack.

O secundă mai târziu, în faţa mea apare o cană aburind! Ja* vine pe la spate şi-şi pune o mână pe masă, lângă mine, iar cu cealaltă mototoleşte ceva ce sună ca o bucată de hârtie. Scufundă un pliculeţ de ceai în apa fierbinte şi-i simt pieptul frecându-se de spatele şi de părul meu, în timp ce spune:

- Dar Elsie *e* în *căutare* de slujbă!

Mă întorc ca să mă uit urât la el, dar *Jack deja s-a* dus la locul lui. MiUicent, pe de altă parte, se uită la mine în expectativă.

-îmi... îmi pare rău... nu pot... şi...

„Probabil că e ilegal!”, mă gândesc, după care reuşesc, în sfârşit, să-mi articulez răspunsul:

-îmi pare rău!

-A doua ofertă de *muncă pe care a* refuzat-o în dimineaţa asta! comentează Jack.

-Hmmm... Pretenţioasă! Nu contează, în cazul ăsta o să-i rog pe ceilalţi nepoţi ai mei. Poate că ar fî bine să sugerez În mod ferm că moştenirea de îa mine depinde de asta?

-Nu atât o „biată bătrânică neputincioasă”, cât o „cotoroanţă bătrână şi ursuză”, spune Jack pe un ton drăgăstos.

-Poate că ai dreptate. Care-i treaba cu ceaiul? îl întreabă ea pe Jack.

- Lui Elsie nu-i place cafeaua.

-Aha! exclamă ea cu subînţeles. Ai *fi putut ai spui,* Elsie!

- Nu, n-ar fi putut. Dar lucrăm la *asta.*

Jack mă priveşte *în ochi, peste cana de cafea. Gropiţa apare,* iicându-uii inima să bată *sacadat.* Aerul dintre

noi miroase a
' , a,«em «k *zmeuri* şi a dimineaţă de duminică.
ceuMri mCU 3 murit de mu,tă vreme. În bucătărie nu există
când *înJnT rr*(Vagi *idee* de când ® tâm ia masă. Din Când Partici P 'a
conversaţie, dar nici MiUicent şi nici

iack nu cer Prea de la mine şi e plăcut să mă aflu î„ acest 1 molactude purgatoriu al familia Smith. Urmăresc felul în care Leracţionează Jack şi bunica lui, o combinaţie de tachinare şi *î* iubire profunda şi totală, împărtăşită. Nu ştiu dacă m-am mai „flat vreodată într-o încăpere atât.de plină de sinceritate, dar sunt sigură că n-a fost rostită nici o minciună de când am intrat to casa asta. E incitant, dar într-un fel care-mi provoacă dureri de stomac. Ca atunci când te dai în carusel sau când mănânci
brânză cu mucegai.

Aflu că Jack şi Millicent petrec o parte din fiecare sfârşit de săptămână împreună – de preferat, ca rezultat al unei amhngrad«.

-Situaţia de viaţă şi de moarte de săptămâna trecută a fost nevoia de a i se explica ce e un Bitcoin, spune el pe un ton sec. Evident, pretextul acela nu-l deranjează.

-Nici eu nu înţeleg ce e Bitcoin, mărturisesc după ce sorb prelung din ceai – a treia băutură fierbinte pe care mi-a pregătit-o jack în ultimele douăsprezece ore.

Nu-mi dau seama cum s-a ajuns la asta.

-Vezi? se bucură Millicent, aruncându-i lui Jack un zâmbet triumfător. Posibil-prietena lui Greg e de partea mea!

• jack şi Millicent ştiu unul despre altul mai multe lucruri decât a ştiut vreodată vreo rudă a mea despre mine. Millicent recunoaşte fără dificultate nume, locuri, evenimente pe care le pomeneşte Jack. în schimb, el n-are nevoie de nici o explicaţie atunci când Millicent anunţă că o să poarte rochia verde la cina familiei Rutherford sau atunci când se plânge că şt-a terminat •k urmărit serialul şi că nu mai are la ce să se uite.

~Nu l-ai terminat, spune el;

-Ba da;

„Ţi-am adus douăsprezece sezoane din *Verdict: crimă.* N-ai cum si te fi uitat la toate îritr-o săptămână!

„•Nu mâi sunt episoade la televizor.

,ack se ridică în picioare, oftând.

„Mă duc să pornesc DVD-plâyerul. Vin imediat!

Deschid gura în secunda în care el dispare, pregătită să rup tăcerea cu un comentariu despre vreme, dar Millicent îmi aruncă deja una dintre privirile ei pătrunzătoare.

- Nu eşti bibliotecară, nu-i aşa?

Îmi dreg glasul.

- Nu, îmi pare rău. Am minţit. E o poveste lungă, dar..

- Am nouăzeci de ani – n-am timp pentru poveşti lungi, c. ce te ocupi, în cazul ăsta?

Mă joc cu pliculeţul de ceai.

- Sunt fiziciană.

-Ca Jack.

- într-un fel. Nu chiar..spun, rămânând cu privirea aţintită la cana de ceai, fiindcă starea de fapt a carierei mele e un subiect dureros. Jack e un profesor recunoscut. Eu sunt doar asistent. Iar el e fizician experimentalist, iar eu sunt...

- Teoreticiană, completează *Millicent, dând din* ***cap.*** Ded, ca mama *lui!*

Îmi ridic privirea şi clipesc, în timp ce mă uit la ea. - Mama lui?

Oare bătrâna şi-a pierdut luciditatea? La fel cum era *bunici* Hannaway înainte să moară, când-mă confunda cu sora ei pe care *o plăcea* cel mai *puţin şi ţipa la mine,* acuzându-mă *c* furasem şorţul?

- Vreţi să spuneţi cea care..., murmur eu.

- A murit. Ei bine, sigur că da! Jack n-a avut decât o *mam* • adaugă ea, pufnind. Iar *Caroline n-a fost deloc* nerăbdătoare s preia sarcina. Ce lucru sfâşietor să-i vezi crescând pe cei doi băieţi, care au fost şi sunt atât de apropiaţi! În aceeaşi casă, *aceeaşi*

familie. Unul avea mamă, unul, nu.

-Of!

N-ar trebui să pun nici una dintre întrebările care îmi umblă prin minte. în mod evident, Millicent are o impresie greşită despre relaţia dintre mine şi Jack, altfel n-ar dezvălui atâtea lucruri. *Dar...* -Câţi ani avea Jack?

pe vremea când a murit Grethe? Cam un an Fiul jeeJsâtorit după doar câteva luni şUa foarte scurt fin^u* ¡ceea, el fiCafobne l-au avut pe Greg. Vezi tu, fa priJL* ani eu am fost cea care a insistat sa nu-i spunem nimic lui Jack despre Grethe. Am crezut că baiatul ar fi putut să aibă o viată normală dacă n-ar fi ştiut nimic despre Grethe şi ar fi crezut că cea de a doua noră a mea era mama lui biologică. Ei bine, ar fi fost dreptul lui Caroline să refuze ideea asta a mea. N-ar fi trebuit' să mă amestec. Pentru că am înrăutăţit lucrurile: câţiva ani mai târziu, Jack a dat de belele, aşa cum li se întâmplă copiilor, iar Caroline a ţipat la el: „Nu-mi spune «mamă», nu sunt mama tar A fost un moment de slăbiciune, iar Caroline s-a simţit vinovată după aceea. Dar era prea târziu, spune bătrâna, oftând. E greu să-i explici unui copil de nouă ani că toate lucrurile pe care le credea adevărate sunt nişte minciuni. Că n-ar trebui să-i spună „mamă” femeii *căreia fratele* lui îi spune „mamă”, adaugă ea, masându-şi tâmplele. Jack a părut să primească vestea cu calm. Doar că nu i-a mai spus nici tatălui său – „tată”. Eu am devenit „MiUicent”. Şi, începând de atunci, a devenit foarte suspicios. Foarte preocupat de... limite. Mai mult decât e sănătos, cred.

MilUcent îşi face de lucru aşezând cănUe peste farfuria goală de prăjituri Pentru prima dată de când o cunosc, îşi arată vârsta. FragUă, bătrână, obosită. Are gura căzută, mărginită de riduri adânci. Şi totuşi Jack şi Greg au crescut apropiaţi ca nişte siamezi, în ciuda tuturor acestor lucruri. Singura consolare.

îmi aduc aminte cum a avut Jack grijă de Greg după episodul de la dentist şi mi se strânge inima. încerc să mi-i imaginez PŞ când erau copii, să mi-l imaginez pe Jack fiind altfel decât bărbatul ăsta înalt, sigur de sine, autoritar. însă eşuez amarnic.

-Sunteţi sigură că ea... Grethe.,., încep eu să spun, vrând s'° întreb pe MiUicent dacă numele de familie al mamei lui Jack

»Turner", acela putând să fie motivul pentru care Jacke un
" mith"> dar nu în *totalitate,* ...sunteţi sigură că era teoreticiana?

Se *pite* că pasiunea pentru fizică e *o trăsăturile,*
Jack, !n timp ce singurul lucru pe care 11 au în comun *untoÍL*k membrii familiei mele sunt eczemele. - ^

-De ce întrebi?

- Ştiţi... Jack nu pare sâ-i placă prea mult pe teoretido*

Millicent imi aruncă o privire plină de subînţeles.

- Dar te place pe *tine,* nu-i aşa?

Vorbeşte cu mine ca şi cum n-aş da pe dinafară de infrií^ iar eu roşesc.

-Dar la un moment dat a scris un articol care...

-O, ăla'.

Chicoteşte, ca şi cum s-ar referi Ia o *amintire* dragă de familie Prima zi de grădiniţă, prima întâlnire cu *Goofy la Disneykwd şi acea* zi În care nepotul ei a aruncat În aer un întreg domenm ştiinţific.

- Aia n-a avut nici o legătură cu fizica ***teoretică,*** *explici* Millicent. Jack era un adolescent care se răzvrătea, furios din cana a ceea ce afla se despre Grethe. Dar acum e bărbat Unui bun Păcat că nu pot să-i las banii mei, fiindcă ***i-ar*** *împărţi* între restul membrilor nerecunoscători ai familiei

- Ce aflase despre Grethe?

Mă întreb în sinea mea dacă întreaga farsă Smith-Turner* fost despre mama lui O... ura? A *fost* un *fel de* răzbunare pentru... ce? Pentru că a murit? Apoi îndrăznesc s-o mai chestionez pe Millicent: • '

—A scris articolul acela din cauza ei?

Probabil eă pun prea multe intrebări Expresia lui *Milticeot* se schimbă: la început devine rezervată, iar apoi, goală.

-Nu *mai ţin* minte, răspunde ea, *ridicând din umeri cu* un aer aiuritj deşi se vede bine *că* sepreface, iar eu

sunt sigură că Ulicent n-a uitat nici măcar un lucru în viaţa ei, nici numele lui Greg şi nici ce anume I-a făcut pe Jack să fíe *cel care e* în prezent. O să-ţi spună Jack! După ce veţi fi fost împreună *de* suficient de mult rfmn

Nu noi. – Credefi-mă, Jack şi cu mine nu... *n-ofacent|* spun eu. rreierul mi se strânge atât de tare, încât face implozie.

O ştiu! Asta e cu totul altceva, nu-i aşa?

nimic. Nu suntem nici măcar prieteni.

'sigur că da, spune ea pe un ton aproape... compătimitor. • înţelegi singură la momentul potrivit!

°-Ce o să înţeleg?

_DVD-playerul e instalat, anunţă Jack intrând pe uşă, şi H.am lăsat instrucţiuni detaliate pentru cum să treci la următorul sezon, având în vedere că cele pe care ţi le-am lăsat săptămâna trecută au dispărut!

_0, da! a trebuit să arunc cu agenda în mătuşa Maureen după ce ea a spus că purtam un pulover de un verde prea aprinşi -Bineînţeles că *a trebuit* să faci asta! Acum pot s-o duc pe Elsie acasă? Sau răpirea e încă în desfăşurare?

Millicent pufneşte.

-Chiar te rog, du-o! M-am săturat de voi amândoi! Nu sunteţi nici pe departe la fel.de distractivi ca Jessica Fletcher.

Ne dă afară fără menajamente, la fel cum ne-a primit, scoţând o simfonie de sunete fals iritate, care sunt negate de insistenţa cu care se agaţă de Jack.

- O să trec mai târziu pe aici ca să dau zăpada, promite Jack. -Bine, dar să nu intri! O să fiu ocupată cu serialul!

-Ştiu, spune el, sărutând-o pe frunte. Să fii cuminte până weekendul viitor! Distrează-te scriind testamente, ca să-i umpli de ciudă pe cei din familie!

-Aşa o să fac, promite ea pe un ton sfidător, după care trânteşte uşa în urma noastră.

-Chiar asta face? întreb eu în drum spre maşină.

Zăpada ne scrâşneşte sub tălpi.

'Scrie testamente ca să facă în ciudă?

-Probab'ilcăda.
-De ce?

- *Meschinărie. Plictiseală. Singurătate. Într-o bu*
mea *când aveam şaisprezece ani, tatăl meu*
a făcut "n2i,pev'«- riu despre friptura ei, susţinând câ ar fi fost prea represalii, MiUicent a donat un milion de dolari unui adă pentru iepuri. poit

- O, Doamne, de *ce?!*

- *E un cerc vicios. Cea mai* mare parte a familiei melepareji graviteze în jurul ei din pricina banilor, *aşa că* MiUicent se folo- seşte de moştenire ca de o armă. Dar *asta nu le-o face mai* drag*i* celorlalţi membri ai familiei, care sunt fiinţe umane normale şi care cred că ea exagerează atunci când ameninţă să-şi lase toată averea firmei JP Morgan Chase, *drept* răzbunare.

- Greg e unul dintre cei normali?

- Greg e cel mai normai, dar preferă s-o evite totai *pe* MiUicent. Lui îi place ca oamenii să se înţeleagă Între ei, ceea ce nu se poate întâmpla dacă ea se află într-un spaţiu cuantic dat.

-Ca principiul Pauli[1], *remarc eu, după* care schimbăm un zâmbet lângă locul din faţă al maşinii. Dar o placi, totuşi!

- E un monstru. Însă ţi se bagă pe sub piele cam după treizeci de ani de când o cunoşti, *explică ei pe* un ton afectuos. Ca o căpuşă

Râd, iar respiraţia Imi e ca o adiere albă în spaţiul dintre noi

- Oare ar trebui *să-i explicăm că* nu eram cu adevărat iubita lui Greg?

- Nu! MiUicent e prea ocupată cu declararea de războaie ale rahaţilor de pe *peluză, ca să-i pese de aşa* ceva.

încercând să par dezinvoltă, întreb;

-lb... întotdeauna i-«i spus MiUicent*?*

-Aşa o cheamă.

- Vreau să spun, de ce nu „bunică”, „buni”, „buti”sau

„buli”? -Buli?!

-Mă rog. „Babuşca”. Strămoaşă pe linie maternă.

Expresia lui Jack devine de nepătruns.

nn piuj Pauli Sau Princi Piul «te excluziune, airmâ că doi fermioni identici nu pot ocupa simultan aceeaşi stare n.MM

. şj ie spui oamenilor pe nume. Asta reduce posibilita- j apărea neînţelegeri, răspunde el, iar mie mi se pare că te®di * ;ţiune de secundă de ezitare, ca şi cum Jack s-ar gândi, Simt°să-mi dezvăluie mai mult, dar momentul trece precum un Poite' zăpadă înghiţit de masa de zăpadă strălucitoare. Haide să *} acasă înainte ca vecina ta de apartament să te dea dispărută! tC Dau din cap în semn de aprobare, fiindcă am nevoie să descâlcesc, într-un spaţiu liber de Smith, mizeria care a ajuns viaţa La de'acum. Dar în clipa asta îmi dau seama de un lucru: restul vieţii meie o să fie un spaţiu liber de Smith.

Un spaţiu liber de Jack.

Probabil că n-o să-l mai văd niciodată. De ce l-aş vedea? Cercurile b) care ne învârtim sunt o diagramă Venn, cu suprapuneri minore. Poate că o să ne întâlnim la o conferinţă pe teme de fizică peste doi ani, atunci când eu o să fiu în continuare profesor asistent cu patruzeci de ore pe săptămână, iar el o să lucreze ia discursul de recepţie pentru Nobel. Aranjamentul meu cu Gregs-a încheiat, cel mai probabil, ceea ce înseamnă că asta e tot. E ultima dată când il văd pe Jack. Bărbatul ăsta imposibil, enervant, care ocupă tot spaţiul şi care pare să mă cunoască, în duda tuturor lucrurilor pe care nu i le împărtăşesc despre mine, o să iasă din viaţa mea.

Ar trebui să fiu nerăbdătoare să mă întorc la vremurile mai simple, când obişnuiam să petrec zero ore pe săptămână în compania lui şi creierul meu nu era făcut din guacamole, dar... ce păcat! Ce perspectivă surprinzător de înspăimântătoare!

Asta e motivul pentru care II opresc, trăgându-l de mâneca paltonului. Motivul pentru care spun fără să mă

gândesc, fără Premeditare şi cu multă panică nesăbuită:

-Posămăscoţinoraş!

Cuvintele îmi ies pe gură fără pauză sau intonaţie, ajungând ne doar o aduna*tură de sunete înghesuite unele într-altele. nu]*10 iudecând după cuta care îl apare între sprâncene,

îmi dreg glasul. Inspir adânc

-Daci m,i vrei. Şi dacâ Grag ^ să mă scoţi. lc

î'»pot i

Jack se holbează la mine, nemişcat, fără reacf ^ prea mult timp. tle'

pentr umm

- Să te scot... în felul mafiot – adică să te omor?

- Nu. Nu! Asta nu e deloc ce..., mă bâlbâi, roşind, înfri obosită, chinuită de o migrenă şi neavând nici cea mai va!^ despre ceea ce fac şi de ce el nu înţelege spusele mele. Potsă • la *tine* acasă. Pot să te scot eu pe *tine*.

Dă din cap. Lent.

-în felul mafiot!

-Nu. Eu...

Atunci observ luminiţa amuzată din ochii lui, ca şi cum ar şti exact ce vreau să spun. Strâng din buze, pentru că nu vreau să-l încurajez, nu vreau să zâmbesc, dar sunt pe punctul dea face asta. Şi adaug:

-Te urăsc!

- Sigur că mă urăşti.
- De ce e totul atât de dificil cu tine?
- îmi place să te ţin în corzi.
- Ascultă – haide să ne întâlnim.

Asta pare riscant Nerecomandat Palpitant. Dar sunt disp să-mi asum riscul şi adaug:

-Doar să... încercăm. Să vedem ce se întâmplă. Vrei?

- Da, răspunde el după o scurtă pauză. Cu o condiţie.

Mă încrunt

. -Deja pui condiţii?

- întotdeauna, spune el, iar gura îi zvâcneşte, dar expresia n redevine de nepătruns. Dacă e să facem asta... atunci când eşti ca mine, am nevoie să fii sinceră. Să nu te prefaci că eşti altcineva- Să nu încerci să fii cine crezi că vreau eu să fii. Spui ce gândeşti- Iar atunci când nu poţi, măcar să-ţi permiţi să gândeşti sincer.

TE0R,A ,U ®IKU|24, p|rä minciuni, Elflel exclamă el, cu

maxilarul încordat. Să fii

Joirtutn«*![1]-

pau din cap În semn de încuviinţare. Şl atunci Îmi dau seam» £, „u ştiu cum să fac asta ţi râd, puţin triată, foarte îngrozită

.pot să

încerc, pi şi

el din cap.

.Peocamdată, e suficient.

.Şi tu ar trebui să fii sincer, adaug eu. Nici tu nu poţi să spui minciuni.

-Nu mint prea des, spune el, simplu. Şi nu mă văd minţin-

du-tepetine.

Auzind asta, mă gândesc la ce a spus Millicent despre trecutul lui fi mi se strânge inima. L-am văzut pe Jack fiind brutal şi inutil de sincer. Minţind nu l-am prea văzut.

-Nici măcar nu mă cunoşti.

-Nu te cunosc, recunoaşte el.

Îmi studiază faţa pentru câteva clipe, ca şi cum nu se poate opri la copertă sau la prima pagină, trebuind să citească toată cartea de fiecare dată. Apoi se apleacă spre mine şi frigul tăios al dimineţii se topeşte în căldura pe cate o emană corpul lui. Privirea îmi e atrasă de pometi, de linia maxilarului, care e atât de ascuţită încât ar putea să frângă o inimă. Buzele au colţurile ridicate, ca un început al acelui zâmbet strâmb al lui care mă înfurie şi mă face să mi se înmoaie genunchii şi...

Se apleacă şi-mi şopteşte la.ureche:

-Dar mi-ar plăcea să te cunosc.

Mi se face pielea de găină, şira spinării îmi vibrează ca un ar«uş şi, pentru prima dată în viaţa mea, mă gândesc la săruturi,

U Piele, la faptul că m-am trezit alături de Jack azi-dimineaţă, la „toa lui între omoplaţii mei, la cerneala tatuajului de pe braţul Jj*i. la buzele lui, care sunt pline şi moi şi la faptul că nu s-a ras ceva vreme şi că miroase *bine* şi...

Un clinchet În spatele meu. Jack se îndreaptă de sw, uşa din dreapta, iar tensiunea din ming bâzâieiiH»,«*4*1' Sunt aproape ameţită. „",„MBÎH

-Intră, îmi ordonă el pe un ton scăzut răguşit, şi poatt*. vorbind chiar cu mine.

Mă strecor pe scaun şi am revelaţia faptului ci s-ar putea a tot ceea ce mi se întâmplă acum să fie adevărat Săsemtâmpfc în *afara* capului meu.

Eu, făcând o încercare de a fi *eu însămi.*

CAPITOLUL 16

FORŢE FUNDAMENTALE

De la: Glass.abigail.2@bostoncollege.edu
Subiect: Termo 201

Salutare! N-am venit la ore semestrul ăsta pentru că n-am găsit clasa. Unde spuneaţi că ne întâlnim? Aţi putea să-mi desenaţi o hartă? Mersi.

-Incalificabil!
Dr. L. pronunţă cuvântul cu un c moale şi cu vocale misterioase, ca şi cum engleza ar fi o franceză pe care americanii doar o împrumută. Asta m-ar amuza, dar e prima noastră întâlnire de când i-am transmis veştile despre slujbă şi nu pot să simt nimic altceva decât tulburare. M-a rugat să vin la el şi, de fapt, nu voiam să fac asta, având în vedere zăpada şi porcăria de program pe
care îl am. Şi totuşi, iată-mă!
-E incalificabil faptul că au ales un alt candidat, repetă el. Poate că se cere să facem contestaţie.
- Ştiind cine e candidatul care a câştigat, mă îndoiesc că există motive pentru o contestaţie.
- Georgina Sepulveda, zici? întreabă el, i adeverind că aşa o cheamă pe câştigătoare.' Şi cin" ^ d‹n 'ap na asta? 6 ar fl
Pe rsoa'
Sunt surprinsă de faptul că e posibil ca un fizician poran să nu fi auzit de activitatea ei. Dar dr. L. p0at r""111" atunci când vine vorba de experimentalişti. Pe bună dre! ^
-Ea e în spatele modelului Sepulveda. O fizicianăstrâ lucită a particulelor. Şi a avut bursă Burke în urmă cu câţj va ani, explic, privindu-mi genunchii, pentru ca apoi si contemplu din nou încruntătura de pe faţa dr. L. îmi pare râu, dr. Laurendeau! Ştiu că e o dezamăgire, dar...
-Mă întreb dacă până la Urmă Smith-Turrier a influenţat angajarea.
Apuc braţele scaunului verde.
-El... mă îndoiesc.
- Nu putem să fim siguri că n-ar face aşa ceva, nu?
îmi dreg glasul.

- Sunt convinsă că n-a...

- Elise, vrei Ia fel de mult ca mine ca Smith-Turner să primească ceea ce merită, nu-i aşa?

îmi simt stomacul răsucindu-se şi-mi cobor privirea, îngrozită. Dr. L. şi-a petrecut ultimii şase ani în calitate de îndrumător al meu de doctorat, şi iată-mă devenind o ticăloasă ce se asociază cu neghiobul care aproape că i-a distrus cariera.

Iată-mă devenind altcineva decât acea Elsie pe care şi-o doreşte dr. L.

Trebuie să mă întorc la ea. La Elsie cea muncitoare, neabătută, concentrată.- -

- E un regres uriaş. Dar mă.., regrupez, spun eu, încercând să par optimistă. în ceea ce priveşte posibilitatea de a găsi o slujbă anul viitor, eu....

. 0 siujbă! *De* fapt, mai multe!

'¡^Absolut- recunosc, inspirând adânc. Dar posturile astea 'intimi ocupă mult timp, aşa că îmi rămâne foarte puţin * cercetare. Şi chiar vreau să termin de dezvoltat... ^totdeauna se găseşte timp pentru cercetare. Nu trebuie

^faÎido&iu fiindcă vorbele lui mă dor ca naiba. Elsie pe care . ¿creşte el aproape că-mi scapă, dar o ţin bine.

5' _ Aveţi dreptate.

M-ai putea să-ţi iei, pur şi simplu, mai puţine ore?

Respir lent. Inspiraţie, expiraţie.

-Din punct de vedere financiar, nu-i posibil.

-înţeleg. Ei bine, câteodată banii trebuie puşi pe planul doi. Strâng braţul scaunului, simţind un val de frustrare fiindcă el ar putea să mă creadă lacomă din pricină că vreau să-mi cumpăr insulina şi să locuiesc într-un apartament fără molii mutante. Sentimentul e imediat sufocat de vinovăţie. Asta e dr. L„ fără de care n-aş şti nici măcar teorema Nielsen-

Ninomiya.

Inspir adânc, forţându-mă să-i pomenesc cumva dr. L. despre ideea care îmi preocupă mintea din dimineaţa pe care am petrecut-o acasă la Jack. Deşi nu există un plan al existenţei în care ar fi posibil sau potrivit să lucrez pentru el, poate că există o oarecare perspectivă legată de oferta lui.

-Cineva mi-a recomandat să iau în considerare o bursă post- doctorală sau alt post axat exclusiv pe cercetare.

Dr. L. se uită la mine, alarmat pentru o fracţiune de secundă, ¡»apoi oftează:

-Am mai discutat despre asta, Elise.

-Corect. Dar am vorbit despre teoreticieni. Poate că nişte [a]periinentalişti ar fi interesaţi *de...*

-Din păcate, nu. Am întrebat în stânga şi-n dreapta şi-mi

[arte] rău, darnici un fizician potrivit n-a? fost interesat

^gajarea ta în calitate de cercetător, spune el, iar stomacul „[w]Pe să mă doară şi mai tare.

- *Elise, continui el pe un ton mai blând,* ştiu aduci aminte *de* perioada În care ţf-ai început *de* neajutorată te simţeai? De felul în care *te-am i,* dezvol{i algoritmii, să-ţi *publici* manuscrisele, să-ţi în comunitatea *fizicienilor*? *Pot si te ajut şi* acum.

0,lnill#t

Mă Îmi cobor privirea. O, Doamne, sunt o idioată! O [illegible]

Dr. L. înconjoară biroul, venind în faţa mea şi [illegible]

picioare.

- Elise, continuă el [illegible]

gândesc la toate lucrurile *pe care le-a ficat pentru* La toate lucrurile pe care i le datorez. Mă întreb unde aş el. Şi nu-mi vine n*ici o idee.- -Ai încredere în mine?*

Dau din cap În semn că da.

Nu *primesc* un refuz oficial de Ia MIT până miercuri sean. Sunt în mijlocul a ceea *ce devine cu rapiditate* un demaj semestrial; să învăţ *din nou teorema* lui Noether, casă pot s-o predau unei clase *de* studenţi în mare parte *adormiţi,* la ore opt dimineaţa, numai ca *s-o uit din nou* până când încep orele de Termo, de la ora nouă şi jumătate.

Mintea mea e ca o *strecurătoare.*

Sună telefonul, iar eu mă uit la numele care apare *pe* ecran. Cece îşi scrie *MPCMPST-ui (Manuscris Pe* Care Mi-ar Plăcea Să-l Termin) pe canapea, dar acum *îşi ridică* privirea şi se în ochii mei.

- îmi pare rău că n-a mers! îmi spune Monica, după *o explicaţie* lungă, ce *include de patru ori sintagma „potrivit* pentru instituţie”.

Apreciez apelul De obicei, respingerile academice sunt e-inai- luri care conţin un singur rând. *De cele mai* multe ori, *nici măcal* atât-doar praf în ochi.

-Nu-i vina ta, *Monica!* spun eu.
- Sau e? şopteşte Cece, facându-mă să zâmbesc.

tntelea situaţi». adaug. numai ca s-o văd pe Cece solicltân- i muşchiicu care î?i dă 0chi‘p6Ste Cap- . Vi«»„ să ştii, spune Monica, în curând o să se deschidă noi

P°Afflcr«ut că-mi lăsasem speranţa însângerată şi înfrântă pe inea drumului, dar se pare că mai respiră.

""^nul viitor?

h trei sau patru ani. Câţiva teoreticieni urmează să se pen- • ere. i*[1] decanul ii-o să îndrăznească să închidă posturile de tdari'sper că o să candidezi din nou.

[6] .Du-te fără mine.'„ îmi spune speranţa mea, contemplând jnci şase semestre cu teorema lui Noether. „Nu fac altceva decât si te trag înapoi)*

-Sigur că da. Aşa o să fee.

-Şi haide să păstrăm legătura! Să luăm prânzul împreună ¿qă ce se termină semestrul.

-Mi-arfece plăcere.

-Fantastic! Ai să-mi dai vreo părere legată de angajare?

Vocea lui Jack îmi sună în minte:

„Să spui ceea ce gândeşti. Iar atunci când nu poţi, măcar să-ţi penniţi să gândeşti sincer*

OK. De acord.

„Monica, ştii întâlnirea aia *complet* neobişnuită pe care am arat-o înainte de interviu? Poate că ar fi trebuit să-mi spui că n-aveam nici *o şansă.* De asemenea, ai exagerat cu decorul bovin.

De asemenea, *de asemenea,* fiul tău e psihopat şi sper să-şi rupă «ganul în timp ce i-o trage în public unui hidrant.”

- Vrean doar să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Apreciez!

S-ar putea ca Jack să aibă dreptate. Contemplarea adevărului -

& ?i doar mentală – e o emoţie accesibilă şi plăcută.

După ce închid telefonul, văd că am primit două e-mailuri

- unul de la un student care îmi cere numărul cârdului meu k ^redit *» să cumpere o mie cinci sute de buburuze şi unul de

Salut, Elsie,

Am vrut să te ***sun,*** *darJack mi-a spus că* ***e mai*** *bine# şi... ei bine, am auzit că ai aflat. îmi pare rău că n-ai slujba. Dar e atât de* ***tare că*** *eşti* ***fiziciană! Ce*** *şansă* ***era? Poate că*** *Jack ar* ***fi*** *în stare să te ajute să găseşti altceva?A,ₑ tone de relaţii!*

în *orice caz, ai vrea să luăm prânzul într-una din zilele* ***următoare, să*** *ne* ***punem*** *la curent cu ce a mai* ***făcut fiecare dintre*** *noi* ***în ultimul timp****? Fac cinste!*

P.S. Am ***fost informat că am*** *încercat să urinez pe tine/în* ***apropierea ta.*** *îmi regret* ***profund*** *faptele.*

Mă gândesc la noua mea *popularitate privitoare la prânz* – luaţi de-a ici, agresori *din gimnaziu! – şi aproape că* n-o obserr *pe* Cece stând la masă, lângă *mine.*

-Hei! mă face ea atentă, în *timp ce* mănâncă crutoane direct din pungă, apucându-le cu beţişoaie *chinezeşti, iar eu, politicoasă* ca Întotdeauna, n-o întreb nimic, însă ea mă chestionează Cum te simţi?

»Ce întrebare bună!"

-Mă simt... ca şi cum toate mingile cu care *jonglam* ar fi căzut pe jos. Şi n-am nici o *idee despre ceea ce* urmează. ,

»Asta nu-i evoluţia personajului tău, *Elsie! Mai*

degrabă, un obstacol în calea personajului!"
-Ar putea să existe şi o parte pozitivă a situaţiei? îmi înclin capul»
^Pozitivă?!

j te scoli mâine-dimineaţă şi să alegi orice îţi trece prin Pute*Saiface?

CP-c . ea mea, care e mai iute decât creierul, se opreşte la colţul ,,| monitorului, unde documentul Word zace într-o stare je sus

"ujlÎtermina lucrarea despre cristalele lichide bidimensi- W" mă gândesc eu pe dată.

0l*par cum, fără slujba de la MIT? Am ratat şansa asta, ceea ce înseamnă că...

Qect oftează.

-OK, Ştii ce? Asta a fost o întrebare grea. Haide să avem mai binefantezii legate de viitor!

-Sigur că da, mă învoiesc eu, sprijinindu-mă de spătar. Inegalitatea veniturilor? Proliferarea nucleară? Schimbarea climatică?

-întotdeauna am chef să discutăm despre felul în care ridicarea nivelului mării o să ducă la revendicarea oraşului pierdut Miami de către sirene, dar mă gândeam mai degrabă la... anul viitor. La bani.

Oftez.

-UMass a scos pe piaţă posturi de suplinitori şi la fel şi...

-Nu. Ascultă, nu vreau să faci aşa ceva! M-am gândit la asta şi... cred că am găsit o soluţie, mă anunţă ea, iar aerul sincer şi sufletist îi e doar puţin subminat de felulîn care flutură un cruton Caesar. Kirk îmi oferă de lucru. Spune că o să aibă nevoie de mine cel puţin de două ori pe săptămână şi vrea să mă plătească pur şi simplu ca pe un angajat. Echipa lui chiar întocmeşte un contract.

Mă încrunt. De ce ocupă Kirk o parte atât de mare din con- versaţie? Şi maj mult decât atât:

-De unde are bani?

-E om de ştiinţă.

Fiind eu însămi om de ştiinţă, dă-mi voie să te întreb din de unde are Kirk bani? Insist, iar apoi îmi vine în minte un bifricoşător. Cece, spune-mi că nu-i Elon Musk!

°»strule ce eşti! Te rog, retrage-ţi cuvintele!

-*E* singurul om de ştiinţă *bogat* care-mi vine în •

- Kirk e Kirk, îţi juri N-ar scrie niciodată mesaje rfc?* Twitter despre faptul că lumea e incorectă cu bieţii *mfr*J* Ca să fiu sinceră, mă îndoiesc că ştie ce e TWitter. iar ochii îi strălucesc puţin, ...un tocilar sută Ia sută, *Elsi*^ când era doctorand, a realizat materialul ăsta pe care-l vrea toaJ lumea, iar *apoi* a construit o companie în jurul lui, impreum cu un prieten absolvent de MBA. Dar compania e uriaşă *acum* adică ridicol *de mare*. *Are* acţiuni, dacă poţi să crezi!

' Cece s-a entuziasmat. Crutoanele zboară peste tot prin camerl Arcie a observat că ceva e suspect.

Cece continuă:

- Deci acum are toate evenimentele şi *întâlnirile astea Ia* care trebuie să se ducă. Dar e capricios şi urăşte oamenii şi spune di dacă sunt şi eu acolo, indivizii ăia i se par mai suportabili, chiar dacă eu nu ştiu nimic *despre* ştiinţă s«k *despre bani...*

- Stai aşa! exclam, încruntându-mă. Care e numele materialului?

- Tot uit. Ceva de genul fibră, bla, bla, *sintetici, bla,* bla, rezistentă, bla, bla, mă *lămureşte Cece,* lovindu-se cu beţigaşele .peste buze. Taurus, poate?

Aş fi vrut să am băutură în gură, fiindcă chestia asta e demnă de o împroşcare în stil comic.

-Cece, eşti falsa iubită a tipului care a inventat *TauronulV.*

- *O,* da! Aşa se *cheamă!*

-Tauronul este, efectiv, *peste tot,* explic eu, *clipind apăsat.*

Kirk trebuie să fie milionar!

- *Cred că e. Şi ăsta-i motivul pentru care nu trebuie să predai*

şaizeci şi nouă de cursuri anul viitor!

Se uită Ia mine în expectativă, până când oftez şi bâigui:

-Frumos...

-Mulţumesc. Oricum, o să mă ocup eu de chirie. Aşa că poţi tTZr.mŞ °re re20nabi,e- ^u două cursuri. Jar în restul -cST Sta 3CaSă ⁎ ,UCra 13 CerCetarea ta scântei.

Cristale. Şi pW*em sz* ne petrecem serile mâncând brânză

«ere şiiera

rhizând filmele lui Kar-Wai Wong, de la cel mai ţnic până la cel mai puţin emoţionant din punct de vedere

Stie cât *de* mult îţi place *Saga Amurg*?"

Zâmbesc, încercând să-m.i amintesc măcar un singur film Kar-Wai Wong. Sunt destul de sigură că am avut un mara- t n de două zile în urmă cu trei ani, pe care mi l-am petrecut rezolvând ecuaţii pe tabla minţii, în timp ce prietena Cece era în plin sindrom Stendhai.

_Ar câştiga *2046.-*

Zâmbeşte, visătoare.

-Probabil că da.

Nu-mi place Kirk. Nu, nu-mi place felul în care arată Cece ori de câte ori vorbeşte despre el, fiindcă n-am văzut-o purtân- du-se aşa decât în legătură cu filmele străine, sau cu Sapir-Whorf sau cu aricii. Pur şi simplu nu pare o idee bună să-ţi placă atât de mult falsul iubit. Dar n-am ocazia s-o spun, fiindcă Cece e iar în picioare, cotrobăind prin dulap după chipsuri. Şi fiindcă telefonul mă anunţă că am primit un mesaj – primul care îmi vine de la numărul ăsta:.

Eşti liberă mâine-seară?

CAPITOLUL ***17.***

DISLOCARE

Sunt îmbrăcată cu *blugi negri.*

Un tricou drăguţ:

Bocanci până la gleznă.

îmi las părul desfăcut. Apoi mi-l ridic într-un coc.

Apoill desfac iar. Apoi îl împletesc. -

Apoi îl desfac. . ,

Nu i-am spus lui Cece unde mă duc, *fiindcă* nu e acasa fiindcă sunt *fizic incapabilă* să-i trimit un mesa;, *explicându-i* ca. Ies. în.

Oraş.

CuJackSmithTumer.

Mă rog, încă nu sunt siguri că *motivul pentru* **care** vrea să mă vadă nu e acela de a-mi înlocui pe furiş *insulina cu unfr»' ppucino.* Poate că ar trebui să iau în considerare *un apel de* urgenţa – *ca să fac* mai uşoară treaba anchetatorului în cazul în care poliţiştii îroi găsesc cadavrul într-o mlaştină; *Dar maşina*

pe l”!!1!0 în *momentul* în care ies din casă şi apoi mă strecor pe scaunul pasagerului.

Interiorul miroase a piele,a Jaclc şi a idei proaste care-mi trec nte Ar trebui să spun ceva.trec

« faci? Cum a f0St Săptămâna ta? Care e persona , du profet din desenul Teletubby? Ceva gânduri din anul j Ltoral?" Am făcut asta de un milion de ori – să ies în oraş nameni. Am avut un milion de întâlniri false. Şi atunci, de pe ce? De ce nu pot... De ce?

Ci -Cred, spune Jack pe un ton calm, că tocmai ţi-am auzit «pul explodând.

Mă întorc spre el. E frumos Într-un fel aproape dureros, iar apal meu e în proces de detonare.

-Vrei să te întorci sus? Să încercăm în altă zi?

Zâmbetul. Strâmb. Amuzat. Atotştiutor.

Dau din cap în semn că nu, înainte să mă răzgândesc.

-Vreau s-o fee acum.

înghit în sec. Privesc drept înainte. Adaug:

-Cred...

Porneşte motorul.

-Uită-te Ia tine!

-Să mă uit la mine?

Pune mâna pe tetiera scaunului pe care şed, ca să dea cu spatele. Degetele i se freacă de părul meu, cu o mişcare uşoară, neatentă. -Da. Uită-te la tine cum spui adevărul.

-Doi prieteni ai mei sunt în oraş pentru o conferinţă, îmi spune Jack, iar alt prieten a organizat o întâlnire. M-am gândit că ai fi mai... relaxată cu martori.

Probabil că are dreptate, dar, chiar şi aşa, consider că e de datoria mea să spun:

-Nu vreau să deranjez.

- Mi-ar face plăcere să-i cunoşti.

Oare e o idee bună să ne petrecem timp împreună cu prietenii „îî Probabil că sunt jalnică în comparaţie cu ei. Pur şi simplu 00 sunt distractivă – nici atunci când sunt în forma mea cea mai

bună, şi cu siguranţă că nu atunci când sunt cu acum a scos tot ce-i mai rău din mine. '

- Toţi prietenii tăi sunt oameni de ştiinţă? n ţnt

- Unii dintre ei, răspunde el, după care face ()paZ'. adaugă: Of, nu-mi amintesc de nici unul care nu ej ^%3W

Dau din cap, resemnată. Într-adevăr, e greu si-p de prieteni. Cei din mediul academic devin prieteni, îrf ^ timp împreună şi se culcă aproape exclusiv cu alţi oameni fa mediul academic. Pentru că lumea asta se aseamănă pu;inai **Satul** Olimpic – fără ceremonia de deschidere, dar cu distribui de prezervative.

Parcăm în faţa unei case de cărămidă. După ce a sunat ho uşă galbenă, Jack se întoarce spre mine.

-Hei!

Mă întorc şi eu. De sub palton se văd o pereche de blugi fi un tricou Henley, închis la culoare; /acfc e mare, atrăgător, şi-ai dau seama pentru prima oară în ani de zile că serile în care oamenii ies în oraş – nu toate serile, dar unele seri, poate ci mai multe seri – nu se termină pur şi simplu cu o îmbrăţişare şi ca un „Noapte bună!"

Tremur

- Sincer vorbind, îmi aminteşte el, nu trebuie să impresionau pe nimeni. Nu-i nevoie de scamatoriile obişnuite.

Zâmbesc.

-Aveam de gând să cioplesc un flaut dintr-un morcov şi si cânt la el pentru prietenii tăil

Se uită îndelung la mine, ca şi cum aş fi cea mai

fermecătoare persoană pe care a întâlnit-o vreodată.

Chiar îrLTr,?""^' ar° chestie destul de tare!

mi-a Părut întotdeauna unfu amânU/lte M Sf

*miliei. Dar devine destul hJ ^uraUc, separat de restul &- ^prieteni e femiJia * r?Pede evident Aptul că grupul Im*

e oameni te casa ac^aTnu ^ eS'o- *SuntP^te cincispreze-*

gUDUmai că tefi sunt *încântaţi să-l*

« dar mă primesc şi pe mine cu aceeaşi căldură O ci ace?!* Andrea, colega de la MIT a lui Jaclc. Ea se uită ÎT" « un balaur ornamental, vag nemulţumit, simţindu-se probahl ¿udat în legătură cu faptul că n-am primit slujba

.Bere? întreabă Sunny, inginera care e proprietara casei si uare e o adevărată minge de energie cu părul negru. Vin?

Sunt pregătită să-mi petrec restul serii ţinând în mână un pahar de băutură pe care nu-l vreau, numai ca să evit să ies în evidenţă, dar Jack răspunde:

-Iau eu un pahar. Elsie nu bea.

Nu i-am spus asta, dar el ştie, desigur.

-Altceva, atunci? Apă? Sifon? Suc de portocale? Sirop de arţar? întreabă Sunny, încruntându-se şi uitându-se în frigider. Lapte?

-Integral? întreabă Jack.

-Doi la sută.

- Păstrează-ţi apa aia albă!

-Răzgâiat răsfăţat ce eşti, crescut cu lapte pasteurizat din ţâţă de emu! îl ceartă ea, dându-i una peste braţ. Îţi aduci aminte de vremurile în care Caitie se mulgea şi-şi ţinea sticlele în frigiderul sălii de relaxare pentru studenţi?

-Iar Kroll a folosit laptele ăla!'

-La cafea, precizează Sunny, clătinând din cap. Ce timpuri!

Jack are prieteni, glume de-ale lor vechi de un deceniu, un întreg grup de oameni inteligenţi şi buni care îl tachinează *pentru ci* ţin la el şi... nu-mi dau seama ce aş putea să fac cu informaţia »sta, în afară de a-mi îngădui să fiu ameţitor de fascinată. Mă întreb în treacăt dacă prietenii ăştia ştiu despre

articolul pe care *'» scris Jack, dacă îl susţin, dacă şi-au format o părere despre fizica teoretică, după care îmi forţez creierul să tacă naibii din 8ură- Ar trebui să învăţ cum să mă distrez la un moment dat în viaţa asta!

Persoana venită în vizită e un biolog de la Stanford. E la fel «înalt ca şi Jack – ceva ce am crezut că e imposibil, mai ales în ^ndurile comunităţii tocilarilor.

- Nici tu nu cunoşti pe altcineva şi te simţi ca şi mai tâmpită persoană din Încăpere? îmi şopteşte *aifict »*

Dau din cap, adeverind. Toţi cei de aici sunt puţin mu,, decât mine şi încerc să nu-mi imaginez posturile academic care s-ar putea să ie ocupe. *cepe*

- Cu ce te ocupi? o întreb pe Olive.

—Biologia cancerului. Tocmai am terminat primul an din postdoc. Probabil că o să intru pe piaţa muncii în următorii doi ani, răspunde ea făcând o grimasă şi apoi sorbind din bere. -PJănuieşti să rămâi în California?

-Ar fi drăguţ, având în vedere că prietenii *mei sunt acolo. Dur sincer vorbind, slujbele în domeniul academic* sunt atât de rare, încât o să fie destul de greu ca eu şi *Adam să* fim în *acelaşi oraş.* -Aveţi un plan?

Dă din cap în semn că da.

-Treaba bună e că Adam are finanţări. *Sperăm că oricare* ar fi instituţia care o să mă vrea, o să se uite la bani şi o să hotărască, în cele *din* urmă, că putem fi luaţi la pachet. *Dar daci nu...,* adaugă ea, *ridicând din umeri, ...s-ar.putea să trebuiască* să negociem o angajare *conjugală.*

Zâmbesc.

- Atunci, o să stabiliţi o dată?

Se apleacă spre mine, cu o *expresie conspirativă. Are pide»* acoperită în *procent* de *nouăzeci la* sută de *pistrui* şi, deşi o cunosc numai de cinci minute, aş vrea să *fim prietene.* o r i s t a b l l i t - ° - Ne căsătorim în aprilie. În vacanţa d« Cmff ar ^ Adam nu ştie încă.

~n" , !!Ctl0nează chestia asta? d u c ' l a S ă – catăre, bestii *dintr-aste*a. D printr-o ceremonie ran Viă TJ parcu,ui o să ne căsătorească noi doi vremTde o Apoi ° * *numai*

ne mână«ce urşiil 'JclYZtt'Tu^ °' DoiUnn*' care din umeri. Oricum, lui Adam nu"^"*1 f?.®?
^ e gen-d ^ căsâtone pe care ţi-o doreşte d. e
-oOivitip^truiioi.

_Decenn-i spmi?

-Ar trebui, nu-i aşa? spune ea, râzând pe înfundate. Doar o... atund când l-am întâlnit, eram într-un moment destul de prost al vieţii mele. Adam a făcut atât de multe lucruri pentru mine-Şi acum face, întotdeauna are grijă de mine şi... vreau d am şi eu grqă de el măcar o dată, ştii? Să-l fee să simtă asta.

Dan din cap în semn de aprobare şi apoi mă uit în jos, la palmele mele goale.

junud când depăşesc orice limită, îmi imaginez că, de asemenea, mă laşi să am grijă de tine."

-Tu şi Jacksunteţi împreună de ceva vreme? întreabă Olive, ar eu imi ridic privirea.

îmi dau seama că Elsie pe care şi-o doreşte ea ar spune „da". G ţine foarte mult la Jack şi că-i place ideea că există cineva care are grijă de eL Dar...

Sinceritate.

Pentru o clipă, mă imaginez dezvăluind întreaga poveste: cum am fost falsa iubită a lui Greg, iar după aceea l-am cunoscut pe Jad, pentru ca apoi să-l cunosc pe Jonathan. Dar mă îndoiesc că Olive ar şti ce sunt întâlnirile false, aşa că îmi rafinez puţin

-De fapt, asta e prima dată.

E ciudat să spui opusul a ceea ce vrea cineva. Şi e de-a dreptul *■^•1 în clipa în care Olive scoate un-oftat dezamăgit, înghit În sec.

-Îmi pare rău...

-Nu, nu! exclamă ea, zâmbind liniştitor. Eu îmi cer scuze P^fm indiscreţia mea de mai devreme. Atunci când te-am în- hebat dacă vă căsătoriţi.

Clatin din cap.

-Abia... începem să ne cunoaştem.

-Asta e grozav! *E* plăcut să aud că Jack a depăşit fa nu ies la întâlniri, dă-mi voie să pun limite şi să fac *si fi**!* asta e doar o întâlnire pentru sex!" rei

Din părerea pe care Olive pare s-o aibă despre Jack, ai ■ mai degrabă că e vorba de Vin Diesel, dar vorbele ei *mi* pun"* gânduri: n-am nici cea mai vagă idee *despre* ceea ce vrea Jact de la mine. Olive e a doua persoană care aduce vorba despre cât de importante sunt *limitele pentru el. N-a* stabilitîncănid o limită, dar a spus că se simte atras de mine şi... -

Dacă ceea ce vrea Jack de la mine e sexul, atunci *ce* urmează? Sincer vorbind, n-am nici-o idee. N-am prea multă experienţă Nu pentru că aş fi fost *vreodată de părere că* sexul ar fi ceva preţios, ci pentru că am considerat că e un mijloc pentru atingerea unui scop, o modalitate de a mă asigura că persoana împreună cu care sunt e mulţumită cu mine. N-am făcut niciodată sex din pricina unei atracţii pe care am simţit-o, dar asta e *OK:* poate că n-am *tânjit niciodată după* sex, dar nici nu m-a deranjat să-l fac. Fiindcă nu era.pentru mine.

Cu Jack, *însă... ceva e* diferit. Poate pentru că el mă vede într-un fel în care nu mă mai vede altcineva. Mă trezesc gân- dindu-mă tot mai mult la scena de duminica trecută, de lângă maşină. În echilibru, pe marginea unui sărut *care* ar fi putut să nu vină, tensionată, înfierbântată, vrăjită.

S-ar putea să fie ceva aici. Sau poate că nu e nimic. Ce e sigur, e că sunt mai curioasă decât am fost vreodată. Dacă ar fi să se întâmple cava fizic între noi, asta ar fi *pentru mine.*

- V-aţi cunoscut la serviciu? întreabă Olive.

-într-un fel. Şi eu sunt fiziciană. Deşi sunt asistent -Au!

Râd.

^ Chiar aşa.

-îţi place să predai? .

– Nu. Primesc multe poze hifi cu ieltații pe fund care sunt
prea periculoase pentru ca studenții să vină la ore. Nu-mi rămâne
... pentru cercetare.

[Jiolt umj' r-
i Râde Şl ea-
| – Sunt sigură. Nici mie nu mi-a plăcut munca de profesor
. * proresor
Utent- E Plăcut sa fu postdoc ‘ n'ai Parte de mizeria pe care ■ presupune statutul de doctorand şi nici n-ai responsabilitatea de a fi membru al corpului profesoral. Doar cercetare.

-Pare un vis!

Olive îmi aruncă o privire surprinsă.

_N-ai făcut studii postdoctorale?

- N-au fost locuri. Dar îndrumătorul meu de doctorat spune că î mai bine aşa. O să ajung mai devreme într-un post la facultate.

-Dar vrei asta?

-E... complicat. însă am încredere în el. îi datorez multe, aşa că...

Oftez.

Olive îmi cercetează faţa cu atenţie, evaluându-mă cu ochii larg deschişi, iar apoi spune:

-Experienţa m-a învăţat că noi vrem cu toţii să avem încredere în mentorii noştri, dar că ei nu se gândesc întotdeauna la ce e cel mai bine pentru noi.

-în ce fel?

-Păi..., începe ea să spună, muşcându-se, gânditoare, de buza de jos, ...mediul academic e indiscutabil ierarhic, ştii? Există toţi aceşti oameni care au putere asupra ta, care se presupune că ar trebui să te îndrume şi să te ajute să devii cel mai bun om de ştiinţă care poţi să fii, dar... uneori ei nu ştiu ce e cel mai bine pentru tine. Uneori nu le pasă. Uneori âu propriile interese, „Hă, iar expresia feţei i se întunecă. Uneori sunt nişte neno- roc|W-Care merita ca]ce Pe 0 furcă şi să moară!

Mă întreb ce i s-a întâmplat. Chiar deschid gura ca să

întreb, ¡e întoarce la noi, ea şi cum ar simţi schimbarea stării

dar Adam,

ei de spirte,

- Olive, ai poze cu smochingul pe care şi l-a cumpărat H pentru nunta lui? Jack nu crede că are paietei ^

Olive se însufleţeşte.

- *Bineînţeles că are paiete şi că e minunaţi*

Sfârşim prin a ne pune pe pălăvrăgeală, mai întâi *noi* patru, iar apoi şi ceilalţi, vreme de ceea ce apărut un interval de câte» minute, dar care de fapt s-a prelungit timp de ore întregi. în timp ce Andrea spune povestea despre îndrumătorul ei de doctorat care şi-a făcut apariţia la disertaţia ei beat turtă şi care a început să le ofere membrilor comisiei biscuiţi digestivi, perna de lângă mine *se* lasă şi aud:

-Totu-i în regulă?

E Jack. îmi şopteşte la ureche, cu braţul petrecut pe după spatele meu, sprijinit de spătarul canapelei. E surprinzător de aproape, dar nu mă retrag.

- Prietenii tăi sunt amuzanţi!

- Mi-am imaginat că o să-i placi mai *mult* decât mă placi pe mine.

-Cam aşa e.

Zâmbesc, gândindu-mă la Millicent, Greg şi Olive. Gândindu-mi că are nişte gusturi grozave la oameni. Iar apoi observ ceva pe coapsa mea: un mic săculeţ cu alune.

-Ce-iasta?

- îţi supraveghez nivelul glicemiei, explică el, strâmbând din buze. Sau poţi leşina peste mine, de vreme ce ăsta e obiceiul tău!

-Ai furat alunele din bufetul lui Sunny? îmi aruncă o privire.

-Am împărţit ani întregi acelaşi birou cu Sunny şi odată a lăsat o mostră de urină pentru doctor pe biroul ei, povesteşte el, uitându-se la buzele mele în timp ce

râd pe muteşte. Nu-i umblu prin dulapuri!
Clatin din cap. Cu coada ochiului, li observ pe Olive şi pe Adam uitându-se la mine – nu, la noi, Într-un *fel pe* care nu-1

bine. Mă concentrez pe alunele mele, apoi mă duc

- prea bine. Ma concentrez pe aiune

coş de gunoi pentru ămbalajşi

S'B1^

Georgina Sepulveda e în bucătărie, frumoasă şi dată naibii de sexy- E îna!tă " nu mi‹am dat seama cât e de înaltă fiindcă prima oară când am văzut-o se afla lângă Jack, care o făcea si 'pară mică.'

-îmi pare bine că eşti aici! Aşteptam să stau de vorbă cu tine, dar Jack a fost nesimţitul care e de obicei şi a refuzat să-mi dea j numărul tău de telefon, spune ea, dându-şi ochii peste cap. La inceput am crezut că nu-l avea şi că nu voia să recunoască asta. Dar eşti aici, ceea ce înseamnă că pur şi simplu nu voia să te împartă cu nimeni. Ca un dragon! O, Doamne, am ştiut că aşa avea să fie în momentul în care îşi găsea pe cineva! Noi două ar trebui să devenim cele mai bune prietene, numai ca să-i facem în dudă.

Zâmbetul ei e larg şi cald, iar în mintea mea se instalează certitudinea instantanee că ultima dată când ne-am văzut, m-am purtat ca un plod răzgâiat.

-Eu..., bolborosesc, uitându-mă primprejur ca o idioată, căutând... Ce? Un prompter? Situaţia e îngrozitor de jenantă, aşa că spun:

- N-am ştiut că eşti aici.

-Tocmai am ajuns. Şedinţele de la universitate se prelungesc fără motiv – toată problematica discutată ar putea fi rezumată în cincisprezece secunde de TikTok.

Ridică din umeri şi se apropie de mine. îmi încleştez mâna pa ambalajul alunelor, ca şi cum ar fi o maimuţă de pluş din «Parimentul lui Harry Harlow[1],

american care e-a flcuf cunoscut pentru experimentele sale de „temi, dependenţă maternă şl Izolare socială realizate pe malmu-

-Georgina...

- *George, te mg!* Georgina e mama mea. *Şi bunic* P,,
şi străbunica. *Ar trebui să investim* într-o carte cun[11] ^
- *O,* fac eu, dregându-mi glasul, conştientă de
staţia mea în cadrul conversaţiei ăsteia e de-a dreptul m Mpre' Jacke aici, dacă vrei... *IU&*
- Ştiu. Ca şi cum aş putea să-l ratez atunci când *stă* lângă Ada® Carlsen! Ăştia doi sunt Muntele Rusbmore *al* mediului academic STEM. Oricum, vrei să iei prânzul cu mine săptămâna viitoare? Aş *dori* să stau de vorbă cu tine, dar nu acasă la Sunny, adaugă ea, ridicând din umeri. Nu pot să fiu aici fără să mă gândesc ia mostra de urină!

Din punct de vedere profesional, viaţa mea e cam de doi bani. Psihologic nu sunt, după cum ar spune unii, »sănătoasă”. *Din* punct de vedere muzical, ar trebui să *angajez pe* cineva care să mă urmărească în timp ce *cântă Ia tubă. Dar partea* bună e că *am dat lovitura* în domeniul *invitaţiilor la prânz.*

- *Vrei să stai de vorbă cu mine, repet eu, doar ca să mă asigur.*
- Da. Parţial pentru că *fack e prietenul* meu *cel* mai apropiat ţi l-ar enerva dacă te-aş *fura* fie Şi numai pentru puţin timp. *Dar* cel mai mult pentru că ultima dată când ne'-am văzut m-am purtat ca o ticăloasă şi *vreau* să mă revanşez faţă de tine.

„Poftim?!”

- Nu, nu, eu sunt cea care a fugit ca o nebună! Eu m-am purtat ca o ticăloasă...

-Da, bineinţeles că aşa ai făcut! exclamă *George,* aruncân- du-mi un zâmbet triumfător. Iar ca să te revanşezi *faţă de* mine» mă laşi să te scot la prânz.

-Asta e..„ mormăi eu, *clipind lent, ...foarte bine jucat.* - Mulţumesc! ■

Se scutură de nişte scame inexistente de pe umăr, iar *eu râd.*

- înţeleg de ce *te* place Jack atât de mult.

„„ 1 ţk® ?. jack te pnce ** mai mult *> supraliciteazǎ ea, cu* ûn zâmbet blând. Miercurea viitoare e bine?

Dau din cap, adeverind.

„Poarte bine.

Câteva minute mai târziu, eu şi Jack plecăm. Fac schimb de jmere de telefon cu Olive, iar în timp ce Jack se urcă în maşină, jnny mă îmbrăţişează de rămas-bun şi-mi şopteşte că orice ironuri despre urină aş fi auzit, acestea sunt mult exagerate, ie asemenea, îmi promite că dacă mă despart de Jack, ea o să *re*acâ de partea mea, fiindcă deja mă place mai mult decât pe el.

Râd în pragul uşii.

-Asta mă face să mă simt vinovată pentru faptul că ţi-am urat alunele!

-0, trebuie să fi fost ale altcuiva. Nu există alune în casa mta – sunt de-a dreptul scârboase!

Mă bate gândul că Jack a făcut cercetări, după care a cum- jârat şi împachetat o gustare potrivită pentru diabetici. Dar el nă smulge din visare, întrebând:

-Unde mergem să cinăm?

Bucuria şi surpriza mi se zbat în piept la ideea că seara încă au s-a terminat, drept pentru care răspund:

-0, din punctul meu de vedere, e bine oriunde!

Jack intră în trafic.

-Excelent! Una dintre chestiile mele preferate e „oriunde”. Iar acum, spune-mi ce vrei să mănânci!

Mă uit la profilul lui aproape perfect. Nu s-a ras de două zile Şi arată puţin obosit. Mă întreb dacă a fost activ toată ziua. Dacă n-a mâncat nimic de la prânz. E uriaş, probabil că tot timpul e lihnit. Chestii simple, porţii mari.

-Burgeri,spuneu. ^ .

Se Uită la mine ca şi cum ar spune „Bună încercare!”

'Da, Elsie, îmi plac burgerii. Totuşi, nu asta era întrebarea!

Mă încrunt. Cum reuşeşte? Cum de ştie întotdeauna...

¡"Vrei să trag pe dreapta ca să poţi să baţi puţin din picioare?

Judecând după zâmbetul de pe faţa lui, sunt sigură

Bine. Ce vreau? Ei bine, brânză! întotdeauna brânză. Dar brânza nu e chiar un fel de mâncare S * care s-ar putea servi sunt prea simandicoase şi..'

T Spune-ol îmi ordonă el.

-Ce?

- Spune-mi la ce te gândeşti.

-Nu mă...

-Spune.

-Serios vorbind, nu...

-Spune.

- Brânză! aproape că urlu, surprinzându-mă chiar şi pe mise.

Jack zâmbeşte, satisfăcut.

-Ştiu locul potrivit.

-Glumeşti.

-Nu!

—Nu putem. Nu aici.

-De ce?

Jack aşteaptă să termin propoziţia. Pentru că nu sunt veşnic prezenta mână de pe mijlocul meu mă împinge în c plăcută a restaurantului.

Am ajuns la restaurantul Miel.

-Asta pare sadic, chiar şi pentru ţine! subliniez eu.

• – Dă-mi voie să-ţi spun că mă subestimezi.

Şefia de sală ne salută, voioasă.

- Doi? Aţi prefera o masă, sau un separeu?

Jack se uită la mine ca şi cum am face parte dintr-un carte drogurilor, iar eu sunt liderul care trebuie să aprobe orice deci zie. La naiba, chestia asta cu sinceritatea e dificilă! Aşa, deci: nu separeul – picioarele lui Jack sunt lungi ca nişte zgârie-nori, 3Ş® că probabil lui nu i-ar plăcea deloc să stea acolo. Dar mesele sunt mai puţin retrase, ceea ce s-ar putea, de asemenea, să urască—

Jack se apleacă spre urechea mea şi-mi şopteşte:

-Nu mai construi modele observaţionale despre

ceea ce cre,i dosă-mi placă şi fii pur şi simplu sinceră în legătură cu
-Separeu..., bâigui eu.
Se vede că şefa de sală îşi pune în minte să-i spună chelneriţei ¿sunt o ciudată, dar ne cere, pe un ton de o politeţe impecabilă: -Vă rog să mă urmaţi!
-Excelentă alegere, şopteşte Jack în timp ce ne îndreptăm spre separeu.
Singurul lucru la care pot să mă gândesc e că Elsie-de-acum- douâ-săptămâni, cu ochii strălucitori şi speranţă în viitor, a stat oact în acelaşi restaurant, vizavi de Jack, gândindu-se cât se poate de serios la posibilitatea de a se strecura pe sub masă ca d-i perforeze genunchii cu o şurubelniţă. Elsie-din-seara-asta tt uită la Jack în timp ce el ii spune chelneriţei:
- 0 să ian o halbă din berea casei. Iar ea vrea platoul cu brânză. Ridic dintr-o sprânceană.
-Cam rămâne cu mine, care trebuie să cer ceea ce vreau?
> -Platoul cu brânză e ceea ce vrei.
, Aşa-LDan * -Deandeştii?
i -Igawa l-a comandat În seara aceea. Am văzut cum te uitai
K
I -Şi cum mă uitam?
j -La M cum se uită oamenii la pornografie, i Mă cuprinde un hohot de râs.
-Bine, vrei să fin sinceră? O să fiu sinceră!
-Haide, dă-i dramul!
Poate că e din cauza separeului, dar aproape că simt ca şi cum «n fi singuri din nou, în apartamentul luL Doar noi doL Intim.
-Brutal de sinceri, promit, iar apoi inspir adânc. Uneori, ?
tUnci când nu pot dormi fiindcă sunt prea emoţionată, caut
ân2ă Pe Google Images, după care... derulez la nesfârşit. Şi ^amtlmpăcS
-Asta nu-i nimic. întreaga istorie de căutări pe YOUTUk George constă în fllmuleţe în care sunt

stoarse coşuri. Pufnesc în râs, cu paharul de apă Ia gură.

-Apropo, ea mi-a spus că n-ai vrut să-i dai numărul de telefon.

Soseşte berea lui Jack. El îşi împinge limba în obraz.

-Am avut o imagine mentală tulburătoare.

-Ce imagine mentală?

- George în următoarele câteva decenii, amintindu-mi zilnic că a reuşit s-o scoată în Oraş înaintea mea pe fata care îmi **plăcea!**

Râd, imaginându-mi-o cum şi-ar începe discursul domnişoarei de onoare astfel:

„Dicţionarul Webster defineşte sintagma *«neglijenţă* de câteva secunde» drept...”

Apoi îmi dau seama cine anume ar fi mireasa, drept pentru care simt că mi-a căzut faţa. Uau!

-Iar arăţi aşa!

-Cum „aşa”?

- îngrijorată, răspunde Jack căutându-şi cuvintele, ca şi cum n-ar fi sigur de el. Vigilentă. Te gândeşti prea mult.

Mă joc cu şervetul de olandă.

-Cum de ştii întotdeauna ce gândesc?' ;

- La fel cum tu ştii ce gândeşte toată lumea.

Mă încrunt.

-Pur şi simplu, mă uit. încerc să fiu atentă Ia ceea ce-şi doresc oamenii

- Asta fac şi eu. Doar că nu-mi prea pasă de majoritatea oamenilor, dar nu mă pot opri din a fi atent la tine, explică el ridicând din umeri cu un aer plin de naturaleţe şi dezarmant de sincer. Aşa că mă uit, spune!

Chiar e atât de simplu? Asta se întâmplă aici?

- La ce mă gândesc acum?

-Ai nişte întrebări. ^ .

*^DOâlLeo eusăspun,expirând şi râzând, ...nu sunt
'SID^iHete> Plin care si a)un8em sa nc cunoaştem. Mu
'"„'"'"bü^o persoană normali, spune el
Într-un fel care opusul un» insulte. Şi aş
prefera ca, în loc si te gândeşti f* ^ sj-mi
pui întrebările propriu-zise. '*
^cuprind paharul cu degetele, simţind condensul în palme. Afinii retrag mâna în poală. Acum e umedă şi rece.

Bi»

-lapetrecereaMonicăi, ai spus că nu ieşila întâlniri. Şi Olive ui-a spus acelaşi lucru...

Râde.

-Olive?'.

■^*n|utea ca noi două să & discutat despre viaţa ta amoroasă, «^cîntunp ce rostesc cuvintele astea.

cam 0 ai« doi. ^ U ^ ° Poveste de dragoste aşa dat 039 ^ 8enm că sunt de acord. O cunosc de două ore,

Pe care mi-a făcut-o.

aa»roa ^ 0 • V>ătută-n cuie – fără implicare,
fără întâlniri ^Pemn „tâncat după miezul nopţii.
Mu nj-aro dezis de
§>^1 – °ă iubirea e un concept capitalist sau altă porcărie de <*am aSU' 6XPlia eV> ridicând din umeri. Dar pe vremea când ttnăr, am avut vreo două relaţii în care interesele nu
V*livit $.. ..e maibine să fii direct. Ca nimeni să nu fie rănit.

:Vleg,
„ î*1' inragpnez un băieţel căruia mama lui îi spune ea nu ^Jpt, mamaini. Apoi *A* **creşte** mândidee^ak spune

*' *• Utó P* ****'
'ÖattUÍ ţntreabăd-

-Eu?

- Tu te duci la întâlniri?

Zâmbesc.

-Din asta trăiesc.

- Corect. Şi cum a început totul?

- O, murmur eu, reîncepând să desenez modele pe pahar a început în facultate. E o poveste destul de deprimantă. Nu se potriveşte cu brânza.

Scot un hohot nervos de râs, Sperând să-l fac să râdă şi el.

în loc de asta, întreabă:

-De ce deprimantă?

Sinceritate. *Sinceritate.* E o chestie cu care probabil că pot să mă descurc.

-Pentru că... n-am ştiut.

- N-ai ştiut că erai la o întâlnire cu cineva?

- Nu, răspund eu, înghiţind în sec. N-am ştiut că era o întâlnire falsă. v--.

Expresia feţei lui se schimbă. Se uită tot la mine, e tot concentrat, dar mai precaut. Blând. Teritoriu minat.-

-N-ai ştiut.

N-am povestit nimănui ce s-a întâmplat, nici măcar lui Cece, pentru că... încă nu-mi dau seama cum de mi s-a putut întâmpla mie. Au trecut ani de atunci şi tot nu pare povestea mea. Am fost întotdeauna aţâţ de rezervată! Am păşit atât de atent! Dar atunci când m-am împiedicat, num-am lovit doar la genunchi. Am dat cu faţa de pământ şi mi-am pierdut toţi dinţii.

- Pe vremea când eram în anul doi, tipul ăsta pe eare-l ştiam s-a mutat în străinătate. Apartamentul pe care îl închiria era ieftin, aşa că i-am preluat chiria. Astfel l-am cunoscut pe JJ- Era colegul de apartament, povestesc eu, împingând pahai u>. îl văzusem la departamentul de fizică şi mi se părea un tip OK. Deşi plănuia să devină experimentalist.

-Asta ar fi trebuit să fie un semn! —■-

Râd- i *

.Ne-am petrecut aproape un an întreg ignorându-ne în mod „olitlcos. Situaţia ideală a colegilor de apartament.

ApoiJJ s-a despărţit de iubita lui, spun eu, oftând. A fost urât. Aşa cum e „¿t la douăzeci de ani, ştii? Mai existau sentimente, dar ea cunoscuse pe altcineva şi... Tot ce ştiu e că, două săptămâni mai târziu, ea a venit să-şi ia lucrurile şi ne-a găsit pe JJ şi pe mine luând cina împreună, în timp ce ne uitam la televizor. A făcut o criză. Era *atât* de geloasă, ceea ce nu putea fi decât caraghios, având în vedere faptul că eu şi JJ ne aflam la o distanţă de trei metri unul de celălalt, iar eu mâneam năut – care e, în mod oficial cea mai puţin romantică mâncare! Dar astfel i-a venit lui JJ ideea de a ne preface că eram împreună, pentru ca ea să devină şi mai geloasă şii.. nu ştiu, să alerge prin Aeroportul Boston Logan, ca să-şi declare iubirea? A fost un plan neclar. Dar am acceptat, pentru că...

- Pentru că nici atunci nu ştiai să spui „nu”?

-Hei, fără atac la persoană! exclam, făcându-l să zâmbească, după care continui: Am început farsa şi... nu doar ne-am prefăcut în campus, atunci când era ea prin zonă. El le-a spus tuturor – prietenilor lui, prietenilor mei. Şi în apărarea mea – poate că n-am nici un argument în apărarea mea, dar eu şi JJ n-am vorbit prea mult despre faptul că era ceva fals. M-a dus acasă la părinţii lui în vacanţe, am învăţat împreună, m-a învăţat Go.

Jack dă din cap, încet.

- Cât de repede ai devenit mai bună decât el?

-Foarte spre extrem de repede. Dar m-am prefăcut că nu «am, fiindcă el ura să piardă. Ura să nu se simtă cea mai inteli- 8®ntă persoană din încăpere; dar era bun la a ascunde asta. Era fermecător în public Dar în particular, nesiguranţele lui ieşeau „iveală şi..,

-Nu mai era atât de fermecător?

avui • •dliar' ^ e8ocentric> dar.,, trebuie să înţelegi, n-am ‘ „feiodată mulţi prieteni. Am fost Întotdeauna retrasă, în- ^ nu ies în evidenţă, dar dintr-odată devenisem centrul

universului cuiva. Eu şi JJ eram *împreună* tot timpul. au fost numai câteva săptămâni, apoi şase luni A început^** sărute şi atunci când eram *singuri Apoi* ne-am sărutat mai Jî* Apoi el a vrut să facem sex.

-Aţi făcut?

Am gurauscată.

-Da, am făcut

-Nu, înftebarea era; tu ai vraf?

-Eu... eu *nu* m-am opus, spun, *trecăndu-mi degetul peste* faţa de masă. Ce-mi *doream* cel mai mult era *cad si* beneficieze de o versiune a mea de care să se *poată bucura.*

fack închide ochii şi dintr-odată, mi-e frică *de ceea ce o si* aflu de îndată ce el îi deschide. Dezgust Milă, poate. *E posibil ca* el să mă judece. Dar nu: văd numai acel cafeniu intens, pala albastră şi o mulţime de alte lucruri pe cate nu le pot identifica.

-Eram Elsie *şi JJ. Toată lumea* spunea că făceam un cuphi frumos şi m-am obişnuit cu asta. Am *citit* cărţile *Dune* pentru că erau preferatele lui Mi-am spus că Dream Theatre *erau o* trupă bună. I-am spălat rufele. M-am tuns scurt fiindcă lui îi *plăcea* tunsoarea bob. Mă *simţeam puternică,* ca şi cum mi-aş fi dat seama cum să fiu o fiinţă *sociali. Învăţasem să-i fac pe* oameni să-mi dorească prezenţa, conchid, umezindu-mi buzele. Jar apoi fosta lui iubită a vrut să se împace.

Falca lui Jack se crispează, iar muşchii gâtului îi devin tensfonaţi-

~Şi JJ ţi-a spus că trebuia să pled, pentru că relaţia voastră era o păcăleală.

Dau din cap, adeverind.

- Erai îndrăgostită de el?

Râd scurt si dau din cap în semn de negare

-Deloc. Iar asta ar fi trebuit să fiică sâ „ '

»u-iasa? Făptui că nu mi-am pierdut iubireaw«- *?*?* „n*

doar „n tip oarecare, pe care i-am plăcut m ^ *09*

P«cut numai pentn, ^

ştiut cum să-i ofer plăcere. Dar apoi mi-am dat seama de ce

a durut atât de tare, spun eu, simţind nevoia să mă opresc 'dipâ şi» „„P”- adânC încercasem de tare! Am dat tot ce **1 putut** pentru Elsie pe care o voia el şi...

Aproape că doare prea rău ca să pot articula.

_I-ai oferit o variantă perfectă a ta şi tot nu te-a vrut, spune Jack pe un ton pragmatic.

A vorbit aproape detaşat, ca şi cum aş fi o singularitate gravitaţională care poate fi explicată, catalogată, prezisă.

Momentan, sunt şocată de câtă dreptate are. Apoi mă mir că sunt surprinsă.

_Şi concluzia pe care ai tras-o a fost că trebuia să încerci mai tare.

Dau din cap în semn că da.

-Cam aşa ceva, spun, după care văd că soseşte platoul cu brânză, dar în momentul ăsta simt că am stomacul sigilat. Iubita tai JJ nu voia să mă lase să stau în apartament. Şi întrucât contractul era pe numele lui, a trebuit să mă mut. Nu prea aveam tinde să mă duc şi... te scutesc de detalii, dar a *fost o* porcărie. Am ratat teste, proiecte. N-am adunat suficiente credite ca să-mi păstrez bursa. Notele mele din primul an au fost de toată jena – fi primul lucru de pe foile matricole pe care le-am trimis în dosarele pentru universitate. îmi dorisem să devin fiziciană de un deceniu şi din cauza unui... unui tip care era de toată jena la Go, aproape că n-am reuşit Mă forţez să mă întind după o bucată *defontina* pentru că – •ă-l ia naiba pe JJ – brânza e *delicioasă. Grasă* şi catifelată, dulce Şi picantă. Mă face să uit că aproape am urlat în mijlocul unui restaurant select, ca un copil de patru ani. Adaug:

-Dar îndrumătorul meu m-a salvat «ek se tensionează.

'îndrumătorul tău!

din cap în semn că da, apucând un alt cubuleţ de

brânză.
'Wndeau.

Cariera pe care Jack a distrus-o din greşeală. încerc sg nn mă gândesc la asta – la articolul lui Jack sau la ce ar spune dr. L dacă ar şti că sunt aici, cu el. Pare o utilizare foarte bună a abilităţii mele perfecţionate de a pune lucrurile în compartimente. Povestesc mai departe:

-El a văzut dincolo de notele proaste şi scrisorile de recomandare care spuneau că nu eram de încredere. Mi-a spus că am potenţial. M-a acceptat la şcoala doctorală. Lui îi datorez toate realizările mele.

Jack îmi cercetează faţa îndelung. Apoi expiră lent şi dă din cap o dată, ca şi cum ar fî luat o hotărâre dificilă.

-Elsie...

- E rândul meu să pun o întrebare, îl întrerup. Am terminat cu vorbitul despre JJ sau dr. L. Dar dacă tot suntem la subiectul ăsta...

Jack ezită, ca şi cum n-ar fi gata să renunţe la subiect.

-Cei?

- Olive a mai spus şi altceva. Că, atunci când ieşi cu o femeie, de obicei o faci ca să..., zic eu, oprindu-mă În momentul în care nu mai reuşesc să articulez cuvintele, însă asta nu contează, fiindcă Jack mă priveşte ca şi cum ar şti exact ce vreau să spun, înţelegând perfect gestul meu de a arăta cu degetul când spre mine, când spre el. Asta e ceea ce-ţi doreşti?

Nu răspunde imediat, ci mă studiază serios, indescifrabil şi impenetrabil, aşa cum n-a mai fost de ceva vreme. Iar apoi, după mult timp în care şi-a ales cu grijă cuvintele, şopteşte:

- Noi doi n-o să facem sex...

-Sunteţi gata să comandaţi? ne întrerupe chelneriţa.

Nu revenim asupra acestui subiect. *Şi tnă* întreb de ce nodul *de* uşurare din stomacul meu seamănă atât de mult cu dezamăgirea.

CAPITOLUL 18

FLUX

Merg să iau prânzul cu Greg, dominată de un sentiment de teamă, urmat îndeaproape de ură de sine, de vinovăţie şi de un impuls incontrolabil de a fugi înapoi acasă şi de a mă oferi drept prânz lui Arcie. Oare Greg mă urăşte? Oare mă consideră responsabilă pentru faptul că l-am dat de gol? Oare îşi vrea banii înapoi? Îi merită. O să-mi vând o cornee. Sau o labă de la picior. Ce costă mai mult.

Din cât se pare, n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Pentru că Greg zâmbeşte larg în clipa în care mă vede şi apoi întreabă pe un ton

Plin de subînţeles:

şi fratele meu, ha?

~0, nul Nu, eu...

Suntem la cafeneaua la care mergem de obicei, dar deşi astăzi mi'ar fi de folos nişte diversiuni, nu sunt copii care ţipă sau care cu boltă şi nu există condiţii pentru confuzii auditive rag>ce. Doar barista care poartă un tricou pe care scrie *Respiră d' tl ur*f*i pe Tom Hardy* şi expresia jucăuşă a lui Greg. îmi ta*n* un cutremur de pământ, dar în zadar.

'N°i. adică eu şi Jack, doar.,;, petrecem ceva timp împreună.

A fost vina de joia trecută, desigur, care s-a terminat ahl când Jack m-a condus acasă şi a răspuns întrebării mele: y ? să mai facem asta şi altă dată?" cu un *„Tu* vrei?" enervant." Apoi după-amiaza de sâmbătă, petrecută în căutarea romanu. lui care cuprinde *episoadele din Verdict: crimă* pentru Miliic ent şi certându-ne în legătură *cu validitatea teoriei* şirului. („N.a produs nici o pr*edicţie experimentală testabilă", „Lucrăm h matematică!", „Dă-i* înainte, *dar până când* vii cu o descoperire mai substanţială, multiversul e la *fel de ştiinţific precum e* şi Marele Dovleac".)

Iar aseară Jack m-a dus la o *prelegere* la Northeastern, una la care oricum voiam să mă duc. („Sau poţi lua metroul şi ne întâlnim acolo, dacă îţi face plăcere să te uiţi ia oamenii care se .masturbează uitându-se la reclamele la *Tropicana!")* Apoi ne-am petrecut o oră în maşina lui, *bârfindu-l pe* vorbitor fiindcă a spus că experimentul *val-gravitaţional a fosţ o risipă de* bani.

Acum e marţi şi, da, *l-am văzut pe Jack de trei* ori în ultima săptămână, dar dacă i-aş spune *asta lui* Greg, el ar trage concluzia că *suntem un cuplu, ceea ce* nu suntem. Nici măcar nu *ne-am* ţinut de mână, în afara cazului în care punem Ia socoteală data aceea când mă plângeam despre militarizarea ştiinţei şi aproape *ci* am fost lovită de o Honda *Civic. Jack* m-a apucat de încheietură, m-a tras înapoi *şi* nu mi-a dat drumul decât după ce am ajuns în *siguranţă pe* partea cealaltă a *străzii. Dar apoi,* din precauţie, m-a mai ţinut de mână o bună bucată de drum.

Orice ar fi povestea asta, e una lentă – statică, după cum ar spune unii. S-ar putea să mă fi trezit gândindu-mă la *sărut.* S-ar putea să mă fi *trezit* întrebându-mă dacă Jack se gândeşte la sărut. S-ar putea să mă fi frământat *din cauza* unor lucruri aparent contradictorii pe care le-a spus *el – „Noi doi n-o si* facem sex , „fata care îmi place", »foarte frumoasă" Cred *ci* să treacă – *de genul* Nebuniei din Martie[1], încercând să-mi dau seama ce simte el în realitate pentru mine

1 Perioadă din an (de obicei a dona *jumătate a lunii* martie.
când în acuităţi *se* ţin turneele de baschet mascuiin.
reapecot/ft^i!,^ apH,ie,'

, p^upun că aş putea să-l întreb. Aşa o să fac. De îndată ce

^ni pregătită.

7. Nu « ava seri0S- Doar- ajun gem să ne cunoaştem şi...

J^ncenele lui Greg se înalţă, iar eu mă şifonez, spiritual vor-

f .Nu ştiu. Poate?

| fl rânjeşte.

| -Am avut eu o senzaţie!

I _0 senzaţie?!

i -Jack a pus o mulţime de întrebări despre tine. Am crezut *k* era inutil de protector faţă de mine, aşa cum este el de obi- Jri, dar atund când am ajuns pe teritoriul întrebărilor de genul fflsie preferă vara sau iarna?” [redacted] dat seama că era vorba «espre altceva.

1 Mă s[redacted]a tâmplă.

I -Ai mai [redacted] asta. f

-Am spus?

-Dinteie, Atund când ai...

-0, da, zice el, oftând. Ştii, m-am distrat În seara aia! Poate ar trebui sa mdud mai multe droguri de recreere în stilul iude viaţă.

-Greg, am senzaţia că, iară să vreau, am grăbit demascarea ăţi de Jack şi-mi pare foarte rău.

0 dă din cap, înţelegător.

'Geea ce e amuzant e faptul că la Woodacre, înainte ca dintele

1 să se decidă să putrezească din interior, am avut gândul ra niomentul ca pur şi simplu s-o rog pe mama să mă lase ***■ în afară de

asta, aş putea să am opt gemeni şi bunica
j *r *isa întreaga avere companiei Monsanto, doar ca să .»'â în ciudă. Iar Jack n-a fost nidodată problema.
Am vrut «a mT**1 ^ mu^t t*mP î* e plăcut să-mi dau seama că ştie şi că taliii .b|a^eaz^ diferit. Nimic nus-a schimbat, cu excepţia fap- 04 ui îi pare rău că nu s-a interesat mai mult de spectrul
aromantic/asexual şi că e *foarte, foarte* plin de remuşcări fijndc, a tânjit după »iubita" mea.

Face ghilimele aeriene la cuvântul iubită, apoi râde puţjn, A vrea să mă împrăştii ca negura dimineţii şi să dispar în neant

- Greg, eu..., încep să spun, având în minte imperativul .sin. ceritate", ...ştii, mi-ar plăcea să fim prieteni în continuare.

-Bine. Pentru că acum, după ce aproape că am făcut pipi pe tine, suntem legaţi pe vecie, răspunde el, iar apoi rânjeşte. O, Doamne, ştii că tocmai mi-am dat seama de ceva?

-De ce anume?

- Ci dacă treaba se aranjează Între tine şi *Jack,* unchiul Paul o să vă ceară până În cea din urmă zi a vieţii lui să faceţi o partidă de sex în trei!

închid ochii. S-ar putea ca de data asta eu să fiu cea care si vomeze cu boltă.

Prânzul cu George e cu totul diferit. Am o oră între clase la UMass, iar ea e de acord să ne întâlnim lângă clădirea în care predau. Nu-mi dau seama de motiv, dar o găsesc în sala de dasi, cu un minut înainte să se anuleze ora de Introducere în *Fizici* ce ar fi trebuit să înceapă la unsprezece dimineaţa.

Paltonul mov al lui George e o pată de culoare în sala aceea sumbră. Eu mă bâlbâi:

-Eseul vostru despre cosmologia modernă trebuie predat până la sfârşitul săptămânii Două pagini...

-Dublu spaţial? întreabă cineva din îngrămădeala de corpuri calde a *ultimului rând.*

Nu-mi dau seama de ce toată lumea pare dispusă să-şi vândă sufletul ca să stea acolo, de vreme ce nu le cer studenţilor să tasptmda Ia ore şi atât timp cât sunt rezonabili de liniştiţi, ml prefaccânu vad căseocupă cu altceva. Am avut cândva la o« oe Mecanica Analitica an tip care a cusnt «,«,1 ,
iar eu nici măcar nu l-am *big** în
bine pentru el şi ferestrele hiiL *^un A – foarte*

piu spaţial- Gu font de doisprezece, răspund eu, iar din 'S'ud gemete de Protest Vă rog să nu'mi insultaţi inteli- sali Sf0*0sind font *Algerian.* Şi nu setaţi marginile la trei virgulă *f?* timetri, sperând să nu-mi dau seama, pentru că verific! '^'verific- De fapt, abia dacă frunzăresc după cuvinte-cheie, mp *ce* buna mea prietenă, Cece, pune nişte Noah Baumbach 'ntl ¿in păcate, nu e *Madagascar 3.* Studenţii mei m-ar considera M'/'de jalnică dacă ar şti cât de dispusă sunt să le dau tuturor A! *1* -Şi nu uitaţi, citatele din text trebuie să fie toaţe din surse academice!

0 mână ridicată.

-Dar dacă unchiul meu...

-După cum am mai spus, deşi sunt bucuroasă că unchiul tiu a absolvit studii secundare în biologie la universitatea din Delaware în urmă cu douăzeci şi trei de ani, n-o să accept drept sursă academică părerile lui emise de Ziua Recunoştinţei. Ne vedem săptămâna viitoare!

- Asta pare o modalitate distractivă de a-ţi petrece timpul pe care-l ai ca să vieţuieşti în această mare grădină a Domnului! spune George după ce mi se alătură pe podium. Câte ore ca asta predai pe săptămână?

-Ooo, numai trei, patru mii? glumesc, iar ea râde.

_ Imediat, mă simt vinovată. Ar trebui să fiu recunoscătoare că am o slujbă. Alternativa ar fi să-mi hipnotizez pancreasul în * cre<k că poate produce insulină şi să trăiesc din pacheţelele de tchuP de la Wendy's. Aşa că adaug:

-Totuşi, nu-i chiar atât de rău. Studenţii surit grozavi şi...

0 studentă din anul doi vine alergând spre mine, cu puloverul tis în jos de pe un umăr.

sau Hannaway! Aţi putea verifica dacă ăsta e doar un coş,

doctot" mai dîSCUtat desPre asta-Selina- Nu sunt *acd* gen dC 'A-da, mă scuzaţi,

am greşit!

-Nici o problemă. Du-te să verifici Ia cabinetul medical

t, Pe dinafară, mă chinui să zâmbesc. Pe dinlăuntru e? baie de sânge. ' Untintt-o

-Te rog, nu spune nimic! o implor eu pe George.

-Nu pune la suflet, mă sfătuieşte ea, apucându-mă de Meriţi un prânz cu douăsprezece feluri de mâncare! – ^

Mă duce lâ o cafenea turcească din apropierea campusului

- Foarte bine! spune ea după ce am comandat o puzderie de sărmăluţe. Cred că amândouă ştim care e motivul pentru care te-am invitat aici.

-Ştim?

- Sigur că da, răspunde, aplecându-se în faţă cu mâinile adunate şi aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Jack e prietenul meu cel mai apropiat. Răneşte-l şi o să dezlănţui asupra ta ranga cu care Tonya Harding a ciomăgit-o pe Nancy Kerrigan! Deşi probabil că nu eşti la fel de ataşată de genunchii tăi aşa cum era Nancy, ceea ce înseamnă că o să te atac la articulaţiile degetelor de la mâini. N-o să mai poţi apuca creta fără să simţi o durere atroce. O să trebuiască s-o ţii Între dinţi şi tot acel silicat de magneziu hidrat o să-ţi dea-peste cap pe vecie tranzitul intestinal!

Mi se scurge sângele din creier. Plănuiesc să fug într-un sat leton retras, să-mi prăjesc amprentele cu un grătar pentru brânză, să-mi vopsesc părul negru, apoi blond, apoi iarăşi castaniu, doar ca să derutez oamenii – când George izbucneşte în râs.

- O, Doamne, *ce faţă* ai făcut!

li arunc o privire nedumerită.

. – îmi pare rău, am făcut o glumă atât de **nepotrivită!** Dar n-am putut scăpa ocazia.

Sunt iar nedumerită.

-Deci n-ai vrut să te vezi cu mine ca să...

•-Nu, n-are nici o legătură cu Jack. Poţi să-i smulgi inima din piept, s-o pui la grătar şi s-o mănânci cu garnitură de porumb, dacă vrei. Vreau să spun că mi-e drag, dar relaţiile sunt ca rahatul.

ebuİ Să te duci să-ţi bagi nasul în... bla, bla, bla, declară af un zâmbet ştrengăresc. Ai vrut să zici ceva, Elsie?
iau o gurâ de a y ran - j ' B in regulă. Doar că... Nancy Kerrigan e verişoara mea. Iar ! ' fost diagnosticat cu o boală de plămâni indusă de inha- Lea cretei.
! George păleşte la faţă.
. _o, Doamne, îmi pare atât de rău! N-am vrut să... mă simt oribil.... se bâlbâie ea, iar apoi îmi observă zâmbetul discret. Ai
inventat toate astea, nu?
j Rjdic din umeri în timp ce-i fur o sărmăluţă, i -Nu numai că eşti perfectă pentru Jack, dar cred că s-ar putea să te plac mai mult decât te place *el, ceea ce e mare* lucru, iln orice caz, de asta te-am rugat să ne întâlnim. j îmi mută paharul într-o parte, iar apoi pune pe masă o bu- j cată de hârtie.

Îşi bea apa în timp ce citesc şi tot citesc – fără să înţeleg nici I ancuvmţeL Doamna Witecotton, învăţătoarea mea din clasa a | doua, ar A *atât* de dezamăgită de mine!
! -Astae...?

George dă din cap în semn că nu mă înşel.

-Nue... n-am fost la interviu.

-Dar ai ajuns în ultima fază a uniii interviu MIT. Cineva „re o să rămână anonim – haide să-i zicem „Jack" – mi-a spus r?^cut cerere mai mult de trei sute de candidaţi. O să cred « «comandările tale au fost confirmate şi că n-ai încercat să ", onn*0 diplomă de studii postliceale de la facultatea de ‘ba>lke. Într-un doctorat în fizică.

-*CÂ* L °kri 0 slujbă? În laboratorul tău? lichiu postdoctorale. Sunt două proiecte anume de cristale «re trebuie să lucrez.

.te'a P"4 să faci asta, spun eu pe un ton uşor acuzator. «Pun *j* ® relaţia mea cu Jack, de obicei, şi prin asta vreau să îl hărţuiesc să facă ce.vreau eu.

Cred că minte.

- Ascultă, îţi mulţumesc! Eşti foarte amabilă. Dar deia i refuzat pe Jack. Iar acum, când noi doi suntem ca un N o idee bună să... 'arfi

- Stai! exclamă ea, încruntându-se. Cum adică deja l-ai refuag

-Deja mi-a oferit postul.

-Ce a făcut?! explodează George, iar chelnerul şi cam cincisprezece alţi clienţi se întorc spre noi. Jack ţi-a oferit o *slujba*

-Nu... n-ai ştiut?

-Asta e atât de *deplasat*! strigă ea, punându-şi palma pe faţă, exasperată. Nu-i oferi *de lucru* fostei iubite a fratelui tău, pe care ai pata pusă de luni întregi! perorează, punându-şi pe faţă ţi cealaltă palmă. O, Doamne, *bărbaţii*! Chiar şi cei buni sunt...

- Vrei să spui că n-ai ştiut?

-Nu. Şi nici nu i-am spus lui Jack că plănuiam să-ţi ofer o slujbă. Fondurile provin din finanţările mele – ceea ce e complet separat de munca mea cu el, spune George, iar apoi oftează din greu. Ascultă, o să fiu sinceră: n-am ştiut dne erai până săptămâna trecută. Şi n-am ştiut că tu erai fata despre care vorbeşte Jack atunci când se îmbată, Dar ţi-am căutat lucrările. Munca ta e valoroasă şi chiar mi-ar trebui cineva ca tine în echipă. Iar înainte să întrebi – da, şi Jack la fel. Dar eu sunt mai bună, adaugă ea, aplecându-se în faţă şi arătându-mi un rând din contract. E un post pe

trei ani. Pot să-ţi plătesc o dată şi jumătate salariul NIH[1]. Studiul cristalelor lichide e un proiect colateral pentru mine, aşa că tu o să fii şeful de proiect. Primul autor în toate publicaţiile. Ştiu că n-ai experienţă aplicată, dar avem nevoie de cineva care să cunoască teoria ca pe propriul buzunar. Fără predare, fără font *Algerian* – numai cercetare. Deşi dacă vrei să te prefaci în continuare câ-ţi place, sunt sigură că am putea să-ţi găsim o clasă.

1 National Imtitutes of Health – Institutul Naţional de cana,.,.

(treaba cu toţi oamenii ăştia în ultima vreme, care-mi ^mint de *togieafi* apele? Transmit dintr-odată semnale ^¡principal?

în toate astea...? întreb eu.

0 na există- Nu mă înţelege greşit Sunt bucuroasă pentru Mi rog, pentru eL începea să aibă un aer groaznic de nefe-

1 Toată acea tânjeală mohorâtă, excitată, plină de sentimente vinovăţie!

îmi dreg glasuL

«Aş avea asigurare de sănătate?

-Acam n-ai asigurare de sănătate? se miră George, iar eu , din cap În semn că aşa stau lucrurile. Munca de asistent e a usptezecea nenorocită de molimă din Egipt! exclamă ea. Da, imdnţeles ci ai asigurare medicală. *N-o să mai* trebuiască *să fci* chestia aia dubioasă cu întâlnirile false!

< Demnitatea: dezintegrată.

[-Jack ţi-a spus despre asta?

j -Of..., mormăie ea, strâmbându-se, *...iii...* nu! Am putut... d citesc pe faţa ta?

' Acum eu sunt cea care-şi duce mâna la faţă.

-Ascultă, a trebuit să-mi spună! Pentru că ştiam câ eşti hi- Niotecarl. Dar, crede-mâ, nu te judec deloc – m-am întreţinut I timpul maşterului lucrând ca asistent personal pentru unul ®Mre »mliţii Ini Eion Musk. Şi ca să ne Întoarcem la slujbă – ®4i important lucru e că în decursul următorilor cinei ani fctctUeţţL*011*26 trd teoreticieni‘0 8â fii Prima la rând 08 să'1 j ‘Nu eiistă nici o garanţie că...

Lj™ eiisti nici o garanţie că n-o si fim suflaţi de pe suprafaţa Htultti de an aspirator *posedat de* an demon! exclamă ea, daci rffeeziti P«ntru o clipă, ca şi cum ar vrea si se hotărască _ mai adauge ceva. Eisie, ştiu că n-are cum să fie uşor să ivo^i?”1”*k muncă de la cineva care l-a furat pe cel pe care iUlcer' mi mir că eşti asistent – cercetarea e punctul tău

forte şi ar trebui să te concentrezi pe consolidarea CV->ul pe verificarea coşurilor studenţilor. U,ni1

Are logică ce spune şi-mi doresc ceea ce-mi *oferi – si* „ suficienţi bani ca să nu-mi mai fac griji pentru bani şl Un birou în care să-mi aranjez frumos, În iinie, colecţia de Funko Pops Trei ani de linişte. Dar...

-Aş putea să mă consult cu mentorul meu?

- Sigur. Despre cine e vorba?

-Despre dr. Laurendeau de ia Northeastern.

Atmosfera se schimbă: George, care până acum a etalat o hotărâre plină de încredere, se retrage fizic în clipa următoare, lovind cu cotul spătarul scaunului.

- Christophe Laurendeau? Jack ştie?

-Da. De ce?

-Eu... nimic,-răspunde ea, clătinând din cap, în timpce-i dispare lumina din ochi. Dar nu-i nevoie să-i ceri permisiunea.

E vorba despre viitorul *tău. Despre* cariera *ta.* Despre decizia *ta.*

Cariera mea, da. Dar am o carieră numai pentru că dr. *L.* m-a *scos* din mizerie.

- Când trebuie să-ţi dau un răspuns?

-Pot aştepta două, maximum trei săptămâni. După aceea o să trebuiască să caut în altă parte, ca să ocup postul. E în regulă? Dau din cap în semn de încuviinţare.

„Acceptă slujba şi gatai” insistă o voce *lacomi* şi obosită din capul meu, care râvneşte la chipsurile alea cu parmezan de cinci dolari punga şi care s-a săturat să le mai amintească studenţilor să bifeze căsuţa pentru răspuns, nu s-o incercuiască. „Fură un cartuş de cerneală de la imprimanta Universităţii din Boston, ca să fii concediată! Şi n-o să ai de ales, o să trebuiască să te duci să munceşti pentru George. Zar dr. L. o să *fie* nevoit să se împace

cu hotărârea pe care ai luat-o.”

- Deci, continuă George, pe lângă faptul că ţi-a oferit o slujbă, ce alte lucruri scandaloase şi *complet* inadecvate ţi-a propus Jack?

j ,monia de căsătorie în timpul şedinţei de la şcoală? Lipirea ^activă a numelor voastre pe toate publicaţiile tale

academice? . • îmbrăţişaţi dezbrăcaţi în biblioteca MIT? f

Aproape că îi scuip *ayran*-ul în faţă. Dar e în ordine, fiindcă | merită sută la sută.

CAPITOLUL 19

IMPEDANŢĂ

Vineri seara port o rochie.

Nimic elegant. E o rochie împletită, de tip pulover, pe care verişoara mea i-a dat-o mamei fiindcă îi era prea lungă, iar *mm* mi-a dat-o mie fiindcă îi era prea mică. O asortez cu ruj, rimei creion de ochi şi singura mea pereche de dresuri până la jumătatea coapsei. Îmi ondulez părul de una singură, înjurând în surdină pentru ca Cece să nu mă audă de fiecare dată când mă ard la mână.

A se citi: aude oricum.

-Asta e o întorsătură de situaţie ca în filmele lui M. Night Shyamalan, îmi spune ea din bucătărie, în timp ce toarnă lapte într-un bol. Vezi oameni morţi? O, Doamne, eu sunt moarta?

- Taci din gura! Mă îmbrac frumos tot timpul!

Agită lingura spre mine.

- Nu ca să mergi la întâlniri!

-De fapt...

-Nu ca să mergi la întâlniri adevărate cu duşmanul tău

de moarte la nivel profesional şi care e, în acelaşi timp, fratele tipului a cărui falsă iubită ai fost, duşman pe care ai fi vrut să-I omori tăindu-l cu muchia unei coli de hârtie, dar care acum îţi
suficient de mult încât să-ţi aranjezi părul ăla lins de vacă
î>
°uâ un rezumat grozav al vieţii mele!

Mulţumesc[1] Dacă o să ai nevoie vreodată de un biograf..., inunde Cece, turnând fulgi de cacao în lapte, ca o creatură tS ce e. Unde vă duceţi?

-Cină la prietenii lui. Are un cerc de prieteni activ, care mă

'l mă gândesc la vara în care prietenul meu cel mai bun era a pepene roşu. cu ochi bulbucaţi, şi să mă simt absolut devastată.

-În dasa a treia primară?

-În dasa a treia de liceu.

-Au! Ei bine, acum mă ai pe mine! Şi sunt gata să chem forţele de ordine dacă nu te întorci până la ora opt şi jumătate. Pot? Întotdeauna mi-am dorit să declar o persoană dispărută, spune ea, ţinând lingura ca pe un telefon. „Nu, domnule ofiţer,
o-ivea duşmani, dar era implicată într-un conflict ciudat între secte, pe care numai cineva cu un doctorat în fizică ar putea â-l Înţeleagă pe deplin; ultima oară a fost văzută în ziua de Sfintul Patrick, ţopăind într-un veceu portabil împreună cu un tip masiv. Da, aştept*

Rid.

-Scrie-mi un mesaj înainte să-l chemi pe Liam Neeson! S-ar pate» să vin mai târziu de ora opt, dar nu stau toată noaptea.

-Niciodată?

-Niciodată.

Cece icneşte, zăngănind din lingură.

~Nu-l laşi să frece parizerul din cauza articolului pe care l-a Versiunea lui de şaptesprezece ani îi face organul subiect

încrunt din cauza contextului în care a folosit cuvântul Şi
a rememorării faptului că da, tipul cu care ies chiar nu e
Ş* cum aş uita vreodată. Doar că, sincer nu pot să
suprapun imaginile – felul în care e Jack atunci

când suntem împreună, blând, amuzant şi chiar ad de munca ipea, şi faptul că acum cincisprezece an? ratıVvfea*i

-Elsie, ce-i?

- Nu. Doar că... el nu plănuieşte să facă sat cu mine

Cască ochii.

- Dar *tu* plănuieşti să faci sex cu el?

„Poate. Probabil. Nu. Ar trebui? Mi-e frică. Poate.”

- Trebuie să plec. '

îmi muşc buza de jos şi-mi iau poşeta. Apoi mă opresc la uşă, fiindcă Cece mă strigă:

-Hei, Elsie!

Mă întorc.

- Eşti drăguţă! exclamă ea, iar ochii îi sunt plini de călduri Chiar mai mult decât de obicei.

. Zâmbesc. Cred că arăt mediu de drăguţă, ca de obicei, dar îmi simt inima deschisă dintr-odată, deschisă faţă de Cece, persoana asta frumoasă, ciudată, care nu ştie să citească ceasul analog sau să deosebească dreapta de stânga, care a fost alături de mine la greu şi la greu şi la *greu* în ultimii cinci ani. Pentru o clipă, tot ce vreau să fac e să deschid gura şi să spun:

„Urăsc filmele de artă. Am putea să ne uităm din când în când la o comedie romantică? *RiverdalelEfectiv, orice* emisiune cu Kardashian?”

Dar pe gură îmi iese cu totul altceva:

-Tu arăţi ca o ciudată atunci când torni laptele naintea.ce- realelor, dar te iubesc oricum!

Ies din casă în timp ce ea îmi arată degetul mijlociu. Apoi îmi sună telefonul şi atunci seara,mea se prăbuşeşte ca un castei din cărţi de joc.

în apărarea mea, am răspuns presupunând că era *Jack, cate* suna ca să spună că întârzie, sau că eu am întârziat, sau că cineva l-a lovit cu ciocanul în lobul frontal şi leziunea pe care a căpătat*-o*
l- a ajutat să-şi dea seama că nu mai vrea să mă vadă

niciodată. Asta a fost o socoteală tragic de greşită a mea,
pentru că;

Elsie, în sfâr?it! Trebuie să ^ acasă *imediaţi*
,H4amă?

Lance e acum cu Dana. Iar Lucas l-a lovit după meciul de **1**^. *Toată lumea* a văzut!

0, Doamne!*

'par am vorbit cu ei săptămâna trecută. Lance mi-a spus ţi nu era interesat de...

-A minţit, Elsie! Sunt dezamăgită de tine că nu ţi-ai dat seama.

-Eu..., gâfâi, ieşind din clădire, ...pot să spun că Lance părea sincer.

-Din cauza asta trebuie să vii acasă şi să mă ajuţi să rezolv problema! Am fost atât de tensionată şi de agitată! Bieţii mei nervi!

-Mamă, nu pot Una la mână, n-am maşină. Doi la mână, am ore de curs.

-Găseşte un profesor suplinitor!

-Nudespreasta... nu... mamă!

Văd maşina lui Jack. E frig bocnă. Instinctul îmi spune să închei mai întâi conversaţia, dar nu rezist, aşa că intru în maşini Scaunul e deja încălzit, părul lui Jack e încă umed de la duş, cârlionţat în şuviţe suave pe gât Pare proaspăt ras şi miroase divin – ca săpunul care se vinde în buticurile elegante şi ca scobitura gâtului lui, peste care mi-am pus capul atunci când i-am
dormit cuibărită în braţe.

»Un minut", mimez eu către eL

Jack dă din cap în semn că a priceput. Mama mă tot bate la % spunând că Lance e neînţeles, Lucas e sensibil, tata e ocupat „munca, iar doamnele cele rele de la biserică cu siguranţă că

„cură de decăderea odinioară stimabilei familii Hannaway. tre timp. Jack mă studiază, analizând ceea ce lasă să se vadă

aj nul meu descheiat După ce mă aşez în maşină, rochia îmi tivul86 Până la jumătatea coapsei. Privirea lui urmăreşte linia ft

..Mi«co,A;0r

Jţt Şi se opreşte la genunchi, zăbovind mai mult decât ar
mărul lui Adam i se umflă, ceea c<

întoarcă iute capul. Umerii i se ridică ţi i se lasă; duns din parcare, uitându-se oriunde altundeva, nunuUa

.Ahal'

-Mamă, nu mai pot sta la telefon. Osâ-i sun mâine pe»«! doi şi o să-i conving să nu focă... lucruri ilegale, cd puţin!

-Nu poţi rezolva problema de la distanţă.

Oftez.

-O să foc tot ce pot Sincer vorbind, oricum nu-s siguri a sunt în stare să rezolv chestia asta. Nu sunt sigură că erisa cineva care poate.

Mama icneşte, indignată:

-Cum de eşti atât de *egoistă*, Elsie?!

Expir lent

-Nu cred că sunt egoistă. O să ajut imediat ce o să pot, dar nici unul dintre ei nu mă ascultă, orice aş avea eu...

-Incredibil! exclamă ea, apoi... nimic.

Absolut nimic.

-Jack? spun eu.

-Da?

-Dacă vorbesc cu cineva şi dintr-odată aud semnal de ocupat., ce înseamnă?

Se uită la mine cu o privire expresivă.

- Se pare că ştii deja.

—O, Doamne! "'•lan, uluită. Mama mi-a închis telefon în nas!

Dă din cap.

-Ar trebui să fiu şocat? Asta e ceva ce nu se întâmplă În familiilp funcţionale?

-Eu... nu ştiu. Tatăl tău îţi *Închide telefonul în* nas?

—Are tatăl meu numărul meu de telefon?

Râd şi schimbăm o privire pe jumătate inocentă, pe jumătate amuzată. Două boabe Într-o păstaie, serios vorbind.

KU ffli s-a mai intâmPlat a?a «va, mă confesez eu, simţind 'un bolovan în stomac. De obicei, mama mă place. Sau 'V- se preface.

"'Sc'mâ priveşte cu expresia lui placidă care înseamnă că în- *L* situaţia- Nu sunt obişnuită ca mama să fie *atât* de furioasă ^¿ine. Mă simt oribil, ca şi cum întregul meu suflet ar trebui ¿elimine o piatră la rinichi şi, dintr-odată, ideea de a mă duce j,c **rină** nu mai e deloc atrăgătoare.

,0 să fie bine!" îmi spun. „Îţi plac prietenii lui. Râsul e cel „Jbun medicament. Sau opiaceele."

.Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întreabă Jack pe un ton flami. manevrând maşina pe străzile cu sens unic din Boston. -Familia mea e... de toată jenai

-Mai mult decât doisprezece oameni îmbrăcaţi în cămăşi cu monogramă, care pândesc precum nişte vulturi deasupra unei imei de nouăzeci de ani, în speranţa că ea o să dea ortul popii şi câteva teancuri de bani o să se rostogolească, în sfârşit, către ei? j -Dacă ar fi vorba de bani, familia mea ar face acelaşi lucru. Daci s-ar întâmpla ceva cu bunica mea, fraţii mei s-ar snopi în bătaie pentru baxul de şase beri care a rămas în frigider. *I* -Pentru asta se ceartă? Pentru bere? j -Aş vrea eu. E..., mormăi, dându-mi ochii peste cap, ...e prea stupid ca să pot suporta. E vorba de o fată.

I -Ofetă?

-Mă rog, acum e femeie. Dar era fată pe vremea când a în- M totul Se încruntă.

•Câţi ani au fraţii tăi?

! -Sunt mai mari decât mine. Şi, sincer vorbind, consider că fină pentru toată porcăria asta este encefalopatia traumatică.

. „do* au fost în echipa de fotbal, fâcându-şi creierii terci. Şi ®**tau şaptezeci de milioane de majorete pe care le-ar fi putut 5tiu> »ă joace D&D cu ele sub gradene, dar nu, ei au *'° aleagă pe aceeaşi Dana!

Gura îi zvâcneşte.

- Nu cred că *asta fac* oamenii sub gradene,

Elsie.

- Sunt fraţii mei, bine? Ca să înţelegi despre ce e vorba, află că s-au bătut pentru dreptul exclusiv de a participa la orele de lucru manual ale Danei. Şi cel mai ridicol lucru dintre toate e că ei se imaginează într-o situaţie de genul *Legendelor Toamnei.* Fiecare dintre fraţii mei crede că marea iubire a vieţii lui e Condamnată la eşec din cauza maşinaţiunilor fratelui geamăn, dar adevărul e că din exterior e atât de evident că nimeni nu iubeşte *pe nimeni* în povestea asta. Dana îşi *primeşte* nouăzeci la sută din doza de dopamină urmărind doi bărbaţi bătându-se pentru ea. Mamei noastre nu-i pasă decât de ceea ce gândeşte bona surorii soţului verişoarei, iar pe mine nu mă deranjează deloc dacă cei doi se cotonogesc reciproc, atât timp cât fac asta în cadru privat. Şi chestia tristă e că Lucas şi Lance au fost cei mai buni prieteni. *Se* distrau încercând să mă convingă de faptul că balsamul de buze e făcut din *spermă* de dromader şi savurau faptul că, auzind aşa ceva; îmi venea să vomit. Dar acum... au uitat că sunt fraţi, au uitat de ce o plac pe Dana şi sunt doar ca nişte găini care vor să mănânce una din grăunţele celeilalte – ca şi cum ar fi doi atomi de hidrogen, iar Dana ar fi electronul pe care şi-l tot fufă unul de la altul. Dar sunt amândoi nemetale, şi chiar dacă-şi doresc să smulgă electronul ăla pentru totdeauna şi să-l ţină pentru ei, nu, e vorba de aceeaşi electronegativitate, îmi pare rău, n-o să funcţioneze. Şi ne *întoarcem* de unde a *m plecat la fiecare nenorocită de jumătate de ani*

Iar tu unde intervii? întreabă Jack, a cărui voce sună liniştit după criza mea de ţipat.

Mă simt vinovată pentru că i-am turuit toată povestea

vieţii fiudistrartNă ***^ °Prah‹ SaU CCVa *degenal* ăsta_Ar trebui să -

Mama mă însărcinează să negociez pacea
¡'Svreisăspui?

! pare că fraţii tai au probleme intre ei, constată el, iar eu [1]
din «P ta sem" Că aK dreptate- De ce te însărcinează pe tine?

Eu •• Pentru că' '' noi- ' " mormăi eu> considerând că asta e tlebâre de genul „De ce e cerul albastru?", la care răspunsul tl.dente „Imprăştierea luminii solare prin atmosferă!", dar mă fdur totuşi să răspund: E familia mea! j _£şi familia mamei tale. Şi a tatălui, şi a fraţilor. Şi totuşi ¿.i deranjează să nu rezolve problema şi să te roage pe tine să te ocupi de ea.

| Coteşte la dreapta, iar luminile camionului care se îndreaptă spre noi ii ating falca sub cel mai perfect, mai frumos unghi. Felul în care arată, vocea lui groasă, felul în care miroase... Ce vrea bărbatul ăsta de la mine?

, -Le datorez asta.

' -Vorbeşti serios?

! -Da. Nu înţelegi.,, am fost... le-am făcut multe probleme în copilărie. Diagnosticul meu a fost o bătaie atât de mare de ap pentru ei, iar îngrijirea medicală a fost atât de scumpă! •e-o datorez.

începe să mă doară stomacul. Acum mama e supărată pe line. Sunt o ingrată.

-Deci, ca să rezumăm: din cauză că pancreasul tău n-a mai uodus insulină pe vremea când erai copil, acum îi datorezi faliei tale asistenţă emoţională demnă de o diplomă de moaşă? Sună oribil când o spui aşa. Chiar oribil, dar răspund:

-Da, cam aşa stă treaba. e părere are familia ta despre situaţia slujbei tale? lev. ' e' J[1]" &c caz de aşa ceva! exclam, ridicând din umeri şi p.j n să dezvolt subiectul, dar Jack mă priveşte ridicând din :h.J,ene'iar eu vreau să se uite la drum. Nu le spun despre cst.ue astea!

u le povesteşti nimic despre *viaţa* ta?

. - Nu asta vreau să spun, răspund eu, deşi e adevărat -
le povestesc. Doar că... sunt prima generaţie delicenţi^1"1

- Există o mulţime de membri ai corpului profesoral sunt prima generaţie de licenţiaţi, iar familiile lor sunt *im** cate şi-i susţin. *'

îmi dau ochii peste cap. Pentru că ştiu prea bine că are drep. tate, iar gândul la asta nu face decât să-mi sporească greutatea pe care o simt pe inimă.

-Bine, fă-o! îl îndemn eu pe Jack.

-Ce să fac?

- Mori de dorinţa de a mă psihanaliza.

Nici măcar nu încearcă să ascundă cât de amuzantă mă găseşte.

- Tu chiar vorbeşti serios?

- în mod evident, ai o părere!

-Hmmm...

-Spune şi gata!

-Ce să spun?

- Că nu-i povestesc familiei mele despre slujba mea fiindcă nu sunt capabilă să le spun oamenilor că eu însemn mai mult decât suma lucrurilor pe care le pot face pentru ei. Că dacă îmi expun adevărata personalitate, cu nevoile şi cu dorinţele mele, risc să fiu respinsă. Că mi-am folosit abilitatea de a ascunde cine sunt drept antiseptic emoţional şi că, făcând asta, m-am transformat într-o. marionetă. Sau într-un pepene roşu, cu ochi bulbucaţi.

Manevrează maşina pe lângă lumina felinarelor stradale şl pe când secundele trec în tăcere, începe să-mi fie teamă că am spus prea multe, că am arătat prea mult, că am fost prea pasională.

Dar atunci se aude vocea lui Jack.

- Ei bine! exclamă el, iar pe faţă i se înfiripă un zâmbet cald şi blând. Misiunea mea s-a încheiat! ,

; închid ochii.şi-mi sprijin fruntea de geam.

-Ştiu cât sunt de scoasă din minţi.

pa. D°ar c^"' ^a^ar n"am cum să mă opresc.

Atunci, poate că misiunea mea nu s-a Încheiat Şi ar trebui ,stăi pe lângă mine.

I$ înto« ca să verific dacă expresia i se potriveşte cu tonul – „„amestec de tachinare, amuzament, speranţă, dulceaţă« alte îruri pe care nu le pot înţelege.

Apoi observ unde suntem, i

-Asta e apartamentul tău!

! -Ihî.

, parchează. Nu, parchează *cu spatele.* Fără să transpire, să plângă sau să rostească un şir de înjurături specifice şoferilor. -Ai uitat ceva? întreb eu.

’ -Nu.

-Atunci, de ce...?

-M-am gândit ca în seara asta s-o luăm uşor. Să ne relaxăm.

: -Cum rămâne cu prietenii tăi? j – Se pot distra şi singuri.

-Dar ne aşteaptă.

-Nu! Le-am trimis mesaj.

-Când?

-În timp ce comparai relaţia fraţilor tăi cu o legătură cova- lentă nepolară.

-Eu... de ce?

-Pentru că, în mod evident, eşti supărată. Şi probabil că ai avut o săptămână grea la serviciu. Şi ai luat prânzuri mai mult sau mai puţin consimţite cu doi oameni despre care ştiu că sunt dificili. Cred că e mai bine să nu ieşim. Opreşte motorul. Haide sâ fim doar noi doi!

; "Dar..., murmur eu, derutată.

Mâ uit la clădirea în care se află apartamentul lui. Spre deosebire de clădirea în care locuiesc eu, cea de aici nu arată ca şi |CUm fi la douăzeci de minute distanţă de demolare şi la treizeci 15’ anei de a fi incendiată din

cauza circuitelor electrice expuse.] ' 5*ce o să facem? vreau eu să ştiu.

Aud zâmbetul din răspunsul lui:

- Aş avea câteva idei.

- Deci, Zori de zi e primul. -

- *Ce? Nu, „Amurg" e primul. Altfel, ar fi Saga „Zori de zi'*

- Corect. Ai nevoie de o pătură?

Luminile sunt obscure, dar Jack îmi observă mişcările în timp ce-mi clatin capul şi-mi vâr picioarele sub mine. C.inr„fo$_b$ caldă pe care a facut-o e pe măsuţa de cafea, chiar lângă berea lui Heineken, şi cred că l-am văzut reglând termostatul pentru o temperatură mai mare imediat după ce am intrat, atunci cind a observat că tremuram în holul răcoros. Sunt îmbrăcată prea elegant, fardată prea mult, am prea multe bucle pentru o noapte petrecută pe canapea. Totuşi, nu-mi pasă.

-Bine!

Apucă telecomanda şi se aşază lângă mine, aproape, dar nu ameninţător de aproape. Nu suficient de aproape încât să ne atingem, însă perna se mişcă şi aerul de lângă mine devine mai cald. Mai dens.

- Nu-mi vine să cred că ai tot setul Saga „Amurg".

- Trebuie să înţeleg pentru ce e toată agitaţia.

-Ai cumpărat Blue-rays. Cine cumpără Blue-rays?

- Oamenii care nu găsesc casetele video, îl studiez. îi studiez ochii frumoşi, stranii.

-Câţi ani ai?

-Şaptezecişitrei.

Râd.

-Nu, serios vorbind!

-Şaptesprezece.

- Ai treizeci şi trei, nu-i aşa? Treizeci şi

doi? *Treizeci şi* patru?

-Ai vrea tu să ştii!

- Dă-mi un indiciu. Care e amintirea ta cea mai vie din copilărie? Slime? Tonul *DSL?* **Agrafele** de păr în formă de fluture? Oamenii murind de *ciumă*?

!**• p4n*ⁿ"®« P°t>setul meu Sa#,

_ am văzut cum te uitai la el!

: politicos, dar detaşat

- ¡¡¿j iu. E plăcut să fiu aid, unde e călduţ.

î jjed ce ştii despre filme?

ybrte cu degetele peste genunchi.

o puştoaică înfricoşătoare, generată pe computer, Elizabeth.

_ _ţi ceva despre piele strălucitoare? Maimuţe-păianjen? -Există, <fe asemenea, baseball al vampirilor.

I -OK, serios vorbind, spun eu, întorcându-mă puţin spre el. (0 să măşti asta?

| -Probabil că da. însă nn mai mult decât am urât *2001: Odiseea S#*.*

. -Darcr-ţi place?

-Cd mai mult urmăriri de maşini care sfidează fizica. Oamenii carsesniepedădiri. Monştri spaţiali, enumeră d, ridicând din xi George le numeşte filmele mele de „bărbat alb, furios". Bine, atunci, putem să ne uităm la unul din astea. *Avengers bfotiy Endgame* sau ceva cu The Rock. Şi cum rămâne cu ce nota?

„Ce-icaasta?

'Nn „e concentrăm niciodată pe ceea ce vrei tu.

'«Mm că eu n-am nici o problemă să cer ceea ce vreau. ~^ar zice că cerşeşti complimente, bâigui eu,

plină de

- ?* m'am lăudat pe *faţă!*
G murmur eu, jucându-mă cu
tivul rochiei. înţeleg
e ăcela de a mă ajuta să-mi revendic
individualita- iţi 0
prieteni,ar trebui
Ifc-Altfel...

Jack îmi ridică bărbia până când privirile ni se întâlnesc

- Elsie, asta faci. Asta facem!

Mă uit în ochii lui până când nu mai pot să suport, iar ano[1] mă eliberez. [1]

- OK, bine! exclam, înghiţind în sec de două ori. Totuşi, nu trebuia să cumperi tot setul!

-Ţi-am spus, eu...

- Nu, adică..., mormăi, cu obrajii înfierbântaţi,.. .e pe **Netflix.** Şi pe Prime. •

Smulg telecomanda din mâna lui, înainte să mă întrebe de unde ştiu. Apoi ignor modul amuzat în care privirea îi zăboveşte asupra mea şi râd, pe deasupra ciocolatei calde, la comentariile lui discrete: „Foarte verde!”, sau: „Se duc la liceu?”, sau: „Care-i treaba cu sticla de ketchup?”

Cam pe la jumătate, mă smulg din caruselul hormonal al angoasei adolescenţilor paranormali, ca să-l privesc pe *Jack.* El se uită la film cu atenţie, cu grijă, ca şi cum ar urmări un documentar despre fizica non-particulelor.

-Promit că nu te testez după aia, îi spun. Poţi să te uiţi pe telefon. Să adormi. Să-ţi dai ochii peste cap.

-Asta fac oamenii când te uiţi la *„Amurg"* împreună cu ei? -Eu nu...

-Nu...?

-Nu mă uit împreună cu nimeni. Nu-mi petrec niciodată timp împreună cu alţi oameni, făcând ceva de care să mă bucur nestingherită. De obicei îmi pun pe laptop o versiune filmată în sala de cinema şi eman o aură densă de vinovăţie. într-o bună zi, Cece a intrat în timpul *Eclipsei.* Am închis monitorul şi am jurat că mă masturbam pe filme porno.

Gura i se arcuieşte.

-NupeBillNye?

-Numi-a venit ideeal

Jack se uită din nou la ecran, dar ceva îmi năvăleşte în stomac, o senzaţie stânjenitoare, de greutate. Îi atrag atenţia lui *Jack:*

gl $e întoarce iarăşi spre mine. Atunci

spuni .Mulţam«⁰'

.pentru că ţi-am sugerat pornografie cu Bill Nye?

.Nu. Pentru..., murmur, nereuşind să articulez cuvintele dar ţn cele din urmă izbutesc. Pentru că vrei să mă cunoşti suficient de mult încât să doreşti să te uiţi împreună cu mine la filmul meu preferat!

Mi aplec în faţă, cu intenţia clară de a-l săruta pe obraz. Dar ceva se întâmplă în momentul în care intru în spaţiul lui personal şi...

Schimbare de plan: rămân nemişcată, nici gând să mă retrag. Jack e cald. Miroase frumos şi îl simt cunoscut, autentic, aşa cum puţine lucruri sunt în viaţa mea. Şi nu mă îndepărtez deloc de el, fiindcă mă simt atât de bine! Rămân nemişcată chiar şi atunci când el se întoarce spre mine; gura lui e atât de aproape de a mea, încât sunt aproape sigură că asta o să se transforme În altceva. Într-un sărut.

Expiri

Inspir.

Ridică mâna. Mă apucă de ceafă ca să mă ţină pe loc. închid ochii. Un val mi se revarsă în stomac, am pielea fierbinte, inima Îmi zvâcneşte.

În sfârşit, sărutul pe care mi-l doresc. Şi, of, cât îmi doresc sărutul ăsta! Vreau să...

~Nu! spune el, cu buzele aproape cu totul lipite de ale mele. Nu. ^ depărtează brusc. Deschid ochii şi văd că Jack e la margi-1164 canapelei, la un metru de mine, uitându-se în altă direcţie. -Jack!

Spatele îi e rigid. ,«

Se freacă la ochi, bâiguind ceva ce sună ca »Prea devrem

„Rodată, mi se face frig şi mă cuprinde groaza.

'N-am vrut să...

Mă întind *şi-i* pun o mână pe claviculă Se H. – făcându-mâ să-mi dau seama că asta e o modE^^ a-ţi cere scuze atunci când invadezi spaţiul ««JS?****

-Elsie, am nevoie să nu mă atingi pentru unEf'^

Se duce lângă fereastră, frecându-şi gura cu degetele I

vizor. Bella plânge. Şi mie îmi vine să plâng. Sunt umilită 1^' măduva oaselor. Stânjeneala mea ar putea alimenta cu elecS o ţară europeană de dimensiune *medie.*

- *Îmi pare* rău, le spun umerilor lui încordaţi. Cred că... poate. „Sinceritate. De când e sinceritatea socotită drept o exagerare!" îmi *fac* curaj *şi termin ce am* vrut să spun:

- Cred că s-ar putea să mă simt atrasă de tine şi..'.

- La naiba! izbucneşte él, întorcându-se şi trecându-şi o mâni prin păr, iar eu îmi dau seama că niciodată până acum nu l-am văzut manifestându-şi stresul în *mod deschis. La* naiba..., repetí în şoaptă, făcându-mă să mă simt pierdută.

Ce-am făcut? N-am vruţ să...

Inspiră adânc. Dintr-odată, pare chiar mai impozant.

- N-o să fac sex cu tine, îmi promite el în şoaptă, aproape ca şi cum ar vorbi singur.

-Eu...

N-am nici cea mai vagă idee *ce să* spun. Sunt...

Derutată? Respinsă, poate? Dar nu i-am *cerut asta! Face* m presupuneri pe baza *câtorva* secunde de apropiere şi sunt tenta^ să subliniez asta, aşa că sunt ş'ocată atunci când ceea ce sp sună vag indignat:

- Corect. Ai mai spus că nu eşti interesat.

Izbucneşte în râs.

-N-am spus asta!

-La restaurant, ai spus că nu vrei să faci sex cu mine...

- *Am spus că nu o să fac sex cu tine.*

Mă încrunt.

-E acelaşi lucru.

t,0M»'»11.11

.1 interpretat cm cc ¡i-,m spiu, ^ **^.UpsiaeInttresî «•FWri**

Ridic din umeri, ca şi cum n-ar conta. Ca şi cum nu m-arafen. .Crezi că nu vreau să mă culc cu tine, spune el direct'ca ie obicei-

.Ce alt motiv ar fi?

_Ce alt motiv ar fi!

Îmi dreg glasul.

.Din ce alt motiv n-ai face-o? jadt dă din cap. Are falca Încleştată, ca şi cum asta ar fi o regulă pe care şi-a stabilit-o, ceva la «re s-a gândit mult timp. -E ceea ce e cel mai bine pentru tine. Pentru noi. În prezent. -Îmi pare rău, tocmai..., bolborosesc, dregându-mi glasul, ...cumva tocmai m-ai *informat* că n-o să facem sex fiindcă e «l mai bine pentru noi?

Dă din cap o dată, aşa cum ar face ca să confirme un fapt cunoscut, nedisputat, cum ar fi „Moleculele de apă Încetinesc lumina". Asta e momentul În care mă ridic în picioare, indignată.

-Înţelegi că o astfel de hotărâre ar trebui să fie rezultatul dialogului Între doi oameni, da? Întreb, în timp ce Încremenesc, desculţă, cu capul dat pe spate din pricina faptului că el e atât de Înalt, motiv pentru care începe să mă doară ceafa. Nu poţi să iei pur şi simplu hotărâri fără să dai nici o explicaţie. .. -Defapt,potl

Felul În «re se apleacă n-are cum să fie confortabil nici pentru Impărţim un spaţiu de două palme. Cu braţele Încrucişate. Serioşi. În urmă cu o secundă, glumeam pe canapea. Ce na a •E incredibil de arogant din partea ta! Nu poţi presupune Ştii ce-i mai bine pentru...

- Bine, atunci! exclamă *el,* după care vine Ia mine, fad
să-i simt apropierea cu fiecare milimetru din cn™ !rndu '8l să ai orgasm? «"P-Cum^
Trebuie... trebuie să fx înţeles greşit
-Ce?!

- Ce-ţi place atunci când faci sex? Ce vrei? Care sunt nevoile tale? întreabă el, iar ochii îi sunt ca două pete de *negru în bunij* scăzută. Cum te fac să ai *orgasm?*

Clatin din cap. Pe ecran, Edward se *deplasează* cu viteza luminii ca să-şi salveze iubita, iar mintea mea e înceată ca un melc,

-Eu... Pardon?!

-Ai spus că e arogant din partea mea să nu discut despre sex. Aşa că haide să vorbim! exclamă el, devenind Jack cel de la prima noastră întâlnire: provocator, intransigent, exigent. În afara cazului în care asta te face să te simţi stânjenită. Caz în care stânjeneala ta ar fi un semn care arată limpede că ar trebui să ne abţinem, dar...

- Nu-i vorba despre asta! mă grăbesc eu să spun.

Sau poate că e puţin vorba despre asta. Nu discut prea mult despre sex. Numai cu Cece, şi de cele mai multe ori ne întrebăm cu ce se ocupau călugăriţele din secolul al XIV-lea atunci când ar fi trebuit să aibă grijă de grădină. Dar asta n-are nici o legătură cu plăcerea sau cu neplăcerea. Nu discutăm despre sex din acelaşi motiv pentru care nu discutăm despre dividende: nu prea avem parte de ele.

-Atunci, spune-mi, repetă Jack, a cărui expresie a devenit mai puţin provocatoare, ca şi cum de data asta n-ar fi vorba de un joc de putere al lui, ci ar vrea într*-adevăr să* ştie. Cum te fac să ai orgasm?

- Asta e o întrebare atât de *ciudată, eu..., bolborosesc,* iar apoi înţeleg ce vrea să spună. O, Doamne, crezi că n-am experienţă! exclam, râzându-i în faţă. Dar am experienţă, nici o grijă! Am făcut sex cu JJ de un milion de ori, într-un *milion de feluri!* adaug.

... să obţin o reacţie de la el, doar că reacţia lui e, pur şi simplu, enervant de inexistentă. Crezi că mint?!
- Nu cred asta. Dacă mi-ai spune că eşti membră cu drepturi depline a clubului Orgia Lunii, te-aş crede. Având în vedere că ai avut experienţa asta despre care vorbeşti, n-o să-ţi fie greu să-mi spui cum te faci să ai orgasm?
Deschid gura şi... o închid imediat.

-MW*.®*1 . ..

florist când e aşa. Înfumurat, crud, perspicace şi... -Incăaştept

-

Mâuitlapicioareie mele,la dresul transparent care-mi acoperă ^etdeşidintt-odatămăsimt..., – Ruşinată. N-am nici cea mai vagă idee ce să-i spun şi, pentru o djpă, mă gândesc să mint. Să pretind că sunt o. zeiţă a sexului. Douăzeci de orgasme Îmbrăcată iii pardesiu, pe stradă. Darţack respinge minciunile şi ar şti, ceea ce ar & chiar mai umilitor decât idevâruL babac n-am cum să mă facă să am orgasm.

' *
, , . . , ,

Gândul Îmi zboară laţi şi iată un adevăr pe care n-o să-l te- cunoscln apartamentul ăstaiuxos.cu spaţiu deschis nicimăcat nu ştiu dacă am capacitatea de a mă bucura de sex. Nu m-am Întrebat niciodată, fiindcă n-a fost niciodată prioritatea m

mă bucur de ceva. . te culci? Întreb eu pe un ton

-faci asta cu toate **fetele** cu

cate i amar. lin examen de admitere! -Câteodată.

– Câteodată?!
- Alteori merg pe bază de intoxicare.
Ceva greu mi se răsuceşte în stomac.

– Și după aceea?

– După aceea fac ce le place, și le ... și fac ... fără ... dacă sunt dispuse.

Gelozie. Asta e sentimentul – sunt geloasă pe ... cu picioare lungi, ... superbe ...

... ea, cu toatele au ... fac sex cu Jack.

Spre deosebire de mine.

Mă întorc şi mă duc spre una dintre cele un milion *de* fe Nu ştiu cum suportă Jack goliciunea acestui loc. £ ca un acvarfc Are nevoie de draperii!

- Elsie! spune el, venind în spatele meu, iar eu li văd reflexia în geam, aproape obscen mai mare decât mine, în timp ce ochii lui reflectaţi privesc ţintă într-ai mei. Ai *obiceiul ca, de* dragu] altora, să faci lucruri care nu-{i plac şi am nevoie să fiu sigur că n-o să se *întâmple* acelaşi lucru şi cu noi doi. Trebuie să fh sigur că *nu iniţiezi* ceva de ordin fizic cu mine fiindcă tu crezi că e ceva ce eu aştept Şi am nevoie să fin *sigur* că nu simţi ci e de datoria ta să întruchipezi... vreo parteneră de vis, a cărei singură preocupare să fie plăcerea mea. Am nevoie să ştiu că eşti în starea în care poţi să-ţi recunoşti şi să-ţi exprimi nevoile. Îmi sprijin fruntea de sticlă, privindu-mi nasul cruciş.

-Ar trebui să-mi spui ce gândeşti! exclamă Jack după o vreme, mult mai blând decât a fost cu un minut în urmă.

-De ce?

- Pentru că vreau să ştiu, răspunde el, oftând. Şi ai promis că o să încerci să fii sinceră.

Corect Da, aşa am făcut Ca o proastă ce simt

- Mă gândesc.... murmur eu.

Apoi mă răsucesc pe călcâie. Bat cu unghiile de pervaz şi inchid ochii În momentul în care nu mai suport să-l privesc pe Jack. Ce gândesc în orice clipă? Cu cât mai mult încerc să-mi observ *mintea, cu atât mai mult se* închide. *Spun:*

-Mă gândesc la faptul că două lucruri pot fi adevărate În acelaşi timp: vrei să mă protejezi *şi* faci asta într-un mod condescendent. Mă gândesc că, *încercând să mă respecţi*, ajungi să iei o decizie pentru mine – la fel ca toată lumea până la tine.

Şi mă gândesc... că nu te cunosc de fapt, nu încă, dar

uneori, atunci când sunt cu tine, am senzaţia că mă *cunoşti mai* bine

M< *ifd ochii.* E… *n vreau.* Pentru mine. Habar n-am În, i *Ae* timp, textură, dar îl vreau.

O sândesc că nu ştiu cum poţi să mă foci să am orgasm. . ' fi plăcut să aflăm împreună.

_,nizată de la atât exces de gândit, supragândit, răzgân-
câ> P*d11 TM prima ∘ară în via*a mea, îmi las jg
re laxeze. Ies din capul meu şi intru în *corp,* savurez formulelor şi modelelor predictibile şi, pur şi simplu...

Apuc tivul rochiei.

Qscătprintr-o mişcare fluidă.

|i dau drumul să se mototolească la picioarele lui Jack.

I o mişcare riscantă. Până acum, n-am făcut niciodată ceva ,pt de curajos, stupid, nesăbuit Dar aşa e Jack; are parte de atât £ multe premiere de-ale mele! Şi nici măcar nu contează faptul *ă,* în secunda în care am rămas fără haine, mi-a pierit curajuL Mă uit lung la ţesătură, prea speriată ca să mă uit în altă parte; las tensiunea să se întindă, presiunea, să se adune, până când and o voce gravă care rosteşte;

-Hsie...

Îmi ridic privirea.

Nu sunt complexată de corpul meu, probabil pentru că sunt atât de preocupată de complexele legate de fiecare lucru mic pe care îl foc, spun, afişez. Dar dacă aş fi, dacă aş avea vreo îndoială în legătură cu cât de atrăgătoare, drăguţă, dezirabilă sunt pentru d, aceea s-ar dizolva precum zahărul în apă.

Jack are obrajii roşii. Pupilele dilatate, fixate asupra unui P°nct situat între ombilic şi elasticul chiloţilor mei Are mâinile pe lângă corp şi-i zvâcnesc, iar apoi se strâng pumn.

- E prea devreme, spune el din nou, ar trebui să aşteptăm să simţi mai degajată în preajma mea.

-Mă simt foarte degajată în preajma ta, răspund eu, iar după ,ceea, conform regulii *sincerităţii, adaug:* Şi, de

asemenea, cel mai puţin degajată. Dar asta e din cauză că eşti un „ , că e puţin probabil să te schimbi vreodată! ® fi

Jack scoate un hohot ascuţit de râs. U privesc uitând mine, gândindu-mă că s-ar putea să câştig repriza asta, dacă w cum trebuie. Şi atunci el spune: ’ i°c

- Dacă facem.... ne trebuie reguli! îmi dau seama că deja am câştigat.

- N-am..., murmur eu.

-*Eu* am nevoie de reguli! spune el cu fermitate, pe un ton care nu admite obiecţii. Se uită la umflătura sânilor mei peste sutien, trasând marginea bumbacului negru. îmi promiţi că o să...

-.. .mă opresc dacă am nevoie. O să spun adevărul. O să fiu sinceră.

Aproape că îmi dau ochii peste cap. Are dreptate, dar sunt nerăbdătoare. Excitată.

Simt furnicături din cauza victoriei iminente. A posibilităţilor. Gâtul i se umflă.

-O luăm Încet.

începe să sune ca şi cum tocmai ar fi *terminat* un sprint. Mă gândesc să fac o glumă despre maraton, dar mintea tai e ocupată. El adaugă:

-Nu te penetrez. *Şi* hainele rămân pe tine.

Mă uit la rochia mea.

-S-o pun la loc?

- La naibai exclamă, umezindu-şi buzele *ţi* apropiindu-se, după care mâna i se ridică şi pluteşte în jurul taliei mele, dar nu mă atinge. Hainele mele rămân pe minei adaugă el.

N-o să rămână. Din punct de vedere logistic, asta nu se poate.

Dar pare obsedat să deţină controlul, aşa că spun:

-Cum vrei.

îmi duc mina la spate ca să-mi *desfac sutienul*. Mă opreşte şi vine chiar mai aproape.

-Lasă-l pe tine!

Dau din cap şi mă aplec ca să-mi *rulez dresurile.* usă-le şi *P* ^ îmi CerC•lar maxilarul 1««tensionează.

i dreg glasui- Inima îmi bate, el e roşu la faţă şi nici unul noi nu ftce nimic•Suntem nemi?caţi- Blocaţi în tranziţie. <fi0-tputemsâ- nu $tiu"" **Putem** să ne sărutăm »cum? Sau e ntea devreme"?

"'¿de nu e stângaci niciodată, dar îmbrăţişarea, nu ştiu din ce Jfoestfc Prea grăbită, lacomă, nerăbdătoare, impulsul e prea atunci când el mă lipeşte de fereastră. Geamul rece mi Popeşte de piele, un contrast îmbătător cu greutatea fermă a „padnihiipeste al meu.

-De ce...?

Gara lui e peste â mea şi sunt copleşită, apoi ameţită, apoi ¿¡mată. În experienţa mea, săruturile sunt scurte, ceva ce faci frunte de a te muta asupra altor părţi ale corpului, la chestia Dar Jack nu lasă să se termine sărutul ăsta: limba lui se ¡stinge într-a mea, mi-o mângâie lent, îmi cască gura. Sărută ca şi cum ar fi deja în mine. Nu ştiu ce să iac în legătură cu asta, aşa că momentul se întinde la nesfârşit, plin şi fierbinte, până când nu pot să nu mă zvârcolesc, lipită de el E o canapea în apropiere. Un pat, nenumărate scaune, o săltă despre care am auzit poveşti. Totuşi, noi rămânem aici, iar pavazul îmi intră în şolduri până când Jack mă ridică şi mă tŞfcăped. fi în continuare mai înalt, mai mare, mai puternic, ^cedează puţin din avantaj şi mă arcuiesc înspre el, răsucin- ■nsatasă mă apropii ,

~ Aşteaptă. Stai, lasă-mă...

cuprinde încheietura cu degetele şi-mi trage braţele în umerilor Ini Mâna îi alunecă între coapsele mele, o ridică y>>ft*ge de ca să facă loc pentru şoldurile lui, şi atunci împreună, în sfârşit – suficient

de aproape, jura Ini El mormăie şi întrerupe sărutul.

- E bine? întreabă, gâfâind, iar eu simt cum ceva tare pinge în stomacul meu, prin blugii lui. E bine. Eşti. ţ

-Da.

-Mă bucur!

îmi dă părul laoparte şi-şi ţine nasul în scobitura gâtului meu. Inspiră scurt.

- Miroşi incredibil! Sunt obsedat de mirosul ăsta de vara trecută, dar e şi mai plăcut şi...

-Pat! Ar trebui să mergem în pat!

- Nu mergem în pat! mă refuză el, iar apoi mă muşci de pomeţi, mă linge şi amândoi gemem. N-o să te penetrez. Doar ne... giugiulim. Ne prostim. Asta nu e..,

îşi agaţă degetul în cupa moale a sutienului meu şi o trage în jos. Fruntea i se împinge în fruntea mea şi el se uită lung la sfârcul meu întărit în timp ce suspină:

-O, ia naiba...

-Pot să-mi scot sutienul.

-Nu.

Geme încet şi mângâie sfârcul înainte şi înapoi. II ciupeşte aproape prea mult, făcându-mă să icnesc, după care adaugă:

-N-o să te penetrez, dar, ştii, aş putea s-o fee!

îşi freacă toată palma de sânul meu, iar eu scot nişte scâncete umilitoare.

O să fie bine. Foarte,/oarfe bine. Deja e mult mai bine decât... decât orice. Excitaţia mi *determină să scot pe guri* nişte zgomote jenante, ciudate.

- Ce să fac? întreabă el, punându-şi degetele Între coastele mele.

Mă uit la el cu ochii tulburi, puţin năucită.

-Ce?!

-Ce-ţi place? ,, i

îmi priveşte corpul ca şi cum ar fi o frumoasă ciudăţenie spaţb ală, ceva ce aparţine unei zeiţe

obscure, care trebuie investigată în feluri murdare, metodice, obscene. îşi trece mâna peste stomacul meu plat. Pipăie locul în care dresurile se transformă în piei«

I*(«vă respect*[10]* de* capsula de deasupra chiloţilor, ca ^ *L* ***„xic*** *obiect,* de care depinde yiaţa mea, ar face parte *ţO& L* ceeaşi măsură ca ombikcuL JJ mi-a spus s-o scot,
dinse părea respingătoare. A făcut glume despre femei a $ f acum Jack întreabă, umezindu-şi buzele;
b ^*odeSÎÎn*

CeP?
jjabar

n-am-

u* sărută din nou, de data asta încet şi delicat, retrăgându-se . ^ limjta anterioară. îmi descoperă şi celălalt sân şi degetele întors, jucându-se cu sfârcul meu ca şi cum ar fi un instruit **Simt o** căldură lichidă în burtă.

-Tatonări, atunci!

.-Ce faci cu celelalte fete?

-Celelalte fete?!

-Fetele normale.

Râde, *lipit* de clavicula mea, iar apoi începe s-o sugă.

-Elsie...

-Vreau doar să ştiu. Dacă... dacă n-aş fi eu, ce ai face?

-Nu, refuză el, lipit de sternul meu.

-Ai cerut sinceritate!

Linge partea interioară a sânilor mei ca şi cum aceştia ar fi nişte fructe dulci, delicioase. îmi trec degetele prin părul lui, mă arcuiesc spre el şi îl implor:

-Te rog!

Geme, lipit de sfârcul meu. Aştept să-l apuce cu gura, tensionată ca o coardă de vioară, iar atunci când n-o face, când se ca-să se mte ia mine, aproape că gem. hiar gem. Un scâncet slab, plin de suferinţă. luiim aC* ^ ori care aftă fată..., spune el în timp ce palmele i> cc-mângâie 8enunfkii> desfăcându-mi

picioarele,.. .dacă ai iaşi, *ani* a.'tCineva> te"a? duce-în pat şi te-aş penetra oriunde mă pe icf'în timp ee, cu degete care suntea electricitatea, urcă ea 'nter*oară a coapselor mele, stimulând terminaţiile

nervoase. Ţi-aş face sex oral, poate că în timp ce mi-ai face • mie. Şi pentru că sânii tăi arată ca ceva la care o să visez de- la rând, ţi-aş cere permisiunea să ejaculez pe ei. Imaginea^ exclamă, ajungând la elasticul chiloţilor mei şi facându-măsj inspir scurt. Te-aş spăla şi te-aş hrăni înainte să te duc acasă, dacă asta ai vrea, continuă el, împingând bumbacul umedîntr-o parte, cu degetul mare, şi strecurându-şi-I dedesubt. Darn-aifi tu, ci o fată oarecare, la care apoi nu m-aş mai gândi prea mult Mă bate peste clitoris şi scot un geamăt. Mi se taie genunchii din cauza senzaţiei şi a valului de plăcere care mi se urcă pe coloana vertebrală.

- Asta e mult prea repede, spune el cu glas răguşit, dar desenează cercuri lente în jurul acelei părţi a corpului meu.

Iar acea parte îmi pulsează în ritmul inimii şi unghiile mi se înfig adânc În pervaz. Mă bucur că port chiloţi negri, mulţumită cărora n-o să se vadă cât de udă sunt, şi mă bucur că port dresuri până la jumătatea coapsei. E bine că pot să închid ochii, să mă prefac că el nu se uită la mine, văzând şi cel mai mic detaliu al fiinţei mele.

- Elsie, poate că ar trebui să-mi spui să mă *opresc!*

-*Nu te opri!* Orice ai face, te rog, nu te opri!

Râde, rămas fără suflare.

-Mai mult? Mai puţin? Ce vrei?

Vreau totul şi nimic n-o să fie suficient vreodată. Sunt goală pe dinăuntru, tânjesc şi mă încleştez în jurul acelui gol şi—

-Elsie, ce...?

-*Nu ştiu,* scâncesc, înfierbântată, pierzând'.controlul. Nu ştiu, dar te rog, poţi să...?

- Şştt, e OK, mă linişteşte, iar degetul apasă mai tare şi capul îmi cade spre fereastră. Şi eu abia ştiu ce vreau de la tine şi a® avut mult mai mult timp să mă gândesc la asta!

E aproape, lingându-mi gâtul şi sfârcurile, zgâriindu-mi gâtul cu dinţii. Coapsele mi se mişcă, încercând să-i vină în întâmpinare

<VI»IRU|

M)

'-ss^s&tsisr--«*

.îi-am fos* niciodată a Uu.
"vi.im Ştiut. Luni întregi n-am ştiut.
Vte»u si-l întreb la ce s-a gândit. Când a început. Spun doar

.Enm siguri ci ml urişti!

Ride puţin melancolic şi se apleacă pentru un sârut pe tâmplă. .Câteodată te-am urât. Fiindcă rn-ai făcut si-l detest pe fratele BKU, doar pentru ci el era cel care putea să iasă cu tine, mărtu- n^te]ick, iar mâna i se răsuceşte şi ceva din manierele lui se ahimbi: căutând sâ stabilească mai multe puncte de contact, imi desface pliurile, cu podul palmei apăsat pe clitorisul meu, or eu simt de chiar mai bine, mult mai bine! Să bag un deget 'm mc? întreabă eL Uneai de fierbinţeală mi se ridică din piept. Întregul corp ini ude, an amestec de jenă, căldură şi plăcere.

-DeofakeL.. eu nuli simt dând din cap, lipit de obrazul meu.

-Dar...

hwric vorbind, serul cu penetrare mi-a oferit prea puţină ■tssfacţie.Dar pe de altă parte, la fel s-a întâmplat şi în cazul MBnhu pal atingerilor şi, în timp ce stau aici, tremurând din mâinii lui Jack aflate intre picioarele mele, nu pot să nu **Saloccâ s-ar putea ca asta sâ fie altfel decât cred eu. -Tuonairi spun, ceea ce-l face să râdă, cu un huruit profund din piept.

'¿Măgură?

J'*ldia«ap, adeverind. Iar atunci degetul lui mijlociu se îm- ¿pkfcschiderea mea, lovind uşor, în timp ce degetul mare

„„^ditorisul şi cred că o să fie o treabă **anevoioasă.**

bănuiesc că trupul meu o să trebuiască să se
asta, darmăînşeL Degetul pătrunde în mine
delicat, dar fără ezitare, şi sunt strâmtă, darfiecatm
Jack se retrage ca să se uite În ochii mei şi stăm
vag surprinşi, amândoi puţin rezervaţi în a respira, ptaTj
el mă sărută pe gură şi-şi vâră din nou degetul înăuntrul,®/

Mă arcuiesc şi mă contract în jurul lui Ne zdruncinăm aminte -La naiba, gâfâie Jack. Aici, da?

O face din nou, atingând un punct care e cumva hwU^ţ incredibil de perfect întregul corp îmi înfloreşte de fierbinţeală, pulsează de la intensitatea senzaţiei -O, Jack, eşti...

Face asta în continuare şi îmi pierd orice abilitate de a vuti. Săruturile i se adâncesc, devin mai agresive, dar sunt prea pierdotâ în plăcerea care mi se urcă la creier, prea lipsită de coordonare ca să-i răspund în mod inteligibil. îşi dă seama, cred, pentru că geme din fundul gâtului iar cealaltă mână i se mişcă între omoplaţii mei şi mă trage spre ei ca pe o biată creatură pe care a adunat-o de pe jos, care se zbate sub greutatea lui topindn-i-se între degete, complet lipsită de apărare.

-îmi imaginez mereu că sunt cu tine aşa. Dar, Elsie, astae neadevărat! Tu eşti *neadevărată,* spune, în timp ce buzele lui îmi mângâie obrazul Atunci când o să intru în tine, o să-mi pierd minţile, geme el lângă urechea mea, ca şi cum ar fi prea indecent să articuleze astfel de cuvinte, chiar dacă nu suntem decât noi doi în camera întunecată.

-Eştiîn mine...

-Ştii ce vreau să spun, răspunde el, muşcându-

mă de *lobai* urechii, în timp ce mâna i *se* plimbă în sus şi-n jos pe şira mea, o atingere liniştitoare, care e opusul haosului alunecos dintre picioarele mele. Vrei două degete?

Înghit în sec. Coapsele încep să-mi tremure şi un gând înfh' coşător mă traversează: s-ar putea ca de la asta să-mi *vinii* S-ar

- un orgasm! S-ar putea să-mi pierd tot controlul şi 0 *t**'* din demnitate, în feţa altcuiva. În faţa acestui altcineva £"*(^un dege< e bine? Sau vrei mai multe?

No. Da. Dau din cap şi-i apuc orbeşte braţul, înfi- ^«¡unihiUeinel. Bicepsul lui e un stejar şi mă simt mai

filmai mult din asta. Din Jack. Dar sunt deja plină, mă j-1» cusături.

Ai nişte mâini foarte mari! spun eu.

^ mi *spun* Jmi plac mâinile tale, iubesc mâinile tale, îţi -mirese mâinde!

-Bine, murmură el, umezindu-şi buzele lipite de ale mele, iar dw-nân împreună harta unui loc pe care nici unul dintre gaoni-amai vizitat OK, Elsie, haide să ne rezumăm la unul!

-Cred—, spun eu, cuprinzându-i obrazul în palmă, asigu- [tafa-mă ci mă priveşte în ochi, ...cred că ar trebui să mergem ¡■jnL Să facem sex. Sex adevărat.

B dă drumul unui hohot de râs încordat.

-Cred că ar trebui să mă laşi să mă aşez în genunchi şi să te ■jmnrpână mâiiif-dimillfaţâ!

0, b naiba! Dan din cap, ameţită, înfierbântată, năucită.

- Haide lă facem sexî 'pe.;, ţie n-are cum să-ţi placă asta, îi •pmen, în timpul unui geamăt, la mod evident, mie îmi place. Eu mă simt bine.

-E# siguri?

Miînclină puţin şi n-am cum să confund cu altceva umflătura

-0,da!

»»ci măcar nu fac nimic! Dacă am merge În pat, aş

«nete delicate. îţi mişti pelviaul odată eu mina – k ***-¹?* spasmele aatea mici în jurul degetului meu, car« mă ■agândescb fine tndeştindu-teln jurul organului meu!

Având În vedere cât de *strâmtă* eşti, asta n-o sâ se întâinri curând, dar..., spune el închizând ochii şi scoţând pj°^!>rea *aA&nri,* ...îmi pare rău! ^raPe

Ritmul lui pe clitorisul meu se înteţeşte şi mi *pierd repede.* am respiraţia superficială şi vederea tulbure.

-

- De ce-ţi pare rău? întreb.

-încerc să mă adun!

-Nu trebuie să te aduni! Poţi să mă duci sus şi...

Canalul mi se contractă în Jurul lui şi *gemem* amândoi

- Eşti sigură că nu vrei două *degete, Elsie?*

îmi las umerii să se sprijine de fereastră. E udă de la transpiraţia mea şi nu mai e rece.

- Să încercăm! ii propun eu.

De data asta, Jack se priveşte. *Se uită la* degetul lui *arătător* dispărând în mine împreună cu cel mijlociu, desenând cu cealaltă mână forme liniştitoare pe talia mea. Mă încleştez, icnesc *şi mă răsucesc* lângă el, dar nu se opreşte, continuă să împingă încet şi, după ceva *rezistenţă îl primesc* în mine, arcuindu-mâ involuntar ca să fac loc, scoţând un sunet final de recunoştinţă – La naiba! spune Jack. *La naiba!*

Mă obişnuiesc cu asta, cu senzaţia că ceva fierbinte şi frumos e Înghesuit în mine. Mă mişc pe încercate.

Mă unduiesc în jurul lui până când scoatem amândoi sunete pe care de obicei le scot animalele.

-E bine? Întreabă eL

Dau din cap, adeverind. Marginile câmpului meu vizual sunt tulburi.

-Ebine!

Săruturile lui sunt atingeri delicate, aproape *pure.* C o m p l e t ă r i , punctări ale *acestui* lucru *umed pe* care-l *facem.*

-Deci poate că îţi place să fii plină! spune *el cu* glas răguşit Dau din cap. Poate că da.

-O să-ţi dau tot ce am, tot ce vrei, dacă mă laşi să-ţi fac *sei* oral chiar acum!

oe spate, mă bucur de plinătate şi încerc să hotărâse M! îcaree creierul meu.

**m* făcut asta niciodată, şoptesc, iar Jack consideră, pro-

^'Îo asemenea situaţie e inacceptabilă, pentru că se lasă b^1' C ndli în faţa mea şi inspiră adânc, lipit de pliul abdome- l»g enun

»^"suficiente exact două limbi ca să mă trimită în spaţiu, ta jurul deschiderii mele, unde mă desface prea mult şi am Gresia că o să mor de ruşine, de fierbinţeală, din cauza presi- lichi de care creşte cu fiecare geamăt gutural. Apoi se mută „„l0riSu] meu şi ştiu – *Ştiu* – că n-am avut niciodată o aseme- senzaţie în viaţa mea, că lucrurile bune vin cu moderaţie, dar ţjebui să fee în aşa fel încât asta să dureze, dar se termină înainte de a începe. Corpul meu tremură, apoi zvâcneşte, apoi aplodează într-o bolboroseală de plăcere simplă, pură, fizică, ce pare prea intensă ca s-o suport singură. Degetele mele trag pea tare de părul lui Jack, se înfig în scalpul lui, iar el continuă ¿5 mi mănânce, chiar şi atunci când mă las în jos. Degetele îi ¿mân adânc în mine, ca şi cum ar vrea să-mi ofere ceva în jurul ¿roia să mă contract şi chestia asta e perfectă. E de-a dreptul aplozivi, dărimătoare, nucleară. Undeva în univers se produce intimaterie şi e din cauza

acestui lucru.

Din cauza noastră, j -Cred că mor! spun în secunda în care pot să respir, foarte jerioasi

j Călcâiele mi se înfig în spatele lui şi se aud plescăituri din jocol în care îşi înfige în continuare nasul, ⌡-Cred că vreau să fee asta în fiecare zi, răspunde el, sărutân-d'Hnă în locul acela aşa cum mi-ar săruta gura. În fiecare zi, jP®[1]« tot restul zilelor mele! •

I.u aud cuvintele, strălucirea plăcerii zăpăcindu-mi creierul

„ el î?i scoate degetele şi se ridică să depună un sărut j „uitat pe maxilarul meu. Şopteşte laude liniştitoare şi-şi înfige nasul în creştetul meu, ca şi cum ar şti ce dezorientau Cred că astea sunt alinturi. Sunt la fel de plăcute ca o [1]

Atunci îmi dau seama de ceva: am avut orgasm. gj ^ gândesc la momentul de tensiune disperată de mai devren» frica de a rămâne la marginea plăcerii şi mă întreb dacă aco£ se află el acum. Dacă aşa se simte, atunci e prea tensionat, pn, strâmtorat în pielea hu.

-Vreau să facem sex! ii spun a milioana oară şi e adevărat Vreau. Vreau să-l văd având orgasm, dintr-o mulţime de motive care au prea puţină legătură cu el. Sunt complet, total, egoistă.

-E împotriva regulilor din seara asta, şopteşte el, lipit de umărul meu.

- Deci pur şi simplu o să te opreşti?

îmi mişc *coapsa şi e* tot acolo. Organul lui e foarte excitat -Sunt bine cu...

- *Sinceritate!* îl întrerup, dându-mi seama că începem amândoi să *folosim* cuvântul ca *pe o armă*. Ce vrei acum? Lăsând Jaoparte regulile tale!

îmi dau ochii peste cap la ultimul cuvânt, ceea ce pare să-l distreze. *Stomacul îmi înfloreşte de* căldură – o reacţie fizică la gropiţa lui

-Nu trebuie să...

-*Sinceritate!*

- Bine! se învoieşte el, expirând şi uitându-se în jos, la corpul meu, În timp ce se gândeşte la variante. Vreau să ejaculez pe abdomenul tău!

- Of..., murmur eu, care m-am aşteptat la orice, numai Ia asta, nu,... e cumva... o ciudăţenie de-a ta?

EI dă din cap în semn de negare.

-Nu în mod normal, dar...; bolboroseşte, privind În gol. neobişnuit de sfios,

- *Sinceritate?* îi cer eu.

MU m-am gândxt mciodaţa ca aş fi genul p0sesiv. Dar 'ta altcuiva pentru mult timp. Asta mi-a înnebunit puţin

aif ! primitivă a creierului. *

P^.L din cap, gândindu-mă la uşoara mea gelozie.

Cred că ar trebui să faci asta,

atunci, gâtul i se contractă, pa?

”îhî, răspund, înăbuşindu-mi un zâmbet. Şi să te asiguri că hainele rămân pe tine! Ştii, regulile!

Se uită urât Ia mine. Pentru o clipă, chicotesc din cauza ameţelii pe car® mi'° PrDVOacă faPtul ca'I tachinez, iar apoi îi aud cureaua zdrăngănind în timp ce se desface, sunetul fermoarului, al materialului în timp ce îşi scoate organul şi zâmbetul îmi piere de pe buze.

Eu mă uit, iar el nu. Nu-mi urmăreşte reacţia. îşi ia erecţia în mână, frecând-o înainte şi înapoi. O are tare, lungă şi groasă, într-un fel în care n-am crezut că e cu putinţă. Mă uit la modul în care se mângâie, apoi la canapea, apoi din nou la el şi Întreb: -Nu... te încurcă?

E o întrebare jignitoare şi vreau să dispar din planul ăsta al existenţei în clipa în care îmi iese din gură, dar

Jack nu mă ascultă. Ochii i se mişcă cu viteză pe corpul meu, ca şi cum n-aş fi fost dezbrăcată în faţa lui în ultimele zece minute.

- Chiar eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, Şopteşte el.

• -Ai spus cănu-ţi pasă. Că abia dacă observi. Gă există multe femei frumoase. .

-Nu ştiu.

De obicei e atât de sigur de el, dar acum pare la fel de dezo- rientatca şimine. ‘ ; . ..

"Cu tine, observ, explică el, dându-mi două săruturi umede Pe ®axilar. Crezi că o să mai ai un orgasm?

_ ^posibil de spus. Nu mi s-a mai întâmplat cu altcineva P a acum Şi o creştere de două sute la sută pare cam abruptă, dar

dne știe? Însă aș prefera să fiu prezentă pentn,,
a șt S^ în arată ,ack atunci când nu « sută la sl?:¹ ^ -Cred că aș vrea! în contr^ *

Dă din cap, iar ceea ce se întâmplă în conţin,

»«raKKSS

care Jack se împinge în mine şi mă penetrează, iar altul ta cw îşi respectă regulile alea lipsite de flexibilitate ale lui Din păcate, Jack Smith-lVirner e un maniac, îmi dau seama că aş putea să fee asta pentru el. Aş putea fi mai mult decât un corp cald şi nişte braţe zvelte, înfăşurate ta jurul gâtului lui.

-Să..,

-Nu în seara asta! strigă, iar mişcările i se înteţesc şi încheieturile degetelor i se lovesc ritmic de deschizătura mea. Vreau doar să mă uit la tine! Să ştiu că eşti aidl

îmi foloseşte fenta ca să se ude, să se întărească, să se mişte repede şi, după numai câteva secunde, văd tensiunea din braţele lui, tremurai mut din degete, văd cât de aproape e.

-La naiba, Elsie! spune el cu voce grăbită, puţin disperat, iar fruntea i se sprijină de a mea. Au fost zile în ultimele câteva luni în care erai singurul lucru la care mă puteam gândi. Chiar dacă nu voiam, de fepti La naiba! strigă el cu glas sugrumat, care pare ca un val de aer peste buzele mele, şi ştiu că mai are puţin- Cred că o să termine cu un geamăt, o să mă murdăreas . poate că o să-şi admire lucrul manual, dar nu asta se întâmp a- În loc de aşa, ceva, Jack se retrage, ea să ne putem privi până în ultimul moment în odúi noştri tulburi şi aproape închişi. Mar» lui liberă caută frenetic, orbeşte. O găseşte pe a mea şi o ªP" Ne împletim degetele lntr-o strânsoare, iar atunci ştiu. Im. dau

^^«sceral că peaRraJadcastanneminiai despre

·y'^‹mptndiaK. N® c „C[1] mâcar despie oigmn saa despre ce aş fi jw*»* *te**** protteşte.

«despreminefi eLŞi despreposibilitateaa cevace merge mai departe de noi d°L

,0«*-' ŞOP[4]^ 411 tim P „ Racolează.

ii te retragi În el însuşi, că sape adânc în mintea Ini ca 4* bucure de plăcerea şocantă a momentului şi să evite să-şi Anii minţile, Tot ce trebuie să fee eu e să-l ţin bine şi să-l asigur *fa* ¿a, sunt aid. Cu eL *iuntaid.*

g de-a dreptul Înspăimântător ce ar putea fi asta. Ce vreau ii fit. Mă face să izbucnesc în lacrimi, să suspin şi apoi mă face dmi agăţ de fack ca de un colac de salvare, ţâşnitura spermei lipindu-fe de cămaşa lui şi de abdomenul meu, băltindn-mi în ombilic. Spre meritul lui, nu mă Întreabă ce s-a Întâmplat Nu mi implori ti-i dau explicaţii. Doar mă ţine aproape, cu ambele braţe petrecute în jurul meu, chiar şi atunci când lacrimile ml ie preschimbă În chicoteli, ca şi cum aş fi vreo fată nebună, Instabilă, care nu ştie ce să fie sau ce să simtă.

Stai. Asta este exact ceea ce sunt eu!

Apoi râd mai mult Apoi nu mă mai pot opri. Filmul •* terminat, piesa »15 Step" a lui Radiohead se aude răsunând bulversam pe fondul alb-negru al genericului şi râd iar.

„ Strici momentull

Buzele lui Jack se arcuiesc pe gâtul meu, iar el e cu totul epu- H ca şi cum tocmai ar fi Încheiat o cursă olimpică. m* P*te rău, doar.,., murmur eu.

-Ce-iî

:D°ar mă întrebam dacă încă mai crezi că e prea devreme! lm' tt4 8* o palmă peste fund. Ţip şi apoi râd în continua[1]^ Mă râ8Uce*te din nou * mă îndină ^ aŞa

-E foarte *devreme.* Dar singura persoană care poate

să ne încetinească eşti tu, aşa că…

-Aşa că ce?

îmi aşază o şuviţă de păr transpirat în *spatele urechii.* Are privirea îngrijorată, caldă şi eliberată de toate lucrurile care no suntem noi.

- Să fii blândă cu mine, Elsie! Asta-i tot ce-ţi cer.

CAPITOLUL 20

CORPURI IN CĂDERE

De la:
SandraShuberton@gmail.com |
Re: Eseu Termodinamică

Dr. Hannaway, doa'nă, au trecut douăzeci şi trei de ore, mi-aţi corectat eseul?

Amorţeală de sâmbătă.

Mă învârt prin cameră cu grijă, aruncând priviri pierdute de jur împrejur şi rămânând cu mâna blocată în mijlocul acţiunii, [a] *Şi cum nu* mi-aş aminti de ce am deschis dulapul sau cum să storc tubul ca si iasă cantitatea potrivită de pastă de dinţi.

E o premieră. Simt că înlăuntrul meu s-a produs o schimbare de paradigmă, dar n-o pot justifica. Eu şi Jack am făcut nişte chestii pe care elevii de liceu din zilele noastre abia dacă le-ar considera începutul preludiului – şi ce dacă? Încerc să redefinesc „gnltiv seara trecută drept distracţie împărtăşită de doi adulţi, capul mi-e plin de gânduri agresive, intruzive, jenante, care ® [s]S-mi fie greu să mă concentrez asupra corectării lucrărilor, cum însăşi natura acestei activităţi n-ar fi suficientă.

–Când te-ai întors aseară? întreabă Cece în clipa în care intru în bucătărie.

Ca de obicei, e angajată într-o combinaţie de activităţi [illegible]

treneazā pe Arde într-o cursă cu obstacole, ascultă o cartea^ despre femeile din casa regală Plantagenet şi pregăteşte ten?

încerc să-mi aduc aminte cum arăta ceasul din maşina *Mă* Jack atunci când m-a adus acasă. Cifrele roşii clipeau către mine În întuneric, ca şi cum mi-ar fi spus: „Ar trebui să te dud!'fa, Jack s-a aplecat peste mânerul scaunului pentru un sărut, iar apoi m-a tras în braţele lui, şoptindu-mi: „Nu încă...”

Acum îi răspund lui Cece: -

-în jur de ora unu noaptea.

-Un record!

-Ne am uitat la un film, îi spun eu, ca să evit destăinuirea: „Cred că am avut cea mai cutremurătoare noapte din întreaga mea viaţă adnltă, şi nici măcar n-a conţinut brânză! *

-Ce film?

-Ăăă—unul cu vampiri.

-O, Doamne, Nosferatu: eine Symphonie des Grauens?

-Îhî...

-Norocoaso! suspină ea. V-aţi giugiulit înainte sau după <e s-a trezit contele Oriok?

— Nu ne am giugiulit, răspund, dar ea arată spre gâtul meu şi mă tntnrr, «iTtnAi-mi reflexia ife pe n.ţa cuptorului CU miCTOUn- de. La naiba! recunosc eu. Ne am giugiulit în timpul filmului.

Cece dă din cap, cu un aer cunoscător.

-E un film excitant, nu-i aşa?

Le amintesc fraţilor mei că, dacă intră la Închisoare pentru că se omoară reciproc, vieţile lor o să conţină în viitor foarte puţină Dana şi o abundenţă de vin fabricat de puşcăriaşe Drept răspuns, sunt calificată drept nenorocită (Lucas), mi se ordoni să-mi văd de viaţa mea (Lance) şi mi se spune pe un ton lipsit

. f de acord să nu se calce unul pe altul cu maşina dacă Jli «c la Pia?ă'deci am aVUt partC de ∘ oarecare victorie. acar Să Văd Că-ţi faci datoria faţă de familie, Elsie!

am-fost iertată. Pentru că am făcut ce mi s-a spus. trebui să mă liniştească, dar în timp ce mama pălăvră- ** despre citatul inspiraţional Comic Sans pe care mătuşa ^ postat pe Facebook, despre care nu se ştie clar dacă e sau '"'dezgust® 101. tai imaginez cum ar fi să practic sinceritatea •¿.¡spun:

jdamă.opreşte-te. Asta e o porcărie!

Totuşi, n-o fac.

Deseori mă întâlneam cu dr. L. sâmbăta şi acum sunt ne- (ăbdătoare să discut cu el despre oferta lui George, dar e plecat din oraş. În schimb, iau prânzul cu Cece (un bol de quinoa; fac. o poză şi i-o trimit lui Greg, care răspunde cu şapte emojiuri ee-ţi duc palma la faţă) şi apoi îmi petrec după-amiaza la Târgul de Ştiinţă, ocupându-mă singură de standul Clubului de Fizică UMass, pentru că nici unul dintre studenţii care ar fi trebuit să mă ajute nu şi-a făcut apariţia. îmi îngheaţă fundul, mă întreb dacă ar trebui să-mi fac griji în legătură cu grupul de copii care ■ă tot imploră să-i învăţ cum se construieşte o catapultă, iar apoi mi imaginez că o să fac asta din nou şi anul viitor.

După care fantazez cum ar fi să-mi construiesc viaţa pe baza forinţdor *mele.*

Atunci când primesc un mesaj de la Jack, mintea îmi stă în loc.

hcfc Greg ne-a invitat ia cină. Vrei să mergem?

Putem să nu ie5im,dacă preferi.

Vorbeşte ca şi cum serile lui de sâmbătă mi-ar aparţine mie,

7*^*1»noastră abia a început. **Oricum,** semnificaţia mesajului 01 „taxa să-mi bată prea tare.

Elsie: Sunt *la* UMass, *făcând* lucruri Incalificabile până târziu Dar pot să vin şi eu după ce termin. Jack: Perfect.

Mă gândesc mult la cuvântul „sinceritate” înainte *si* adaug:

Elsie: Mi-ar plăcea să rămân la tine după cină.

Durează mult până când primesc răspunsul, aşa că mă trezesc imaginându-mi eu unul: „E prea repede. Haide să ne revenim. S-o luăm încet.”

Dar ceva s-a schimbat. Poate că asta s-a întâmplat atunci, pe când stăteam rezemaţi de pervaz. Poate că s-a Întâmplat după ce Jack mi-a ronţăit bărbia în timp ce-mi încheia paltonul. Poate că s-a întâmplat în parcare, în momentul în care el m-a apucat de mână şi m-a tras înapoi în maşină, spunându-mi că nu puteam să plec fără să-i spun cum s-a terminat filmul:

- Se duc la facultate? Până la urmă, Edward merge la dermatolog? Cine câştigă ceapa de aur?

Acum răspunsul lui la mesajul meu vine după *mult* timp, dar nu sunt surprinsă atunci când îl primesc.

Jack: Bine.

Greg deschide uşa, iar eu deja sunt într-o stare de panică. -M-am gândit că e nepoliticos să vin cu mâna goală, răbufnesc, aşa că am luat asta! Pentru că era ieftin* dar nu *ce1* mai ieftin, precizez, în timp ce ii întind lui Greg sticla *de* vin roşu ca şi cum ar fi un cartof *fierbinte. N-am* observat numele decât după ce m-am urcat în autobuz şi...

Greg se uită la etichetă: *Ménage à trois',* scris cu un font *sexy.* Pufneşte în râs.

- Jur că nu e o propunere! *exclam eu.*

‘Triunghi amoraş (în limba francezi În original) *Â*

t rjspunde el, îmbrăţişându-mă, iar eu trăiesc un - A”1 n°arg e în acelaşi timp nou şi plăcut de familiar. O să

aSta la orgie În frigider, după care termin de gătit, pun invitaodă!

pS-te n⁰ . din prăpastia nervozităţii, îmi scot paltonul şi apoi

Ci* bucătărie, când...

*k

hlut fără nici un motiv, inima îmi zvâcneşte puternic şi ! A p0t respira. Poate că e ceva în neregulă cu sănătatea mea ^pulmonară – oare întregul meu corp se alătură pancreasului } lasă baltă? Nimic din interiorul meu nu mai funcţionea- *8 – dar, serios vorbind, nu e important. Nu-mi pasă. Lui *Jack %*| pasă. Stă la numai câţiva centimetri de intrare, cu braţele încrucişate şi cu ochii de culoarea castanei plini de căldură şi smuzament, în timp ce şopteşte:

-Se pare că tu şi unchiul Paul aveţi ceva în comun, până la urmă.

-Eu... el... e o neînţelegere!

Gura îi zvâcneşte.

-Când ai spus că vrei să stai cu mine toată noaptea, n-am oezut că te refereai la locul ăsta!

Gem, acoperindu-mi ochii cu mâna. Iar atunci când simt căldura lui Jack, ştiu că a venit mai aproape şi mă sprijin de el.

-Hei! spune el, cu buzele lipite de tâmpla mea, şi dintr-odată totul pare în regulă cu lumea. '

Vreau cu disperare să-l sărut, la fel de intens cum îmi doresc să nu intre Greg dacă eu şi Jack ne-am săruta în sufrageria lui. Aşa că mă retrag şi mă pregătesc să spun primul lucru care-mi V«* prin cap.

Apoi închid imediat gura.

Oare o iau razna? Oare mi se scurge creierul prin urechi? Nu P°t spune asta. Nu sunt...

-Sinceritate, mă provoacă Jack cu blândeţe.

La naiba!

- Mi-a..încep eu să spun, dar apoi înghit În se<. .

răsuflu adânc şi mă frec pe frunte,.. .mi-a fost dor *de*
^ ad,Ul> siguranţă că sunt o ciudată! e tine- 0.
cu

Jack dă Încet din cap, ca şi cum ar cugeta la vorbei. ,
Apoi anunţă: mek

-Am fost în campus azi, ca să fac nişte treabă. în loc de m-am gândit cât de mare ar fi nebunia dacă ţi-aş cere să te^

Scot un hohot de râs plin de surprindere.

- Şi tu eşti un ciudat!

-Ihî...

-Tu, vreodată, ai...?

- Nu. E o premieră absolută.

- Ce e în neregulă cu noi?

Mă ţintuieşte cu privirea, neclintit.

- Cred că ştim amândoi ce e.

Râd din nou.

-Ce?

-Haide, Elsie! Ştii încotro ne îndreptăm cu asta!

Fac.un pas în spate, aproape dând peste un bufet complet asamblat. Mă cuprinde panica în ti *mp ce* mă gândesc. Cred că ştiu la ce se referă, dar... nu-i cu putinţă. Poate că aşa simt, dar e prea repede.

-Nu, spun eu.

Iar apoi mi se usucă gura, pentru că el îmi aruncă din nou acea privire, cea rezervată situaţiilor în care ştim amândoi că mint-

Mi-e teamă că Jack o să fie neîndurător, aşa cum e de obicei, dar el nu face altceva decât să dea din cap, să-mi aşeze o şuviţa de păr în spatele urechii şi să-mi spună:

-O să înţelegi.

Atingerea lui se prelungeşte puţin, iar apoi mâna li caaep<- lângă corp exact în momentul în care Greg ne strigă, anunţ du-ne că cina e gata.

- Sunt un bucătar absolut mediocru! ne avertizează e.

■ minciună, dar mâncarea lui mediocră se potriveşte cu «nul meu mediocru şi chiar mai bine cu poveştile (bade lor mediocră. Se pare că adolescentul Greg obişnuia di*'*1 teze fiecare status pe Facebook folosind versuri din sH1 * *Jm0* jack a avut o fază în care a fost patinator şi una ta ^ restrângea părul în coc (cele două faze nu s-au suprapus).

dva cei doi fraţi au colaborat la un thriller despre mafie *Ti* acasă, intitulat *Finul*, pe care Greg promite să mi-l arate. La ^nb, îi să râdă cu cele mai ciudate Poveşti de falsă iubită, SC^ar fi tipul care m-a pus să învăţ cântece marinăreşti pentru finirea noastră, sau cel căruia îi era frică de tapet. m _Asta e... foarte degajat, îi spun eu lui Jack atunci când Greg primeşte un apel legat de muncă la o oră târzie.

Jack spală vasele. Eu le usuc.

-Ce anume?

- Asta..., murmur, uitându-mă la mâinile lui pline de săpun. Asta. Noi trei. Am crezut că o să fie ciudat, dar. .. nu e.

-De ce crezi că nu e ciudat? întreabă Kack pe tonul cuiva care deja ştie răspunsul.

Dar nu-l ştiu, îmi scapă. între timp, Greg scoate ia iveală *Finul,* pentru prima vizionare din ultimele decenii. După ce îi urăm noapte bună, îmbrăţişându-l, eu aţipesc în maşină. Şi odată ajunşi acasă, îmi agăţ paltonul în cuier de cârligul *meu.*

E o nebunie că am început să gândesc în termenii ăştia? Dacă să te duci undeva de trei ori ar însemna să deţii locul respectiv, Gece şi cu mine am fi patroanele standului de brânză Trader Joes. Iar acum paltonul meu întotdeauna ajunge în acelaşi loc – între jacheta neagră şi şnurul cu legitimaţia lui Jack de la Institutul de Fizică MIT. Intimitatea care înfloreşte între mine şi Jack în-

«neşte folosirea prenumelor posesive;

■Vrei o ciocolată caldă? întreabă el.

Se duce în casă şi aprinde o singură lumină. Faţa îi e plină de "®bre, care mă intrigă un pic.

' Nu, răspund eu.

-Vrei altceva?

Dau din cap şi-mi înăbuş un căscat. E trecut de ora două si nu visez decât la o pernă, dar cred că urmează să facem sex. Asta înseamnă „Vreau să rămân la tine peste noapte”, nu? Ar trebui să verific dicţionarul urban.

- Atunci, haide să mergem sus!

Ajungem în camera lui Jack, iar el îmi întinde un hanorac foarte mare şi mă împinge spre baie. Mă schimb, fiindcă sunt prea obosită ca să mă întreb de ce fac asta, fiindcă e destul de confortabil şi probabil fiindcă poate că o astfel de Îmbrăcăminte face parte dintr-un fetiş de-al lui. I-a plăcut lenjeria. Hainele sport sunt următorul pas logic. Sau vibratoarele cu tentacule.

îi folosesc apa de gură, mă spăl de faţă, iar apoi merg în dormitor, cu părul strâns într-un coc ciufulit şi cu hanoracul atârnându-mi până aproape de genunchi. Trec pe lângă Jack, care are o expresie amuzată şi mă arunc pe partea *mea* de pat – încă un pronume posesiv nefondat – unde fur un micro pui de somn de douăzeci de secunde. Sau poate că sunt zece minute, pentru că atunci când deschid ochii, Jack e în pragul uşii, blocând lumina care se furişează de pe hol. El miroase a pastă de dinţi şi a gel de duş. E îmbrăcat în pantaloni de pijama în carouri şi într-un tricou *Toy Story.*

- Drăguţ, spun eu,' închizând ochii din nou. Ai observat sub- textele homoerotice ale lui Woody şi Buzz?

-Mie mi s-a părut că erau pe faţă,

-Asta îmi confirmă intuiţia, mulţumesc frumos! Urinează să facem sex? întreb eu, printre căscături.

Salteaua se lasă.

-Sigur căda.

O pereche de mâini puternice mă trage pe sub plapuma de puf, nişte picioare lungi se Împletesc cu

ale mele; Lucruri pe care l-am mai făcut. E liniştitor. Cuvântul „meu” Îmi apare din nou în mintea adormită şi-l las să plutească pe acolo mai mult timp decât ar fi cazul. **r**

-OK, bine, spun eu, neputându-mă opri din căscat, dar ... pleoapele ...

hp ... de la cabinetul de ...

, t â n d u - m a a - u » h - ^ «use. imi fac injecţii cu pepo-

Provera Le iaU Cabmetul de Panificare familială, jtfei nu mi-aş permite.

.! ornln sunt oameni eu Hnn.ciw.*

” Cei de acolo sunt oameni cu bun-simţ.

-Da, spun eu, trăgându-mă mai aproape şi constatând că el este excitat şi lipit de stomacul meu, dar că nu dă deloc dovadă de nerăbdare. Nu trebuie să folosim prezervativ. Decât dacă ai eumva păduchi laţi.

Zâmbeşte, lipit de obrazul meu.

- Mă îndoiesc de faptul că prezervativele te protejează de păduchii laţi, iubito!

Aţipesc pe o pernă care combină izul de şampon, pe cel al unei dâre de transpiraţie şi pe cel al biroului de la MIT al lui Jack, gândindu-mă la dinamica salturilor pe care le fac micile creaturi de pe un set de organe genitale pe altul, numai ca să mă trezesc tresărind exact în momentul în care eram pe punctul de a adormi.

-Nu mă lăsa să adorm, mormăi, căscând, cu capul înghesuit în scobitura gâtului lui Jack. Trebuie s-o facem!

-O facem deja. Ne-am pus pe treabă ca nişte animale. închide ochii!

îi închid. E mai uşor.

-Asta e altă regulă de-a ta? Eşti atras de LDDS[2]?

, -Nu, mie îmi place cu consimţământ. Şi ţin ca partenerii ®ei să fie treji.

îmi imaginez armate de partenere frumoase, inteligente, voluptoase, care au studii avansate. Ce s-a întâmplat cu

geologa?

-Cu cine?

_ „Erapartenera ta în ziua în care ne-am întâlnit. Foarte drăgu- !*• ᵖuţin mai scundă. Păr închis la culoare. I-am uitat numele...

¹ Medicament hormonal de tip „progestin", folosit ca metodă contraceptivă
² Termenul sexuală ce implică legare, disciplinare, dominare şi supunere

– Madeleine. În momentul de faţă e undeva în Europa, pentru anul sabatic. In Spania, poate? murmură el, dându-mi o şuviţă pe după ureche. E consecrată. V-aţi înţelege.

Sunt numai puţin mai treaz.

– Ai fost cu multe femei?

– Hmmm..., mormăie el, iar sunetul acela îmi vibrează prin piele şi oase. Nu ştiu.

– Cum poţi să nu ştii?

N-am idee care sunt parametrii calificativului [illegible]

-Între o sută ţi trei sute douăsprezece, spun ea, iar d mi plesneşte uşor peste fond. Nkd ea na ştiu!

- **Atunci, n-o să ştim niciodată.**

- **Dar foci asta mult timp!**

-N-am mai făcut-o de o vreme încoace.

-De când?

-Cred că ştii.

,OfT

- îţi place sexul, spun.

Na e o întrebare.

-îmi place, răspunde d, iar apoi cade pe gânduri. Dar dacă sunt ocupat ca o finanţare sau cu un experiment, se poate, de asemenea, să treacă luni întregi fără să mă gândesc la sex.

-Ocupaţii serioase ca, spre exemplu, actualul tău set de experimente ratate?

Râde pe înfundate şi mă sărută pe pir.

- M-am gândit la sex în ultimele şase luni mai mult decât m-am gândit vreodată până acum.

-Sper că o să-ţi placă, spun eu cuibărindu-mă şi mai

mult în d. Cu mine.

-O să-mi placă.

- N-ai de unde sa ştii.

-Ba da.

Mă freacă pe spate, ca şi cum aş fi un animal de companie mofturos, care are nevoie să fie liniştit

chiar sunt

> să lucrăm la asta. **^mpatfoilitatea sexuală e ceva real. Dacă**

-X IiirMtn lî» actn

,jItonA

vreau să fie muncă. Nu vreau să simţi că ai de

muncit ”tfR3Ză.

,Laun moment dat ţi s-a scurtcircuitat creierul. El a hotărât d „a meriţi timpul şi efortul oamenilor şi că dacă ai cere ceva, ei fljdoarcăte-ar refuza, te-ar şi părăsi, spune el simplu, la obiect aţicamarfi Arhimede din Siracuza repetându-şi pentru a zecea „ii, pe Acropole, descoperirile despre forţa ascensională. Nu aţa funcţionează iubirea, Elsie! însă nu te îngrijora. O să-ţi arăt

-Dar eu...

-Culcă-te!

-Ce? De ce? Nul mă opun eu, încercând să mă ridic, dar el ma strânge şi mai tare. Ar trebui să facem tot sexul ăla de care am vorbit!

-Imediat Momentan, doar închide ochii şi tari preţ de douăzeci 6e secunde.

-De ce?

-E un fetiş al meu.

-Perversule! îl acuz eu, căscând. Ce s-a întâmplat cu jocurile anale şi cu legarea?

-0 să ajungem şi acolo. Ai închis ochii?

Dau din cap în semn că da, sprijinită de pieptul ui.

- Perfect. Acum numără până la douăzeci.

'nainte să adorm.

CAPITOLUL 21

MIŞCAREA ARMONICA COMPLEXĂ

Primul meu gând e: o să-i cumpăr draperii.

Al doilea: o să mă descurc fără brânză, insulina şi, poate, hârtie igienică în următoarele şase luni. Ca să economisesc. Ca să-i cumpăr draperii.

Opace. Cu rejansă. Din tavan până În podea.

E inacceptabil să adormi atât de târziu şi apoi să te trezeşti la cât – şapte şi jumătate? Opt? Nouă? Numai pentru că un tip oarecare nu ştie despre existenţa umbrei? Pare un concept destul de simplu să...

- O să-ţi aduc o mască pentru dormit.

Deschid ochii şi mă gândesc: *albastru.* Dar numai o optime din ochii lui e albastră. N-are nici o logică!

- De unde ai ştiut la ce mă...?

- încruntarea ta m-a trezit, spune el, cu vocea îngroşată de somn. începe să se întindă în timp ce cască, iar asta e un eveniment de proporţii seismice, o deplasare uriaşă de plăci tectonice pe sub scoarţa pământului. Pentru că în timpul nopţii am ajuns pe burtă, peste Jack.

- Cum de am dormit în poziţia asta? întreb eu.

t mult de colo până colo, răspunde el. A părut î«'*

^modalitate de a te face să nu mă mai pocneşti

V1* dai ?

'Răcind minute după ce ai adormit.

-m bui si m| mut. Dar Jack e bun pe post de pat, ferm,

if călduţ. Sunt ameţită de somn, care a fost fie insuficient, intens, şi încă nu vreau să mă mişc din poziţia în care ^t, imi simt corpul. Mâna lui Jack e aşezată la baza telui meu, pe sub hanorac. Picioarele îmi sunt înfăşurate în jurul gambelor lui. Mâna cealaltă îi e la câţiva centimetri distanţă, dar accesibilă, aşa că mă întind spre ea.

Vreau să-i dau numai un pupic, gândindu-mă la o respiraţie de dimineaţă cu miros de ouă stricate, dar nici vorbă de aşa ceva. Miroase ca el însuşi, familiar; Jack adânceşte sărutul în ceva delicat, lent şi delicios de leneş. Timpul nu există. Patul ista reprezintă expansiunea universului. încă visăm, ascunşi la loc sigur înlăuntrul minţilor noastre.

Nu există nici o grabă, nici un punct de presiune. Doar ritmul domol al limbii lui, care se freacă de-a mea, modelele trasate pe îndelete pe pielea mea. Bătăile inimii i se accelerează, dar rămân „Nate. Respiraţia îi devine superficială, dar îmi dau seama de ^anumai din ridicarea şi coborârea pieptului lui, care e lipit

8 an bun mod de a te trezi. Vreau să mă trezesc exact aşa ^aouşidin nou şi din nou. Vreau să simt razele orbitoare ale «■lai peste mine şi Jack, şi noua lui strălucire înlăuntrul meu, Poate arzitoare 511 a«laşi timp.

® fii cu C* canza asta nu sunt draperii aici. Pe lumină e lesne d'învins*0*' ^°ate ace'e Incruri de care mi-e frică mi se par uşor ~Jack? ^ s'nceritatea e aproape uşor de oferit.

Mă trag în spate, sprijinindu-mă în palmele aşezate de-o şi de alta a capului luL Părul mi »-a desfăcut şi *ne* învăluie ^ un sanctuar.

-Elsie!

îşi ridică palmele ca să-mi cuprindă faţa.

-Am...

Nu mi-e frică. Pur şi simplu *nu* mi-e frică. Aşa că

spun: -Am minţit.

Gura ii zvâcneşte leneş.

-Când?

Mă strâmb.

-Te urăsc.

-Sigur că da, mormăie el, trecându-şi uşurel buricele degetelor mari peste obrajii mei, cu afecţiune, pentru că despre asta e vorba. Deci care e minciuna despre care vorbeşti?

-Am spus că nu ştiu. Dar ştiu.

-Ceştii?

Înghit În sec.

-Unde se duce asta. Încotro ne îndreptăm. Noi doi. Atmosfera devine mai densă şi mai grea. Eu ştiu. El ştie. Am recunoscut. Permisiunea pe care ne-o dă universal ca să mergem mai departe e aproape un semn. Privirea lui Jack e caldă şi scrutătoare atunci când el spune:

-Vino aici!

Nu-mi aduc aminte când mi-am scos sutienul ¿seară, dar trebuie s-o fi făcut, pentru că, după ce Jack îmi aruncă hanoracul pe podea, pielea mea palidă e goală în lumina orbitoare. Nu vreau nici măcar să-i spun să nu se uite.

Jack mă vede. Şi e OK.

-Vino aici, repetă d, iar gura lui e peste a mea, insistentă, de

data asta fârâ oprelişti

Ca ţi cum m

Orice l-a reţinut ieri, acun, două nopţi, în ultimele două sân« – se topeşte acum în soarele dimineţii P ă‘

X, îmi sugerează o voce. „Toate acele variante de Elsie care pU sunt tu cu adevarat, sunt ceea ce a stat între el şi ceea ce trăiti voi acum.

Sunt fără suflare în clipa în care Jack se ridică să-şi scoată tricoul şi asta – asta e ceva nou. E aproape la fel de dezbrăcat ca şi mine, suntem egali, iar atunci când încearcă să mă tragă în jos, peste el, dau din cap şi încep să-l cercetez. Stau aşezată pe şoldurile lui, călărindu-l ca şi cum ar fi o fiară uriaşă, supusă, şi nu cel mai periculos lucru din viaţa mea.

- Obişnuiam... înainte de interviu am încercat să mi le imagi„», spun eu, trasând cu degetul interiorul cotului lui. Tatuajele tale.'

Rămâne pe loc, dar nu se poate abţine din a mă atinge. Mâinile (ui îmi ating cutia toracică, mângâind cu degetul mare partea laterală a sânului.

- De unde ai ştiut că am tatuaje?

înghit în sec.

- Am văzut capătul unuia.

-Aha, spune el, în timp ce degetul i se mişcă peste sfârcul meu, uşor ca un fulg, iar eu mă arcuiesc sub atingere. Ce ai crezut că simt?

-Sârmă ghimpată. Un citat din Bon Jovi. Faţa lui Elon Musk.

-O, la naiba!

Râd, dar respir cu dificultate.

- îmi pare rău!

[1] Tatuajele lui sunt frumoase. Ecuaţia Dirac. Norul electronic. Dezintegrarea beta. Spirala lui Fibonacci. Modele cinematice, plane astrale, formula lui Drake, structura moleculară a meto- ubenziliden4butilanilinei. Tuşe negre de cerneală estompată, interconectate într-un desen frumos. întregul fundament al fizicii modeme

e pictat pe umărul lui lat şi înfăşurat în jurul bicepsului. Trasez fiecare **linie,** fiecare curbă şi fiecare colţ, iar el mă lasă să-l explorez. Vibrează din cauza autocontrolului, dar

se abţine. N-am fost niciodată atât de egoistă până acum, n-am irosit niciodată atât de mult timp pentru ceva ce e numai al mea şi cred că el ştie. Cred că ăsta e motivul pentru care mă lasă

-Îţi aduci aminte cum a fost? întreb. Când le-ai învăţat pentru prima oară? Ecuaţia lui Schrödinger. Modelul standard.

Dă din cap. Muşchii gâtului i se umflă. Este excitat sub bazinul meu, aşteptând cu nerăbdare ceea ce urmează. Spune:

-Conştiinţa faptului că poţi înţelege universul.

- Universul e făcut din tipare. Din reguli care pot fi învăţate, descoperite, prezise.

- Află şi o să ştii cum să faci ca lumea să fie ceea ce-ţi doreşti, spune el.

-Află şi o să ştii să te transformi în ceea ce-şi doreşte lumea, li răspund eu.

Ne privim pentru o clipă. Mâinile mele îl ating, mâinile lui mă ating şi mă gândesc la un Jack de doi, cinci, zece ani, spunân- du-i „mamă” unei femei care îi răspunde cerându-i să n-o mai numească astfel. Singurul Smith cu părul blond. Mă gândesc la un băieţel hotărât să-şi modeleze mediul. Şi-a ales lumea pe care şi-o dorea până la urmă, nu-i aşa? Greg. Aiillicent Prietenii M Şi-a croit un loc în lume.

Şi sunt sigură că se gândeşte la mine. La toate variantele de Elsie pe care le-am creat ca să se potrivească În toate lumile în care am locuit, cu toţi oamenii din ele. Le smulge una câte una de pe mine, aşa cum a făcut din ziua În care ne-am *cunoscut* „Noi doi nu suntem atât de diferiţi*, mă gândesc eu ca un ticălos din filmele cu James Bond, după care *mă* aud

expirând zgomotos. Mi-am ţinut respiraţia fără să-mi dau seama.

-Ştiu încotro ne *îndreptăm, spun eu* din nou, simţind certitudinea cuvintelor adânc în oase, ca Dirac, ca relativitatea, interacţiunea strânsă dintre quarci şi gluoni, iar el o ia aşa cum am spus-o: e permisiunea de a prelua controlul, de a mă răsuci, de a mă imobiliza sub eL

^ duloţu. îi strecoară sub perna lui – adună, ca un *»«°°· nfea fi întreaga mea lume, îmi şopteşte în ureche Înainte la claviculă. Dacă mă laşi.

Cred că o să te las.

Atunci. îmi pare rău.

~*Qg"m* ăăă... pentru ce îţi pare rău? r feceloc tot[16] picioarele mele, depărtându-le, atingându-mă cu atenţie, explorând grăbit, ca şi cum ar căuta răspunsuri J""|oresc asta? Sunt pregătită? Sunt destul de udă? Da. *Da.* No şd°-

_Pentru că n-o să te las să pleci niciodată.

Gem- Erecţia i se freacă de abdomenul meu şi mă întind după d. Vrean să-l simt şi eu. Vreau să-l ating. Dar în clipa în care 8 apuc prin pantaloni, pare să ezite. Expresia îi devine goală şi ţoi inspiră scurt Este excitat. *Foarte* excitat.

, -Opreşte-te! ordonă el cu glas sugrumat j Mă supun. Dar spun; |-Eşti sigur? Aş vrea să continui Nu ştie dacă să mă creadă sau nu. Dar mă lasă să-l împing pe-o parte şi atunci când îmi strecor degetele dincolo de betelia pantalonilor, îl găsesc complet nemişcat, în afara muşchilor igâtohu, care se umflă.

| -Nn-ţi place? îl întreb.

-Îmi {dace, răspunde el cu glas răguşit | -Pari...

[1] -Şi pentru mine e ceva nou.

Răd pe înfundate.

-Masturbarea?

-Să fiu cu cineva pe care...

Nu termină. Degetele mi se încolăcesc în jurul erecţiei lui şi „Rochii Pare »ă cadă pe spate. În el însuşi -LanaihaJ

-Vrei altceva?

Dau din cap şi-mi înăbuş un căscat. E trecut de ora două şi nu visez decât la o pernă, dar cred că urmează să facem sex. Asta înseamnă „Vreau să rămân la tine peste noapte”, nu? Ar trebui să verific dicţionarul urban.

- Atunci, haide să mergem sus!

Ajungem în camera lui Jack, iar el îmi întinde un hanorac foarte mare şi mă împinge spre baie. Mă schimb, fiindcă sunt prea obosită ca să mă întreb de ce fac asta, fiindcă e destul de confortabil şi probabil fiindcă poate că o astfel de îmbrăcăminte face parte dintr-un fetiş de-al lui. I-a plăcut lenjeria. Hainele sport sunt următorul pas logic. Sau vibratoarele cu tentacule.

îi folosesc apa de gură, mă spăl de faţă, iar apoi inerg în dormitor, cu părul strâns într-un coc ciufulit şi cu hanoracul atârnându-mi până aproape de genunchi. Trec pe lângă Jack, care are o expresie amuzată şi mă arunc pe partea *mea* de pat – încă un pronume posesiv nefondat – unde fur un micro pui de somn de douăzeci de secunde. Sau poate că sunt zece minute, pentru că atunci când deschid ochii, Jack e în pragul uşii, blocând lumina care se furişează de pe hol. El miroase a pastă de dinţi şi a gel de duş. E îmbrăcat în pantaloni de pijama în carouri şi într-un tricou *Toy Story*.

- Drăguţ, spun eu,' închizând ochii din nou. Ai observat sub- textele homoerotice ale lui Woody şi Buzz?

- Mie mi s-a părut că erau pe faţă,

-Asta îmi *confirmă* intuiţia, mulţumesc frumos! Urmează să facem sex? întreb eu, printre căscături.

Salteaua se lasă.

!-Sigur că da.

O pereche de mâini puternice mă trage pe sub

plapuma de puf, nişte picioare lungi se împletesc cu ale mele: Lucruri pe care l-am mai făcut. E liniştitor. Cuvântul „meu” îmi apare din nou în mintea adormită şi-l las să plutească pe acolo mai mult timp decât ar fi cazul. *f*

Îmi scoate chiloţii, li strecoară sub perna lui – adună, ca un ftagoo.

-Ai putea fi întreaga mea lume, îmi şopteşte în ureche Înainte si st mute la claviculă. Dacă mă laşi.

Îi mingii pirul.

-Cred că o să te las.

-Atnnd.imi pare rău.

-Ce... ăăă... pentru ce îţi pare rău?

Îşi breloc între picioarele mele, depărtându-le, atingându-mă koIo cu atenţie, explorând grăbit, ca şi cum ar căuta răspunsuri, tmi doresc asta? Sunt pregătită? Sunt destul de udă? Da. *Da.* Nu ştiu.

-Pentru că n-o să te las să pleci niciodată.

Gem. Erecţia i se freacă de abdomenul meu şi mă întind după d. Vreau să-l simt şi eu. Vreau să-l ating. Dar în clipa în care 9 apuc prin pantaloni, pare să ezite. Expresia îi devine goală şi apoi inspiră scurt Este excitat. *Foarte* excitat.

-Opreşte-te! ordonă el cu glas sugrumat

Mi supun. Dar spun:

-Eşti sigur? Aş vrea să continui

Nn ştie dacă să mă creadă sau nu. Dar mă lasă să-l împing pe-o parte şi, atunci când îmi strecor degetele dincolo de betelia pantalonilor, II găsesc complet nemişcat în afara muşchilor gâtalni, care se umflă.

-Nu-ţiplace? îl întreb.

-îmi place, răspunde el cu glas răguşit

-Pari...

-Şi pentru mine e ceva nou.

Râd pe înfundate.

-Masturbarea?

-Să fiu cu cineva pe care...

Nu termină. Degetele mi se încolăcesc în jurul erecţiei lui şi închide ochii. Pare ai cadă pe spate. În el însuşi

-La naiba!

Frec înainte şi înapoi, dar cu pantalonii pe el e

ciudat, stângaci. E prea distras de atingerea mea şi trebuie să trag de betelie de mai multe ori înainte să înţeleagă că vreau să-şi dea pantalonii jos.

- Poţi să-mi spui cum îţi place? întreb, adaptându-mi strân- soarea.

Am nevoie de două mâini. Da, o să fie mai bine cu două mâini. E în continuare o poziţie ciudată, dar şi intimă, atât de apropiaţi suntem. E plăcut. îi simt mirosul adânc în nări şi e bine. Atât de bine.

- îmi place prea mult, Elsie!

- Nu, eu..., mtirmur, dând din cap, lipită de pieptul lui. Spune-mi cum faci. Atunci când eşti singur.

-Asta e – la naiba, e bine! Doar... încetineşte acum. încetişor. Şi acolo – capul, da. Da, *acolo*!

-Ce altceva?

îl aud înghiţind în sec.

-Vocea ta.

-Eu... ce?

-Vorbeşte!

-Nu'sunt..., încep să spun, după care izbucnesc în râs. Nu cred că pot să vorbesc murdar!

- Poţi vorbi despre nematice. Poţi număra până la zece. Nu-mi pasă, doar...

- Aş... aş putea vorbi despre oferta lui George. Că m-am gândit serios la ea. Dacă aş accepta, am lucra împreună. Anul viitor aş fi împreună cu tine la MIT. Aş câştiga o sumă din care să pot trăi, aşa că poate că uneori am putea să mergem împreună la prânz. Aş cumpăra...

El scoate un sunet profund, gutural. Mâna i se strecoară în jos, între trupurile noastre, şi cred că e pe punctul să mă dea laoparte, dar capul o ia înainte, iar degetele i se strâng în jurul testiculelor, iar apoi se fac pumn în jurul mâinii mele.

. Vreau să te penetrez, tml spune el, cu buzele

Îngropate tn «Irul meu. Te rog, lasă-mă să te regulezi

Nu fac altceva decât să dau din cap.

E minunat să-l am peste mine. E atât de lat şi de greu,incât m-aş fi aşteptat să mă simt constrânsă, imobilizată În mod ne- plăcut, dar nici vorbă de aşa ceva. Îmi Înfăşor mâinile În jurul gitulul lui, Îmi înclin bărbia ca să-l sărut, 11 las si mă Împingă |n saltea şi si mi cuprindă În mod delicios.

Iar apoi, c&nd abdomenul lui alunecă peste mine, simt un val de panică.

-Stail

Se opreşte instantaneu. Se uită atent la mine.

-Dacă nu e bine, o să ne străduim, da?

Râde, cu gura lipită de buzele mele.

-Deja e cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o!

-Dar dacă...

-Da, bine!

Îmi desface picioarele, sau poate că se desfac singure. Erecţia lui mi se Împinge în abdomen mai Întâi, după care alunecă şi ajunge la haosul ud al pliurilor mele, frecându-se de intrarea mea.

-Aşa o si facem.

Deodată, pare puţin probabil ca asta să funcţioneze. E mult mai mare decât J) şi, deşi am fost conştientă dé asta dinainte, la un nivel teoretic, abstract, implicaţiile practice sunt acum flagrant de évidente. Asta e o imposibilitate fizică. Sau o să doară ea naiba. Iar asta e partea din sex care întotdeauna mi-a plăcut cel mai puţin – cineva care se împinge în mine iii timp ce eu mă lupt să mă adaptez, să ţin pasul, să accept. îmi imaginez că asta mă aşteaptă şi, pentru o fracţiune de secundă, mă întreb dacă aş putea suporta să nu-mi placă asta cu Jack.

E ceva nou să mă îngrijorez pentru distracţia mea. Meditez la asta, vag stupefiată, când ceva se schimbă.

Jack se împinge în mine.

Capul organului îi alunecă în mine, doar doi sau trei centimetri.

Corpul ml se contractă tn jurul lui, într-un mic spasm.

Strig sugrumat, iar el injură, lipit de obrazul meu. Mă arcuiesc spre el tn timp ce aerul imi iese din plămâni, Încercând să mi duc mal aproape, încercând să prind acea senzaţie.

E plăcut. Foarte, *foarte* plăcut. Plăcut într-un mod *firi precedent.* Poate că sunt destul de udă, poate că sunt mai relaiată decât am fost vreodată, dar Jack n-a intrat nici pe jumătate şi mă zbat în jurul erecţiei lui, cu furnicăturile unui orgasm deja dupindu-mi stomacul.

- La naiba! geme)ack şi mă ajută să fugăresc senzaţia, oricare ar fi ea.

Mâna i se strecoară tntre noi, apasă cu degetul mare peste ditorisul meu, iar eu mi strâng mai tare tn jurul erecţiei lui, cu un scâncet subţire ieşindu-mi din gât şi amestecându-se ca geamătul lui zgomotos.

Mi se taie filmul. Sunt derutată. Nu cred că am avut orgasm, dar asta e bine într-un fel pe care nid măcar nu pot incepe să-l pricep. Pare să fie ceea ce trebuie si se întâmple, iar corpul mea ştie, pentru că il primeşte pe Jack tnăuntru, ca şi cum ar fi locul căruia ti aparţine.

„Ded poate că tţi place să fii plină."

Da. Da. Se paie că, tntr-adevir, imi place să fiu plină.

-A intrat cu totul?

El dă din cap, adeverind. Mă gândesc să-i rid în feţă, sâ-i spun că minte, dar nu e tn starea tn care să fee asta. Are ochii stidoşi. Braţul tn care s-a sprijinit tremură lângă capul meu, a şi cum efortul de a se tempera e dincolo de capacităţile umane.

-Eşti.» mare!

Dă din cap ca şi cum ar şti, dar n-ar avea importanţi. Sfârcurile mele sunt ca nişte pietricele tari, Upite de pieptul lui, iar contactul e fantastic. Aş putea să termin fie şi numai de ia asta – de la frecarea de el.

Râd piţigăiat (4,-

- Aşa e sexul pentru oamenii normali? întreb, mişcându-mi bazinul, făcând mişcări circulare, împingându-mă.înainte şi înapoi, doar ca să văd unde am putea ajunge. Posibilităţile sunt înnebunitoare. .

-Nimeni, în toată istoria umanităţii, n-a simţit aşa ceva, îmi spune Jack cu o voce groasă şi tremurată.

După care mă sărută profund, lingându-mă în interiorul gurii, iar după câteva secunde ca astea sunt mai moale, mai deschisă, pierdută, şi nu-i nevoie decât de două împunsături, una puternică, . iar a doua, aproape accidentală. Apoi intră până la bază, îi simt scrotul lovindu-se de mine şi am senzaţia că am visat asta, că e ceea ce trebuia să se întâmple.

- La naiba, şopteşte el din nou, dar abia dacă îl aud.

Mă concentrez pe corpul meu, pe felul în care e întins la maximum. ¡1 simt pe Jack în oasele craniului, în vârfurile degetelor de la picioare şi peste tot între aceste două puncte. Vibrez, tresar uşurel în jurul erecţiei lui şi, deşi n-am fost niciodată atât de aproape de cineva până acum, tot nu e suficient. Probabil că ştie, pentru că mă adună de pe saltea la el în braţe. Sunt complet şi total înconjurată de el, de tensiunea perfectă a acestui moment, iar Jack începe să se împingă înainte şi înapoi în mine, într-un ritm delicios şi cu o fricţiune prelungă.

Nu pot suporta. E prea nemaipomenit, genial de

bine! Capul îmi atârnă de pe pernă, iar buzele lui găsesc linia fălcii mele; Jack mă ciuguleşte, mă muşcă de gât.

- O să te pătrund peste tot, Elsie! îmi promite el, lingându-mi scobitura gâtului. De azi şi până în ziua în care o să murim, o să te pătrund peste tot!

Dan din cap. Îi spun că are voie. Simt în stomac o masă lichidă, tensionată, spasmele plăcerii croindu-şi drum pe membrele mek, urcându-se pe şira spinării. Mă întind iar după Jack, 11 trag spre mine pentru săruturile pe care mi le doresc, dar nu merge. Suntem prea sălbatici, prea la început, prea disperaţi să nu pierdem nimic. Buzele ni se lipesc, iar apoi se opresc, date uitării.

- Poţi să termini aşa? întreabă d, iar vocea ii e o respirat* fierbinte peste urechea mea.

Rotesc. N-o să-i mai aud niciodată vocea fără samă gândesc la asta. La muşcătura ei profundă, brută, scufundândn-se ia ae- ierul meu. La şoapte precum J>a!" şi .Aşa!" şi „Perfect!* şi...

-Elsie! strigă Jack, iar corpul ii tremură în jurul mea. E pe punctul de a ceda. Poţi să termini aşa?

-Nu ştiu. Poate?

Cred că sunt aproape, gata să izbucnesc. E fenomenal fefal iu care plăcerea mă loveşte pe dinăuntru peste tot În *anhf* tîm^ e o capodoperă a biologiei faptul că ceva poate să funcţioaeze atât de minunat şi am nevoie doar de puţin mai mult de puţi» mai mult...

-La naiba!

Împingerile lui Jack devin mai rapide, faţa i se îngroapă ia scobitura gâtului meu şi cred că mai are puţin. Cred că nu s-a aşteptat Nu vrea să termine, nu încă, dar s-ar putea ca asta si fie dincolo de puterea lui de controL

Şi e ceea ce vreau eu. Să-l văd pierdut în ceva.

-Eşti bun! E bine! îl grăbesc eu, iar cuvântul e un substitut palid, fiindcă ceea ce vreau să spun e „Iată lucrul cel mai plăcut pe care l-am simţit vreodată şi îţi mulţumesc! Orice ai vrea, orice, poţi să iei!*

-La naiba! spune el din nou şi-i văd pe faţă secunda în care termină.

Îmi cuprinde şoldul cu mâna, ţinându-mă lângă el în timp ce se împinge cât poate de mult, după care ii simt organul mişcân- du-se rapid, sacadat

-Elsie!

Eu gem. El gâfâie. Pielea Îi aluneci peste pielea mea transpirată. iar corpul mi se agaţă de eL Spatele i se teosiooeazi într-a masă compactă şi il ţin în timp ce şoldurile i se mişcă haotic; apoi se opresc, apoi... ■

C&ldura care se răspândeşte tn mine se opreşte. Văd cum privirea lui)ack se goleşte, 11 simt muşcându-mi clavicula ca şi cum tş fi ancora lui, ca şi cum ar vrea să-şi amintească de faptul cl sunt Într-adevăr aici. Gemetele pe care le scoate vin de undeva din adâncul lui, dintr-un loc pe care mă Îndoiesc să-l cunoască, şi II ţin Îmbrăţişat până ce orgasmul i se stinge În câteva smucituri Involuntare, stângace.

Încă vibrez din cauza tensiunii asurzitoare, neeliberate. Şi ar trebui să fie frustrant, e frustrant că el a terminat şi eu nu, că am o fierbinţeală care Împinge În cusăturile mele, clocotind pe dinăuntru. Dar a fost oricum bine. După o clipă, Jack iese din mine, respiră rapid şi Întretăiat şi mă priveşte. Are o expresie afectată, puţin uimită.

-La naiba! spune el, suflându-mi peste gât, în timp ce inima ti bate lipită de a mea. Imi pare rău!

-EOK...

Îmi desface picioarele cu palmele şi mă arcuiesc precum un curcubeu atunci când strecoară două degete

în mine, făcându-mă să mă simt, În mod minunat, din nou plină.

Acum poate să mă sărute cum trebuie, delicat, profund, înfometat, şi spune:

-Lasă-mă,osă...

Acum e dominat doar de instinct. Sunt udă de la sămânţa lui şi de la propria secreţie, iar el desenează cercuri rapide, frumoase, în jurul clitorisului meu, care imediat mă Împing dincolo de limită. Închid ochii şi termin în valuri puternice, iar în timp ce se Întâmplă asta, el se împinge în mine din nou, dându-mi ceva delicios în jurul căruia să mă încleştez, ceva frumos şi fundamentai Iar atunci când adormim în felul ăsta, meditez la faptul că, oricare ar fi direcţia în care mergem, poate, doar *poate,* ar fi cu putinţă ca ea să ducă la un loc din care să nu vreau să mai plec.

CAPITOLUL 22

MASA CRITICA

Atunci când mă trezesc, soarele e sus şi umbrele au fost reduse la nişte cioturi. N-am mai stat atât de târziu în pat de când am avut gripă În anul întâi şi mi-am petrecut patruzeci şi opt de ore halucinând cum că pielea mea ar fi fost o coajă de ou, iar scheletul îmi crescuse, în sfârşit, suficient cât să ies de acolo.

Astăzi nu e vorba de nici un coşmar. Doar de un sentiment de odihnă ce-mi ajunge până în măduva oaselor şi corpul masiv, chircit înapoia mea, cu braţele petrecute cruciş în jurul bustului meu. Nu e nimic diferit faţă de felul în care m-am trezit exact cu o săptămână în urmă. Doar că suntem dezbrăcaţi şi avem pielea lipicioasă. De data asta, Jack o să trebuiască să schimbe cearşafurile.

O idee din străfundul minţii mă necăjeşte, spunându-mi că nu pot să-mi permit să pierd timpul, că ar trebui să mă scol din pat şi să fiu productivă – să răspund la e-mailuri, să curăţ cuptorul, să cumpăr un loc de vecL O reduc la tăcere şi mă intind în braţele lui Jack. El doarme mai departe, din nou excitat Mă întreb dacă e vorba de o altă pirecţie. Dacă...

-O ce?

La naiba!
-Nimic.
Oare am vorbit cu voce tare?
Vocea lui Jack e ca un huruit profund.
-Cumva ai...?
-Nu. Nu, eu...
Imi ascund faţa în perni. Din cauza asta nu dorm până târziu – dacă am parte de cantitatea de somn de care am nevoie, filtrul dintre cap şi gură nu-mi mai funcţionează şi...
Mâna lui Jack alunecă în jos, dincolo de stomacul meu. începe să se frece, somnoros, de fundul meu, iar mintea mi se blochează.
-E în ordine? întreabă el, pe jumătate adormit.
-Te rog!
îmi agăţ laba piciorului în spatele gambei lui. Mă sărută cu gura deschisă pe curba umerilor.
- Trebuie să recunoşti că ai spus că s-ar putea să fie nevoie să lucrăm la chestia cu sexul!
înţepenesc. Am spus asta în cazul în care n-ar fi fost bine. N-a fosţ bine? Am crezut că a fost, dar ce ştiu eu? El este expertul.
-îmi pare rău, am...
- Elsie, să lucrăm la cât de puţin rezist eu!
Mă muşcă de unde m-a sărutat şi apoi organul i se freacă de mine, forţându-mi intrarea. Scoate câteva sunete slabe, ca nişte gemete, lângă urechea mea, iar apoi se împinge până la bază dintr-o singură mişcare. Mă agit în jurul erecţiei lui şi felul în care îmi sunt întinşi muşchii e, cum să spun, exploziv de plăcut, încă sunt strâmtă; dar sunt udă de la sperma lui, moale de la somn şi organul alunecă în mine ca în vis.
Jack mă ciupeşte de sfârcul întărit, ca şi cum ar şti exact ce anume îi trebuie corpului meu, chiar şi atunci când eu nu Ştiu. îşi apasă mâna pe abdomenul meu şi

mă întreb dacă se simte mişcându-se în mine, dacă-şi dă seama cât de plină sunt. împingerile lui sunt prelungi şi lente, în acelaşi timp lejere şi suficient de puternice ca să-mi mute întregul corp mai aproape de tăblia patului.

-OK, OK, eu..., bâiguie el, râzând răutăcios, cu respiraţia tăiată, lipit de gâtul meu, iar eu Întind mâna în spate ca să-i ating obrazul, să mă ţin de el. Poate că ar trebui să preiei conducerea!' înainte ca organul meu să te împingă din nou în saltea!

Cu totul neaşteptat, încă sunt în stare să roşesc.

-Ce să...

- Doar mişcă-te! exclamă el, sărutându-mă între umăr şi gât Fă ce-ţi place! Lasă-mă să te văd. Da... *Da!*

îmi frec fundul de abdomenul lui, superficial, lent, stângaci la început, pentru că poziţia e ciudată şi pentru că... ce naiba fac, de fapt? Dar şoldurile îmi descriu cercuri în mişcări sinuoase şi ceva ajunge exact în locul potrivit şi...

Icnim la unison.

- Acolo? îmi şopteşte el lângă ureche, înclinându-mi pelvisul ca să-mi dea mai mult Aşa îţi vine?

Am mintea tulbure.

-Deja mi-a venit

El scoate un sunet gutural.

-Vreau să simt când organul meu e în tine!

Gem şi apoi pierd controlul. Plăcerea ţâşneşte în mine, înfricoşător de puternică, mai repede decât am crezut că e posibil, desfăşurându-se ca o avalanşă, *Ii* strâng degetele, îmi răspunde la fel şi atunci când corpul mi se sigilează peste al lui, chiar mă împinge în saltea şi face sex cu mine ca şi cum n-ar mai avea complet controlul; îmi rosteşte numele iar şi iar, ca pe un cântec de luptă. Jack miroase a sex, a transpiraţia noastră şi a cel mai bun somn de care am avut parte

vreodată, îmi şopteşte la ureche cuvinte murdare, dulci, îmi promite că n-o să mă lase niciodată să plec.

Soarele e sus pe cer, Jack e adânc în mine şi zâmbesc, cu faţa îngropată în aşternuturi, fără un motiv anume.

Cred că s-ar putea să fiu fericită.

Deşi, din cauza lipsei unei experienţe solide, nu pot fi sigura.

Dar atunci când sunt în baie, încercând să prind picăturile de apă care se scurg pe gâtul lui Jack, cu picioarele petrecute în jurul taliei lui, în timp ce el mă împinge în peretele placat cu faianţă, mă întreb dacă nu cumva asta e. Sentimentul acela cald, liniştitor, care străluceşte timid în spatele sternului meu, ar putea fi speranţa.

Speranţa că o să mai am parte de zile ca asta.

- Nu mai zâmbi aşa, îmi şopteşte el în ureche, sau o să stau toată ziua peste tine.

Jetul duşului i se loveşte de spate, iar buzele lui au gust de apă fierbinte.

Râd, lipită de gâtul lui, şi mă prefac că n-am auzit.

Ceasul din baie, cel pe care îmi imaginez că-l înjură Jack dimineaţa ori de câte ori e în întârziere, arată douăsprezece şi treizeci şi şapte de minute. Mă şterg cu prosopul, vibrând din cauza posibilităţilor, cu senzaţia fragilă că, în sfârşit, nu fug de ceva, ci mă îndrept *spre* ceva.

-Mâncare! îmi spune Jack odată ce sunt îmbrăcată cu hanoracul meu – *al lui* – şi încălţată cu o pereche de şosete care îmi alunecă de pe gambe, drept pentru care, aruncându-mi un zâmbet frumos, autoironie, dezvoltă ideea: Am fantezii cum că ţi-aş da să mănânci o masă cu cinci feluri. Din carnea pe care am vânat-o, curăţat-o şi pregătit-o de unul singur, adaugă, să- rutându-mă pe

frunte.

-De ce?

Ridică dintr-o sprânceană în timp ce mă priveşte.

-Nu întreba *de ce,* ca şi cum ar fi un impuls raţional Deci, ce vrei? '

-Ce poţi pregăti?

-Nimic. O să învăţ. Asta e o nouă obsesie de-a mea.

Ridică din umeri în momentul în care încep să râd, iar apoi mă aruncă peste umăr, ca să mă ducă jos. Mă simt ca o băutură carbogazoasă.

Nu-mi aduc amine când a fost ultima dată când am chicotit atât de mult.

Se dovedeşte că masa cu cinci feluri de mâncare e formată din brânză la grătar uşor arsă şi din supă de roşii la conservă. Stau pe scaunul *meu* la insula din bucătărie, iar el mănâncă aşezat în faţa mea. Mâncarea asta e, în acelaşi timp, cel mai banal şi cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

Am un mesaj de la Cece pe telefon, pe care l-am primit la ora nouă şi douăzeci şi trei de minute dimineaţa.

Cece: „N-o să-mi petrec niciodată noaptea la Jack', a spus ea. „Sunt condamnată să mor singură, sugrumată cu ghemul de pânză de la păianjenii care mi-au invadat vulva din cauza lipsei de activitate sexuală', a spus ea.

Râd, iar asta îl face şi pe Jack să zâmbească, ceea ce e puţin atipic şi, de asemenea, stupid. El e stupid. Eu sunt stupidă. Noi suntem stupizi. Sau poate că avem doar şaisprezece ani. Eu şi Jack Smith, Jack Smith-Turner, Jonathan Smith-Turner – am făcut sex. Nu numai o dată. De mai multe ori decât nu numai o dată. Iar acum iuăm micul-dejun la ora unu după-amiaza. Asta nu e viaţa mea, dar o s-o revendic oricum.

îi povestesc despre ştiinţa din spatele brânzei la grătar, despre sarcina negativă de suprafaţă a moleculelor de lipide, despre tensiune şi solicitare, despre ph-ul optim, care ar trebui *si fie* întotdeauna în jur de cinci virgulă cinci. El spune:

- Atunci, Manchego, sau Cheddar, sau Gouda!

Inima mi se învârte, ameţită, atunci când mă gândesc la acest bărbat care ştie pe dinafară

valoarea ph-ului diferitelor tipuri de brânză. Apoi îmi bipăie telefonul.

Un *reminder* să-mi schimb capsula de insulină. Iau în considerare să amân acţiunea până când ajung acasă, dar apoi mi uit la Jack şi mă gândesc:

„Sinceritate!”

Dimineaţa asta, supa asta nu-prea-bună, bărbatul ăsta tatuat cu o gaură neagră care se iţeşte de sub mâneca tricoului – iată nişte lucruri prea bune ca să nu consum nişte sinceritate pe ele.

-O să am nevoie de câteva minute la etaj! spun eu, sărind de pe scaun. Dar mă întorc.

-Ce se întâmplă?

-Trebuie să-mi schimb capsula de insulină.

Scotocesc prin geantă şi apoi ridic kitul, triumfătoare, un săculeţ galben deschis, care are imprimat pe el nişte arici micuţi, cadou de la Cece, de acum câţiva ani.

-Nu-ţi face griji, nu trebuie să fii acolo, spun eu. Ştiu că oamenii se scârbesc. O să-o fac la tine în dormitor!

-Arată-mi cum funcţionează!

Jack pune jos restul de sendviş. Se spală pe mâini.

Râd.

-De ce?

- Pentru că vreau să ştiu.

-O, Doamne, de ce ai vrea aşa ceva? Vrei să pui în insulina mea sirop de porumb bogat în fructoză? Totul a fost numai o mare păcăleală ca să mă omori?,.

Zâmbeşte şi dă din cap.

-începe să-mi placă felul în care ocoleşti toate explicaţiile raţionale ale tuturor lucrurilor pe care le spun, şi te duci direct la varianta în care sunt un criminal în serie dezaxat!

- Cred că ăsta e liantul relaţiei noastre!

Bicepşii i se umflă în momentul în care se sprijină de masă.

-Arată-mi cum funcţionează! repetă el.

Sună ca un ordin blând, iar eu răspund cu o întrebare blândă:

-De ce?

- Pentru că vreau să ştiu astfel de lucruri.

Există ceva nerostit în afirmaţia asta. „Pentru că vreau să-ţi cunosc viaţa”, poaţe, sau: „Pentru că vreau să te cunosc”. Privirea îmi cade pe kit şi mă imaginez folosind cuvinte cum ar fi „rezervor, •dată de expirare” şi „cetoacidoză”. Explicând cum funcţionează flecare componentă. Unele dintre cuvintele astea nu le-am rostit niciodată cu voce tare. Ele trăiesc exclusiv în mintea *mea,* împreună cu restul problemelor *mele.*

Până şi Cece ştie numai lucrurile de bază. Dar ăsta-i Jack. Aşa că Înghit în sec.

-Ai nişte dezinfectant?

Gropita s-a întors.

- Am crezut că n-o să-mi mai ceri niciodată!

Câteva zeci de minute mai târziu, mă aşez pe canapea, între picioarele lui lungi, atingându-i gambele cu degetele de la picioare şi cu mâna lui desfăcută pe stomacul meu, pe sub hanorac. Refuză să se uite la sfârşitul filmului *„Amurg"* („Cred că am văzut suficient!”), dar e de acord cu mine că *Lună Nouă* e cel mai bun din serie („Relativ vorbind!”), se ghemuieşte în jurul meu pentru un pui de somn de două ore în timpul filmului *Eclipsa* („Miroşi a mine! Ar trebui să miroşi întotdeauna a mine!”) şi apoi se

trezeşte pe când după-amiaza se transformă în seară, la timp pentru sarcina neaşteptată a Bellei.

- Asta e o atrocitate! spune el râzând şi de cel mai mărunt lucru pe care îl face personajul.

-Taci din gură!

Râde mai tare, lipit de ombilicul meu,

- Taci – ar putea muri!

Râde cu poftă.

-E despre greutăţile şi suferinţele experienţei umane universale, Jonathan!

Mă ciuguleşte de ureche, puţin prea tare.

-Tot e mai bun decât *2001,* Elsie!

- Evident! răspund, după care îmi aduc aminte de ceva. Millicent e bine?

-Îhî. De ce întrebi?

- E duminică. N-ar trebui să te sune pentru o urgenţă de viaţi şi de moarte? Oare băiatul cu ziarele nu aruncă *Times* în tufa ei de trandafiri, sau ceva de genul ăsta?

-Sunt destul de sigur că livrarea ziarelor n-a mai funcţionat itât de bine de pe la începutul anilor 2000. Iar Millicent ţi-a aecutat programul de weekend ieri. A trimis fotografia unui crocodil care ieşea din toaleta unei benzinării din Florida. A pretins că se întâmpla la ea în baie!

-Ştie să trimită poze?

-Impresionant, nu-i aşa? răspunde el, bătând cu degetele pe abdomenul meu. Am trecut pe la ea ca să iau prânzul. I-am dat romanul. M-a certat pentru că nu te-am adus.

-Of..,

Roşesc. De... plăcere?

-Nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată când i-a plăcut cineva. Nu că ar recunoaşte că te place!

Râd. Apoi, după câteva secunde, mă aventurez:

. -Mi-a spus că îi plăcea mama ta.

Starea lui Jack se schimbă, dar nu în rău. Nu înţepeneşte, doar că pare mai puţin relaxat, puţin mai în gardă atunci când spune:

-Aşa aed.

Mă simt încurajată.

-A fost fiziciană, nu?

-Da, a fost

-Teoreticiană?

Scoate un oftat adânc, exagerat, care mă face să mă ridic.

-Din păcate.

ll ciupesc de antebraţ, ca să mă răzbun. E prost-aescut şi nici nu simte ciupitura.

Sunt tentată să aduc vorba despre articol. Să aflu cum de a putut să-i facă aşa ceva mamei lui – nouă, tuturor – şi să-i cer să-şi asume consecinţele. Dar în acelaşi timp nu vreau să deranjez lucrul ăsta nou, fragil, luminos, pe

care îl avem. Iar după o luptă interioară, ultima pornire câştigă şi întreb:

-Ai amintiri eu ea?

Il simt dând din cap în semn de negaţie.

- A murit prea devreme.

După ce mă rostogolesc până când ajung să stau aşezată pe el, cu faţa în jos, întreb:

-Arăta ca tine?

- N-am multe fotografii. Familia mea s-a cam descotorosit de ele.

Nu-mi dau seama dacă simte amărăciune din cauza asta.

- Când i-ai luat numele de familie?

Râde pe înfundate.

-Asta a fost hotărârea lui Millicent, de fapt. M-a dus să-l schimb oficial pe vremea când aveam zece ani. Cred că s-a simţit atipic de vinovată, spune el în timp ce-mi dă o şuviţă pe după ureche. Ştiu că mama era suedeză. Blondă. Ochii ei aveau aceeaşi...

-Heterocromie?

-Da. Era mai înaltă decât tatăl meu. Şi ţinea nişte jurnale detaliate ale muncii ei. Mi le-a dat Millicent după ce am început să fiu obsedat de fizică.

-A publicat articole?

Muşchii de pe gât i se umflă.

- Doar două. S-a măritat pe când era la jumătatea doctoratului şi nu s-a intors la muncă după ce m-am născut. A primit diagnosticul la scurt timp după aceea.

Are uri ton prudent, ca şi cum şi-ar alege cu grijă cuvintele.

-De ce nu s-a intors la muncă?

Jack expiră zgomotos.

-Au fost... probleme. Cu cercetătorul-şef al grupului ei.

-De ce?

-Au avut unele... neinţelegeri legate de cercetările comune.

El era obsedat de control, iar ea refuza să se supună. Îţi imaginezi restul, spune Jack, adăugând, cu faţa total

lipsită de expresie: Jurnalele ei sunt... n-a fost bine atunci când a aflat că n-avea să fie primită înapoi.

-Asta e o ticăloşie! Cum de a îndrăznit el s-o dea afară din propriul grup de cercetare?

pkaa răspunde. Faun pe care o face pate puţin mal lungi ^arfinonnaL

_ Lucn U semiconductori.

Casc ochii Nu-i domeniul meu, dar ştiu câte ceva despre *gU,* pentru că e unul dintre subiectele la care lucrează dr, L. gi întreb dacă am citit lucrările mamei lui Jack fără ca măcar ¿ştiu. Iată un fir invizibil, care ne leagă.

-O treabă de calitate?

-Extraordinară, da.

-Sunt sigură că era grozavă. La urma urmei, era teoreticiană!

-Adevărat Pe de altă parte, s-a căsătorit cu tatăl meu.

-Ai dreptate. Poate că pe atunci el era mai... conectat la lealitate?

-Poate că da. Sau poate că ea avea nevoie de *greencard*? Sau *je* banii familiei Smith.

- Era doctorandă. E o mişcare pe care o respect.

-Sigur că da.

Jack are pe faţă un zâmbet plin de afecţiune, care mă face ¿Întreb:

-Ţi-e dor de ea?

Urmează o pauză lungă.

-Nu cred că poate să-ţi fie dor de cineva pe care nu l-ai întâlnit, dar..., răspunde el, după care face o altă pauză ca să-şi organizeze sentimentele şi gândurile, pentru ca apoi să adauge: E uşor să mă uit la cât de disfuncţională e familia mea şi să fac haz de necaz acum, când am propria viaţă! Dar pe când eram

adolescent, au existat momente când lucrurile au fost foarte neplăcute acasă. Citisem jurnalele mamei şi credeam că, dacă ea ar fi trăit, s-ar fi putut ca lucrurile să fie mai..., murmură, ca pentru sine. Dar ea nu mai era.

M-am simţit neadaptată toată viaţa şi nimic din ce mi s-â spus vreodată nu mi-a diminuat sentimentul ăsta. Aşa că tac din gură şi mă aplec puţin înainte, îmi ascund faţa în scobitura gâtului lui Jack şi-i sărut mărul lui Adam exact în timp ce acesta se mişcă.

El ridică mâna şi-mi cuprinde capul pe la spate,-il ţine aşa şi 11 simt întorcându-se din nou către ecran. Complicaţiile sarcinii Bellei ajung să fie fantasmagorice, iar Jack geme în părul meu:

-Elsie, nu pot să mă uit la aşa cetra!

- Dar asta e cea mai bună parte! Caruselul emoţional al transformării ei. Intriga deplasată cu Jacob. Faţa ei atunci când bea sânge.

-În nici un caz!

- Bine. Te poţi distra altfel. Dar stai pe-aproape, fiindcă eşti un calorifer deghizat într-o formă de viaţă organică.

Mă ridică de parcă aş fi un mic obiect pliant, mă invârte şi se pregăteşte deasupra mea. îl privesc, derutată, în timp ce se lasă peste corpul meu cu un rid de concentrare săpat între sprâncene, iar apoi îmi ridică trupul de parcă...

Oare...

Nu face asta...

Sau o face?

-Ce faci?!

- Mi-ai spus să mă distrez!

Mă sprijin în coate.

-Am vrut să te îndemn să mai tragi un púi de somn, sau să rezolvi cuvintele încrucişate de azi...

-T\i uită-te Ia film, Elsie!

-Dar...

îmi apucă şoldurile în mâini şi mă ţine în acelaşi timp delicat şi ferm, ca şi cum aş fi un obiect de artă preţios. Mă linge între picioare prelung, savuros, murdar, facându-mă să mă arcuiesc pe canapea, să tremur în gura lui. E ceva neruşinat în asta – în felul în care se bucură de ceea ce face, în sunetele pe care le

scoate, în felul în care pare pierdut din când în când, ca şi cum ar face asta mai mult pentru plăcerea lui decât pentru araea.

-0! strig eu, înfigându-mi unghiile în scalpul lui.

Braţele i se înfăşoară în jurul coapselor mele, îmi ţine genunchii ■desfăcuţi cu ajutorul palmelor şi o vreme reuşesc să-mi înăbuş lumeţele imploratoare din fundul gâtului. Apoi nu mai pot.

-O, o, *Jack!* şi termin o dată, apoi încă o dată şi apoi încă.

Iar apoi tricoul lui dispare; Jack e acum deasupra şi în mine, . se împinge, răbdător, în timp ce mă sărută neîncetat şi-mi spune cât de frumoasă simt, cât de mult îi place asta; râde uşor între icnetele mele, pe când îmi aminteşte de îngrijorarea mea că sexul n-avea să fie bun între noi – că această magnifică, cutremurătoare plăcere din altă lume ar fi putut să nu fie suficientă.

-A fost drăguţ, îmi suflă el la ureche, cum ai crezut că dacă o ■ să fac sex cu tine o dată, o să vreau să foc sex cu tine mai puţin.

Mă agăţ de muşchii transpiraţi ai spinării lui, îmi simt întregul corp tremurând, iar el îmi ordonă:

-Privirea la mine!

Pleoapele mi se deschid şi terminăm amândoi. Apăsarea de pe stomacul şi de pe pieptul meu e foarte mare, copleşitoare, delicioasă, iar unghiile mi se înfig în umerii lui pe când seara ie preschimbă în noapte.

-Ea doua oară când facem asta cu *„Amurgul”* în fundal, spuneeL

-Nu-mi vine să cred că am ratat partea în care Bella îl bate pejacob!

- Of Elsie, ce-i filmul ăsta?

În cameră e beznă, cu excepţia luminii de la

televizor. Râd, lipită de pielea lui Jack, şi mă simt acasă.

Nu mă lasă să plec. Deşi, sinceră să fiu, nici nu încerc foarte tare.

-Am un curs mâine-dimineaţă, la ora opt.

-Nu contează.

-La Boston College.

-Tot nu contează.

- Trebuie să ajung la mine, să mă Îmbrac, să-mi iau lucrurile, să iau autobuzul...

-Te duc eu.

-Unde mă dud?

-Oriunde.

Stau cocoţată pe bufet, În timp ce el taie morcovii pentru supa de care mi-e poftă. A scos reţeta de pe telefon. Pe bufet cfyeşte o reclamă roşu aprins la cursuri de gătit pentru cupluri.

- Ar trebui să te trezeşti pe la şase dimineaţa! Nu-ţi pot cere să faci asta.

Aşază cuţitul pe masă şi vine intre picioarele mele. Chiar şi aşa e mai inalt decât mine. Încerc să am resentimente faţă de el pentru asta, dar inima mi-a crescut de un milion de ori în decursul ultimelor şapte zile. E pe punctul de a pluti spre cer.

- Nu trebuie să-mi ceri, spune el sărutându-mă pe vârful nasului, apoi pe gură, iar apoi din nou pe nas. Pentru că mă ofer!

Inima îmi mai creşte puţin. N-o să mai aibă loc în piept

-Şi dacă refuz?

- Să nu foci asta, bine?

Zâmbesc, iar el îşi strecoară mâna pe sub hanoracul meu, până la talie.

Îmi place la nebunie. La fel de mult cum am crezut că-l urăsc. Jack are dreptate, lucrurile înaintează cu viteză – cnprea mare viteză, poate. Dar mă întreb dacă nu cumva unele relaţii sunt dovezi vii ale principiului incertitudinii al lui Heisenberg: poziţia şi viteza lor pur şi simplu nu pot fi măsurate în acelaşi timp, nid măcar teoretic. Iar acum sunt prea ocupată bucurându-mă de locul în care suntem, ca să mă gândesc la orice altceva.

-Ceri? întreabă el.

Dau din cap.

- Doar mă gândeam.

-Te gândeai la...

-Ştii ta, În timpul interviului îmi imaginam cum ar fi daci *ţş* primi slujba. Să lucrez cu tine. Şi am avut fanteziile astea complicate şi minuţioase.

I-am stârnit interesul.

-Îţi pregăteam sendvişuri şi ţi le puneam într-o cutie pentru prini imprimată cu o reclamă la „*Amurg*"?

Răi

-O, nu!

- Purtai rochia roşie de la restaurantul Miel şi te-am îndoit..

-Nu, răspund, şi constat că *pot* în continuare să roşesc, ceea ce e de-a dreptul incredibil. În mare, fanteziile erau despre mine, care te făceam să-ţi dai demisia, acoperit de ruşine.

-Înţeleg, spune el, părând intrigat. Ce aveai de gând să fad?

-O, ştii! Să-ţi mânjesc cu jeleu consumabilele de birou. Să împrăştii zvonul că faci caca în pisoar. Să-ţi înscenez infracţiuni de ordin economic. Genul ăsta de lucruri, înşir eu, iar pe faţa lui Jack apare o expresie încântată. Ştii, aş putea să fac asta în continuare!

-Ai putea.

-Unii ar spune că ar trebui s-o fac.

-Aşa ar spune unii, zice el, sărutându-mi colţul zâmbetului. Poate că anul viitor, adaugă, iar acele cuvinte sună pline de speranţă şi discrete, conţinând o promisiune.

îmi dau seama ci mi-ar plăcea să accept oferta lui George, fiindcă vreau să lucrez cu ea, fiindcă vreau să-mi dedic inteligenţa cristalelor lichide, fiindcă vreau să nu-mi petrec unsprezece cincisprezecimi din timp făcând naveta între campusuri şi fiindcă vreau să am destui bani ca s-o pot surprinde pe Cece cu nişte pălării urâte pentru micuţa ei căpăţână plină de crime monstruoase. Dar bărbatul ăsta, care se dovedise a fi cea mai rea parte a slujbei visurilor mele, s-ar putea să fie, în cele din urmă, lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult.

Spre totala lipsă de surprindere a mea şi a lui, sfârşesc prin a-mi petrece noaptea tot acasă la Jack. Şi din cauza a ceea ce avea să se întâmple a doua zi, faptul în sine s-a dovedit a fi o idee destul de bună.

C A P I T O L U L 2 3

PUNCTUL DE ÎNGHEŢ

Primesc e-mailul dr. L.:

Din păcate, săptămâna asta sunt plecat din oraş. Dar haide să ne întâlnim lunea viitoare.

Asta, *înainte* ca un student de la cursul Fizică 101 să mă atace ca să-mi spună despre filmul ăla super tare pe care l-a văzut şi să mă Întrebe:

-Ai putea da, teoretic vorbind, timpul înapoi?

„Naiba să te ia, Christopher Noian! „

Şi înainte ca unul dintre şefii de catedră să mă sune să-mi spună că da, există un post vacant pentru anul viitor, dar asistenţii o să aibă parte de o tăiere de salariu pentru că bla, bla, taxele, bla, bla, rectorul, bla, bla, exploatarea membrilor corpului profesoral care nu sunt titulari e coloana vertebrală a modelului capitalist al mediului academic.

Un băiat cu o tuse care seamănă suspect de mult cu tuşea convulsivă, tuşeşte peste mine în autobuz, o ploaie îngheţată, alunecoasă, se porneşte după ce cobor în staţia mea şi, nu se ştie din ce motiv, în buzunar găsesc numai una dintre mănuşile

pe care Cece mi le-a croşetat în scurta ei perioadă de pasiune pentru lucrul manual. Se întâmplă multe lucruri. Multe. Dar nu-mi pasă. Pentru că, deasupra mesajului lui Lance, lung cât un sul de hârtie igienică, în care mă roagă să aflu dacă Dana se duce la concertul U2 cu Lucas, mai e un mesaj: o poză a machetei acceleratorului de particule pe care am văzut-o pe biroul lui Jack, alături de numai şapte cuvinte:

Ar arăta foarte bine acoperit de jeleu.

Zâmbesc. Răspund:

Mă gândeam la aroma de cireşe.

Apoi îmi croiesc drum prin departamentul de fizică de la UMass.

Jack: Am uitat că în fiecare primă zi de luni din lună facem chestia asta la George. Vrei să vii? Sau pot să vin să te iau şi putem face brânză la grătar corectă d|n punct de vedere ştiinţific şi să ne *uităm la* filmuleţe cu familia Cullen la mine acasă.

Rânjesc atât de tare, încât aproape că mă izbesc de fântână.

Elsie:Trebuie să corectez şapte milioane de eseuri..

Jack: Fă ca mine. Dă-le 10 tuturor.

Elsie: Chiar aşa faci?

Jack: Presară patru de 9 şi doi de 8 şi numeşte-o „curba notelor*.

De data asta, chiar mă lovesc de fântână. De altă fânt^r*

Elsie: Nu-i de mirare că studenţii te pupă-n fund atât de mult Chestia de la George are ţinută obligatorie?

Jack: Dacă are, plănuiesc s-o ignor.

Elsie: Henley?

Jack: Ce e un Henley?

Elsie: E marca tricourilor pe care le porţi în fiecare zi a vieţii tale.

Jack: Au o marcă?

Uau. Bărbaţii.

Elsie: Trimite-mi adresa lui George. Ne vedem acolo după ce termin.

Uşa apartamentului lui George se deschide şi sunt întâmpinată de o tânără rotofeie, cu un zâmbet larg, care mă îmbrăţişează călduros şi mă invită în cel mai mare şi frumos apartament pe care l-am văzut Vreodată.

- Sunt cu toţii în camera de zi, îmi spune ea, acoperind sunetul vocilor care vin de pe hol.

Are un uşor accent şi-mi aduc aminte că George mi-a spus că soţia ei este grecoaică şi că lucrează în finanţe. Atum, ea mă informează:

-Mă duc la etaj ca să mănânc ceva şi să ascult Bach la căşti. Distracţie plăcută! - . -

Prima persoană peste care dau e Andrea. Trecând pe lângă bucătărie, o văd punând nişte *nachos* într-un bol mare,

■ -0! exclamă ea, uitlndu-se la mine. Eşti... aici!

adaugă,arun- cându-mi un zâmbet surprins şi puţin tensionat.

Mă hotărăsc să intru, sperând să transmit ideea „Nu trebuie să fie ciudat!”

-Bună! Ce mai faci?

- Bine, răspunde ea, mototolind punga goală de *nachos.* Frumos din partea ta că ai acceptat să vii acasă la George, având în vedere ce s-a întâmplat!

- O, da! exclam eu, roşind, ceea ce arată clar că nu mi-a mers cu evitarea stânjenelii. Da, eu...,

- Andy, ne întrerupe cineva din spatele meu, George vrea să ştie dacă...

E Jack, desigur. Care se opreşte la jumătatea frazei, exact aşa cum m-am oprit şi eu, ca şi cum ar fi pierdut complet legătura cu restul lumii.

-Dr. Hannaway, ai întârziat!

Spune asta ca şi cum m-ar fi aşteptat. Ca şi cum, după ce ne-am despărţit, şi-ar fi petrecut timpul gândindu-se la momentul când avea să mă tachineze din nou, ca şi cum aş fi primul şi ultimul lucru la care se gândeşte. Chiar înainte să-mi dau seama, înaintez spre el şi mă ridic pe vârfuri, îl sărut pe buze şi zâmbesc, lipită de gura lui.

E un sărut fugar, dar inima îmi bate cu putere, iar atunci când îmi aşez mâna pe pieptul lui Jack, îmi dau seama că şi inima lui bate la fel. Mă retrag mai puţin de doi centimetri, ca să-l privesc în ochL E ca şi cum weekendul ar fi schimbat ceva în noi. Ceva fundamental în forma creierului meu şi a creierului său, de asemenea. Genele i se lasă în jos, se uită la gura mea, îşi înclină capul din nou şi...

- Jack, ce voia să ştie George?

„La naiba!”

Mă las pe călcâie şi mă întorc, îngrozită, spre Andrea. Mă uit la Jack şi mă aştept să-i văd expresia obişnuită, degajată, dar el se uită în continuare la mine, puţin cam zdruncinat, ca şi cum aş fi nordul lui magnetic.

îşi drege glasul.

-Ce vin vrei?

-Care sunt opţiunile? *jf* *J* *f*

Pare derutat.

-Ăăă... roşu. Şi-

Ridică din umeri, petrecându-mi o mână pe după spate, ca şi cum ar fi a doua lui natură să se afle în spaţiul meu personal. Şi mi se pare că lucrurile stau bine aşa cum stau.

-Dă-mi voie să ghicesc, spune Andrea, dându-şi ochii peste cap. Alb?

-Ei bine, da!

Andrea pufneşte, ridică bolul cu *nachos* şi apoi trece printre noi ca să iasă din bucătărie. Ne uităm la ea, toată numai valuri de păr blond şi cu o postură excelentă, iar apoi.. . Jack se apropie din nou de mine. Vine foarte aproape. Poate prea aproape. Se apleacă să mă sărute pe frunte.

-Bună!

Nu pot să-mi mut privirea de la ochii lui. îi intorc salutul:

-Bună! •

Stăm mult timp în tăcere, poate că prelungim prea mult acel moment. îi simt pielea curată, şamponul cu miros de pădure, bluza roşie, pe care am ales-o dimineaţă din dulapul lui. Nu-mi vine să spun nimic, aşa că tac până când el întreabă:

-Eşti gata de joc?

-O, ce... joc?

- O să vezi! răspunde el, iar zâmbetul pe care mi-l aruncă îmi face inima să vibreze. O să-ţi placă!

Are dreptate. Însă, chiar dacă m-am entuziasmat pentru o clipă, după ce prietenul lui Jack, Diego, mi-a explicat că la Blitz Go se aplică regulile obişnuite, dar că se alocă numai zece secunde pentru fiecare mişcare, mă gândesc foarte Serios să nu particip.

- Jucătorii au la dispoziţie foarte puţin timp, spun eu, muş- cându-mibuza. Poate cin-artrebui... .

-Urmează-ţi instinctul, îmi şopteşte Jack la ureche.

Poate să-mi şoptească tot ce vrea, fiindcă e chiar în spatele meu. Sau pesemne că e invers: eu sunt cea care stă între picioarele lui depărtate, pentru că am numărat: sunt optsprezece oameni prezenţi şi nici pe departe suficiente locuri ca să poată să **şadă** toată lumea.

-în timpul primei runde, dacă vrea să înveţe, ar fi bine să stea lângă mine, li spune Jack lui Diego.

Toată lumea vede cum mâna lui Jack alunecă pe sub tricoul meu şi mi se lipeşte de abdomen; eu o simt pe piele ca pe o greutate masivă, plăcută. Cei aflaţi de faţă îşi dau seama că Jack uită să mute. fiindcă se holbează la mine.

- Frate! îl atenţionează Diego a doua oară când se întâmplă.

- Corect! spune Jack, nederanjat.

îmi petrec următoarele două ture roşind şi foindu-mă la el în braţe, până când strânsoarea ii devine mai fermă şi ajunge să-mi şoptească la ureche nişte cuvintele disparate:

-Linişteşte-te. Fii cuminte.

Ceva fierbinte şi lichid înfloreşte În mine.

Chiar şi distras, Jack câştigă. Şi probabil că m-am obişnuit cu jocul, fiindcă şi eu îmi câştig medul. Câştig un meci de antrenament cu George, care a cumpărat patru feluri de brânză, pentru că Jack i-a spus că e singurul lucru pe care *îl* mănânc. Câştig şi atunci când joc împotriva lui Sunny,.iar situaţia se repetă cu o altă persoană, al cărei nume nu-l reţin. Apoi câştig impotriva Andreei din numai câteva mutări.

-£ uşor să progresezi dacă eşti singura persoană trează din încăpere, bâiguie ea cu puţină răutate.

- Nu te înşeli! îi răspund eu.

Andrea izbucneşte în râs, îndinându-şi paharul către mine, iar eu sunt sigură că doar mi-am imaginat ostilitatea ei. Petrecerea asta abundă în vin, bere, shoturi, poveşti de groază academice, în faţa şemineului se află o tablă albă, cu paranteze desenate pe ea. Cât despre mine? Cam în jur de miezul nopţii, Blitz Go devine jocul meu preferat. Mă distrez. Mă distrez *cu adevărat.*

Atunci când Sunny anunţă finala, ea vorbeşte neclar. Ţine în vârful capului, într-un echilibru precar, o poză inrîmată de la nunta lui George. j " – Cele două persoane care n-au pierdut încă nici un joc sunt... jack, desigur – să te ia naiba, Jack, pentru că ne faci vieţile atât de plictisitoare, cu faţa aia a ta de vedetă a mişcării periodice – şi... si bată tobele, vă rog... Elsie! Hei, Elsie, te rog, măcar o dată ta viaţă vreau să am ocazia de a-l vedea pe înfumuratul ăsta că pierde la ceva!

-Am pierdut uri număr de borcane cu urină de pe biroul meu! subliniază el.

Rama cade pe covor. Sunny mă apucă de mână.

-Răzbunare, Elsie, *te rog*!

Eu dau din cap solemn, ocupând un loc de o parte a

tablei de joc. Jack ridică o piesă şi se lasă pe spate în scaun, cu ochii la mine, cu pata albastră din iris strălucitoare ca marea şi cu un zâmbet discret pe buze.

- Şi iată că ne întâlnim din nou! spune el, suficient de tare încât să audă toată lumea.

Mă detaşez de fluierăturile şi de strigătele de încurajare ale prietenilor lui Jack. De fapt, toată lumea e redusă la tăcere în dipa în care eu şi Jack începem să stoarcem fiecare secundă pe care o avem la dispoziţie. De fiecare dată când îmi ridic privirea, jack deja se uită la mine. îmi aduc aminte de prima dată când am jucat, acasă la Millicent, şi mă întreb dacă aceea a fost prima partidă dintr-o lungă serie viitoare. Mă întreb dacă Jack are jocul. Mă Întreb dacă îl ţine la el în birou. Mă întreb de ce, atunci când se uită la mine, uit cât de tare mă tem să fiu văzută.

Mă întreb de ce atunci când câştig, Jack pare la fel de fericit cămine.. . .

-Bine jucat! spune el, ignorând faptul că toată lumea îl tachinează pentru că şi-a pierdut recordul de opt luni,

Eu dau din cap. Dintr-odată, *din nou,* inima tari bate cu putere.

Mă duc să caut baia, bucuroasă că am câştigat. Ieşind, dau de George, care e chiar acolo, speriindu-mă de moarte,

-La naiba!

-Recunosc că te-am urmărit, spune ea, sprijinindu-se, relaxată, de perete.

- Ai ascultat cum am făcut pipi?

-Nu. Mă rog, da. Dar ăsta n-a fost scopul meu principal, ci doar un bonus plăcut, spune ea, rânjind. M-am gândit si te hărţuiesc cu privire la oferta de lucru.

-O, mormăi eu, dregândurmi glasul, încă n-am un răspuns, imi pare rău.

Ea îşi îngustează ochii.

- Jack încearcă să te influenţeze în vreo direcţie? Pentru că o să-l atac cu arma cu electroşocuri! O, pe cine încerc să păcălesc? Bineînţeles că ar încerca să te convingă să accepţi slujba! Sunt destul de sigură că nouăzeci la sută din masturbarea lui are la bază fantezii legate de felul în care te conduce la serviciu şi-ţi cumpără un *latte* pe drum!

-Sunt sigură că nu...

- Care sunt gândurile *talei*

înghit în sec. Apoi mă uit pe hol, de parcă tabloul din macaroane făcut de nepoata lui George ar deţine cheia viitorului meu academic.

Darnu-iaşa.

-Eu..., încep să spun, inspirând adânc,... ei bine, mi-ar plăcea să accept.

George clipeşte rar. Zâmbeşte. Apoi repetă:

-Da?

-Dar, precizez, forţându-mă să continui în pofida zâmbetului care-i despică faţa lui George, nu pot accepta oficial decât după ce vorbesc cu îndrumătorul meu. Totuşi, nu trebuie să-ţi foci griji, adaug eu repede, văzând că zâmbetul îi piere într-o clipă de pe faţă. Sunt sigură că o să obţin aprobarea lui săptămâna viitoare! O să-i explic cât de mult îmi doresc să accept postul, iar el o să-şi dea seama că asta e varianta cea mai bună pentru mine.

George mă priveşte lung preţ de câteva clipe, cu un aer considerabil mai puţin entuziasmat.

-Bine, spune ea, dând din cap, iar, tocmai când sunt pe punctul de a pleca, adaugă: Ca să fie clar, află că mi-ar

plăcea să continui să fiu prietena ta. Chiar dacă până la urmă nu accepţi postul, precizează ea, aruncându-mi un zâmbet uşor tensionat. Deci, pace! Trebuie să fac pipi şi nu, nu poţi asculta; ciudato!

În drum spre camera de zi, pe când mă tot Întreb În gând de ce am senzaţia că George s-a resemnat cu faptul că n-o să accept slujba, aud:

- ...deci te dai cu teoreticienii, da?

E vocea Andreei, care se aude din bucătărie. Mă opresc pe hol. Văd numai jumătate din jack: spatele lat, părul blond, ce i se ondulează pe ceafă, mâinile mari, care aşază veselă murdară în maşina de spălat. Ar trebui să mă duc şi eu să ajut la curăţenie, dar ceva îmi spune să mă furişez ca şi cum aş spiona o corporaţie într-un film cu James Bond.

-Poftim? intreabă el, derutat.

-Deci, ştie?

-Cine? . . ,

-Eisie!

În câmpul meu vizual apare doar un sfert din Andrea. Îi vid zâmbetul reţinut, destinat numai lui Jack, pe care, de altfel, continuă să-l hărţuiască:

-Ştie că dispreţuieşti oamenii ca ea?

-Andy, eşti beată?

-Puţin! răspunde ea, râzând nervos. Tu nu eşti? Cred că-ţi place mult această Elsie. Trebuie să fie bună la pat, daci l-ai dat naibii pe Pereira şi pe Crowley pentru ea! Presupun că e sexy tatr-un fel banal.

- Pereira şi Crowley şi-au făcut-o cu mina lor, Iar tu ar trebui <ă te duci la ceilalţi! spune Jack pe un ton ferm, Bştl mat mult decât „puţin" beată dacă Îţi imaginezi ci e o idee buni ai*l spui unui bărbat că iubita lui e banalăl -Nu e *iubita* ta!

- E, dacă îşi doreşte. Poate si fie şl nevasta mea, daci vrea, răspunde Jack, pierzăndu-şl calmul obişnuit.

Deşi are o prezenţi atăt de Impunătoare, rareori e cu adevărat iritat, iar Andrea ştie şi ea asta. Pe faţa ei se citeşte dezamăgire, mascată de un alt hohot de r&s slab, care-mi răneşte auzuL

-O *teoreticiană,* Jack? Ai un an mai prost?

-Vorbeşti seriosîl

- Ai pierdut în faţa ei la Go, spune ea, nervoasă, În timp ce încearcă să aibă un ton lejer.

Ar trebui să mă simt jignită de ceea ce spune, dar ceva mă opreşte. Ceva sfâşietor.

- IVi nu pierzi *niciodată* la Go, îi dă înainte Andrea. Ai spus că n-o să pierzi *niciodată* la Go!

-N-am spus niciodată aşa ceva!

Nuanţa pe care eu am recunoscut-o în tonul ei a auzit-o şi Jack, care, fără îndoială, o recunoaşte foarte bine. De aceea, atitudinea lui devine mai blândă.

- Pun pariu că ai lăsat-o să câştige. Dacă atât de rău o doreşti..., continuă să-l certe Andrea.

-A câştigat cinstit! o contrazice Jack.

Dar, de fapt, dialogul lor e despre cu totul altceva. Despre deva care n-are nici o legătură cu jocul de Go sau oricare alt lucru întâmplat astă-seară.

„Andreea ţine la el din tot sufletul!” îmi dau eu seama. „Şi chiar mai mult decât atât!”

- Chiar dacă aş fi lăsat-o să câştige, asta n-are nimic de-a face cu tine, încheie Jack discuţia.

-Ba eu cred că are!

- Andy, spune el, oftând, am fost

sincer atunci când ţi-am spus ce simţeam. Ai zis că ai înţeles...

- La naiba, Jack! E *teoreticiană*! ■

- E un om de ştiinţă mai bun decât oricare dintre noi doL Eşti rănită şi încerc să fiu blând cu tine, dar ai întrecut măsura rău de tot...

-De ce eşti avocatul ei acum? T\i eşti *tu* şi ea *inventează* lucruri. E din cauză că *te culci* cu ea?

-E din cauză că-i cunosc munca.

• Dar ai spus porcării despre cei ca ea timp de zece ani! Eşti singurul motiv pentru care domeniul ei a fost discreditat -ai minat cariere,]ackl Iar acum îmi spui că ea e persoana faţă de care eşti dispus să ai sentimente?

-Gata! ordonă Jack. Am terminat!

-T\i...

-Vorbesc serios! Putem sta de vorbă despre asta când eşti trează. Dar trebuie să mă laşi în pace acum, sau o să-ţi spun ceva ce aş putea regreta după aceea!

-Dacă...

-Andy!

O clipă mai târziu, Andrea apare în hol, cu ochii strălucitori din pricina lacrimilor. Se uită la mine preţ de o secundă dureroasă şi stânjenitoare, iar apoi pleacă fără să spună un cuvânt. Mă sprijin cu umerii de perete, încercând să-mi opresc centrifuga din creier.

„Ştie că dispreţuieşti oamenii Ca ea?”

Nu mă dispreţuieşte. Sau da? Nu. *Sinceritate,* nu-i aşa? Nu, Jack nu mă dispreţuieşte.

Dar nu e surprinzător că Andrea ar putea să creadă aşa ceva. Exact asta am crezut şi eu despre el, cam în urmă cu două crize, în apartamentul lui. E Jonathan Smith-Tiirner. Ceea ce i-a făcut fizicii teoretice în

urmă cu cincisprezece ani se află în Biblioteca Congresului şi are propria pagină de Wikipedia.

-Ce fad? întreabă George, făcându-şi apariţia pe hol.

-O, nimic. Doar... mă uitam la tablouri, răspund eu, arătând unul care înfăţişează o floare şi care se află la dreapta mea.

—Il vrei? L-a făcut soţia mea, Împreună cu fosta ei iubită, la o cafenea dintr-ala unde se pictează. Am încercat să scap de el.

Eu dau drumul unui hohot de râs tremurător.

-Hmmm... datş viitoare, poate.

Intru în sufragerie şi mă duc la Jack, care se uită pe fereastră, cu spatele ţeapăn şi cu muşchii încordaţi.

- Eşti morocănos fiindcă ai pierdut? întreb, deşi ştiu că nu e.

Vreau doar să văd că tensiunea îi părăseşte corpul. Pentru că, poate, aşa o să-l părăsească şi pe al meu.

-Elsie...

„V-am auzit!” ar trebui să spun. „Chiar dispreţuieşti...?”

„Ai zis «iubită»...”

„Ce a vrut să spună Andrea atunci când...?”

Dar n-am timp. Jack se apleacă în faţă, cu mâinile în jurul gâtului meu, şi mă sărută adânc şi prelung. Oamenii trec pe lângă noi, fac glume, ne aruncă priviri, dar el nu se opreşte. Nici nu vreau să se oprească.

-E totul în ordine? îl întreb după ce se desprinde de mine.

Se uită în altă parte. Apucă sticla de pe bufet şi scurge restul de vin rămas în ea.

-Vrei să plecăm?

-Da. Sigur că da.

Jack mă duce acasă şi străbatem drumul cufundaţi în tăcere. Mi-e frig peste tot, cu excepţia genunchiului – pe care se odihneşte mâna lui Jack, iar strângerea lui e doar puţin mai fermă decât una obişnuită. Nu-mi dau seama de ce îl invit sus. Poate că ştiu ce trebuie să se întâmple. Poate că încerc doar să mă agăţ de el, să prelungesc punctul de contact.

Cece nu e acasă, probabil că e la nişte Întâlniri false şi sunt vag uşurată. La noi e dezordine, iar ultima dată când am făcut curat a fost cu prilejul vizitei doamnei Trittle, care a venit la noi ca să ne convingă că treaba verde de pe perete e sută la sută vopsea, nici vorbă de mucegai! Încerc! să văd apartamentul prin ochii lui Jack, dar trebuie si recunosc că n-are uri comportament foarte „Smith" în legătură cu condiţiile mele de locuit. În schimb face ceva atât de „Jack" îricât pieptul aproape că îmi explodează: ridică partea de sus a dulapului de bucătărie ca şl cum ar fi un fulg. Bicepşii i se încordează sub materialul bluzei

În timp ce aşază obiectul de mobilier la locul lui, perfect centrat peste partea de jos.

[1] Trei secunde. Pentru ceva ce eu şi Cece am amânat trei ani.

-E drăguţ aici! spune el, ştergftndu-se de praf pe blugi,

Râd pe înfundate.

-Ba nu.

Se sprijină de masa la care am lucrat, mâncat, plâns, În ultimii şapte ani.

-Atunci, chiar că ar trebui sâ te muţi cu mine!

Râd din nou. Ar trebui să-i mulţumesc pentru dulap. E...

-Nu glumeam. Locul ăsta e..., Începe el să spună, dar vede că pe podea e un gândac cu burta În sus, aşa că întreabă: Ăştia nu trăiesc În zonele tropicale?

- Hmmm... Ipoteza noastră de lucru e că locul ăsta e o jonc- Ifiune 4D în care există mai multe regiuni climaterice în acelaşi (timp şi... Vorbeai serios? Despre mutat?

El ridică din umeri.

-Ai face economie!

-Sunt destul de sigură că jumătate din chiria ta e mai mult (decât jumătate din chiria mea.

-Eu nu închiriez. Aşa că n-ar trebui să plăteşti. Nu-mi pasă |de asta.

Corect. Nu-i pasă de bani. Pentru că îi are.

-Nu pot s-o las pe Cece, spun eu pe un ton cât se poate de ifiresc. Vrei s-o iei şi pe ea?

-Am o cameră în plus.

Pufnesc. Iar apoi îmi dau seama cum se uită la mine.

Ca şi cum ar vorbi *serios* serios. Şi ar aştepta un

răspuns.

-Nu mă pot muta cu tine, îi spun. Nu suntem nici măcar..:

Nu suntem nici măcar,ce? Mă uit în altă parţe. Mă simt ca taiba şi nu pot înţelege dacă glumeşte, deşi bineînţeles ci glumeşte, dar pare ciudat de serios şi.,.

Face câţiva paşi pe linoleumul ieftin de vinii şi e chiar în faţa mea. Sunt blocată între el şi chiuveta din bucătărie. Simt nişte degete puternice care îmi ating bărbia şi o înclină spre spate.

-Cred că *suntem.*

Inima îmi tremură. Pata albastră din ochii lui taie în mine ca un cuţit şi ceea ce scot pe gură e:

- Andrea n-ar fi de acord.

N-am intenţionat să aduc vorba despre ea. De fapt, am intenţionat să evit subiectul pe veşnicie. Dar presupun că treaba asta cu *sinceritatea* dă ceva dependenţă.

Jack închide ochii şi înjură printre dinţi.

-Aiauzit-o.

-Eu..., murmur, eliberându-mi bărbia, iar Jack înţelege că am nevoie de spaţiu şi face un pas în spate, dar tot nu pot respira. N-am vrut! adaug. Eu... eu...., bâigui, expirând. Da, am auzit-o!

Jack oftează.

- îmi pare rău. O să vorbesc cu ea după ce se calmează.

Dau din cap, iar cu asta subiectul ar trebui să fie încheiat – un angajament frumos împachetat. în loc de asta, mă aud spunând:

-Dar Crowley şi Pereira? Şi Cole.Şi restul studenţilor tăi? O să vorbeşti şi cu ei?

El îşi strânge buzele şi expresia îi devine impenetrabilă. Ca şi cum s-ar pregăti să înfrunte o lovitură.

-Ce-iasta,Elsie?

Dintr-odată, milioanele de mingi care se rostogolesc leneşe în subconştientul meu de două săptămâni mi se lovesc de craniu. Şi mă doare.

- Ştii care e problema? Că oameni

ăştia te admiră. Ei te plac cu adevărat. Studenţii tăi, colegii, prietenii. Toţi vor să-ţi facă pe plac. Şi pentru cei mai mulţi dintre ei, să-ţi facă pe plac înseamnă să arate că le displace ceea ce-ţi displace şi ţie. Şi uite-aşa, ne întoarcem la articolul din Ana/e.

Expiră.

-Ca să fiu sinceră, şi eu am făcut acelaşi lucru, tncep si mi plimb prin bucătărie, îmi place atât de mult de tine, Încât am iritat să mă gândesc la asta cât de mult am putut. Şi trebuie să-ţi recunosc meritul, eşti bun la a-mi permite să uit. Nu-mi dai niciodată senzaţia că ai fi persoana care a scris articolul ăla, ceea ce face să-mi fie uşor să mă prefac că nu existai înainte să • te cunosc, că acţiunile tale din trecut nu contează. Dar ceea ce a spus Andrea azi... ii datorez îndrumătorului meu să-mi amintesc. Nu pot uita că Laurendeau era redactorul *Analelor* pe atunci. Ci a fost cenzurat. Şi..., mă pregătesc să adaug, simţind acelaşi amestec de furie şi de jenă pe care îl simt întotdeauna atunci când mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat,.. .chestia e, Jack, că tu lied prin viaţă călăuzit de încrederea ta de bărbat cu bani, fără să-ţi pui la îndoială acţiunile. Dar au fost o mulţime de victime colaterale ale acţiunii tale...

-Laurendeau n-a fost asta, spune el pe un ton inexpresiv.

-Ba da, a fost Cariera lui a fost serios afectată de...

-El n-a fost o victimă *colaterală.*

-EL.., încep eu să spun, dar apoi mă opresc din mers şi, deşi nu pricep imediat cuvintele, atunci când o fac, sunt în continuare derutată. Ce?!

Jack îşi umezeşte buzele.

-Laurendeau a fost ţinta.

-Nu Înţeleg.

-Am scris articolul pentru că am vrut să pun capăt carierei lui Laurendeau, explică el, iar muşchii gâtului i se umflă. Toţi ceilalţi au fost victime colaterale.

Mintea mi se învârte de un milion de ori, după care se opreşte brusc

'-Toţi ceilalţi?

-N-am vrut să devin simbolul fisurii dintre teoreticieni şi experimentalişti! spune el ridicând o mână în aer, iritat, şi pentru o clipă fi simt ezitarea, dar apoi privirea îi devine dură, încăpăţânată într-un fel care e aproape... imatur, dând impresia că are

din nou şaptesprezece ani. Nu afirmam ceva! Singurul lucru pe care îl voiam era să-l scot pe Laurendeau din fizică-şi am eşuat, în mod evident. Având în vedere ci, după ce a făcut-o praf pe mama, a fast ocupat făcând praf viaţa singurei persoane de care am fost vreodată îndrăgostit

„Ce a...? Mama lui? Şi singura persoană de care...*

-Eu...

-A fost colaboratorul principal al mamei mele, Elsie. £1 a fost motivul pentru care ea n-a putut să se întoarcă la mnncă dnpă ce m-am născut El a fost motivul pentru care mama a simţit.. era cel mai important lucru pentru ea, Elsie. Munca ei o *definea,* iar di-a luat-o şL.^ spune Jack, ridicând vocea tot mai mult, dnpă care se opreşte brusc, ca şi cum şi-ar fi dat seama dintr-odată cât de tare vorbea.

-De ce a...?

-Pentru că era invidios. Pentru că se simţea superior. Din cauza nevoii de a-şi exercita controlul. Aşa se poartă şi cu tine.

- Ce? mă mir eu, clătinând vehement din cap. Nu, nn, d mă *ajută!.*

- Până într-atât încât să simţi că n-ai voie să accepţi slujba visurilor tale fără permisiunea lui? Asta nu e o relaţie normală mentor-disdpol!

-Nu ştii ce spui.

Jack nu înţelege, pur şi simplu. Dr. L. e singurul motiv pentru care am fost capabilă să intru la şcoala doctorală. Motivul pentru care am putut să-mi urmăresc visurile. Motivul pentru care nu sunt cu adevărat şomeră.

Jack face un pas în foţi.

- Laurendeau te-a izolat şi a făcut să-ţi fie imposibil să-ţi dai seama. Exact aşa cum a făcut şi cu mama mea, spune d, frecân- du-şi fruntea, iar eu

mă întreb când a vorbit ultima dată despre asta. Totul e consemnat în jurnalele ei.

-O, Doamne, nu mi vine să aed! Jumalde sunt motivul pentru care ai scris articolul?

J*ck scoate un hohot amar de râs.

-Nu. L-am scris pentru că m-am dus la Northeastern şi am (parcat să-l denunţ pe Laurendeau. Mi s-a spus că nu puteam să fac o plângere, fiindcă nu eram eu victima. Astfel, drama mamei mde s-a răsuflat şi a fost redusă la nimic. Şi, Elsie, am fost...

Ne privim în ochi pentru o clipă şi văd totul. Era tânăr şi era obosit Era trist Era furios. Era singur, însingurat, era Smith cel dodat Era neajutorat Voia răzbunare.

-Atunci am scris articolul, reia el, iar umerii i se ridică şi coboară. Am folosit ceea ce am ştiut din fizică ca să-l fac credibil şi tot n-am crezut că avea să fie acceptat. Dar cumva a fost, iar după ce am citit că Laurendeau a fost destituit din funcţia de redactor... adaugă, dând din cap. Nu m-a făcut să mă simt mai bine în legătură cu faptul că nu-mi aminteam nimic despre mama mea, sau în legătură cu purtarea urâtă a lui Garoline, spune, cu privirea încărcată de tristeţe. Aşa că nu m-am mai gândit la asta. Şi ori de câte ori cineva îmi aducea aminte, ignoram. Până când te-am întâlnit pe tine. .

Expresia îmi devine dură.

-Pentru că am tot adus vorba despre asta!

-Nu, Elsie, răspunde el pe un ton calm şi ferm. Pentru că m-a îngrozit ideea că Laurendeau îţi face şi ţie ceea ce i-a făcut mamei mele!

Râd ironic.

-Atunci, duce nu m-ai avertizat? Doar am vorbit despre el! Despre mama ta. Ai avut nenumărate

ocazii!

0 parte din mine, din străfundul creierului meu, ştie cât de mult trebuie să-l fi costat pe Jack să-şi recunoască vulnerabilitatea. Dar o parte mai mare a crezut că relaţia cu el a fost prima relaţie bazată pe sinceritate din viaţa mea, iar acum... mă simt incredibil de stupidă. Şi spun:

-M-ai minţit Iar şi iar.

-M-ai fi crezut dacă ţi-aş fi spus? întreabă el, făcând un pas ’ •pre mine. De fapt *acum* mă crezi?

- Eu..bâigui, uitându-mă În altă parte, fâstâcită dintr-oda- tă, ...cred că *tu* crezi asta. Dar... poate că ai interpretat greşit jurnalele. Trebuie să fi fost o neînţelegere, pentru că Laurendeau niciodată n-ar... îi datorez atât de multe şi.. .

Jack se ciupeşte de nas.

-Exact ăsta e motivul pentru care nu ţi-am spus. U idolatrizezi şi nu erai pregătită să auzi *nimic* din toate astea! Dacă aş fi adus vorba despre un asemenea subiect, te-aş fi rănit, iar tu te-ai fi retras.

- Asta nu-i decizia ta! Şi, oricum, de ce crezi că mi-am petrecut viaţa minţindu-i pe oameni, Jack? explodez eu. De ce crezi că nu i-am spus niciodată lui Laurendeau că urăsc să predau, sau lui Cece că filmele ei sunt mai proaste decât un Screensaver Windows, sau mamei că sunt şi eu o nenorocită de fiinţă umană? Pentru că mi-e fiică de faptul că dacă îi rănesc spunându-le adevărul, ei o să mă *părăsească.* De *ce e* asta o scuză bună numai atunci când e vorba despre *tine?*

Plec de lângă masă, de lângă Jack. Inspir adânc, încercând să mă calmez, uitându-mă la luminile serii, care lucesc pe acoperişurile învelite în zăpadă.

Jack m-a minţit. După tot ce a fost între noi, *el e*

cel care m-a minţit pe *mine.* Nu despre un film sau despre faptul că voia să mănânce *sushi –* m-a minţit despre ceva foarte important.

- Uite ce cred eu, Jack, îi spun, privind orizontul Bostonului, furioasă şi dezamăgită. Îţi place să-i atenţionezi pe oameni atunci când fac greşeli, dar ţie nimeni nu-ţi cere socoteală pentru greşelile tale.

-Greşelile me/e?!

Mă întorc, fără să ştiu exact ce să spun. Şi totuşi, în clipa în care mă uit la el, cuvintele îmi stau pe limbă.

-Pe vremea când erai adolescent, ai făcut ceva impulsiv din cauza furiei, iar asta... *asta* pot să înţeleg. Dar după aceea ţi-ai construit o carieră strălucitoare, care ţi-a legitimat acţiunile – şi *tot* nu te-ai deranjat să-ţi analizezi cu luciditate acele acţiuni, cu

m) mult cu cit, maturizindu-te, al înţeles mal bine unde «duh* al greşit, spun eu, ştergindu-ml obraaul cu palma – fl- laicirttog,bineînţeles. Acţiunile tale.,, acţiunile *toh* au rinlt mat mulţi oameni, nu doar pe Laurendeaul Şl, deşt tu nu te-al gândit prea mult la articol, eu m-am gândit tn flecare il, vreme de un întreg decentul Articolul a avut nişte consecinţe îngrozitoare pentru ceva la are ţin *foartt mult,* şl ştii al Am ficut tot posibilul si evit si mi gândesc la asta, dar nu ştiu dacă pot continua aşa. Nu ştiu daci mi mai pot opri din a fl furioasă pe tine! Nu ştiu daci...

Ifocea Uni cedeaiă, ochii ml se umplu de lacrimi şl nu mai got suporta să fiu aki, cu Jack, nici o secundă tn plus.

-Eşti furioasă? întreabă el, apucindu-mi obrazul cu mâna şl forţându-mi ochii tulburi să-l privească tn faţă. Sau eşti doar speriată? Pentru că ai fost mai sinceri cu mine decât ai fost vreodată!

-Poate că da, răspund eu, trăgându-mă îndărăt şi vizând, din tresărirea degetelor lui, că voia să vină după mine, dar eu nevtând asta. Poate că mi-e frici, Jack! Şi poate ci tu eşti un ■indnos! Şi atunci, cum rimâne cu noi?

Se uită la mine prelung, cu o expresie impenetrabili.

-Mi ştiu. Cum rimâne?

.Ştii încotro ne îndreptăm!*, mi-a zis el de multe ori. Şi am spus jn*. iar pe urmi am spus .da*, fiindcă mi-am dorit sâ am • relaţie cu Jadc Dar el mi-a cerut sinceritate şi apoi m-a minţit, făcând praf toate lucrurile în care cred, iar eu...

Am nevoie de spaţiu. Am nevoie si mi gândesc. Spun:

-Ar trebui si pled, Jack!

El oftează şi se apropie de mine a şi cum ar vrea si se înfăşoare în jurul meu. Din felul în care i se încordează muşchii, aăd impulsul Ini de a-mi purta de griji -Haide, Elsie! Doar nu vorbeşti..,

-Ba da! răspund eu, începând să plâng şi simţind că vreau sâ mă atingă, dar că nu pot suporta prezenţa lui. Întotdeauna săteşti despre ceea ce vreau eu, Jack! M-ai ajutat să învăţ cum

să cer ceea ce vreau. Ei bine! exclam, forţându-mă să-l privesc drept în ochi şi să-i arăt că vorbesc serios, chiar dacă nu sunt sigură de asta şi, pe deasupra, simt şi o fierbinţeală dureroasă în piept. Acum nu vreau să fiu cu tine! Am nevoie să mă laşi singuri Văd în ochii lui momentul în care îşi dă seama că vorbesc serios. În clipa în care el pleacă, am în oase o senzaţie cam n-am mai avut niciodată.

CAPITOLUL 24

ELECTROMAGNETISM

Jack mă sună peste două zile, în timpul orelor de program, dar sunt ocupată să-i explic unei studente UMass din ultimul an că, dacă vrea într-adevăr să copieze un întreg paragraf din Wikipedia în eseul ei; ar trebui cel puţin să scoată hiperlinkurile pe care le conţine paragraful respectiv. Jack încearcă din nou să mi contacteze vineri seara, iând corectez lucrările la termodinamică, pe care le-am primit mai târziu decât ar fi trebuit. El mă sună ultima dată sâmbătă dimineaţa, în timp ce sunt în pat şi mă uit la tavanul zugrăvit cu calciu, gândindu-mă, oricum, la el.

Nici măcar o dată nu mă gândesc să răspund la telefon; Nici măcar atunci când nu pot să dorm. Nici măcar după ce am avut o săptămână în care am fost posacă, distrasă, ineficientă – fiindcă nu mă pot opri din a rememora cearta pe care am avut-o, din a o tăia

în bucăţele, reconstituind ceea ce am spus eu, ce a spus el, care sunt poziţiile noastre, ce algoritmi ar putea fi folosiţi ca să rezolvăm încurcătura în care ne aflăm şi să ne descurcăm cu sentimentele pe care le avem. Nici măcar atunci când Cece face comentarii despre bufetul nostru care a fost, în sfârşit, asamblat, făcându-mă să-mi fie dor de el Într-un fel furios, visceral.

Am nevoie de răspunsuri. Luni dimineaţă alarma sună la cinci şi jumătate, dar sunt deja trează, aşa cum am fost toată noaptea. Mă îmbrac iute, fără să mă privesc în oglindă/şi plec cât de repede pot, oprindu-mă numai ca să-i dau o mână de granule unei Arcie suspicioase. E atât de devreme, încât autobuzul spre Northeastem e aproape gol, în toată maşina riefiind decât şoferul, eu şi o fată îmbrăcată în uniformă. Fata bate din picior pe un ritm pe care nu-l pot auzi, iar faptul că mă concentrez asupra acelui ritm face ca gândul la ceea ce mă aşteaptă să devină aproape suportabil.

Dr. L. nu e încă la birou. Ajunge cam peste douăzeci de minute şi mă găseşte sprijinită lângă plăcuţa cu numele lui – prima oară când se întâmplă asta în şase ani. Îi studiez mâinile în timp ce descuie uşa, întrebându-mă cum să aduc vorba de Grethe Tumer.

„Am auzit de la cineva că...”

„Sunt sigură că e vorba despre o neînţelegere...”

„Ştiu că sunt nişte acuzaţii serioase, dar...”

„Vă rog să-mi spuneţi că n-aţi...”

Scaunul verde mă ciupeşte de coapse.

Tonul dr. L este, ca de obicei, încurajator. Plin de solicitudine. -Ce voiai să-mi spui, Elise? În e-mailul tău, ai pomenit ceva despre o oportunitate legată de o slujbă. Unde ar fi asta?

Nu... nu pot spune că am uitat despre oferta lui George, dar subiectul pare meschin, nesemnificativ, faţă de nevoia mea de a şti ce s-a întâmplat cu adevărat între Laurendeau şi mama lui Jack. Totuşi, e motivul pentru care am programat iniţial întâlnirea asta. Având în vedere că n-am idee cum să aduc în discuţie subiectul care mă interesează, îmi dreg glasul şi încep cu partea mai uşoară.

-La MIT.

-A, înţelegi exclamă el, iar buzele subţiri i se întind într-un zâmbet satisfăcut Departamentul şi-a dat seama că a făcut o greşeală. Sunt mulţumit să and..,   ^

-Nu. Eu... Nu-i vorba despre asta. Georgina Sepulveda vrea să intru În programul postdoctoral. Postul e bine plătit, are asigurare medicală, iar George are o linie de cercetare a cristalelor lichide.

Dr. L. cască ochii, iar apoi şi-i Îngustează brusc.

-Georgina Sepulveda ţi-a furat postul, iar tu te gândeşti acum si lucrezi *pentru* ea.

-Nu mi-a *furat* postul! exclam eu, simţind cum în mine creşte un val de iritare şi grlbindu-mă să-l înăbuş. Ea a meritat din plin slujba asta. Şi e un om de ştiinţă de la care pot Învăţa foarte multe. Sincer vorbind, pare o potrivire perfectă şi sunt tentată să accept.

Dr. L. nu spune nimic, mulţumindu-se să se uite la mine. Zâmbetul satisfăcut i-a dispărut de pe faţă, iar eu aproape că tremur atunci când întreb:

-Ce părere aveţi?

Tace preţ de câteva dipe. Apoi, cu buzele strânse, se lasă pe spate în scaun şi întreabă:

-Pentru ce ai venit aici, Elise? Vrei binecuvântarea mea ca si accepţi postul ăsta?

Inspir adânc. încă o dată.

„Sinceritate!* îmi spun, repetând cuvântul ăsta ca pe o mantia. „Sinceritate. Pot să fiu autentică. Oamenii care ţin la mine o si rămână, chiar şi dacă nu sunt varianta de Elsie pe care şi-o doresc.”

- Da. Vă înţeleg reticenţa şi vă respect Înţelepciunea, dar...

-Dacă înţelegi cu adevărat, nici n-o să iei în considerare oferta asta.

Pentru un minut, mintea mi se blochează cu desăvârşire.

-Eu... ce?

-Lisând laoparte umilinţa de a lucra pentru cineva care a câştigat un post în detrimentul tiu, am ficut cercetări În legătură cu Georgina Sepulveda. Nu numai ci este experlmentailsti, dar colaborează în mod frecvent cu fonathan Smlth-'I\irnen

N-aş putea si spun ce-mi dă mai mult senzaţia de pumn în stomac: tonul tăios al dr. L., sau şocul de a-l auzi rostind numele lui Jack.

- Asta n-are nimic de-a face cu el. George e un om de ştiinţă consacrat pe bună dreptate şi...

-Destul, Elsie! exclamă el ridicând mâna, ca şi cum aş fi un animal de companie bine dresat, care o să se oprească la un simplu semn. Dintr-odată, pare obosit, ca şi cum l-ar fi epuizat criza de nervi a unui copil neascultător. N-o să accepţi postul ăsta!

Mă încrunt. Câteva minute bune, n-am idee ce anume aş putea să fac. Fiindcă pe de o parte există scenariul simplu a ceea ce ar trebui să focă varianta lui Elsie care e pe placul dr. L.: ea ar fi de acord. Şi-ar cere scuze. Ar pune încăpăţânarea pe seama meningitei, ar pleca după ce ar face câteva genuflexiuni, înlăcrimată, şi ar continua să-şi ducă viaţa după cum a făcut-o în ultimii şase ani. Dar, pe de altă parte, există acea Elsie pe care mi-o doresc eu.

Iar lucrul pe care ea alege să-l spună – cu o voce surprinzător de fermă –, este:

-Dr. Laurendeau, dacă postul ăsta'e ceea ce cred eu că-i cel mai bine pentru mine, o să-l accept. Şi, deşi vă înţeleg rezervele şi vă apreciez îndrumarea, în cele din urmă o să foc ceea ce...

- Fată prostuţă şi încăpăţânată!

ti simt tonul, în acelaşi timp dur şi condescendent, ca pe o găleată de gheaţă pe care mi-ar fi azvârlit-o în cap.

- N-aveţi nici un drept să-mi vorbiţi aşa!

Dr. L. se ridică încet în picioare, aşa cum face deseori în timpul conversaţiilor noastre. Pentru prima dată în mai mult de cinci ani, mă ridic şi eu.

- În calitate de îndrumător academic al tău, pot vorbi cu tine oricum vreau! spune el, iar eu mă văd silită să-mi pun un picior înaintea celuilalt ca să nu foc un pas în spate. Dacă eşti hotărâtă să lucrezi sub conducerea unui experimentalist, continuă el cu (_liceală, e posibil si putem lua legătura cu unii dintre fizicienii (Ut m-au abordat în legătură cu tine în trecut, dar...

-Ceaţi spus?!

-Sunt deschis să studiez alte oferte, dar cea a dr. Sepulveda oue...

-Alte... oferte? Aţi spus că n-au existat alte oferte!

-Au fost câteva. De la fizicieni experimentalişti. Absolut *inac- ceptabi*/! Cu toate astea, orice ar fi mai bine decât să lucrezi cu...

-Dar nu mi-aţi spus niciodată...

-Pentru că nu meritau să fie luate în considerare.

Camera se învârte cu mine. Nu mai are tavan. Se opreşte atunci când ceva se crapă înlăuntrul meu – o fractură ireversibilă.

-Dumneavoastră..., bâigui eu, neputând articula,

negăsin- du-mi cuvintele. Asta... asta a fost... asta *eu* trebuia să hotărăsc! Ştiaţi cât de mult mă zbateam din punct de vedere financiar şi cât de puţină cercetare am putut să fac în ultimul an. Şi nu mi-aţi spus?!

Gura lui Laurendeau devine o linie ale cărei colţuri se lasă în jos.

-Sunt îndrumătorul tău! E treaba mea să te ghidez spre ceea ce e cel mai bine pentru tine!

-Aţi *întrecut măsura!,* spun eu cu atâta tărie, într-un mod atât de diferit faţă de obişnuitele mele „dar”-uri moi şi „da”-uri reticente, încât, pentru o clipă, el pare de-a dreptul şocat.

Dar îşi revine repede şi zâmbetul lui e tăios ca o lamă de cuţit.

-Elise, dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi intrat la şcoala doctorală. Eu te-am ales. Oricare ar fi cariera pe care o ai, mi-o datorezi mie, şi ai face bine să nu uiţi asta!

Nu-mi vine să cred ce aud. De data asta chiar fac un pas tn spate şi apoi încă unuL Şi dintr-odatâ îmi dau seama că...

-Jack avea dreptate în privinţa dumneavoastră!

-N-am nici o idee cine e Jack şi nici nu-mi pasă. Iar acum te mg să stai jos. Haide să discutăm dvilizat şl...

- Chiar vreţi si controlaţi. Şi si manipulaţi, spun eu, încercând să-mi Înghit nodul din gâL Jack avea dreptate! Chiar i-aţi ruinat cariera lui Grethe TUraer!

Ochii i se Îngustează până când ajung două fante pline de acreală.

- Aha, ded despre aed Jack e vorba! exclami d, dând din cap de două ori, ca şi cum l-aş fi dezamăgit profund. Te-ai asociat cu Smith-Thrner! Cu cd care a pus în pericol Însăşi existenţa domeniului Mu!

-Ce i-aţi făcut lui Grethe?

Laurendeau îşi dă ochii peste cap, iritat

-Mama lui... nu contează! Grethe Tumer nu contează şi n-a contat niciodată. Cd mult, comportamentul ei ar trebui să fie un semn de avertizare pentru tine: în domeniul fizicii nu există k»c pentru fete Încăpăţânate şi prostuţe! Şi de ce ai crede o iotă din ce-ţi spune Smith-Tumer? întreabă d, umflându-şi nările. Articolul pe care l-a scris d a fost răuvoitor, a provocat deraierea mai multor cariere şi a făcut să fie exponenţial mai dificil pentru teoreticieni să-şi găsească fonduri pentru cercetări. Am devenit bătaia de joc a hunii academice!

-E adevărat, recunosc eu. Dar asta nu anulează ceea ce i-aţi făcut *dumneavoastră* lui Grethe Tumer...

-Să nu-i mai rosteşti numde în faţa mea! exclamă d pe cd mai dur ton pe care i l-am auzit vreodată. Şi ai face bine să dai dovadă de recunoştinţă faţă de cd care ţi-a oferit o carieră!

Dan din cap, simţind că mai am puţin şi Încep să plâng. Însă n-o să plâng în faţa lui nici în ruptul capului

-Am crezut că voiaţi să fiu cea mai bună fiziciană care pot să fiu!

-Ceea ce îmi doresc, Elise, e să fad ce-ţi spun...

Se ande o bătaie în uşă, care se deschide înainte să mă pot întoarce.

-Dr. Laurendeau, am ceva ce trebuie semnat.. O, Elsie, nu te am văzut de ceva vreme! Ce mai fad?

Recunosc vocea din vremurile tn care eram la şcoala docto- sală. E Devang, administratorul departamentului. Mi tntorc ca sk-i foc cu mâna, amorţiţi. Am senzaţia că mâna nu e a mea.

-Intri, Devang! spune dr. L.

Mi-e greaţă, sunt ameţită.

În ultimii şase ani, am încercat să fiu acea Elsie pe care şi-a dorit-o dr. L Ingenioasă, muncitoare, neobosită. Toate nevoie mele personale – bani, insulină, timp, odihnă, spaţiu pentru nenorocitele de gânduri proprii – am pus totul pe planul doi, iar munca a fost mereu pe primul. Am urmat sfaturile lui Uurendean înainte de cele ale oricui altcuiva, crezând că el se gândea la binele meu, crezând că merita o Elsie care se străduia să atingă excelenţa.

Şi în tot acest timp, el nu şi-a dorit decât o persoană pe care s-o poată controla.

-Aţi prefera să mă întorc mai târziu? întreabă Devang.

-Nu, răspunde dr. L., uitându-se la mine şi strângând din buze. Elise era pe punctul de a pleca.

Nu-mi abat privirea, ştiind că prima dată când am fost cu adevărat sinceră cu el reprezintă şi ultima ocazie cu care il mai văd.

Înainte să mă răsucesc pe călcâie şi să plec, ii arunc din vârful

-Dr Laurendeau, ar trebui să începeţi să-mi spuneţi „Elsie”.

CAPITOLUL 25

DUCTILITATE

De la: michellehannaway5@gmail.com
Subiect: DE CE NU RĂSPUNZI LA TELEFON? AU TRECUT TREI ZILE.

(mesajul nu are conținut)

De la: Marloluvr666@gmall.com
Subiect: Re: Deces în familie, nu pot veni la oră

Salut don'șoară hannaway, ce vreți să spuneți când mă întrebați dne a murit? Sunt destul de sigur că nu mă puteți întreba asta, e o încălcare a HIPPA

De la: Dupont.Camila@bu.edu Subiect: Re: Nu sunt cine credeți că sunt

Dr. Hannaway,
îmi cer scuze! V-am confundat cu dr. Hannaday, care predă cursul Intitulat Shakespeare Nocturnul: Contactând Bardul. De fapt, e un bărbat care are peste șaptezeci de ani, perciuni stufoși șfmuci cronici la nas,

așa că... ups și LOL! Oricum, mulțumesc foarte mult că mi-ați răspuns la întrebări! Am luat în considerare ideea dumneavoastră cum că *Breaking Dawn* de Stephenie Meyer e vag bazată pe *Visul unei nopți de vară* și am luat un A plus! Am atașat lucrarea, în caz că sunteți interesată (are titlul: .Amurg' versus Shakespeare: fie ca cel mai excitat să învingă). De asemenea, am căutat în baza de date BU și am văzut că predați Termodinamică. Mă gândesc să mă înscriu la cursul dumneavoastră anul viitor! Am în programă un curs de științe obligatoriu, iar dumneavoastră ați fost atât de amabilă cu mine! Dacă e cineva care mă poate ajuta să înțeleg chestii cum ar fi gravitația și diviziunea lungă, dumneavoastră sunteți aceea.
Cam

De la: GreenbergBern@northeastern.edu
Subiect: Plângere oficială

Dragă Elsie,
Voiam să-ți mulțumesc pentru conversația pe care am avut-o referitoare la fostul tău îndrumător. Tiparul pe care l-ai adus în atenție e foarte îngrijorător și a fost demarată o anchetă în această privință. Deocamdată vreau să te asigur că o parte din angajamentul meu ca nou Decan al Departamentului de Fizică de aici, de la

Northeastern, e lupta împotriva mediului academic secretos, toxic şi neregulamentar, care a făcut posibil ca dr. Laurendeau să te izoleze în toţi aceşti ani.
O să te ţin la curent,
Toate cele bune,
Bernard Geenberg, Ph.D.

M-am hotărât deja de marţi seară, dar numai vineri dimineaţă mă urc în metrou şi mă îndrept spre Cambridge. Traversez Piaţa Harvard, descheiată la palton în mijlocul unei minunate zile de februarie cu cincisprezece grade Celsius, care e plătită, probabil, de câţiva metri pătraţi de corali care se albesc undeva în Marea Roşie. Mă simt cam aşa cum m-am simţit şi în restul săptămânii: vulnerabilă şi cam incompetentă. Ca şi cum aş proba, timid, viaţa altcuiva.

E prima dată când intru în clădire, dar găsesc cu uşurinţă biroul. În momentul în care bat la uşă, o voce ţipă dinăuntru:

-Nu sunt aici! Nu intra! Pleacă!

Râd şi deschid uşa.

-O, Doamne, Elsie! Intră – am crezut că erai unul dintre colegii mei. Sau studenţi. Sau membri de familie. Practic, oricine altcineva.

George pare foarte bucuroasă că mă vede. Biroul îi seamănă: puţin dezordonat, dar plăcut şi confortabil. începe să mute un teanc de printuri de pe scaun, dar dau din cap în semn că nu vreau să iau loc.

- Nu te deranja. Nu prea am timp să stau. Am vrut să vorbesc cu tine personal. Despre slujbă.

- O! exclamă ea, iar expresia i se

schimbă pentru scurt timp într-o strâmbătură, pentru ca apoi să revină la un zâmbet discret, liniştitor. Nu trebuia să vii până aici pentru asta! înţeleg foarte bine că să lucrezi pentru un experimentalist nu înseamnă o carieră ideală pentru tine. Şi n-am nici o îndoială că în curând o să găseşti un post de titular. Iar după cum am spus, cred că noi două ar trebui să fim...

- De fapt, spun eu, dregându-mi glasul, am venit ca să-ţi spun că accept.

George clipeşte des. De multe ori.

-Să... accepţi?

Inspir adânc, zâmbesc, dau din cap.

-Da.

•Si accepţi... slujba?

-Da.

-Da?

-Da.

-Ca si fie dar. accepţi slujba?

-Da.

începe si ţipe. Şi mi stringe în braţe. După un moment de sperietuiio îmbrăţişez şi eu. Cam după zece secunde, un sentiment îşi face apariţia în pâda densi a ultimelor câteva zile: sunt fericită în mod egoist şi plicut. Am ales ceva de *una* singuri, pentru mine, fără si construiesc înainte un model teoretic sofisticat al sfaturilor, preferinţelor, nevoilor altor oameni. Firi sentimentul deranjant ci singura cale pe care aş putea s-o aleg e cea bătătorită dinainte pentru mine.

Decizia e numai *a mea.*

La despărţire, cu un zâmbet puţin ezitant şi luptându-mă si an-mi trădez emoţia, ii spun lui George:

- Am vrut să-ţi comunic personal şi am vrut să-ţi

mulţumesc pentru oportunitate. Mi-ar plăcea si aranjăm o întâlnire, săptămâna viitoare, poate. Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar am lucrat la mai mulţi algoritmi referitori la comportamentul cristalelor lichide bidimensionale de... ei bine, ani întregi deja. Am multe proiecte incomplete pe care vreau să le termin. Mi-âr plăcea să-ţi spun mai multe lucruri despre ele. Să aflu părerea ta, adaug, muşcându-mi buza de jos. Ce crezi, asta ar putea face parte din colaborarea noastră?

-Da, bineînţeles, sunt foarte interesată de subiect! exclamă ea, rânjind, dar apoi redevine serioasă. Chiar n-am crezut că o să accepţi

Dau din cap, iar inima mea îşi inteţeşte bătăile.

-Ştiu. Dar până la urmi, a fost o alegere uşoară. Pentru că aşa am vrut.

Plec cu promisiunea de a ne întâlni la un pahar săptămâna viitoare, atunci când prietena lui George, Bee, ajunge în oraş.

Drusml tapoi spre casă e lot dificil, dar on dnar a b n

redrilor ţxferri de h Jwk. I» are n-am răspuns, îmi sar în ochi

Dcţă weekend. el n-a mai încercat si mă contacteze. Mi întreb dacă e supărat pe mine. Mi întreb daci e trist. Mă întreb dacă e dezamăgit.

Apos imi ariac aminte: ai sont furioasă. Şi tristă. Şi dezamăgită. Da. Jack a arat dreptate în legatari cn Lanrendean, dar tot sut farioasi – pe â amândoi An minţit, an ascnns infbrmaţn. *m* presupus câ ştiau ce e mai bine pentru mine. O nooâ şi războnătoare variantă a mea se bocoră gândindn-se h faptul că aceşti dea bărbaţi care se urăsc reciproc sont acum încâlciţi laolaltă în fnria *mea.* Furia im e o emoţie nonă în sine, dar, pentru prima

Lni Elsie cea dezirabtlă nu i a fost nidodatâ pennis să-şi re cunoavâ emoţiile negative- Dar Elsie care descopăr că snnt e rizibilă pentru multă lume şi, în loc să încerce să canalizeze.

sentimentele astea, să fată în aşa fel încât ele să dispari-par şi simplu le lasă si se manifeste.

Le inspiră. Apoi le expiră. Apoi reia ciduL Psihoterapeutulcn care am stat cândva de vorbă, dar fa care nu m-am mton niciodată fiindcă tarifai era prea piperat, chiar şi ar asigurarea medicală a tatei i-ar spune probabil „smior- căiaiă*. Ceea nesănătos. Distructiv. Dar nn sunt prea sigură că

când În când, le studiez, le intorc de pe o parte pe aha, le analizez cn atenţie, ca şi arm ar fi an froct copt, cules dintr-nn copac

când le bag în gură ca să le Înghit cn totul, descopăr că au, în acelaşi timp, un gust amar şi delicios. ■'

Din motive care au, probabil, legătură cn dopamiru, oiito- cina ţi alte mlxtanţe *rhimirr* «tnpA Hin creierul meu, jack *ţ* omniprezent. O umbră pe care o văd atunci c&nd stau la coadă la Walgreens ca să-mi cumpăr insulina, bărbatul Înalt care aşteaptă tn staţia de autobuz, chicotitul grav pe care 11 aud pe drum, În timp ce merg la întâlnirea de la facultate. El nu e nicăieri În mod concret, dar ca un abur, e peste tot. Însă pot suporta ideea asta.

Pentru prima oară, atunci când apare o situaţie conflictuală Între mine şi cineva la care ţin, nu simt nevoia să liniştesc apele. Şi, după cum spune Alanis în cântecele ei, există o ironie a sorţii.

Aceasta face ca motivul principal pentru care simt că nu mai trebuie să fiu Împăciuitoare să fie chiar vocea lui Jack din mintea mea, care Întreabă:

„Ce vrei tu, Elsie?”

„Vreau să te zgârii pe faţă, Jack. Şi apoi vreau să te muşc de umăr în timp ce tu mă ţii strâns. Dar o să mă mulţumesc şi cu a fi tn mod susţinut, exploziv, furioasă pe tine.”

Aşa că-mi permit să renunţ la vechea mea personalitate împăciuitoare, iar efectele nu întârzie să apară. Ignor panica mamei legată de fraţii mei, care fac datorii tot mai mari, fiecare dintre ei dorind să-şi cumpere cea mai scumpă camionetă. Refuz să am grijă de standul Societăţii de Fizică de la Târgul Extracurricular din Boston. Atunci când Cece mă întreabă dacă am ceva (am fost prea pierdută în gânduri legate de felul în care Jack s-a comportat ca un nesimţit iresponsabil timp de cincisprezece ani, iar apoi a avut tupeul să mă descifreze şi să mă facă să râd cum n-a mai făcut-o nimeni înaintea lui) şi propune să ne uităm împreună la *Delicatessen* – ca să ne relaxăm puţin! – spun „Nu, mulţumesc!”, după care mă furişez la mine în cameră, cu o bucată de brânză, ca să mă răsfăţ citind fragmentele literare scrise de fanii Bellei.

E o după-amiază de vineri înmiresmată, tocmai l-am zărit pe Jack în mulţime (e vorba de o sculptură modernă în formă de cârlig de rufe), mă doare inima de furie şi dintr-o altă pricină, pe care n-o să-mi permit s-o numesc, şi-mi dau seama de ceva: ultima dată când am fost atât de deprimată, a fost după ce m-a dat afară JJ şi întreaga mea viaţă s-a prăbuşit precum un

castel din cărţi de joc. Doar că atunci am plecat fiind convinsă că trebuia să mă silesc mai tare să fiu Elsie pe care şi-o doreau ceilalţi, pe când acum...

„Ce vrei, Elsie?”

Poate că nu mă mai împleticesc prin viaţa altcuiva. Poate că, pentru prima dată, îmi trăiesc propria viaţă.

Ajungând acasă, constat că Cece e îmbrăcată cu următoarele:

. un ursuleţ.
. un şorţ.
• o şosetă până la genunchi.
• nimic altceva.

Găteşte şi se leagănă pe sunetele unei muzici pe care n-o aud, izbucnind ocazional într-un lălăit afon îndreptat spre Arde, care se desfată în faţa unui bol plin cu mâncare uscată pentru pisid.

E multă energie haotică. Chiar şi pentru Cece.

După ce mă apropii de ea, îşi scoate o cască din ureche şi mă anunţă, rânjind:

- Am găsit zece dolari pe podeaua de la Boylston Hali şi m-am dus la supermarket, iubito! O să mâncăm *tartiflette*', dar fără bacon şi cu multă brânză...

- Trebuie să-ţi spun ceva.[1]

Zâmbetul îi e imperturbabil.

-Spune!

- O să dureze câteva minute.

- OK! se învoieşte ea, scoţându-şi şi cea de a doua cască. Spune!

---

1 Fel de mâncare din Savota, tn Alpit francezi, preparat din cartofi, caşcaval, bacon, ceapă şi brânză Reblochon

Deschid gura şi...

Nu se întâmplă nimic. Aerul intră, dar nu mai iese. Strâng din pleoape.

-Nu-i nevoie să spui, dacă nu vrei, mă dăscăleşte Cece, pe un ton vag îngrijorat, iar între ochi îi apare o cută. Ai putea să-mi spui, să te eliberezi, sau...

-Vreau să-ţi spun. Doar că e... Nu sunt capabilă din punct de vedere motric.

Ceea ce ea s-ar putea să înţeleagă, fiindcă îşi încrucişează braţele, îşi îndinâ capul în felul acela al ei plin de compasiune, ţi-mi spune:

-Poate că dacă o spui cu un accent amuzant, o să fie mai uşor? Pot să-ţi propun accentul australian? Nu vreau să fiu insensibilă cultural, dar s-urile alea Închise sunt pur şi simplu...

- Am urât filmul O *iubire imposibilă*! izbucnesc eu. Şi nu-mi place mai deloc filmográfia lui Kar-Wai Wong!

Cece se sperie. Fizic. Spiritual.

-Dar... dar sunt *extraordinarei*

-Ştiu. Mă rog, de fapt – *nu ştiu. Arată* ca şi cum ar trebui să mi se pară extraordinare, dar pentru mine sunt doar triste şi cam lente. Tot sunt mai bune decât filmele ruseşti din anii ’70, care îmi dau senzaţia că îmi frec nişte tufe de mărăcini de globii oculari! în plus, chiar cred că producătorii n-ar trebui să-i mai dea bani lui Lars von Trier, ci să-şi aleagă, în schimb, vreo operă de caritate care merită. Ar fi mai bine chiar şi să arunce banii la ghenă, sinceră să fiu. Şi nu vreau să mai spun nimic despre *2001■ Odiseea spaţială...*

Cece icneşte ca şi cum am fi nişte personaje dintr-o piesă de teatru:

- Dar ai spus că ţi-a *plăcut* la nebunie!

-Eu... poate că aşa am făcut. Dar de cele mai multe ori, am repetat lucruri pe care le-am citit onllne.

Ea se Încruntă spre peretele acoperit cu faianţă şl mormăie: -E adevărat ci părerile tale au semănat cu cele ale lui Róbert Ebért..

-Urăsc toate filmele de autori Am gura uscată ca deşertul.
mlAUHAtUWOOO

Apa ni x maci? ani ive ia clipa în caieCece mi intrat*

-Aiaaci.« iiftace*

bcoc stni la*h* nodal din giL Eţwx.

-Pnfcnca m e Sţpa *^mag'.*

Lai Cecx ii ia odui din Oftate. Deschide gura. O închide. OdnCbde.Otadude.Onaidadrideodati. -Caxdiatiecie? tnticabiapeantoBcooiţipfţ.

Se «ie aa anfetcia* PttXe. Da. k ande. Şi. deţi na ţtia b ce nacţien-aţfiaţifţ!IX.ann-aţfigindftbaţaceTa.)tan-an Okptat a prietenanea six nx la mine ţi ţxâ *A* ni Incasei

şntaţne,caânipHiigB.AnindadaileţededheddariB-J! -Annri ci asta bd

Cece tace «pană de dosi secande ca să inctai& fecal de b ie iţi icîncepe bonfaaidaaienlaL Ca o (iati

-iajitaaâAndxkaîbihpanfti&knita *pmtm ti mm* aâzn pe eaaa faţa ca o lopata a aba. an ţti*.

Azxâriînd se lactate, iii xtpnXae degete
pozănac pe Gecr nGxalVdaedecabaridedwddar

Afertx^b^ Ini plac* Kar^ «bag. brlalmfceal
—Ftnr Semniain■ TUiirp-1—f -«Ţ [1]

Doar ci mi-am clădit întreaga viaţă pe mici minciuni. Şi, în timp, CD toatele au ajuns să fie uriaşe. Iar acea Elsie pe care şi-o doreşte Cece e, în primul rând şi înainte de toate, altceva decât o mincinoasă.

-Pentru că..., murmur eu, clătinând din cap, incapabilă să rostesc cuvintele.

0, Doamne!

-Pentru că, încerc eu, vorbind cu accentul unui ţăranoi australian, am crezut că dacă ai fi ştiut că nu ne plac aceleaşi filme, **ufi—**

Nu reuşesc să termin fraza.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Cece.

-Te rog, spune-mi că nu ţi-era teamă că n-o să te mai iubesc!

Nn pot decât să-i arunc o privire prin care-mi cer iertare.

-0, iubito! exclamă Cece.

Mă înţeapă şi pe mine ochii.

-îmi pare atât de rău...

-Elsie, Elsie!

Cece face încet un pas către mine. Apoi încă unul. Apoi încă doi şi ne hiăm în braţe aşa cum n-am făcut-o de mult timp, iar en mi gândesc că ea miroase a brânză, a flori şi a ceva inefabil, alinâtnr ţi familiar

-O să te iubesc întotdeauna! spune ea, cu faţa îngropată în pârul meu. Chiar dacă eşti un animal fără gust!

-Ştiu. Sunt doar...

Se trage În spate ca să se uite la mine.

-Incredibil de dusă cu capul?

- Ihi, recunosc eu, râzând printre lacrimi Aşa-i!

- E OK. Nid eu nu-s mai brează decât tine, recunoaşte Cece peuntoo sumbru, ridicând din

umerii ei plăpânzi. Ai mai minţit Şi în legătură cu altceva?

- **Nu** prea, răspund eu, scărpinându-mâ la nas. Ştii, şerveţelele «i* **se** arunci În WC, de fapt nu se pot arunca în WC.

-O! ea,lndinându-şicapulAsta e ceva ce... mimai?

-Na chiar, dar ar trebui si nu le mai foloseşti

-OK, se învoieşte ea, dând din cap. Bietul meu fond!

- A, mai e ceva! Eu şi Arcie ne urâm reciproci

Cece mijeşte din ochi.

-Acum inventezi chestii!

- Când nu eşti pe aproape, o chem pe numele care Începe cu p

- Numele care începe cu *pV.*

-„Perouţă de ace*.

-Să nu îndrăzneşti să-i spui aşa! Suntem mamele eiJ

-Eu mă consider mai mult o mamă vitregă rea.

Mă plesneşte peste braţ.

-Cine eşti, de fapt?

încerc să înghit, dar am gâtul blocat Aşa că doar Întind mâna şi mă uit direct în ochii lui Cece, cu senzaţia că e prima dată când o fac.

-Sunt Elsie. Şi chiar îmi plac brânza, fizica particulelor şi filmele cu vampiri strălucitori.

Aruncându-mi un zâmbet lacrimogen, Cece mă ia de mâni

-Sunt Celeste! se prezintă ea, iar degetele li sunt lipicioase, ceea ce e puţin greţos, dar en tot o iubesc/oarte mult Sunt sigură că rom fi cele mai bune prietene!

CAPITOLUL 26

Spăl brânza pe care am salvat-o de pe jos, gândindu-mă: „Probabil că ar trebui să măturăm mai des; sper să nu ne îmbolnăvim de tetanos!”

Chiar în timp ce cuget la toate astea, Cece contemplă, triumfătoare, ultimele trei cubuleţe de *cheddar* pe care le ţine în mână ţi spune:

-Podeaua asta e surprinzător de curată!

Zâmbesc, uitându-mă la vârtejul de apă care se scurge în canalul chiuvetei

-Ce legătură are Jack cu faptul că ai recunoscut că eşti mincinoasa mincinoaselor?

Devin serioasă şi inchid robinetul.

-Nu e..., răspund, clătinând din cap. E o încurcătură!

-Poftim?!

Inima Îmi tresaltă.

-Totul e o încurcătură.

- Dar weekendul trecut aţi făcut maraton de sex!

Mă înfierbânt.

-Noi n-ani..., încep eu să spun, dar apoi observ sprânceana ridicată a lui Cece şi abandonez misiunea Negarea Evidenţei. L-ai văzut pe Kirk în ultima vreme?

-Asta e o încercare atât de inabilă de distragere a atenţiei, încât o să mă prefac că nici n-ai deschis gura! Deci, mai exact, care e lucrul care *nu* se petrece între tine şi Jackster?

-Orice ar fi fost şi a părut să fie... oricare ar fi fost direcţia în care ne-am fi îndreptat..., spun eu, luând cârpa de vase şi gândindu-mă că ar trebui s-o spălăm, aşa cum am făcut şi cu brânza, ...cred că nu ne duce nicăieri!

-Cum aşa?

Nu prea am chef să mă uit în ochii ei.

- Jack m-a minţit în legătură cu ceva. Şi înainte să spui orice... ştiu că am mare tupeu dacă îi acuz pe alţii că sunt mincinoşi. Dar...

- Hmmm..., mormăie Cece, bătând darabana cu degetele pe chiuveta de metal. Are legătură cu articolul?

-Îhî, recunosc eu, oftând şi împăturind cârpa jerpelită. M-am săturat să mătur gunoiul sub covor! Dacă ceva mă enervează, o să-mi permit să simt furie. Iar articolul ăla a fost muniţia pe care oamenii au folosit-o timp de cincisprezece ani ca să-şi bată joc de meseria mea, aşa că..,

- Nu, mă refer la articolul pe care Jack l-a publicat azi.

• îmi ridic privirea.

-Cearticol? ■

-Nu l-ai văzut?

-Ce să văd?

- Tot Twitterul academic vorbeşte despre asta! Chiar şi cei de la ştiinţe umaniste – şi ştii cât de ocupaţi suntem să-i implorăm pe cei din consiliul de administraţie să nu ne închidă departamentele! Chiar n-ai văzut nimic? Jack a publicat un articol. Azi. în *Analele fizicii teoretice.*

Sunt sigură că în apartamentul nostru a intrat o raţă sălbatică şi i-a mâncat creierul lui Cece.

•Stal, greşesc, recunoaşte ea, l*r eu mi relaxez. Nu e un *arii** $l One st fie ceva de genul unul editorial?

Posta ci e drogaţi? Să fl Inhalat vapori de Tauron?

-Nu exişti editoriale despre ştlinţ&..

-Exişti editoriale despre orice. Pescuitul de pistriv, lichidul de ricire a plasmei, costumele de catifea, luminozitatea Iniupor- tablli a fiinţelor...

- OK, dai Insi ţack n-a scris un editorial, iar daci ar fi acria, nu l-ar fi publicat În *Anale.*

Cece Îşi încreţeşte fruntea, încăpăţânată, după care ia telefonul. Atinge ecranul de câteva ori, bombănind ceva despre scepticismul lui Toma, iar apoi mi-l vâră În faţă.

-Cece, nu pot citi nimic din ceva care se află la un milimetru de nasul meu!

-Poftim!

îmi pune telefonul în palmă şi se întoarce la *tartiflette.* încep si mă concentrez asupra cuvintelor şi...

Podeaua se zdruncină. Se smuceşte. Apoi dispare de sub pi- doarelemele.

În pagina de start a revistei care i-a publicat pe Einstein, Feynman, Hawking, e o scrisoare deschisă, redactată de Jonathan Smith-Turner.

O scrisoare deschisă adresată comunităţii

ştiinţifice.

Fac câţiva paşi în spate şi mă opresc atunci când coapsele îmi ating tăblia mesei. Aud cuvintele de pe ecran ca şi cum Jack mi le-ar şopti la ureche:

Ultima dată când am publicat ceva În Analele fizicii teoretice, aveam şaptesprezece ani şi eram motivat de ceva ce n-avea nici o legătură cu ştiinţa: răzbunarea.

Mama mea, Grethe Tumer, a decedat cu mult timp în urmă, dar a fost o fiziciană teoreticiana genială. Pe la mijlocul adolescenţei, am început să dezvolt eu însumi o pasiune pentru fizică ?>> pe cale de consecinţă, am citit jurnalele mamei mele şi i- am abordat pe foştii ti colegi, în speranţa de a-mi face o idee mm exactă despre ct arfi putut să presupună o carieră în fizici. Astfel am descoperit experienţele îngrozitoare pe care mama mea le ana cu fostul ei îndrumător ştiinţific, care o obligase si părăsească mediul academic.*

Acri om era Qtristophe Laurendeau, care pe atunci en re- dactor-şefal Analdor. Atunci când am încercai să fac un denunţ împotriva lui pentru ceea ce îi făcute mamei mele, mit-atpusci
nu existau motive pentru deschiderea unei anchete. Afa di am
ales să-mi fac singur dreptate.

Ştiam care era genul de articol pe care t-arfi apreciat dr. laurendeau ţi ştiam din zvonuri că avea faima de a fi relaxat În privinţa evaluărilor inter pare ale lucrărilor despre care cndea că i-arfi susţinut propriile interese ştiinţifice. Repet scopul meu era acela de a sabota cariera lui Laurendeau ţi, oricât de lipsit de etică ar părea, e ceva pentru care îmi asum responsabilitatea. Laurendeau a suferit unele eşecuri şi, vreme de câţiva am, n-a reuşit să primească finanţări sau să îndrume studenţi – consecinţe*

pe care nu pot să le regret.

Dar acesta nu e singurul lucru care s-a întâmplat. După ce am exploatat o slăbiciune anume, într-o publicaţie anume, având ca ţintă o anumită persoană, comunitatea ştiinţifici a început să-mi folosească articolul drept exemplu al declinului fizicii teoreticei Iar ceea ce regrete pasivitatea mea în acest timp.

Vreme de aproape cincisprezece ani, n-am făcut nimic ca si înlătur ideea conform căreia aş fi crezut că fizica teoretică ar fi inferioară. Am devenit un simbol al adversităţii dintre fizica teoretică şi cea experimentală, lucru absolut regretabil îmi e ruşine de felul În care trebuie să se fi simţit colegii mei teoretician p bm e ruşine de faptul că n-am înăbuşit acele presupuneri timp de mai bine de un deceniu. Mai mult decât orice, îmi e ruşine pentru faptul că am pus o persoană pe care o respect profund în situaţia

antal d am fost prea mândru, prea furios şi prea egoist ca să-mi im seama de ele.

Aşa d permiteţi-mi si transmit acest mesaj tuturor celor care bi continuare îmi folosesc articolul drept armă într-un război meschin din cadrul disciplinei noastre: n-o mai faceţi. N-am crezut niciodată d fizica teoretică e un domeniu mai puţin riguros ori mai puţin important decât fizica experimentală. Iar dacă asta e ceea ce credeţi, vă înşelaţi şi ar trebui să citiţi unele dintre lucrările cele mai semnificative ale ultimelor câteva decenii. Citez mai jos câteva dintre..."

-O, Doamne!

Mâinile îmi tremură. Picioarele, la fel. Şi sunt destul de sigură că şi podeaua se zgâlţâie.

O, Doamne!

-Aha!

îmi ridic privirea. Uitasem de existenţa lui Cece. Uitasem să respir. Uitasem de restul lumii.

-Ăsta-i echivalentul unei cereri în căsătorie printr-un banner purtat de un avion!

-Ba nu!

Clatin din cap cu suficientă putere ca să-i dau afară tot conţinutul. Ceva ca un piure de cartofi, probabil.

- Nu mă cere În căsătorie. Doar...

Mă prăbuşesc pe un scaun.

-Di, în sfârşit, socoteală pentru moştenirea lui malefică, ce •-a Întins pe zece ani, pentru că vrea să fii iubita lui care li trimite emoji-uri drăguţe, cu inimioare, şi care face poziţia şaizeci şi nouă cu el o dată la două zile?

Clatin iarăşi din cap. Adevărul e că aşa *intuiesc.* Simt ca şi cum scrisoarea mi-ar fi adresată mie.

-Nu... nu, nu vrea...

-Ba vrea! mă contrazice Cece. Aşa *are aerul.* Şi-mi dau seama cM plac tot felul de chestii perverse, adaugă ea, rânjind. Oricum, chiar şi citind doar asta, doamnă Persoană-pe-care-o-respect-foarte-mult, relaţia dintre voi doi nu pare deloc lipsită de *viitor!*

-Mintea mi se învârte în cercuri. Nu. Da.

-E complicat!

-Ce-i complicat?

- Jack. Jack e complicat, răspund eu, masându-mi tâmplele. Sau poate că nu. Poate că nu e, dar... eu sunt complicată. Prea complicată.

- OK. Ai dreptate! N-o să te menajez şi n-o să te mint spu- nându-ţi cât de necomplicată eşti. Adevărul e că m-ai minţit că-ţi place David Lynch timp de şase ani buni – în afara cazului în

care chiar *îţi* place...

-Nu-mi place!

-Corect. Ei bine, omul ăsta tocmai a scris Un editorial care o să-i focă pe lorzii STEM-ului să arunce cu roşii în el până în ultima zi a vieţii lui şi sunt destul de sigură că Jack a făcut-o pentru tine. Aşa că gestul ăsta e ceva la care s-ar putea să vrei să meditezi în opinia mea, omul nostru pare destul de rezistent. Poate să îndure câteva roşii aruncate în el. Probabil că ar face faţă şi unei întregi parcele de conopidă. în plus, puterea iubirii o să-i amorţească durerea...

- La naiba! exclam, acoperindu-mi ochii cu mâna. Fir-ar să fie!

-Elsie, murmură Cece, îngenunchind în faţa mea. Care-i problema?

-Totul!

- Corect. Dar dacă ar trebui să fii mai exactă...?

- Jack are dreptate. A avut dreptate. Am fost furioasă fiindcă a minţit, iar el a spus că-mi era frică şi... *îmi e* frică. Sunt prea dusă cu capul pentru el.

-Pentru Jack?

Dau din cap în semn că da, cu fruntea sprijinită în mâini.

-Mint tot timpul despre cine sunt. în timp ce el...

-Of, Elsie!

-...vedetotuL

-Elsie!
-...şi o să se sature de porcăriile mele...
-Elsie?
- ...şi e mult prea înalt pentru mine.
Las braţele să-mi cadă pe lângă corp. Am o vânătaie roşie pe ¿osul palmei. Pe jos e un cub de brânză. Mă răstesc:
-Ce nai...!
-Nu te mai smiorcăi în bucătăria mea! îmi ordonă Cece. Lăsând frica laoparte, vrei să fii cu Jack? *Îţi place* să fii cu Jack?
Atât de mult.
Foarte, foarte mult.
Foarte, foarte, *foarte* mult.
-îmi place. Dar poate că tot n-ar trebui.
- Există astfel de lucruri. Care sunt plăcute, dar nu sunt bune pentru tine. Cum ar fi ecstasy, sau beţigaşele pentru curăţat urechile. Totuşi, nu cred că Jack intră în categoria asta.
-De ce?
Privirea lui Cece e sinceră. întinde degetele către mine.
- Mă cunoşti, Elsie: urăsc să-i acord credit unui tip care probabil că a mers la grădiniţă într-un castel franţuzesc. Dar l-ai cunoscut acum cât timp, câteva săptămâni? Şi nu ştiu exact care sunt lucrurile pe care le-aţi făcut unul pentru celălalt. Dar el tocmai s-a dezis de o greşeală urâtă, pe care a dus-o în spate cam jumătate de viaţă. Iar pe tine, cea de acum... simt că te cunosc mai bine decât te-am cunoscut vreodată. Şi mă gândesc că poate o parte din asta i-o datorez şi lui.
Mă uit la Cece, lăsând cuvintele pe care ea le-a rostit să se Învârtă în jurul meu în tipare dezordonate,.complicate, imprevizibile. Apoi mi se

aşază în creier şi le pot simţi adevărul.

În urmă cu două săptămâni, eram altă persoană.

Nu: în urmă cu două săptămâni eram o infinitate de persoane diferite. M-am băgat într-o sută de cutiuţe, am jucat o mie de roluri, m-am modelat într-un milion de tuşe fine. Dar pentru prima dată de când îmi amintesc, mă lupt cu asta şi...

„Ce vrei, Elsie?”

O strâng de mână pe Cece. Apoi mă ridic în picioare, imi ian paltonul şi ies pe uşă, grăbită. .

E ceva nou pe uşa biroului lui Jack.

Mai jos de ¡daca pe care scrie *Jonathan Smith-Tumer* şi de plăcuţa pe care scrie *Institutul de Fizică, Director,* cineva a lipit un prinţ al articolului din *Anale* pe care mi l-a arătat Cece mai devreme.

Ambele pagini

Inclusiv referinţele bibliografice.

Dintre care una e un articol al meu.

- Dr. Hannaway!

Mă întorc şi o văd pe Michi pe hol

-O, salut!

-Bună ziua! exclamă ea, zâmbind larg. Pot să vă ajut?

-O, îl..., încep să spun, arătând către uşă, dar de teamă să nu pată că arăt spre articol, las repede mâna jos şi continui ll căutam pe Jack.

-Cred că s-a dus direct acasă după şedinţă.

JLa naiba!"

Nu. De fapt, e de bine. Pot să merg la el Ştiu unde stă. Practic, acolo am locuit şi eu rveekendul trecut Şi cel anterior. Aşa că e perfect – asta îmi dă mai mult timp să mă gândesc la ceea ce o să-i spun, fiindcă în momentul de faţă nu-mi trece prin minte absolut nimk. De ce sunt aici? Am fost adusă de curenţi, ca un somon în timpul sezonului de

împerechere.

Îi arunc un zâmbet scurt lui Michi şi o apuc iute pe hol Cred că strigă după mine, spunându-mi că mă urmăreşte pe Twitter, dar nu mă opresc ca să lămuresc lucrurile. În schimb, repet în minte conversaţia cu Jack. „Bună". »Salut”. »O, bună”. Am văzut articolul”, pare un început promiţător. Dar aş putea să încep şi mai discret „Eram în zonă şi mi-a scăpat câinele din lesă. Mă ajuţi să-i găsesc? *E* un Newfie alb cu negru, cu o limbă care-i
atârnă din gură şi, da, dacă o să inventez un animal de companie imaginar, o să aleg unul drăguţ...”

Gândesc atât de intens, Încât abia dacă-mi dau seama că mă strigă cineva. Şi e nevoie să mă întrebe:

-Dr. Hannaway, dumneavoastră sunteţi? ca să pot recunoaşte vocea.

Mă întorc.

E Volkov. Iar în spatele lui, Ikagawa, Monica, Sader, Andrea şi încă şase oameni de la interviu, ale căror nume nu mi le amintesc, iar în spatele tuturor, cu un cap mai înalt, de un milion de ori mai lat, abia ieşit din sala de conferinţe...

Jack. Bineînţeles.

Michi s-a înşelat. Şedinţa abia s-a terminat.

- Dr. Hannaway! spune Volkov cu afecţiune în glas, ca şi cum aş fi nepoata lui, care ar trebui să-l viziteze mai des.

Chiar dacă sunt douăzeci de oameni care se uită la mine şi aş vrea să mă ascund în pădure, le fac semn cu mâna şi le arunc un zâmbet vlăguit.

- Eşti un steag? Pentru că tocmai ai... fluturat! glumeşte Volkov.

O, Doamne, când a început viaţa mea să arate astfel?

-Elsie! intervine Monica, precaută. E totul în regulă?

Inima îmi stă în loc de groază. Pun pariu că se teme să nu
cumva să fac vreo scenă.

-Aăă... eu...

„M-am rătăcit. Acum trei săptămâni, mi-am uitat în baia voastră medicamentul pentru curăţarea colonului. Aţi văzut cumva un câine Newfie?"

Nu. Nu.

„Haide, Elsie, *sinceritate!"*

- Trebuie să vorbesc cu Jack, spun pe tonul meu cel nou, ferm.

Jack.

Care m-a observat între timp.

Şi care vine la mine.

Dominându-mă dominator şi aruncându-mi o privire dominatoare.

„Respiră profund! E OK. E bine.”

-Nu ştiam că voi doi vorbiţi, spune Monica, privindu-ne sceptic

-Am învăţat în urmă cu nişte ani, răspunde Jack pe un ton calm, oitându-se numai la mine. Şi Elsie e în proces de a stăpâni arta vorbitului în nume propriu.

Monica e doar puţin mai importantă decât o muscă ce bâzâie în jurul nostru.

Mă uit la Jack. Gura ii zvâcneşte.

Monica întreabă:

-Elsie, te-a deranjat Jonathan? Pentru că eu...

- Nu. Deloc Noi..., bâigui eu, roşie Ia faţă ca o pătlăgică. Noi *chiar*vorbim.

Ea cască ochii, surprinsă, iar apoi şi-i îngustează, suspicioasă.

- *Vorbitul* ăsta pe care l-aţi practicat are vreo legătură cu articolul lui Jonathan? întreabă ea, iar eu nu-mi dau seama cui anume se adresează întrebarea el

Jad: continuă să mă privească fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, spune:.

-Articolul trebuia să apară de multă vreme.

-Cu siguranţă! pufneşte Monica. Totuşi, întreaga poveste pare... foarte neobişnuită.

-Nu foarte, o contrazice el, ridicând din umeri. Mai mult aşa şi aşa.

Monica devine băţoasă.

-Jonathan...

-Monica! o cheamă Volkov, rămas în spate. Ne ajuţi cu pro- cesul-verbal al şedinţei?

Ea se răsuceşte pe călcâie, aruncându-i o privire ameninţătoare lui Jack. Dintr-odată, sunt foarte, foarte conştientă că s-ar putea ca venitul aici să nu

fi fost una dintre ideile mele cele mai bune. Din mai multe motive.

-îmi pare rău, ii spun eu lui Jack.

El îşi înclină capul.

-Pentru ce-ţi pare rău?

-Nu ştiu, eu...

Pac un gest cu mâna şi mă uit în jurul nostru, ceea ce e o idee pastă. Oamenii zăbovesc pe hol şi nu *cred* că ne aud, dar cu siguranţă că se uită şi n-aş vrea să...

Stai!

Nu. Nu-mi mai pasă de oameni şi de ceea ce gândesc ei.

-Am crezut că o să fii în birou, spun eu.

-Nu. Am putea să plecăm, îmi propune el. Deşi, dacă dispărem împreună în biroul meu...

Dau din cap în semn de refuz. OK, deci îmi pasă întrucâtva de ceea ce gândesc oamenii. Conform unei 'drepte măsuri. Poate că nu vreau ca ei să-şi imagineze cum stau aplecată peste biroul lui Jack. Poate că sunt încă derutată. O să mă gândesc mai târziu la asta.

-Elsie!

-Da!

Râde de mine. Şi urăsc asta. Şi-mi place.

-Ce faci aici?

-Doar..., murmur eu, dregându-mi glasul. Ştiu că ne-am certat foarte urât. Şi că nu ţi-am răspuns la telefon, fiindcă eram foarte supărată. Şi poate că ai crezut că s-a terminat şi că n-o să ne mai întâlnim niciodată, dar...

-N-am crezut

„Poftim?!”

. —Poftim?! .

- Doar te-am lăsat să te reculegi, aşa cum mi-ai cerut, precizează el pe un ton amuzat şi răbdător. în plus, aveam ceva de făcut.

- Corect. Articolul. Ştiu că l-ai scris pentru că trebuia să faci asta de multă vreme şi că nu l-ai scris din pricina mea, dar...

-Ambele.

-...totvoiamsă... Ce-ai spus?

- Ar fi trebuit să-l scriu de multă vreme. *Şi* l-am scris pentru tine.

Am gura uscată iască.

-Pentru mine.

Dă din cap, iar amuzamentul i se schimbă într-o atitudine ceva mai serioasă.

- Spusele tale erau adevărate. Trebuia să scriu articolul. Dar, de asemenea... Elsie, sunt foarte puţine lucruri pe care nu le-aş face pentru tine.

Am obrajii încinşi şi, în acelaşi timp, de gheaţă.

-Eu... Jack. Trebuie să explic. Eu...

Telefonul meu îşi alege cel mai nepotrivit moment ca să vibreze. Mă uit la ecran – mama. Apoi resping apelul şi mă uit imediat înapoi la Jack.

-Îmi pare rău, eu... Sinceritate. Facem asta cu *sinceritate,* reuşesc să spun, după care inspir. Am venit aici fiindcă am mai multe lucruri sincere pe care vreau să ţi le spun.

Îi zvâcneşte gura.

-Te rog.

-Aşa. OK. Atunci... În primul rând, urăsc faptul că nu ţi-a plăcut „ *Amurg",* ceea ce îţi invalidează toate celelalte păreri – mai ales pe cele legate de filme, dar nu numai.

Telefonul continuă să-mi vibreze, ll ignor.

-înţeleg.

- Trebuie să-ţi cumperi draperii, fiindcă apartamentul tău e mult prea luminos, mai ales dimineaţa devreme. Iar brânza ta la grătar e bună, dar ar putea fi mai bună dacă ai adăuga *aioli.*

-Desigur.

-Şi-

Telefonul vibrează din nou şi – *la naiba*!

-Mamă, răspund eu, nu acum, te rog!

-Elsie, în sfârşit! Fraţii tăi mi-au dat atâtea dureri de cap, iar fu n-ai putut fi contactată! Am nevoie să...

-Am spus: nu acum! repet, iritată. Sunt în mijlocul unui luau important! Lucas şi Lance au devenit adulţi – dacă vor să-şi distrugă vieţile, nu e nici o problemă, pot s-o facă. Şi nu-mi pasă absolut deloc de ce a spus mătuşa Minnie pe Facebook! Te rog, nu mă mai suna în legătură cu nimic din toate astea!

Apoi închid.

Jack se uită la mine cu o expresie impenetrabilă.

-Ăăă, îmi cer scuze pentru asta! spun eu.

-Nici o problemă. Ai fost...

Strâng din pleoape.

-Dezlănţuită?

-Aveam de gând să spun „minunată”. Elsie, uită-te la mine! îmi cere el pe un ton poruncitor, dar într-un fel care nu mă deranjează. De ce eşti aici?

-Pentru că...

închid ochii preţ de o clipă. Respir de un milion de ori. -Pentru că am acceptat oferta lui George. Şi o să lucrez aici anul viitor, spun eu, iar zâmbetul lui se lărgeşte din cauza unei fericiri incontestabile, dar apoi piere brusc, fiindcă adaug: Şi pentru că te

urăsc, Jack! Te urăsc şi e destul de enervant, având în vedere că s-ar putea ca de asemenea să..., spun, dând din cap şi, în acelaşi timp, simţind pe buze ceva călduţ şi sărat. Şi ai dreptate, sunt *înspăimântată* de-abinelea de ideea că, pe măsură ce o să mă cunoşti mai bine, o să mă placi mai puţin şi... *urăsc* asta câteodată!

Se uită la mine, derutat. Ca şi cum ar şti că sunt complicată, dar nu l-ar deranja. Ca şi cum ar prefera să-şi petreacă restul vieţii studiind un centimetru pătrat din mine mai degrabă decât descoperind misterele din spatele universului.

-Ce urăşti?

- Felul în care pari să te bagi mereu pe sub pielea mea, -Elsie, spune el închizând ochii pentru câteva clipe şi des- chizându-i plini de stele. Crezi că tu nu trăieşti sub pielea mea?

-Eu... serios vorbind, nu ştiu. Nu te Înţeleg cu adcvârx, Nu ml-ai tpui deapre Laurendeau şi.., tu ştii totul despre mine, dar eu nu ştiu aproape nimic deipre tine. Mă expun În mod cuutaat, dar tu rareori faci arta – arăţi câte ceva, desigur; dar »unt atât de multe lucruri ascunse fi nu-mi dau seama ce.„

Vine mai aproape. Îmi cuprinde faţa cu palmele. Sunt oameni În jurul nostru – Monica, Volkov, Andrea. Actualii colegi ai lui Jack şi viitorii mei colegi au parte de un spectacol, dârei se apleaci oricum, ca fi cum spaţiul meu i-ar aparţine.

- Bine, atunci. *Sinceritate,* spune el Indinându-mi capul pe spate şi frecându-şi buzele de urechea mea. Te vreau, Elsie! Tot timpul. Mă gândesc la tine. Tot. Nenorocitul. De. Timp. Sunt distras. Nu sunt bun de nimic la serviciu. Şi primul meu impuls atunci când te-am văzut prima dată a fost să fug. Pentru ci am ştiut că, dacă am fi Început o relaţie, nu ne-am mai fi oprit niciodată. Şi exact aşa e. Nu există nici un univers În care eu o si te las să pleci. Vreau să fiu cu tine, pe tine, În fiecare «emnHa, din fiecare zi. Mă gândesc, *visez* la chestii nebuneşti. Vreau *A* te căsătoreşti cu mine mâine, ca să poţi intra pe asigurarea mea de sănătate. Vreau să te Închid la mine În cameră pentru câteva săptămâni. Vreau să cumpăr mâncarea care-ţi place. Vreau si fiu şmecher, ca şi cum aş fi atras de tine şi nu obsedat în ultimul hal, dar nu pot face asta. Deloc Şi vreau să ne ţii sub control Am nevoie să ne temperezi, pentru că oriunde ne-ar duce povestea noastră... eu sunt aici. Deja sunt chiar aici.

Jack se Îndreaptă de spate. Face un pas Înapoi, cu o privire calmă şi intensă. Ca şi cum ar fi spus ceea ce voia să spună şi n-ar putea să aibă vreodată vreun regret

-Asta a fost... o declaraţie sinceră, spun eu,

dregându-mi glasul.

Tace pentru o clipă, iar apoi dă din cap.

- Aşa vreau să fiu. îmi pare rău că am minţit

-Eu... e OK. De data aste! spun, dregându-mi vocea şi inspirând profund, după care mă hotărăsc şi apoi, în sfârşit, spun; Şi eu la fel. ■

Jacktşi înclină capul.

-Şi tu la fel, ce?

-Sunt aproape acolo. Ne îndreptăm într-o direcţie, iar eu, practic, sunt deja acolo. E ca şi cum... sunt la un centimetru distanţă. Am nevoie doar de..., spun eu, după care mai Inspir o dată, cutremurându-mă. Trebuie doar să-mi găsesc poziţia! Să simt pământul sub picioare!

Jack zâmbeşte, iar inima îmi bate cu putere. Suntem singuri pe bd, el şi cu mine. Numai noi doi, în toate felurile care contează.

-Nu te grăbi, Elsie. Te aştept oricât trebuie.

E P I L O G

Opt luni mai târziu

Pac planul într-o duminică dimineaţă.

Soarele e strălucitor, draperiile – inexistente, iar pleoapele hi Jack trebuie să fie la fel de opace ca de obicei, pentru că mai trec cel puţin douăzeci de minute în care plănuiesc intens, înainte ca el să se trezească şi să mă tragă mai aproape. Apoi barba i se freacă de burta mea, aşa că îmi las planurile

laoparte, le pun cu grijă într-un colţ ordonat al creierului meu şi după aceea chicotesc în braţele lui.

-Pari gânditoare, subliniază el mai târziu, în bucătărie, dar ii distrag atenţia cu un sărut

Are gura dulce de la sirop, iar mirosul de vafe umple aerul de toamnă timpurie.

Diversiunea funcţionează.

E un plan care o să necesite organizare, antrenament şi ceva soluţionare logistică a problemelor. Cea mai bună opţiune ar fi sâ recrutez pe altcineva care să mă ajute, dar nu sunt sigură. Doar că Jack şi cu mine ne petrecem seara de duminică la fel cum ne petrecem fiecare duminică – adormim pe canapeaua extensibilă, în timp ce citim articole. Luni ne întâlnim la Millicent cu restul familiei, ceea ce înseamnă rutina obişnuită: eu şi Greg «ia de vorbă despre cărţile pentru tineri pe care le citim În «■hdubul nostru literar, Jack joacă Go cu bunica lui, iar resal familiei, inclusiv Caroline, evită respectuos să menţioneze d *m trecut de la un frate la celălalt Nu-mi dau seama ce s-a taămplat uri, sau cum s-a întâmplat ca Universului Cinematic Smth să-i crească deodată limite sănătoase. Presupun că au avut loc discuţii restante serioase, că au fost proferate ameninţări şi d oamenii au fost Încurajaţi fie să tacă naibii din gură, fie să m-şi mai facă vreodată apariţia la Millicent

A funcţionat

Marţi seara e tot imposibil, fiindcă fac psihoterapie, pe care acum mi-o pot permite în mod miraculos. N-am fost niciodată atât de sănătoasă – mental şi fizic. Iată minunile asigurării medicale.

-... şi de cele mai multe ori cred că mă vede cu adevărafaşa <u>*aun*</u> sunt dar uneori simt o frică paralizantă, îi explic Jadei, că poate nu e aşa. Poate

că el se înşală? Poate că o să se răzgândească? Poate că există ceva ce har putea face să nu-şi mai dorească asta şi peste câteva zile, *secunde, o* să-şi dea seama?

-Şi ce facem când simţim astfel?

-Cumpărăm trei kilograme de brânză *pecorino* de Ia Whole Foods?

Iada dipeşte către mine, deloc amuzată.

Oftez.

-li vorbim partenerului nostru despre temerile pe care le avem, iar apoi ascultăm răspunsul luL

Dar nu-i uşor să *vorbeşti.* Devine mai uşot da, insă câteva ore mai târziu, atunci când stau pe canapea peste Jack, tot ce potspunee

-N-o să-ţi dai seama brusc că, de fapt nu-ţi place de mine, nu?

Bagă bărbia În piept ca să mă privească.

-Daci sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat după

ce am citit povestirea ta despre alfaversul Ini Alice şi Bella, sunt desul de sigur că nimic nu ne poate despărţi!

-Se numeşte .omegavers* – ţi ai spus că piesa mea literară era buni.

-Am spus ci era sexy, răspunde d. iar pata albastră din iris i se întunecă. De fapt, ar trebui sâ mi-o citeşti din nou. Acum! Îmi dan ochii peste cap.

-Nu, doar ci... promit că de obicei sunt mai... dar uneori simt ca şi cnm... nu sunt sigură că...

Rămân tăcută. Nu găsesc cuvinte potrivite.

-A fost o sesiune grea cu Jada? întreabă Jack.

Dau din cap până când ei mă strânge mai tare. Ne uităm în linişte b unnl dintre filmele hii cu bărbaţi albi, furioşi, iar între o urmărire cu maşini, un monstru ciudat, generat pe computer, ţi mâinile hi, care mă ţin legată de d, mă gândesc la varianta în care nu există nimic ce ar putea să ne despartă, nu există nici o

Poate că suntem doar noi dificili şi complicaţi.

Aşa că a rămas pe miercuri Asta ar trebui să fie ziua în care să-mi duc planul la îndeplinire, dar mă trezesc şi găsesc e-mailul cei mai tare din viaţa mea.

De fa
editof^naturephysicsxom
Subiect Articolul ID:
89274692

Stimate doamne dr. Hannaway şi Sepulveda,
FeSdtări, îmi face plăcere să vă informez că, tn urma modificărilor pe care le-aţi Scut lucrarea dumneavoastră intitulată *Organizarea supermoiecvlară tn cristalele lichide krtropice: un nou cadru teoretic* a fost acceptată pentru publicare În revista *Nature Physics*. Mai jos găsiţi informaţii suplimentare...

În seara aceea, soţia lui George a făcut *souvhki*, ca să sărbătorim. E delicios, dar George şi cu mine suntem prea ocupate citind şi recitind e-mailul şi scoţând ţipete ascuţite, enervante,

casă putem să-l savurăm cu adevărat. Suntem nesuferite, dar ou putem să ne abţinem.

-Ar trebui să ne despărţim de ele? o aud pe Dora Întrebând.

-Cu siguranţă că merităm ceva mai bun, răspunde Jack.

Dar în seara aceea mă îmbrăţişează pe la spate În timp ce mă spăl pe dinţi şi şopteşte:

-Eşti cel mai extraordinar lucru care mi s-a Întâmplat vreodată.

Şi ştiu că e adevărat.

Continui să fiu dezechilibrată la toate capitolele. Fac doi paşi înainte şi un pas înapoi. Fac depozite de brânză, nu pot umple maşina de spălat vase în mod eficient şi o să-mi fie greu să spun adevărul până în ziua în care o să crăp.

Jack ştie toate astea şi mă iubeşte. Nu în pofida, ci În virtutea lor.

Aşa că ziua următoare e ziua cea mare. Joi. La limită, dar merge.

-Cum ela serviciu? mă întreabă mama la telefon, pe când sunt în drum spre apartamentul meu.

-Bine. De fapt, minunat!

-Şi iubitul ăla al tău?

Pare puţin robodc-ca o listă de întrebări pe care a scris-o în aplicaţia de observaţii pe telefon. Dar se străduieşte. Şi nu mi-a mai cerut de ceva timp să am grijă de Lance şi de Lucas.

-Nu te-a cerut încă?

Râd.

-Mamă, a trecut mai puţin de un an.

-Asta e destul timp!

-N-am nevoie să mă ceară, răspund eu pe un ton distras, cotrobăind prin geantă după cheile pe care aproape că nu le mai folosesc

Sper că nu le-am lăsat la Jack.
—De ce nu?
-Pentru că... Aha! Le-am găsit Pentru că deja ştiu că vrea.
Cece ajunge la numai câteva minute după ce închid telefonuL
-Jack ştie de ce ai venit aici? mă întreabă ea, cu obrajii roşii de la briza rece

- Nu. I-am spus că stăm împreună. O ultimă distracţie înainte să ne mutăm cu adevărat bune viitoare.

- Bună idee, spune ea sătându-se la mine, cum amestec praful în apă. Poate că ar fi trebuit s-o aduc pe Arcie! Pentru o petrecere a fetelor? Deşi Kirk o si se bucure de un pic de timp petrea* între patra ochi cu ea.

Nu-i adevărat, având tn vedere că e la fel de îngrozit de Arăe ca şi mine. În sfârşit, mă simt înţeleasă.

—E puţin dnlce-amar faptul ci n-o să reinnoim contractai, spunea.

-No-ţi face gnp, răspunde Cece, rânjind. Am scris panda de h HBO a doamnă Tuttle.

Rid şi dan din cap.

-E sfârşitul unei ere.

—Nn C. |>ailiu că noiie nnasfn» Inrainţp amt la ilidanţâ ib finri minnte maJfrMhhi

-Totuşi—, marmor eu, privind În jur. Poate ci o să-mi fie dor de gândaci şi de cablurile Ia vedere.

Mi întorc la amestecat şi păstrăm tăcerea preţ de câteva momente. Apoi Cece se împinge cu umărul în mine.

-Elâri

-Da?

—Să ştii finăfii intiVifania prefirat» nwjl

-Şi tn a mea, Cece! Şi tu.

Iiriiî<hil roşu din ibric devine puţin tulbure pentru o dipâ.

În lîiminraţa următoare, Jack intri în birou, iar eu sunt deja acolo, aşteptând în scaunul din spatele mesa de lucru.

-Mii, măi, măi, spune d. surprins p încântat. Uiterine-i—

Privirea B cade pe opera mea: mica marhrtă a

accttaatora- Ini de particule e la locul ei. Doar că de data as» e acoperiţi

-Lamulţi ani! spunea.

Am respiraţia puţin tăiată. Încă simt fluturi în stomac atunci dnd mă întâlnesc cu el. Mă întreb dacă asta o să se sfârşească vreodată. Mă întreb dacă toate lucrurile astea frumoase, memorabile, pe care le simt pentru el, o să se transforme vreodată în ceva obişnuit. Nu-mi pot imagina că o să se întâmple aşa ceva.

- Jeleul e cadoul de ziua mea? intreabă Jack ca şi cum, dacă răspunsul ar fi afirmativ, asta l-ar face foarte fericit.

-Nu, răspund eu, arătând către felicitarea de lângă accelerator. Ăsta e cadoul!

Gropiţa lui Jack imi face inima să salte.

-E alt certificat-cadou Welfair? Să cumpărăm mai multe draperii?

Râd şi mă răsucesc în scaunul lui – titularii chiar au scaune mai bune decât cei de la postdoc. Ascult cum rupe plicul simplu şi mă uit pe fereastră la copacii care sunt pe punctul de a-şi schimba culorile în galben şi roşu, la studenţii care-şi văd de vieţile lor, la cerul albastru. Apoi inchid ochii şi-mi închipui faţa lui Jack în timp ce citeşte cuvintele:

Dragă Jack,

Da, a durat ceva vreme, dar am vrut să ştii ceva: sunt chiar aici. Cu tine.

a studenţilor ei şi predând termodinamica, în speranţa de a-şi putea plăti chiria. Pe de altă parte, Elsie compensează suma ridicol de mică pe care o câştigă oferindu-şi serviciile ca falsă iubită, ipostază în care se foloseşte de talentul

Viaţa dublă pe care o duce flzidana teoreticiana Elsie Hannaway sfârşeşte prin a o covârşi pe tânără. Pe de o parte, ea munceşte din greu ca asistent universitar, evaluând munca de laborator

– îndelung şlefuit – de a se face plăcută, punându-le la dispoziţie clienţilor oricare dintre multiplele versiuni ale personalităţii ei pe care aceştia şi-o doresc.

Cinstit vorbind, o astfel de ocupaţie îşi are farmecul ei – până când universul construit cu grijă al lui Elsie ajunge să se destrame. Asta se întâmplă fiindcă Jack Smith, fratele enervant de atrăgător şi de ţâfnos al clientului ei favorit, se dovedeşte a fi, de fapt, fizicianul experimentalist lipsit de inimă care i-a distrus cariera îndrumătorului ei de doctorat şi, în acelaşi timp, a subminat reputaţia tuturor fizicienilor teoreticieni. Da, acelaşi Jack care acum face parte din comitetul de recrutare de la MIT, împiedicând-o pe Elsie să obţină slujba visurilor ei.

Elsie e pregătită să se angajeze într-un război total cu Jack, sabo- tându-l pe acesta cu toate armele pe care i le pune la dispoziţie lumea academică, dar cum ar putea ea să reziste privirilor lui lungi şi pătrunzătoare? Nu cumva contactul prelungit cu universul unul fizician expe- rimentalist o va ispiti în cele din urmă pe Elsie să-şi pună în practică cele mai circumspecte teorii pe care ea le are despre dragoste?

„Hazelwood dovedeşte că este scriitoarea perfectă pentru a demonstra că ştiinţa poate fi nemaipomenit de sexy." JODI PICOULT

9786303190679

* Nu, răspunde el, părând surprins. De ce?

Ridic din umeri.

- Vă văd de multe ori împreună.

Ea e cea cu care stătea de vorbă în timp ce Volkov perora despre activitatea de teambuilding care constă în mânarea raţei®

- Suntem prieteni, colaborăm, suntem singurii ¡membri*[1] corpului profesoral care au vârste sub treizeci şi cinci de a» răspunde el, luând o gură de bere, după care continuă: Eu®[1]
prea ies la întâlniri.

Corect. Aşa mi-a spus şi Greg. Ceea ce mă irită e fapwj sunt sigură că Andrea, care e, de altfel, o femeie extraordi» îndra s. °l[lack 6 UD tip dr]ăguţ. Şi că Michi îl socoti' , îndrumător bun, judecând după cât de degajat interacţi°[ne]